(2

SOPHOCLIS
TRAGOEDIAE SEPTEM
AC DEPERDITARUM FRAGMENTA

EMENDAVIT

VARIETATEM LECTIONIS, SCHOLIA

NOTASQUE

TUM ALIORUM TUM SUAS ADJECIT

CAROLUS GOTTLOB AUGUSTUS ERFURDT

AA. LL. M. GYMNASII MERSEBURGENSIS COLLEGA III.

ACCEDIT

LEXICON SOPHOCLEUM

ET

INDEX VERBORUM LOCUPLETISSIMUS

VOL. IV.

ANTIGONA.

LIPSIAE,

APUD GERHARDUM FLEISCHERUM JUN.

CIↃIↃCCCVI.

SOPHOCLIS
ANTIGONA

EMENDAVIT

VARIETATEM LECTIONIS, SCHOLIA

NOTASQUE

TUM ALIORUM TUM SUAS ADJECIT

CAROLUS GOTTLOB AUGUSTUS ERFURDT

AA. LL. M. GYMNASII MERSEBURGENSIS COLLEGA III.

LIPSIAE,

APUD GERHARDUM FLEISCHERUM JUN.

CIↃIↃCCCVI.

PRAEFATIO.

Ab eo inde tempore, quo Sophoclis mei tomus exiit tertius, nonnulla mihi accesserunt rei bene gerendae subsidia, de quibus jam rationem reddendam esse duxi. Factum est enim Dassdorfii, Viri et eruditionis et vero etiam humanitatis laude clarissimi, singulari benevolentia, ut e Dresdensi Electoris Saxoniae bibliotheca codex ad me transmitteretur chartaceus, signatus D. 183. ac CXL. plagulis Aiacem, Electram, Oedipum Tyrannum et Antigonam comprehendens cum Scholiis Triclinianis margini adspersis et

 glos-

glossis interlinearibus. Hic liber, qui monente Dassdorfio scriptus videtur Saeculo XIV. et a C. F. Matthaei, Professore tunc temporis Vitembergensi, sumptu illius bibliothecae comparatus est, Triclinianum fere textum sequitur, nonnunquam tamen veram lectionem vel solus servavit, ut Antig. 832. 1096. vel suffragio suo liquide confirmat. Augustani codicis a Brunckio non ea, qua par erat, diligentia usurpati accuratam collationem ultro mihi obtulit Hermannus meus, cui etiam locorum ab Eustathio citatorum indicia scriptasque in usum meum egregias animadversiones debeo. Illi codici nomen posthac erit Augustani b., ut distinguatur ab Augustano c., cujus copiis carere me noluit ejusdem viri liberalitas. Utrumque librum ipse jam adhibuerat in recensenda Euripidis Hecuba, ad quam pag. VI. descriptio eorum reperitur. Beckii denique, Viri Celeberrimi, beneficio excutere licuit Brunckianarum editionum recentissimam, cujus ut magna est raritas, ita peculiaris quaedam praestantia propter notarum accessiones pluribus Tragici locis claram lucem afferentium. Prodiit

au-

autem III. tomis in 8 mai. hoc titulo: Sophoclis tragoediae septem cum scholiis veteribus, versione latina et notis. Accedunt deperditorum dramatum fragmenta. Ex editione Rich. Franc. Phil. Brunck. Argentorati MDCCLXXXVIII. Consilium editoris declaratur in praefatione, quam, quia brevis est, hoc loco subjungere placuit.

LECTORI S.

Elegantiorum virorum in gratiam emittitur iterata haec Sophoclis editio; quorum haud vilis cum sit annona, consentaneum fuit operis illis dicati pauca excudi exemplaria. Numerus infra CCL. substitit. Scholia antiqua non amplius adeo adstricta ad fidem Romanae Editionis, aliquot in locis correcta, majore cum fructu legentur. In ea, ut in Tragici poësin, receptae emendationes partim novae, partim nobis jam ante indicatae. Sicubi reposita antiqua lectio, vel docti cujuspi-

juspiam viri conjectura, quam prius rejectam demum amplexi ſumus, ne quis nos idcirco levitatis et inconſtantiae inſimulet. Patrocinio viri inter paucos eruditi nos tuebimur, OBERTI GIFANII, cujus haec ſunt verba Conlectaneis in Lucretium, voce AQUA. Si quis autem putet in his literis, quae ab humanitate ſunt appellatae, variare non licere, nae ille ſaevus est, et rerum imperitus, et ab omni ipſe humanitate alienus.

Dabam Argentorati Calendis Oct. MDCCLXXXVIII.

Quum jam typothetis tradidiſſem dimidiam fere adnotationum mearum partem, allatus ad me eſt Sophocles Bothianus, in quo quidquid ſive ad criſin ſive ad interpretationem collatum eſſet lectorum cognitione non prorſus indignum, ubi res integra erat, bona fide commemoravi, reliqua nunc ſupplementi loco daturus. Ac verſu quidem 4. corrigendum putavit Bothius οὐκ ἄτης ἄτερ, haec

ut

ut feorfim, tanquam παρενθετικῶς, pofita effe intelligerentur. V. 23. inepte fcripfit ξυνδίκῃ. V. 25. recte tuetur νεκροῖς. V. 32. textum corrupit λέγων γὰρ ἔκαμε fubftituendo in locum vulgatae λέγω γὰρ κἀμέ, cui fenfus ineft hic: parum me norat Creon, qui mihi quoque non dubitaret edicere, quae cum pietate in fratrem pugnant. V. 86. Cum Sam. Petito, Criticorum infeliciffimo, οἴμοι ab hoc loco alienum effe putans hunc et fequentem verfum futilibus conjecturis vexavit. Interjectio illa dolentis est atque indignantis anguftum Ismenae animum. V. 92. appofite confert Electr. 1014. (1050. meae ed.) V. 95. cave probes ἀλλ' delentem. Ἔα, ut hic, monofyllabon eft Oed. R. 1450. Oed. Col. 1192. item ἐᾶτε difyllabon Trach. 1005. ed. Br. (1009. meae.) V. 100. ἀελίοιο praetulit, extrito articulo. V. 103. metri vitium probe correxit. V. 106. πρὶν Triclinianum effe negat propterea, quod eam vocem ne verbo quidem commemoret ille fcholiaftes, inventa fua praedicare folitus. At multo frequentius celato, quam monito lectore textum ab ifto interpolari tam notum eft quam

quod

quod maxime. V. 110. ſcripturae ὅς et Πολυνείκους primum inventorem refert Scaligerum fuiſſe. V. 126. δράκων recte de Argivis intelligit. V. 134. dedit ἀντιτύπῳ. V. 136. comparat Eurip. Hippol. 563. Δεινὰ γὰρ τὰ πάντ' ἐπιπνεῖ, ubi vid. Valck. et Phoen. 796. στρατὸν Ἀργείων ἐπιπνεύσας (Mars) αἵματι. V. 139. pro ἄλλα δ' ſcripſit τὰ δ', in antiſtrophico autem verſu νυχίοις pro παννύχοις. V. 140. δεξιόχειρος. V. 145. ut ſpurium eliminavit: nam anapaeſticos (ſcribere debebat: anapaeſtos) vel jambicos ſenarios odarum ambitu comprehenſos non alio in ſtrophis, quam in antiſtrophis numero eſſe debere. Iam in πατρὸς ἑνὸς intelligi vult ὄντε, ellipſin feſtiviſſime adſtruens exemplo αὐτοποιήτῳ Electr. 1041. (1077.) ubi dedit: τίς ἂν οὖν πατρὸς ὧδε βλάστοι; V. 155. ſqq. hunc in modum excudi juſſit:

ἀλλ' ὅδε γὰρ δὴ βασιλεὺς χώρας,
ὁ Μενοικέως, Θεῶν νεοχμὸς νεαραῖς
ἐπὶ συντυχίαις, χωρεῖ, τινὰ δὴ κτλ.

In quibus aſper eſt ſynizeſium concurſus. V. 161. πέμψας rariore uſu pro πεμψάμενος, μεταπεμψάμενος dictum monet, ut ἔστειλα v. 165. pro μετε-

στει-

στειλάμην. V. 168. non male κείνου γ' ἔτι scripsisse videtur. V. 188. sqq. reposuit: ὅτι ἥδ' ἐστὶν ἡ σώζουσα καὶ, ταύτης ἔπι πλέοντες ὀρθῆς, οὓς φίλους ποιούμεθα, hoc quidem sensu: patriam servare quoque, quos, ipsa salva, amicos paramus. V. 200. ἐκκεκήρυκται rescripsit. V. 225. praetulit εὗρον. V. 231. ταχύς. V. 310. εἰδότες ad ceteros refert custodes idque genus hominum: de suspensis enim inepte cogitari. At recordetur, quaeso, acerbae illud irrisionis genus, qua quis facere jubetur, quorum faciendorum privatus est potestate. V. 318. recte interpunctionem post δὲ sustulit, eo usus argumento, quod, quae sciat, nemo interroget. Mox ὅμως ἄλημα dedit pro οἴ μ' ὡς λάλημα. V. 345. recte καὶ θηρῶν. V. 390. praeter necessitatem ἡ γὰρ εὐκτός. V. 407. recte ἣ κατείχετο νέκυν. V. 415. κἀνακωκύει πικρῶς, vere, opinor. Sed sequentibus parcere debebat. V. 442. prave distinxit post ἔξω. Forma loquendi similis Homericae Il. XXI. 50. γυμνόν, ἄτερ κόρυθός τε καὶ ἀσπίδος, expressae a Nostro Ajac. 464. γυμνὸν φανέντα τῶν ἀριστείων ἄτερ, ubi recentis illius Criticae fascinatione Ajax in hinnum transformatus est. V. 513. scri-

scripsit οὐ μ. τάδ' ὁ κατὰ χθονὸς νέκυς. V. 519. e Scholiis Romanis κάτωθεν recepit. V. 526. αἱματόεν de rubente colore adhibitum eodem modo, quo Latini nonnunquam vocem sanguineus usurpant. Vides igitur conjectoris ἱμερτὸν superfluum esse. V. 529. revocavit ὑφειμένη, bene monens ὑφῆσθαι ne inveniri quidem. V. 549. nihil aptius vulgata, nihil ineptius Astii, quam recepit Bothius, emendatione: ἀλγοῦσα μὲν δῆτ', εἰ γέλωτ' ἐν σοί γ' ὄφλω. V. 565. nugas agit pronomine ὅδε defunctos aeque ac vivos indicari posse scribens. Ego certe, ac mecum, spero, alii; in eum, qui non est amplius, quemque adeo non videmus praesentem, nec digitum nec pronomen demonstrativum intenderimus. Quod autem reponit, ἀλλ' ἡδὺ μέν σοι μηδέν, ut μηδὲν dicatur Antigona, purus putus est soloecismus, quem a Sophoclis editore neutiquam exspectes. V. 592. Seidlerum probat. V. 595. recte vulgatam revocavit. V. 599. scripsit ὑπερβασία, casu recto. V. 600. vocabuli παντογήρως integritatem cum Schneidero in lexico Graeco addubitans correxit ὁ πάντα γ' αἱρῶν. Ego damnare vocem illam non ausim, sed interpretan-

dam

dam putem: qui ad ſenium ducit omnia. γηρᾶν activo ſenſu habes Aeſchyl. Suppl. 901. V. 601. οὔτε θεῶν ἀκμαῖσι commentus non vidit θεῶν μῆνες dici menſes propterea, quod Deorum ſub imperio advehuntur ac decurrunt. V. 606. 7. eadem uterque ratione correximus. V. 638. praetulit πέδας, neſcio an vere. V. 680. perperam dedit: σὺ δ' οὐ πέφυκας πάντα προσκοπεῖν. Nam ubi tandem προσκοπεῖν reſcire ſignificat? V. 697. ὡς in ὃ mutatum. V. 727. ex Scholiaſte τάδ' aſſumpſit. V. 767. ὡς ἄκος μέρου repoſuit vertens: quantum arcendae morti ſufficiat. Nihil mutandum. ἄγος haud dubie h. l. idem ſignificat quod ἅγνισμα. Heſychius: ἄγος· ἅγνισμα θυσίας. Σοφ. Φαίδρα. V. 836. 37. non improbabiliter ſic digeſſit:

ὦ Διρκαῖαι κρῆναι, Θήβας
τ' εὐαρμάτου ἄλσος· ἔμπας —

quibus in antiſtropha reſpondent hi:

ὦ ματρῷαι λέκτρων ἆται,
κοιμήματα τ' αὐτογέννητ' —

Sed haec hactenus. Indices, praeter Musgravianum, omiſi, auctoritatem ſecutus peritiſſimi ha-

harum rerum aeſtimatoris, qui lectorum commoditati melius conſultum fore cenſebat, ſi abſoluto opere univerſas tragoedias uno indice complecterer. Scrib. Merſeburgi, d. XXIII. Jun. CIƆIƆCCCVI.

ΥΠΟ-

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΑΝΤΙΓΟΝΗΣ.

(Ex edit. Brunckii.)

Ἀποθανόντα Πολυνείκην ἐν τῇ πρὸς τὸν ἀδελφὸν μονομαχίᾳ, Κρέων ἄταφον ἐκβαλὼν, κηρύττει μηδένα αὐτὸν [a]) θάπτειν, θάνατον τὴν ζημίαν ἀπειλήσας. τοῦτον Ἀντιγόνη ἡ ἀδελφὴ [b]) θάπτειν πειρᾶται. καὶ δὴ λαθοῦσα τοὺς φύλακας, ἐπιβάλλει χῶμα [c])· οἷς ἐπαπειλεῖ θάνατον ὁ Κρέων, εἰ μὴ τὸν τοῦτο δράσαντα ἐξεύροιεν. οὗτοι [d]) τὴν κόνιν τὴν ἐπιβεβλημένην καθάραντες [e]), οὐδὲν ἧττον ἐφρούρουν. ἐπελθοῦσα δὲ ἡ Ἀντιγόνη, καὶ γυμνὸν εὑροῦσα τὸν νεκρὸν [f]), ἀνοιμώξασα, ἑαυτὴν εἰσαγγέλλει. ταύ-

την [g])

a) αὐτὸν abest in Dresd.

b) ἡ ἀδ. αὐτοῦ Ἀντιγόνη Ald. Brub. Ἀντιγόνη ἡ ἀδ. αὐτοῦ Dresd. Turn. Steph. Cant.

c) ἐπιβάλλει τῷ νεκρῷ χῶμα Dresd. Turn. Steph. Cant.

d) δὲ addunt Dresd. Turn. Steph. Cant.

e) καθαίροντες Ald. Brub.

f) τὸν νέκυν Ald. Brub.

την[g]) ὑπὸ τῶν φυλάκων παραδεδομένην Κρέων καταδικάζει, καὶ ζῶσαν εἰς τύμβον καθεῖρξεν. ἐπὶ τούτοις Αἵμων, ὁ Κρέοντος υἱός[h]), ὃς ἐμνᾶτο αὐτήν, ἀγανακτήσας, ἑαυτὸν ἐπισφάζει[i]) τῇ κόρῃ ἀπολομένῃ ἀγχόνῃ, Τειρεσίου ταῦτα προθεσπίσαντος· ἐφ᾽ ᾧ λυπηθεῖσα Εὐρυδίκη, ἡ τοῦ Κρέοντος γαμετή[k]), ἑαυτὴν κατασφάζει. καὶ τέλος, θρηνεῖ Κρέων τὸν τοῦ παιδὸς καὶ τῆς γαμετῆς θάνατον.

g) δὲ addunt Dresd. Turn. Steph. Cant.

h) υἱὸς abeſt in Dresd. Turn. Steph. Cant.

i) προσεπισφάζει Dresd. et edd. vett.

k) ἡ Κρέοντος γαμετὴ Εὐρυδίκη Ald. Brub.

ΑΡΙ-

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΥ ΑΝΤΙΓΟΝΗΣ ΥΠΟΘΕΣΙΣ.

Ἀντιγόνη παρὰ τὴν πρόσταξιν τῆς πόλεως θάψασα τὸν Πολυνείκην, ἐφωράθη, καὶ εἰς μνημεῖον κατάγειον ἐντεθεῖσα παρὰ τοῦ Κρέοντος, ἀνήρηται· ἐφ' ᾗ καὶ Αἵμων δυσπαθήσας διὰ τὸν εἰς αὐτὴν ἔρωτα, ξίφει ἑαυτὸν διεχρήσατο. ἐπὶ δὲ τούτου*) θανάτῳ καὶ ἡ μήτηρ Εὐρυδίκη ἑαυτὴν ἀνεῖλε.

Τὸ μὲν δρᾶμα τῶν καλλίστων Σοφοκλέους. στασιάζεται δὲ τὰ περὶ τὴν ἡρωΐδα ἱστορούμενα, καὶ τὴν ἀδελφὴν αὐτῆς Ισμήνην, ἃς ὁ μὲν Ιων ἐν τοῖς διθυράμβοις καταπρεισθῆναί φησιν ἀμφοτέρας ἐν τῷ ἱερῷ τῆς Ηρας ὑπὸ Λαοδάμαντος τοῦ Ετεοκλέους· Μίμνερμος δέ φησι τὴν μὲν Ισμήνην προσομιλοῦσαν Θεοκλυμένῳ ὑπὸ Τυδέως κατὰ Αθηνᾶς ἐγκέλευσιν τελευ-

a) τῷ τούτου edd. vett.

τελευτῆσαι. τὸ δὲ δρᾶμα τὴν ἐπιγραφὴν ἔσχεν ἀπὸ τῆς παρεχούσης τὴν ὑπόθεσιν Αντιγόνης.[*])

Κεῖται[b]) δὲ ἡ μυθοποιΐα καὶ παρ' Εὐριπίδῃ ἐν Αντιγόνῃ· πλὴν ἐκεῖ φωραθεῖσα μετὰ τοῦ Αἵμονος, δίδοται[c]) πρὸς γάμου κοινωνίαν, καὶ τίκτει[d]) τὸν Μαίμονα.

Η μὲν σκηνὴ τοῦ δράματος ὑπόκειται ἐν Θήβαις ταῖς Βοιωτικαῖς. ὁ δὲ Χορὸς συνέστηκεν ἐξ ἐπι-

χω·

*) Argumenti secundi partem [inde a verbis τὸ μὲν usque ad Αντιγόνης] ex uno e Regiis codd. protuli, quae nondum edita fuerant. Uncinis eam includi feci, quum primum hoc drama edidi cum tribus Aeschyli fabulis et Euripidis Medea, quo in libro ad fidem codicis sine ulla emendatione excusa fuit. Nulla me nunc religio vetat librarii errorem corrigere in nomine filii Eteoclis, qui Λαοδάμας appellatus fuit. Perperam in cod. scriptum ὑπὸ Λαομέδοντος. — καταπροισθῆναι, seu potius καταπροιχθῆναι, significat ὑβρισθῆναι, stupratas fuisse, vel quorumvis ludibrio expositas fuisse. Brunck. In ed. rec. nota his verbis concepta est: „In Argumento Aristophani tributo perperam in codice scriptum ὑπὸ Λαομέδοντος. Notus Laodamas Eteoclis filius ex Apollodoro aliisque auctoribus quos ad illum laudat in notis doctissimus Editor p. 643. καταπροισθῆναι etc.“

b) Κεῖται et quae deinceps sequuntur, in cod. Dresd. annexa sunt priori Argumento. δὲ post κεῖται omittunt Ald. Brub. ἡ μυθοποιΐα αὕτη καὶ ἐν Εὐριπίδου Αντιγόνῃ praebent Dresd. Turn. Steph. Cant.

c) Φωραθεῖσα τῷ Αἵμονι δίδοται Dresd. Turn. Steph. Cant.

d) καὶ τέκνον τίκτει iidem.

χωρίων γερόντων· προλογίζει δὲ ἡ Ἀντιγόνη· ὑπόκειται δὲ τὰ πράγματα ἐπὶ τῶν Κρέοντος βασιλείων. τὸ δὲ κεφάλαιόν ἐστι, τάφος Πολυνείκους, Ἀντιγόνης[e]) ἀναίρεσις, θάνατος Αἵμονος, καὶ μόρος Εὐρυδίκης, τῆς Αἵμονος μητρός. Φασὶ δὲ τὸν Σοφοκλέα ἠξιῶσθαι τῆς ἐν Σάμῳ στρατηγίας, εὐδοκιμήσαντα ἐν τῇ διδασκαλίᾳ τῆς Ἀντιγόνης. λέλεκται δὲ τὸ δρᾶμα τοῦτο τριακοστὸν δεύτερον.

e) καὶ Ἀντιγόνης Dresd. et edd. vett. Verba θάνατος Αἵμονος, quibus in Dresd. Turn. Steph. Cant. praefixum καί, omittunt Aldus et Brub. Mox μόρος abest in Dresd. Turn. Steph. Cant., post τῆς autem τοῦ additur in Ald. et Brubachiana.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.
ΙΣΜΗΝΗ.
ΧΟΡΟΣ.[a]
ΚΡΕΩΝ.[b]
ΦΥΛΑΞ.[c]
ΑΙΜΩΝ.
ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ.
ΑΓΓΕΛΟΣ.[d]
ΕΥΡΥΔΙΚΗ.
ΕΞΑΓΓΕΛΟΣ.[e]

a) Χορὸς Θηβαίων vel ἐκ Θηβαίων γερόντων edd. vett.
b) Post Creontem Ἄγγελος nominatur in Ald. Brub.
c) Φύλαξ ἄγγελος edd. vett.
d) Ἐξάγγελος Ald. Brub. Ἄλλος ἄγγελος Turn. Steph. Cant.
e) Οἰκέτης Ald. Brub.

ΣΟ-

ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

Α Ν Τ Ι Γ Ο Ν Η.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

Ὦ κοινὸν αὐτάδελφον Ἰσμήνης κάρα,
ἆρ' οἶσθ' ὅτι Ζεὺς τῶν ἀπ' Οἰδίπου κακῶν
ὁποῖον οὐχὶ νῷν ἔτι ζώσαιν τελεῖ;
οὐδὲν γὰρ οὔτ' ἀλγεινόν, οὔτ' ἄγης ἄτερ,
οὔτ' αἰσχρόν, οὔτ' ἄτιμόν ἐσθ', ὁποῖον οὐ
τῶν σῶν τε κἀμῶν οὐκ ὄπωπ' ἐγὼ κακῶν.
καὶ νῦν τί τοῦτ' αὖ φασὶ πανδήμῳ πόλει
κήρυγμα θεῖναι τὸν στρατηγὸν ἀρτίως;
ἔχεις τι, κεἰσήκουσας; ἤ σε λανθάνει
πρὸς τοὺς φίλους στείχοντα τῶν ἐχθρῶν κακά;

ΙΣΜΗ-

V. 1. Corrupte Ἰσμίνης apud Hesychium, qui versum hunc laudat v. Κοινός. Et in Cedreni Compend. Historiarum pag. 25. ed. Paris. corruptius Τσμίνην legitur. Burton.

V. 2. ὅτι scripsi pro vulgato ὅ τι.

V. 4. Libri omnes pessime οὔτ' ἄτης ἄτερ.

V. 5. August. ὁποῖον οὐχί.

ΙΣΜΗΝΗ.

ἐμοὶ μὲν οὐδεὶς μῦθος, Ἀντιγόνη, φίλων
οὔθ' ἡδὺς, οὔτ' ἀλγεινὸς ἵκετ', ἐξ ὅτου
δυοῖν ἀδελφοῖν ἐστερήθημεν δύο,
μιᾷ θανόντων ἡμέρᾳ διπλῇ χερί·
ἐπεὶ δὲ φροῦδός ἐστιν Ἀργείων στρατὸς
ἐν νυκτὶ τῇ νῦν, οὐδὲν οἶδ' ὑπέρτερον,
οὔτ' εὐτυχοῦσα μᾶλλον, οὔτ' ἀτωμένη.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

ᾔδη καλῶς, καί σ' ἐκτὸς αὐλείων πυλῶν
τοῦδ' οὕνεκ' ἐξέπεμπον, ὡς μόνη κλύοις.

ΙΣΜΗΝΗ.

τί δ' ἔστι; δηλοῖς γάρ τι καλχαίνουσ' ἔπος.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

οὐ γὰρ τάφου νῷν τὼ κασιγνήτω Κρέων,
τὸν μὲν προτίσας, τὸν δ' ἀτιμάσας ἔχει;
Ἐτεοκλέα μὲν, ὡς λέγουσι, σὺν δίκῃ
χρησθεὶς δικαίᾳ καὶ νόμῳ, κατὰ χθονὸς
ἔκρυψε, τοῖς ἔνερθεν ἔντιμον νεκροῖς·
τὸν δ' ἀθλίως θανόντα Πολυνείκους νέκυν
ἀστοῖσί φασιν ἐκκεκηρῦχθαι τὸ μὴ
τάφῳ καλύψαι, μηδὲ κωκῦσαί τινα,

ἐᾶν

V. 15. Ἀργείων August., edd. Ald. Brub. Turnebus in margine, et Eustath., qui p. 487, 3. affert, ἐπεὶ δὲ φροῦδος Ἀργείων στρατός. Reliqui Ἀργείος.

V. 18. ᾔδη. Sic Scholiastam legisse, quis non colligat ex ejus nota, ἀντὶ τοῦ ᾔδειν? Hunc locum in animo habuisse probabile est Eustathium ad Il. A. p. 50. Brunck.

V. 25. Pro νεκροῖς Brunck. reposuit θεοῖς.

ἐᾶν δ' ἄκλαυστον, ἄταφον, οἰωνοῖς γλυκὺν
θησαυρόν, εἰσορμῶσι πρὸς χάριν βορᾶς.
τοιαῦτά φασι τὸν ἀγαθὸν Κρέοντά σοι,
κἀμοί, λέγω γὰρ κἀμέ, κηρύξαντ' ἔχειν,
καὶ δεῦρο νεῖσθαι ταῦτα τοῖς μὴ οὐκ εἰδόσιν
σαφῆ προκηρύξοντα· καὶ τὸ πρᾶγμ' ἄγειν
οὐχ ὡς παρ' οὐδέν· ἀλλ' ὃς ἂν τούτων τι δρᾷ,
φόνον προκεῖσθαι δημόλευστον ἐν πόλει.
οὕτως ἔχει σοι ταῦτα, καὶ δείξεις τάχα,
εἴτ' εὐγενὴς πέφυκας, εἴτ' ἐσθλῶν κακή.

ΙΣΜΗΝΗ.

τί δ', ὦ ταλαίφρων, εἰ τάδ' ἐν τούτοις, ἐγὼ
λούουσ' ἂν ἢ θάπτουσα προσθείμην πλέον;

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

εἰ ξυμπονήσεις καὶ ξυνεργάσει, σκόπει.

ΙΣΜΗΝΗ.

ποῖόν τι κινδύνευμα; ποῦ γνώμης ποτ' εἶ;

ΑΝΤΙ-

V. 30. Vulgo εἰσορῶσι.

V. 33. Libri omnes τοῖς μὴ εἰδόσι, in quibus hiatus est quem non ferebant Atticorum aures. η ει apud Atticos poëtas in unam ſyllabam ſemper coaleſcunt. Vide not. ad Oed. Col. 1155. οὐκ inſeri debuit, ut in priore Oedipo 221.

ἴχνευον αὐτός, μὴ οὐκ ἔχων τι σύμβολον. Brunck.

V. 34. Dresd. ἔχειν pro ἄγειν.

V. 39. Auguſt. Dresd. et edd. vett. ταλαῖφρον.

V. 40. Vulgo λύουσ' ἂν ἢ θάπτουσα. Brunck. e ſcholiis dedit ἢ 'φάπτουσα.

V. 42. ποῦ γνώμης. Sic membr. et Aldus. In T. ποῖ. Turnebus, neſcio unde, πῇ. Perpetua fere harum vocularum confuſio. Brunck. Cum T. conſpirant Auguſt. Dresd. et Schol.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

εἰ τὸν νεκρὸν ξὺν τῇδε κουφιεῖς χερί.

ΙΣΜΗΝΗ.

ἦ γὰρ νοεῖς θάπτειν σφ', ἀπόῤῥητον πόλει;

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

τὸν γοῦν ἐμὸν καὶ τὸν σόν, ἢν σὺ μὴ θέλῃς,
ἀδελφόν. οὐ γὰρ δὴ προδοῦσ' ἁλώσομαι.

ΙΣΜΗΝΗ.

ὦ σχετλία, Κρέοντος ἀντειρηκότος;

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

ἀλλ' οὐδὲν αὐτῷ τῶν ἐμῶν μ' εἴργειν μέτα.

ΙΣΜΗΝΗ.

οἴ μοι· φρόνησον, ὦ κασιγνήτη, πατὴρ
ὡς νῷν ἀπεχθὴς δυσκλεής τ' ἀπώλετο,
πρὸς αὐτοφώρων ἀμπλακημάτων διπλᾶς
ὄψεις ἀράξας αὐτὸς αὐτουργῷ χερί·
ἔπειτα μήτηρ καὶ γυνή, διπλοῦν ἔπος,
πλεκταῖσιν ἀρτάναισι λωβᾶται βίον·
τρίτον δ' ἀδελφὼ δύο μίαν καθ' ἡμέραν

αὐτο-

V. 44. θάπτειν abeſt in Auguſt. Item δὴ v. 46.

V. 48. τῶν ἐμῶν μ' εἴργειν. Omiſſum in libris omnibus pronomen flagitante ſenſu repoſui. **B r u n c k.** In Auguſt. gloſſa ſupraſcr. ἐμέ.

V. 53. In membr. διπλοῦν πάθος, ſuperſcripta altera lectione, quam adgnoſcit Scholiaſtes, ἔπος. Vide Valckenarium ad Phoen. p. 153. [et Lennepium ad Phalaridis Epiſtolas p. 100. *Ex ed. rec.*] **B r u n c k.** πάθος habent etiam Auguſt. Dresd. et edd. vett.

V. 55. ἀδελφὼ δύο. Sic emendate in Auguſt. [Dresd.] et in T. Aldus edidit δύω, quam formam Atticis poëtis prorſus eſſe inuſitatam ad Comicum ſatis adſtruximus. **B r u n c k.**

αὐτοκτονοῦντε τὼ ταλαιπώρω, μόρον
κοινὸν κατειργάσαντ' ἐπ' ἀλλήλοιν χεροῖν.
νῦν δ' αὖ μόνα δὴ νὼ λελειμμένα, σκόπει
ὅσω κάκιστ' ὀλούμεθ', εἰ νόμου βίᾳ
ψῆφον τυράννων ἢ κράτη παρέξιμεν.
ἀλλ' ἐννοεῖν χρὴ τοῦτο μέν, γυναῖχ' ὅτι
ἔφυμεν, ὡς πρὸς ἄνδρας οὐ μαχουμένα·
ἔπειτα δ' οὕνεκ' ἀρχόμεσθ' ἐκ κρεισσόνων,
καὶ ταῦτ' ἀκούειν, κἄτι τῶνδ' ἀλγίονα.
ἐγὼ μὲν οὖν αἰτοῦσα τοὺς ὑπὸ χθονὸς
ξύγγνοιαν ἴσχειν, ὡς βιάζομαι τάδε,
τοῖς ἐν τέλει βεβῶσι πείσομαι. τὸ γὰρ
περισσὰ πράσσειν, οὐκ ἔχει νοῦν οὐδένα.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

οὔτ' ἂν κελεύσαιμ', οὔτ' ἄν, εἰ θέλοις ἔτι
πράσσειν, ἐμοῦ γ' ἂν ἡδέως δρῴης μέτα.
ἀλλ' ἴσθ' ὁποία σοι δοκεῖ. κεῖνον δ' ἐγὼ
θάψω. καλόν μοι τοῦτο ποιούσῃ θανεῖν.
φίλη μετ' αὐτοῦ κείσομαι, φίλου μέτα,
ὅσια πανουργήσασ'· ἐπεὶ πλείων χρόνος,
ὃν δεῖ μ' ἀρέσκειν τοῖς κάτω, τῶν ἐνθάδε.

ἐκεῖ

V. 56. Vulgo αὐτοκτενοῦντε.

V. 58. particula δ' omiſſa Dresd. λελείμμεθον praebet. Auguſt. μόναι et λελειμμέναι.

V. 64. Dresd. ἀλγείονα.

V. 68. Auguſt. ἔχειν.

V. 69. Auguſt. et Dresd. θέλεις.

V. 71. ὁποία. Sic Dresd. Turneb. Steph. et Cant. Male Brunck. ex codd. nonnullis, Aldo et Scholiaſte ὁποῖα recepit.

V. 75. Dresd. ὧν δεῖ.

ἐκεῖ γὰρ αἰεὶ κείσομαι· σοὶ δ᾽ εἰ δοκεῖ,
τὰ τῶν θεῶν ἔντιμ᾽ ἀτιμάσασ᾽ ἔχε.

ΙΣΜΗΝΗ.

ἐγὼ μὲν οὐκ ἄτιμα ποιοῦμαι· τὸ δὲ
βίᾳ πολιτῶν δρᾷν, ἔφυν ἀμήχανος.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

σὺ μὲν τάδ᾽ ἂν προὔχοι᾽· ἐγὼ δὲ δὴ τάφον
χώσουσ᾽ ἀδελφῷ φιλτάτῳ πορεύσομαι.

ΙΣΜΗΝΗ.

οἴ μοι ταλαίνης, ὡς ὑπερδέδοικά σου.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

μή μου προτάρβει· τὸν σὸν ἐξόρθου πότμον.

ΙΣΜΗΝΗ.

ἀλλ᾽ οὖν προμηνύσῃς γε τοῦτο μηδενὶ
τοὔργον· κρυφῇ δὲ κεῦθε· σὺν δ᾽ αὔτως ἐγώ.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

οἴ μοι· καταύδα. πολλὸν ἐχθίων ἔσει
σιγῶσ᾽, ἐὰν μὴ πᾶσι κηρύξῃς τάδε.

ΙΣΜΗΝΗ.

θερμὴν ἐπὶ ψυχροῖσι καρδίαν ἔχεις.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

ἀλλ᾽ οἶδ᾽ ἀρέσκουσ᾽, οἷς μάλισθ᾽ ἁδεῖν με χρή.

ΙΣΜΗ-

V. 83. πότμον. Lectionem hanc adgnoscit Scholiastes. In codd. βίον, quod a librario suppositum fuisse videtur ignorante in πότμον priorem corripi, ut in Oed. T. 121. Brunck.

V. 84. Dresd. Turn. Steph. et Cant. προμηνύσεις. Pariter August. cum gl. προμήνυσον.

V. 89. Dresd. μάλιστα δεῖν.

ΙΣΜΗΝΗ.

εἰ καὶ δυνήσει γ᾽· ἀλλ᾽ ἀμηχάνων ἐρᾷς.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

οὐκοῦν, ὅταν δὴ μὴ σθένω, πεπαύσομαι.

ΙΣΜΗΝΗ.

ἀρχὴν δὲ θηρᾶν οὐ πρέπει τἀμήχανα.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

εἰ ταῦτα λέξεις, ἐχθαρεῖ μὲν ἐξ ἐμοῦ,
ἐχθρὰ δὲ τῷ θανόντι προσκείσει δίκῃ.
ἀλλ᾽ ἔα με, καὶ τὴν ἐξ ἐμοῦ δυσβουλίαν,
παθεῖν τὸ δεινὸν τοῦτο. πείσομαι γὰρ οὐ
τοσοῦτον οὐδὲν, ὥστε μὴ οὐ καλῶς θανεῖν.

ΙΣΜΗΝΗ.

ἀλλ᾽, εἰ δοκεῖ σοι, στεῖχε· τοῦτο δ᾽ ἴσθ᾽, ὅτι
ἄνους μὲν ἔρχει, τοῖς φίλοις δ᾽ ὀρθῶς φίλη.

ΧΟΡΟΣ.

Ἀκτὶς ἀελίου, τὸ κάλ- στροφὴ ά.
λιστον ἑπταπύλῳ φανὲν
Θήβᾳ τῶν προτέρων φάος,

ἐφάν-

V. 93. ἐχθρανῇ vulgo, sed ἐχθαρῇ Ald. et in marg. Turn., quod ne commemoravit quidem Brunckius. Illam formam a Tragicorum usu abhorrere Porsonus docuit ad Eur. Med. 555.

V. 97. μὴ οὐ καλῶς. In E. T. [August. et Dresd.] altera negatio omissa. Brunck.

V. 100. ἀελίοιο Ald. Brub.

V. 102. Praetuli cum Hermanno vulgatam τῶν προτέρων, ut magis poeticam. Brunckius ex membr. dedit τῶν πρότερον.

ἐφάνθης ποτέ, χρυσέας
ἁμέρας βλέφαρον,
Διρκαίων ὑπὲρ ῥεέθρων μολοῦσα,
τὸν λεύκασπιν ἀπ' Ἀργόθεν
φῶτα βάντα πανσαγίᾳ,
φυγάδα πρόδρομον ὀξυτέρῳ
κινήσασα χαλινῷ,
ὃς ἐφ' ἁμετέρᾳ γᾷ, Πολυνείκους
ἀρθεὶς νεικέων ἐξ ἀμφιλόγων,
ὀξέα κλάζων, αἰετὸς ἐς γᾶν
ὥς, ὑπερέπτα,
λευκῆς χιόνος πτέρυγι στεγανὸς
πολλῶν μεθ' ὅπλων,
ξύν θ' ἱπποκόμοις κορύθεσσιν.

στὰς

V. 103. metri cauſſa ſcripſi ποτὲ pro πότ' ὦ.

V. 106. ἀπ' ex conj. addidi: non bene Brunck. ἐξ. Ἀργόθε πρὶν dant Dresd. et Turn., Ἀργόθεν πρὶν Steph. et Canterus. Iſtud πρὶν Triclinio debetur.

V. 108. ὀξυτέρῳ. Sic liquido E. gl. ταχυτάτῳ. Male vulgo ὀξυτόρῳ. Brunck. Dresd. ὀξυτέρῳ c. gl. ταχυτέρῳ. Auguſtanum quoque codicem ὀξυτέρῳ ſcriptum habere, inde colligo, quod ab Hermanno nihil varietatis enotatum eſt. Pro πρόδρομον Dresd. exhibet πρόδομον, eadem confuſione, quae in Eur. Phoen. 303. ed. Porſon. locum habet.

V. 110. ὅς, ſcilicet ὁ λεύκασπις φὼς ἐξ Ἀργόθεν βάς, qui quidem ὑπερέπτα, ἀρθείς ἐξ ἀμφιλόγων νεικέων Πολυνείκους. Perperam vulgo ὃν — Πολυνείκης, ſine ulla legitimae ſtructurae forma. Sic legendum eſſe vidit etiam eruditus Britannus apud Heathium. Brunck.

V. 112. Dresd. αἰετός.

στὰς δ᾽ ὑπὲρ μελάθρων, κύκλῳ ἀντιστρ. ά.
Φοινίαισιν ἀμφιχανὼν
λόγχαις ἑπτάπυλον στόμα,
ἔβα, πρὶν ποθ᾽ ἁμετέρων
αἱμάτων γένυσιν
πλησθῆναί τε, καὶ στεφάνωμα πύργων
πευκάενθ᾽ Ἥφαιστον ἑλεῖν.
τοῖος ἀμφὶ νῶτ᾽ ἐτάθη
πάταγος Ἄρεος, ἀντιπάλῳ
δυσχείρωμα δράκοντι.
Ζεὺς γὰρ μεγάλης γλώσσης κόμπους
ὑπερεχθαίρει· καί σφας ἐσιδὼν
πολλῷ ῥεύματι προσνισσομένους
χρυσοῦ, καναχῇ θ᾽ ὑπεροπλίας,
παλτῷ ῥίπτει πυρί, βαλβίδων
ἐπ᾽ ἄκρων ἤδη
νίκην ὁρμῶντ᾽ ἀλαλάξαι.

ἀντι-

V. 117. Legendum, ut edidi. Vulgo ſic:
στὰς δ᾽ ὑπὲρ μελάθρων φοινί-
κισιν ἀμφιχανὼν κύκλῳ —
offendente brevi ſyllaba in fine prioris verſiculi. φοινίαισιν dant Auguſt. et Dresd., qui mox v. 121. cum Aldo bene habet γένυσιν pro vulg. γένυσι.

V. 122. Auguſt. Ald. Brub. Turn. omittunt τε.

V. 125. In ed. Turn. non poſt Ἄρεος, verum poſt ἀντιπάλῳ hypoſtigme poſita eſt.

V. 130. Hermanni emendationem recepi. Aldus et codd. χρυσοῦ καναχῆς ὑπεροπτίας ſine ullo ſenſu. In Auguſt. gloſſa eſt ὑπέρφρονας. Brunckius dedit καναχῇ χὑπεροπλίαις, prima poſterioris vocabuli ſyllaba ob craſin copulae καὶ producta.

στ. β'. ἀντιτύπῳ δ' ἐπὶ γᾷ πέσε ταντα λωθεὶς
πυρφόρος, ὃς τότε μαινομένᾳ ξὺν ὁρμᾷ
βακχεύων ἐπέπνει
ῥιπαῖς ἐχθίστων ἀνέμων.
εἶχε δ' ἄλλᾳ τὰ μέν,
ἄλλα δ' ἐπ' ἄλλοις ἐπενώμα στυφελίζων
μέγας Ἄρης δεξιόσειρος.
ἑπτὰ λοχαγοὶ γὰρ ἐφ' ἑπτὰ πύλαις
ταχθέντες ἴσοι πρὸς ἴσους, ἔλιπον
Ζηνὶ τροπαίῳ πάγχαλκα τέλη·
πλὴν τοῖν στυγεροῖν, ὣ πατρὸς ἑνὸς
μητρός τε μιᾶς φύντε καθ' αὑτοῖν
δικρατεῖς λόγχας στήσαντ', ἔχετον
κοινοῦ θανάτου μέρος ἄμφω.

ἀλ-

V. 134. ἀντιτύπῳ dedi ex Hermanni conjectura. Brunck. ἀντίτυπα cum Aldo et veteribus codd. quam lectionem adgnoſcit Schol. et Euſtathius p. 1701. Dresd. exhibet Triclinianam interpolationem ἀντίτυπος δ' ἐπὶ γᾶν πέσε; γᾶν etiam Auguſt.

V. 135. Auguſt. πυρόφορος.—Pro ὃς H. Stephanus ὡς dedit, typothetae fortaſſe culpa.

V. 138. Aldus hunc verſum ſic edidit: εἶχε δ' ἄλλᾳ. τὰ μὲν ἄλλᾳ, τάδ' ἐπ' ἄλλοις. In membr. non bis ἄλλᾳ: ſed quod priori factum oportuit, poſteriori ſoli ſubſcriptum ι. Brunck. qui εἶχε δ' ἄλλᾳ τὰ μὲν ἄλλα, τὰ δ' ἐπ' ἄλλοις dedit neglectis antiſtrophicorum verſuum numeris. Dresd. Turn. Steph. Cant. exhibent εἶχε δ' ἄλλῃ τάδ'· ἄλλα δ' ἐπ' ἄλλοις, proxime ad emendationem noſtram, quae jam Heathio in mentem venerat. In Auguſt. verba ἄλλᾳ τὰ μὲν abſunt, ſequenti autem ἄλλα gl. ſupraſcr. ἤγουν ἄλλᾳ κακά.

V. 140. Lectionem Scholiaſtae memoratam, δεξιόχειρος, Turn. in margine habet.

V. 145. Auguſt. ἑαυτοῖν.

ἀλλὰ γὰρ ἁ μεγαλώνυμος ἦλθε Νίκα ἀντιστρ. β'.
τᾷ πολυαρμάτῳ ἀντιχαρεῖσα Θήβᾳ.
ἐκ μὲν δὴ πολέμων
τῶν νῦν θέσθε λησμοσύναν,
θεῶν δὲ ναοὺς χοροῖς
παννυχίοις πάντας ἐπέλθωμεν· ὁ Θήβας δ'
ἐλελίχθων Βάκχιος ἄρχοι.
ἀλλ' ὅδε γὰρ δὴ βασιλεὺς χώρας
κραίνων νεοχμῶς, παῖς ὁ Μενοικέως
νεαραῖσι θεῶν ἐπὶ συντυχίαις
χωρεῖ, τινὰ δὴ μῆτιν ἐρέσσων,
ὅτι σύγκλητον τήνδε γερόντων
προὔθετο λέσχην,
κοινῷ κηρύγματι πέμψας.

ΚΡΕΩΝ.

Ἄνδρες, τὰ μὲν δὴ πόλεος ἀσφαλῶς θεοί,
πολλῷ σάλῳ σείσαντες, ὤρθωσαν πάλιν·

ὑμᾶς

V. 151. θέσθε. Hanc lectionem Brunckius, verſum dactylicum eſſe putans, metro adverſari pronuntiavit. At Glyconeus eſt polyſchematiſtus, ut non opus ſit θέσθαι reſcribere, quod T. et Dresd. exhibent cum gloſſa θελήσατε.

V. 153. Vulgo παννύχοις ruente metro. Emendationem noſtram firmat Auguſt.

V. 154. Aldus et veteres codd. ἐλελίζων. Scholiaſtes ἐλελίχθων, quam lectionem ſecutus eſt Triclinius. Exſtat etiam in Dresd. et Auguſt. cum gloſſa ταῖς βακχείαις κινῶν. Pro Βάκχιος legebatur Βακχεῖος repugnante metro. Pro ἄρχοι Turn. ἄρχει.

V. 156. Codd. et edd. vett. habent Κρέων ὁ Μενοικέως νεοχμὸς — Vide notam ad hunc verſum.

V. 158. Auguſt. τίνα c. gl. ποίαν.

ὑμᾶς δ' ἐγὼ πομποῖσιν ἐκ πάντων δίχα
ἔστειλ' ἱκέσθαι· τοῦτο μέν, τὰ Λαΐου
σέβοντας εἰδὼς εὖ θρόνων ἀεὶ κράτη·
τοῦτ' αὖθις, ἡνίκ' Οἰδίπους ὤρθου πόλιν,
κἀπεὶ διώλετ', ἀμφὶ τοὺς κείνων ἔτι
παῖδας, μένοντας ἐμπέδοις φρονήμασιν.
ὅτ' οὖν ἐκεῖνοι πρὸς διπλῆς μοίρας μίαν
καθ' ἡμέραν ὤλοντο, παίσαντές τε καὶ
πληγέντες αὐτόχειρι σὺν μιάσματι,
ἐγὼ κράτη δὴ πάντα καὶ θρόνους ἔχω
γένους κατ' ἀγχιστεῖα τῶν ὀλωλότων.
ἀμήχανον δὲ παντὸς ἀνδρὸς ἐκμαθεῖν
ψυχήν τε καὶ φρόνημα καὶ γνώμην, πρὶν ἂν
ἀρχαῖς τε καὶ νόμοισιν ἐντριβὴς φανῇ.
ἐμοὶ γάρ, ὅστις πᾶσαν εὐθύνων πόλιν,
μὴ τῶν ἀρίστων ἅπτεται βουλευμάτων,
ἀλλ' ἐκ φόβου του γλῶσσαν ἐγκλείσας ἔχει,
κάκιστος εἶναι νῦν τε καὶ πάλαι δοκεῖ·

καὶ

V. 168. κείνων. Sic membr. Dresd. Auguſt. et impreſſi. κείνου exhibet E. Brunckius ex conjectura κείνου τότε, ut correlativa ſint ἐπεὶ — τότε.

V. 174. ἀγχιστείαν Auguſt.

V. 180. Totum hunc locum usque ad verſ. 190. recitat Demoſthenes in Orat. περὶ Παραπρεσβείας pag. 331. ed. Franc. (p. 253. ed. Pariſ. 418. Reisk.) ubi ſecundum cod. unum ſcriptum pro του legitur τήν: ſed vulgatum tuentur caeteri Mss. et Edd. omnes praeter Oxonienſem, in qua non ſine manifeſto errore τὴν in textu exhibetur, et τοῦ ut duorum codicum ſcriptura annotatur. Burton.

καὶ μείζον᾽ ὅστις ἀντὶ τῆς αὑτοῦ πάτρας
φίλον νομίζει, τοῦτον οὐδαμοῦ λέγω.
ἐγὼ γάρ, ἴστω Ζεὺς ὁ πάνθ᾽ ὁρῶν ἀεί,
οὔτ᾽ ἂν σιωπήσαιμι τὴν ἄτην ὁρῶν
στείχουσαν ἀστοῖς ἀντὶ τῆς σωτηρίας,
οὔτ᾽ ἂν φίλον ποτ᾽ ἄνδρα δυσμενῆ χθονὸς
θείμην ἐμαυτῷ, τοῦτο γιγνώσκων, ὅτι
ἥδ᾽ ἐστὶν ἡ σώζουσα. καὶ ταύτης ἔπι
πλέοντες ὀρθῆς, τοὺς φίλους ποιούμεθα.
τοιοῖσδ᾽ ἐγὼ νόμοισι τήνδ᾽ αὔξω πόλιν,
καὶ νῦν ἀδελφὰ τῶνδε κηρύξας ἔχω
ἀστοῖσι, παίδων τῶν ἀπ᾽ Οἰδίπου πέρι.
Ἐτεοκλέα μέν, ὃς πόλεως ὑπερμαχῶν
ὄλωλε τῆσδε, πάντ᾽ ἀριστεύσας δορί,
τάφῳ τε κρύψαι, καὶ τὰ πάντ᾽ ἐφαγνίσαι,

ἃ τοῖς

V. 182. καὶ μείζον᾽ ὅστις. Sic tres codd. (etiam Auguft. et Dresd) Apud Stobaeum in Floril. Grotii p. 175. variata ftructura, ideoque fortaffe melius, εἴ τις. Brunck. αὑτοῦ Auguft. et Dresd.

V. 190. ὀρθῶς pro var. lectione affert Turn. Deinde λόγους pro φίλους citat Srobaeus l. c.

V. 193. Auguft. et Dresd. τῶνδ᾽.

V. 196. καὶ τὰ πάντ᾽ ἐφαγνίσαι. Sic liquido fcriptum in E. T. Eftque haec fincera lectio et optima, ut in gloffis traditur, ad hunc modum refolvenda: τάφῳ τε κρύψαι, καὶ ἐπὶ τῷ τάφῳ ἁγνίσαι τὰ πάντα, ἃ — Infra 247. κἀφαγιστεύσας itidem valet καὶ ἐφαγιστεύσας. In membr. fcriptum ἀφαγνίσαι. Aldus mendofe edidit ἀφανίσαι, quod nefcio an in ullo fcripto libro repertum fuerit. Miro tamen id judicio Toupius ad Suidam I. 66. et Britannus nefcio quis in nova editione Pentalogiae tuentur, tamquam librorum ve-

terum

ἃ τοῖς ἀρίστοις ἔρχεται κάτω νεκροῖς.
τὸν δ' αὖ ξύναιμον τοῦδε, Πολυνείκην λέγω,
ὃς γῆν πατρῴαν καὶ θεοὺς τοὺς ἐγγενεῖς,
φυγὰς κατελθὼν, ἠθέλησε μὲν πυρὶ
πρῆσαι κατάκρας, ἠθέλησε δ' αἵματος
κοινοῦ πάσασθαι, τοὺς δὲ δουλώσας ἄγειν·
τοῦτον πόλει τῇδ' ἐκκεκήρυκται τάφῳ
μήτε κτερίζειν, μήτε κωκῦσαί τινα,
ἐᾶν δ' ἄθαπτον, καὶ πρὸς οἰωνῶν δέμας
καὶ πρὸς κυνῶν ἐδεστὸν αἰκισθέντ' ἰδεῖν.
τοιόνδ' ἐμὸν φρόνημα. κοὔποτ' ἔκ γ' ἐμοῦ
τιμὴν προέξουσ' οἱ κακοὶ τῶν ἐνδίκων.
ἀλλ' ὅστις εὔνους τῇδε τῇ πόλει, θανὼν
καὶ ζῶν ὁμοίως ἐξ ἐμοῦ τιμήσεται.

ΧΟΡΟΣ.

σοὶ ταῦτ' ἀρέσκει, παῖ Μενοικέως Κρέον,
*　*　*　*　*　*
τὸν τῇδε δύσνουν, καὶ τὸν εὐμενῆ πόλει.

νόμῳ

terum omnium lectionem. Brunck. ἐφαγνίσαι habent etiam Auguſt. et Dresd. c. gl. ἐπὶ τῷ τάφῳ ὁσίως ποιῆσαι. Canterus dedit ἀφαγνίσαι, reliquis impreſſis ἀφανίσαι praebentibus.

V. 201. Auguſt. δι' αἵματος.

V. 203. ἐκκεκήρυκται dedi pro ἐκκεκηρύχθαι.

V. 206. αἰκισθέντ'. Sic Auguſt. Dresd. et impreſſi. In Auguſt. gloſſa σπαραχθέντα. Membr. αἰκισθέν τ'. Brunckius e cod. E. αἰκιστόν τ' edidit.

V. 208. Auguſt. προεξοῦσ'.

V. 210. Aldus ἔκ γ' ἐμοῦ.

V. 211. Brunck. σοὶ ταῦτ' ſcripſit. Lacunae ſignum poſt hunc vel ſequentem verſum poni debere viderunt Scaligerus et Reiskius.

νόμῳ δὲ χρῆσθαι παντί, τοῦτ' ἔνεστί σοι,
καὶ τῶν θανόντων, χὠπόσοι ζῶμεν, πέρι.

ΚΡΕΩΝ.

ὡς ἂν σκοποὶ νῦν ἦτε τῶν εἰρημένων.

ΧΟΡΟΣ.

νεωτέρῳ τῳ τοῦτο βαστάζειν πρόθες.

ΚΡΕΩΝ.

ἀλλ' εἴσ' ἕτοιμοι τοῦ νεκροῦ γ' ἐπίσκοποι.

ΧΟΡΟΣ.

τί δῆτ' ἂν ἄλλο τοῦτ' ἐπεντέλλοις ἔτι;

ΚΡΕΩΝ.

τὸ μὴ 'πιχωρεῖν τοῖς ἀπιστοῦσιν τάδε.

ΧΟΡΟΣ.

οὐκ ἔστιν οὕτω μῶρος, ὃς θανεῖν ἐρᾷ.

ΚΡΕΩΝ.

καὶ μὴν ὁ μισθός γ' οὗτος. ἀλλ' ὑπ' ἐλπίδων
ἄνδρας τὸ κέρδος πολλάκις διώλεσεν.

ΦΥΛΑΞ.

ἄναξ, ἐρῶ μὲν οὐχ ὅπως τάχους ὕπο
δύσπνους ἱκάνω κοῦφον ἐξάρας πόδα.
πολλὰς γὰρ ἔσχον φροντίδων ἐπιστάσεις,
ὁδοῖς κυκλῶν ἐμαυτὸν εἰς ἀναστροφήν.

ψυχὴ

V. 213. Male vulgo παντί που τ' —

V. 217. Perperam in libris νεκροῦ τ' — Brunck.

V. 218. Codd. et edd. ἄλλῳ. ἄλλο unus dat August. c. schol. οἱ μεγαλογραφοῦντες τὸ ἄλλο, μεγάλως ἀγνοοῦντες. Brunckius scripsit ἄλλο τοῦδ'.

V. 221. γ' non agnoscit Scholiastes.

V. 225. Pro ἔσχον Dresd. εὗρον. Itemque August., in quo suprascriptum: γρ. ἔσχον.

ψυχὴ γάρ ηὔδα πολλά μοι μυθουμένη·
Τάλας, τί χωρεῖς, οἷ μολὼν δώσεις δίκην;
τλήμων, μενεῖς αὖ; κεἰ τάδ' εἴσεται Κρέων
ἄλλου παρ' ἀνδρός, πῶς σὺ δῆτ' οὐκ ἀλγυνεῖ; —
τοιαῦθ' ἑλίσσων ἤνυτον σχολῇ ταχύς.
χοὔτως ὁδὸς βραχεῖα γίγνεται μακρά.
τέλος γε μέν τοι δεῦρ' ἐνίκησεν μολεῖν.
κεἰ σοὶ τὸ μηδὲν ἐξερῶ, φράσω δ' ὅμως.
τῆς ἐλπίδος γὰρ ἔρχομαι δεδραγμένος,
τὸ μὴ παθεῖν ἂν ἄλλο πλὴν τὸ μόρσιμον.

ΚΡΕΩΝ.

τί δ' ἔστιν, ἀνθ' οὗ τήνδ' ἔχεις ἀθυμίαν;

ΦΥΛΑΞ.

Φράσαι θέλω σοι πρῶτα τἀμαυτοῦ. τὸ γὰρ
πρᾶγμ' οὔτ' ἔδρασ', οὔτ' εἶδον ὅστις ἦν ὁ δρῶν.
οὐδ' ἂν δικαίως ἐς κακὸν πέσοιμί τι.

ΚΡΕΩΝ.

V. 229. κεἰ τάδ' — Perperam membr. et Aldus καὶ τάδ' — In E. εἰ τάδ' — initio versus τλήμων habent codd. plerique. Brunck. κεἰ et τλήμων August. ac Dresd., τλῆμον impressi.

V. 231. Praetuli lectionem a Scholiaste conservatam, ταχύς. Vulgo βραδύς.

V. 234. Brunck. post μολεῖν in antecedente versu plenius interpungens scripsit σοί, κεἰ — In August. et Ald. punctum est post σοί, post μολεῖν autem nihil interpunctionis.

V. 235. August. πεφραγμένος. schol. ἠσφαλισμένος. γρ. δὲ καὶ δεδραγμένος, ὅπερ πρὸς τὸ ἐλπίδος συνάψεις.

V. 238. πρῶτα. Turnebus e Triclinio pessime πάντα. Brunck. consentiente Musgr.

ΚΡΕΩΝ.

εὖ γε στοχάζει, κἀποφράγνυσαι κύκλῳ
τὸ πρᾶγμα. δηλοῖς δ' ὥς τι σημανῶν νέον.

ΦΥΛΑΞ.

τὰ δεινὰ γάρ τοι προστίθησ' ὄκνον πολύν.

ΚΡΕΩΝ.

οὔκουν ἐρεῖς ποτ', εἶτ' ἀπαλλαχθεὶς ἄπει;

ΦΥΛΑΞ.

καὶ δὴ λέγω σοι. τὸν νεκρόν τις ἀρτίως
θάψας βέβηκε, κἀπὶ χρωτὶ διψίαν
κόνιν παλύνας, κἀφαγιστεύσας ἃ χρή.

ΚΡΕΩΝ.

V. 241. Iacobs ſpec. emend. p. 30. στεγάζῃ, munis te. Euſtath. in Il. Z. p. 438. 46. στέγω, τὸ στεγάζω, ἀφ' οὗ παρὰ Σοφοκλεῖ τὸ ὕπνον ἐμὲ στεγάζειν ἡδύν. Vox στέγειν Eudociae reddenda eſt p. 411. de Phaedra: στέγουσα γὰρ τὴν νόσον ἡ Φαίδρα χρόνῳ, πρὸς τὴν τροφὸν δηλῶσαι ἠναγκάσθη. Vulgo στέργουσα. — Auguſt. στονάζῃ.

V. 242. σημανῶν. Sic E. T. Auguſt. [et Dresd.] ut legendum eſſe monuerat Valckenarius ad Phoen. pag. 384. Brunck. Vulgatae σημαίνων anteponit etiam Musgr.

V. 244. Auguſt. οὐκ οὖν ἐρεῖς ποῦ τ'.

V. 247. κἀφαγιστεύσας. gloſſa in T. [et Dresd.] ἐπ' ἐκείνου καθοσιώσας. Recte. Eſt enim, ut ſupra obſervavi, καὶ ἐφαγιστεύσας. In minoribus ſcholiis gloſſam hanc dedi ex Auguſt. cod. ubi minus bene περὶ ἐκεῖνον — ἃ χρή. Sic Membr. et Aldus. Triclinius χρῆν. Brunck. χρῆν etiam Auguſt. et Dresd.

ΚΡΕΩΝ.

τί φής; τίς ἀνδρῶν ἦν ὁ τολμήσας τάδε;

ΦΥΛΑΞ.

οὐκ οἶδ'. ἐκεῖ γὰρ οὔτε του γενῇδος ἦν
πλῆγμ', οὐ δικέλλης ἐκβολή· στύφλος δὲ γῆ,
καὶ χέρσος ἀῤῥὼξ, οὐδ' ἐπημαξευμένη
τροχοῖσιν, ἀλλ' ἄσημος οὑργάτης τις ἦν.
ὅπως δ' ὁ πρῶτος ἡμὶν ἡμεροσκόπος
δείκνυσι, πᾶσι θαῦμα δυσχερὲς παρῆν.
ὁ μὲν γὰρ ἠφάνιστο, τυμβήρης μὲν οὔ·
λεπτὴ δ', ἄγος φεύγοντος ὥς, ἐπῆν κόνις.
σημεῖα δ' οὔτε θηρὸς, οὔτε του κυνῶν
ἐλθόντος, οὐ σπάσαντος ἐξεφαίνετο.
λόγοι δ' ἐν ἀλλήλοισιν ἐῤῥόθουν κακοὶ,
φύλαξ ἐλέγχων φύλακα. κἂν ἐγίγνετο
πληγὴ τελευτῶσ', οὐδ' ὁ κωλύσων παρῆν.
εἷς γάρ τις ἦν ἕκαστος οὑξειργασμένος,
κοὐδεὶς ἐναργής, ἀλλ' ἔφευγε μὴ εἰδέναι.
ἦμεν δ' ἕτοιμοι καὶ μύδρους αἴρειν χεροῖν,
καὶ πῦρ διέρπειν, καὶ θεοὺς ὁρκωμοτεῖν,
τὸ μήτε δρᾶσαι, μήτε τῳ ξυνειδέναι
τὸ πρᾶγμα βουλεύσαντι, μήτ' εἰργασμένῳ.

τέλος

V. 249. August. et Dresd. γένιδος. Seq. versu August. οὐδέ.

V. 255. Aldus οὐδὲν γάρ.

V. 257. Dresd. τῶν κυνῶν.

V. 263. omisi τὸ quod vulgo post ἔφευγε legitur.

V. 266. Dresd. καὶ μήτε δρᾶσαι et in sq. versu τῷ pro τό.

τέλος δ', ὅτ' οὐδὲν ἦν ἐρευνῶσιν πλέον,
λέγει τις εἷς, ὃς πάντας ἐς πέδον κάρα
νεῦσαι φόβῳ προὔτρεψεν. οὐ γὰρ εἴχομεν
οὔτ' ἀντιφωνεῖν, οὔθ' ὅπως δρῶντες καλῶς
πράξαιμεν. ἦν δ' ὁ μῦθος, ὡς ἀνοιστέον
σοὶ τοὔργον εἴη τοῦτο, κοὐχὶ κρυπτέον.
καὶ ταῦτ' ἐνίκα, κἀμὲ τὸν δυσδαίμονα
πάλος καθαιρεῖ τοῦτο τἀγαθὸν λαβεῖν.
πάρειμι δ' ἄκων οὐχ ἑκοῦσιν, οἶδ' ὅτι.
στέργει γὰρ οὐδεὶς ἄγγελον κακῶν ἐπῶν.

ΧΟΡΟΣ.

ἄναξ, ἐμοί τοι, μή τι καὶ θεήλατον
τοὔργον τόδ', ἡ ξύννοια βουλεύει πάλαι.

ΚΡΕΩΝ.

παῦσαι, πρὶν ὀργῆς κἀμὲ μεστῶσαι λέγων,
μὴ 'φευρεθῇς ἄνους τε καὶ γέρων ἅμα.
λέγεις γὰρ οὐκ ἀνεκτά, δαίμονας λέγων
πρόνοιαν ἴσχειν τοῦδε τοῦ νεκροῦ πέρι.
πότερον ὑπερτιμῶντες ὡς εὐεργέτην
ἔκρυπτον αὐτόν, ὅστις ἀμφικίονας
ναοὺς πυρώσων ἦλθε κἀναθήματα,
καὶ γῆν ἐκείνων καὶ νόμους διασκεδῶν;
ἢ τοὺς κακοὺς τιμῶντας εἰσορᾷς θεούς;

V. 278. 79. male Aldus nuncio continuat.

V. 280. post μεστῶσαι Brunckius perperam commate interpunxit.

οὐκ ἔστιν. ἀλλὰ ταῦτα καὶ πάλαι πόλεως
ἄνδρες μόλις φέροντες ἐῤῥόθουν ἐμοί,
κρυφῇ κάρα σείοντες· οὐδ' ὑπὸ ζυγῷ
λόφον δικαίως εἶχον, ὡς στέργειν ἐμέ.
ἐκ τῶνδε τούτους ἐξεπίσταμαι καλῶς
παρηγμένους μισθοῖσιν εἰργάσθαι τάδε.
οὐδὲν γὰρ ἀνθρώποισιν, οἷον ἄργυρος,
κακὸν νόμισμ' ἔβλαστε. τοῦτο καὶ πόλεις
πορθεῖ, τόδ' ἄνδρας ἐξανίστησιν δόμων·
τόδ' ἐκδιδάσκει καὶ παραλλάσσει φρένας
χρηστὰς πρὸς αἰσχρὰ πράγμαθ' ἵστασθαι βροτῶν·
πανουργίας δ' ἔδειξεν ἀνθρώποις ἔχειν,
καὶ παντὸς ἔργου δυσσέβειαν εἰδέναι.
ὅσοι δὲ μισθαρνοῦντες ἤνυσαν τάδε,
χρόνῳ ποτ' ἐξέπραξαν ὡς δοῦναι δίκην.
ἀλλ' εἴπερ ἴσχει Ζεὺς ἔτ' ἐξ ἐμοῦ σέβας,
εὖ τοῦτ' ἐπίστασ', ὅρκιος δέ σοι λέγω,
εἰ μὴ τὸν αὐτόχειρα τοῦδε τοῦ τάφου
εὑρόντες ἐκφανεῖτ' ἐς ὀφθαλμοὺς ἐμούς,
οὐχ ὑμὶν Αιδης μοῦνος ἀρκέσει, πρὶν ἂν
ζῶντες κρεμαστοὶ τήνδε δηλώσηθ' ὕβριν,
ἵν' εἰδότες τὸ κέρδος ἔνθεν οἰστέον,
τὸ λοιπὸν ἁρπάζητε, καὶ μάθηθ', ὅτι

οὐκ

V. 291. Aut memoria falsus, aut pravo exemplari usus Eustathius hunc locum respiciens ter diversae lectionis meminit, quae metro nequaquam accommodari potest: *κάρα σείοντες, οὐδ' ὑπὸ ζύγῳ νῶτον εὐλόφως εἶχον.* **Brunck.**

V. 293. August. *ἐπίσταμαι.*

V. 311. August. *ἁρπάζητε καὶ μάθοιθ'.*

οὐκ ἐξ ἅπαντος δεῖ τὸ κερδαίνειν φιλεῖν.
ἐκ τῶν γὰρ αἰσχρῶν λημμάτων τοὺς πλείονας
ἀτωμένους ἴδοις ἂν ἢ σεσωσμένους.

ΦΥΛΑΞ.

εἰπεῖν τι δώσεις; ἢ στραφεὶς οὕτως ἴω;

ΚΡΕΩΝ.

οὐκ οἶσθα καὶ νῦν, ὡς ἀνιαρῶς λέγεις;

ΦΥΛΑΞ.

ἐν τοῖσιν ὠσίν, ἢ ᾽πὶ τῇ ψυχῇ δάκνει;

ΚΡΕΩΝ.

τί δὲ ῥυθμίζεις τὴν ἐμὴν λύπην ὅπου;

ΦΥΛΑΞ.

ὁ δρῶν σ᾽ ἀνιᾷ τὰς φρένας, τὰ δ᾽ ὦτ᾽ ἐγώ.

ΚΡΕΩΝ.

V. 314. Dresd. ἴδῃς, Ald. Brub. εἴδοις.

V. 315. δὲ pro τι Turn. in marg.

V. 318. τί δέ; ῥυθμίζεις — Sic in Auguſt. In E. τῇ δὲ — membr. [et Dresd.] ut impreſſi, τί δαί. Triclinii gloſſa, διὰ τὸ μέτρον. Absque hoc ſartum eſt metrum: vocalis brevis ante ῥ producitur. Vide ad Oed. T. 487. Brunck. Τί δὲ habet etiam Plutarchi de Garrul. p. 509. D. editio Aldina. Vid. Porſon ad Eurip. Med. 1008. Simplicius autem et elegantius eſſe putabam cum Hermanno, ſi tolleretur interpunctio poſt τί δέ, quae quidem et in cod. Auguſt. et in ed. Ald. abeſt.

V. 319. σ᾽ deſideratur in Ald. et Brub.

KΡΕΩΝ.

οἴμ', ὡς λάλημα δῆλον ἐκπεφυκὸς εἶ.

ΦΥΛΑΞ.

οὔκουν τό γ' ἔργον τοῦτο ποιήσας ἐγώ.

ΚΡΕΩΝ.

καὶ ταῦτ' ἐπ' ἀργύρῳ γε τὴν ψυχὴν προδούς.

ΦΥΛΑΞ.

φεῦ·
ἦ δεινόν, ᾧ δοκεῖ γε, καὶ ψευδῆ δοκεῖν.

ΚΡΕΩΝ.

κόμψευε νῦν τὴν δόξαν· εἰ δὲ ταῦτα μὴ
φανεῖτέ

V. 320. Auguſt. δῆλος.

V. 321. Sic edidi ex emendatione Hermanni. Membr. Auguſt. et impreſſi οὔκουν τόδ' ἔργον τοῦτο ποιήσας ποτέ. In reliquis conſpirantes T. Dresd. et Turn. in marg. ἐγώ. Brunckius e cod. E. dedit οὔκουν τόδ' ἔργον εἰμὶ ποιήσας ποτέ, cui ſcripturae obſtat Auguſt. εἰμὶ ſupra ποιήσας pro interpretatione ſcriptum exhibens.

V. 322. In Auguſt. abeſt γε et poſt hunc verſum φεῦ.

V. 323. ᾧ δοκεῖ γε. Sic in E. ut apud Scholiaſtam. Ceteri, ut vulgo, ἦν δοκῇ γε. Brunck.

V. 324. Auguſt. τὸ δόξαν non male. Moſchopulus περὶ σχεδῶν p. 20. et p. 62. pro νῦν τὴν δόξαν citat τὴν δόκησιν, quibus vocabulis utitur Scholiaſtes in expoſitione vulgatae lectionis.

φανεῖτέ μοι τοὺς δρῶντας, ἐξερεῖθ' ὅτι
τὰ δειλὰ κέρδη πημονὰς ἐργάζεται.

ΦΥΛΑΞ.

ἀλλ' εὑρεθείη μὲν μάλιστ'· ἐὰν δέ τοι
ληφθῇ τε καὶ μή, τοῦτο γὰρ τύχη κρινεῖ,
οὐκ ἔσθ' ὅπως ὄψει σὺ δεῦρ' ἐλθόντα με.
καὶ νῦν γὰρ ἐκτὸς ἐλπίδος γνώμης τ' ἐμῆς
σωθείς, ὀφείλω τοῖς θεοῖς πολλὴν χάριν.

ΧΟΡΟΣ.

Πολλὰ τὰ δεινά, κοὐδὲν ἀν- στροφὴ α.
θρώπου δεινότερον πέλει.
τοῦτο καὶ πολιοῦ πέραν
πόντου χειμερίῳ νότῳ
χωρεῖ, περιβρυχίοισιν
περῶν ἐπ' οἴδμασιν·
θεῶν τε τὰν ὑπερτάταν, Γᾶν
ἄφθιτον, ἀκαμάταν
ἀποτρύεται, ἰλλομένων ἀρότρων
ἔτος

V. 326. Perperam in impressis τὰ δεινά. Brunck. Sic etiam August. et Dresd. δειλὰ pro var. lectione habet Schol. et Turn. in marg.

V. 330. August. et Dresd. καὶ γνώμης ἐμῆς.

V. 337. περῶν. Sic E. T. gl. διερχόμενος. Perperam in aliis πτερῶν. — ἐπ' οἴδμασι. Sic etiam E. alii ὑπ' οἴδμασι. Brunck. περῶν ὑπ' August. Dresd.

V. 339. Dresd. Turn. Steph. Cant. ἀκαμάτων.

V. 340. ἰλλομένων. Aldus et membr. πελλομένων. Ceteri [ut August.

ἔτος εἰς ἔτος, ἱππεί-
ῳ γένει πολεύων.
κουφονόων τε φῦλον ὀρ- ἀντιστρ. ά.
νίθων ἀμφιβαλὼν ἄγει,
καὶ θηρῶν ἀγρίων ἔθνη,
πόντου τ᾽ εἰναλίαν φύσιν
σπείραισι δικτυοκλώστοις,
ἀριφραδὴς ἀνήρ·
κρατεῖ δὲ μαχαναῖς ἀγραύλου

θηρὸς

August. et Dresd.] εἱλομένων. Vide doctos viros ad Timaei glossam in Lex. Platon. γῆν ἰλλομένην. Brunck. ἰλλομένων pro var. lect. habet Schol.

V. 341. ἔτος εἰς ἔτος. Sic tres codd. ut legendum esse metrica ratio evincit. In membr. ut apud Aldum ἔτους εἰς ἔτος. Brunck. ἔτος εἰς ἔτος etiam Dresd. Taceo Augustanum, quem Brunckius trium illorum codd. mentione complexus esse videtur. Scholiasten Romanum conjicias ἔτος ἐξ ἔτους legisse.

V. 342. Dresd. πολεῦον, ut scribendum censebat H. Stephanus. πορεῦον p. var. lect. notatur a Turnebo.

V. 343. κουφονόων. Libri omnes κουφονέων mendose. Brunck.

V. 345. καὶ θηρῶν. Sic Aldus et membranae. In E. et August. καὶ θηρίων. Brunckius cum reliquis dedit θηρίων τ᾽.

V. 346. August. Ald. ἐναλίαν, quod amplexus est Brunck.

V. 348. Vulgo περιφραδής. Optimam lectionem ἀριφραδὴς conservavit Eustathius p. 135, 24. δῆλον δὲ ὅτι τοῦ περιφραδέως προϋπάρχει τὸ φραδὴς φραδέος ἀπὸ τοῦ φράζω. ὡς τὸ φραδέος νόου ἔργα τέτυκται. ὅθεν σύνθετον ὁ παρὰ Σοφοκλεῖ ἀριφραδὴς ἀνήρ, καὶ ὁ πρὸς διαστολὴν αὐτοῦ βαρυνόμενος Αριφράδης, τὸ κύριον.

V. 349. μαχαναῖς. Dorismum invitis libris restitui.

θηρὸς ὀρεσσιβάτα,
λασιαύχενά θ' ἵππον ὑπάξεται ἀμ-
φίλοφον ζυγόν, οὔρει-
όν τ' ἀδμῆτα ταῦρον.
καὶ φθέγμα, καὶ ἀνεμόεν στροφὴ β'.
φρόνημα, καὶ ἀστυνόμους
ὀργὰς ἐδιδάξατο, καὶ δυσαύλων
ἴδρις πάγων αἰθρίων
δύσομβρα φεύγειν βέλη.
παντοπόρος, ἄπορος ἐπ' οὐδὲν ἔρχεται
τὸ μέλλον· Αἴδα μόνον
φεῦξιν οὐκ ἐπάξεται·
νόσων δ' ἀμαχάνων φυγὰς
ξυμπέφρασται.
σοφόν τι τὸ μαχανόεν ἀντιστρ. β'.
τέχνας ὑπὲρ ἐλπίδ' ἔχων,

ποτὲ

V. 351. ὑπάξεται. Metro flagitante praepositionem restitui a librariis omissam. Aldus et veteres codd. habent ἄξε-ται. Triclinii interpolationes nihil moror. Brunck. August. ἄξετ'.

V. 354. ἀνεμόεν. Sic August. et Aldus. Reliqui ἠνεμόεν, quos male sequitur Brunckius.

V. 357. ἴδρις addidi et αἰθρίων pro αἴθρια καὶ rescripsi ex conjectura Hermanni. August. post δυσαύλων glossam ψυχρὰ in textu habet.

V. 359. ἄπορος δ' Dresd.

V. 362. neglecto Dorismo vulgabatur ἀμηχάνων, ut μηχα-νόεν v. 364.

V. 364. Turn. Steph. Cant. δεινόν τι.

ποτὲ μὲν κακόν, ἄλλοτ᾽ ἐπ᾽ ἐσθλὸν ἕρπει·
νόμους παρείρων χθονός,
θεῶν τ᾽ ἔνορκον δίκαν,
ὑψίπολις· ἄπολις, ὅτῳ τὸ μὴ καλὸν
ξύνεστι, τόλμας χάριν.
μήτε μοι παρέστιος
γένοιτο, μήτ᾽ ἴσον φρονῶν,
　　ὃς τάδ᾽ ἔρδει.
ἐς δαιμόνιον τέρας ἀμφινοῶ
τόδε. πῶς εἰδὼς ἀντιλογήσω
τήνδ᾽ οὐκ εἶναι παῖδ᾽ Ἀντιγόνην;
ὦ δύστηνος, καὶ δυστήνου
πατρὸς Οἰδιπόδα, τί ποτ᾽; οὐ δή που
　　σέ γ᾽ ἀπιστοῦσαν
τοῖς βασιλείοις ἄξουσι νόμοις,
　　καὶ ἐν ἀφροσύνῃ καθελόντες;

ΦΥΛΑΞ.

V. 366. In hunc verſum et proxime ſubſequentes impudenter graſſata eſt Triclinii temeritas. Vide notam Musgravii.

V. 369. Particulam δὲ poſt ἄπολις addunt Auguſt. Dresd. et edd. vett. praeter Aldinam, in qua, ut in membranis et in Scholiis Romanis, omiſſa eſt improbante Brunckio.

V. 373. Auguſt. ἔρδει.

V. 377. Auguſt. δύστηνε. Idem ſeq. vſ. καθελθόντες.

V. 380. ἄξουσι ex conjectura Hermanni dedi pro ἄγουσι. Auguſt. enim, Dresd. et Aldus habent τοῖς βασιλείοις ἄγουσι, cuius in locum Brunckius τοῖς βασιλείοισιν ἄγουσι reſcripſit, neſcio utrum ex codd. an ſolis edd. Turn. Steph. Cant.

ΦΥΛΑΞ.

Ἠδ᾽ ἔστ᾽ ἐκείνη τοὔργον ἡ ᾽ξειργασμένη.
τήνδ᾽ εἵλομεν θάπτουσαν. ἀλλὰ ποῦ Κρέων;

ΧΟΡΟΣ.

ὅδ᾽ ἐκ δόμων ἄψοῤῥος εἰς δέον περᾷ.

ΚΡΕΩΝ.

τί δ᾽ ἔστι; ποίᾳ ξύμμετρος προὔβη τύχῃ;

ΦΥΛΑΞ.

ἄναξ, βροτοῖσιν οὐδέν ἐστ᾽ ἀπώμοτον.
ψεύδει γὰρ ἡ ᾽πίνοια τὴν γνώμην· ἐπεὶ
σχολῇ γ᾽ ἂν ἥξειν δεῦρ᾽ ἂν ἐξηύχουν ἐγώ,
ταῖς σαῖς ἀπειλαῖς, αἷς ἐχειμάσθην τότε.
ἀλλ᾽, ἡ γὰρ ἐκτὸς καὶ παρ᾽ ἐλπίδας χαρὰ
ἔοικεν

V. 382. ἥδ᾽ ἔστ᾽ ἐκείνη τοὔργον ἡ ᾽ξειργασμένη. Sic legendum esse ex more poëtarum Atticorum et indole linguae nemo non videre poterat. Articulus in membranis praepostero loco positus, in aliis codd. plane omissus est. Prava est utraque lectio:

ἥδ᾽ ἔστ᾽ ἐκεῖν᾽ ἡ τοὔργον ἐξειργασμένη.
ἥδ᾽ ἔστ᾽ ἐκείνη τοὔργον ἐξειργασμένη.

ἡ ᾽ξειργασμένη, ut infra 558. (556.) ἡ ᾽ξαμαρτία, pro ἡ ἐξαμαρτία. Brunck.

V. 385. προὔβη τύχῃ. Haec est optima codicum omnium lectio. In impressis ἥκῃ. ξύμμετρος. gl. εὔκαιρος. Brunck.

V. 388. σχολῇ γ᾽ ἄν. Sic Dresd. et in marg. Turnebus. Vulgo σχολῇ ποθ᾽.

V. 390. August. et Dresd. ἐλπίδα.

ἔοικεν ἄλλη μῆκος οὐδὲν ἡδονῇ,
ἥκω, δι' ὅρκων καίπερ ὢν ἀπώμοτος,
κόρην ἄγων τήνδ', ἣ καθευρέθη τάφον
κοσμοῦσα. κλῆρος ἐνθάδ' οὐκ ἐπάλλετο·
ἀλλ' ἔστ' ἐμὸν θοὔρμαιον, οὐκ ἄλλου τόδε.
καὶ νῦν, ἄναξ, τήνδ' αὐτός, ὡς θέλεις, λαβών,
καὶ κρῖνε, κἀξέλεγχ'· ἐγὼ δ' ἐλεύθερος
δίκαιός εἰμι τῶνδ' ἀπηλλάχθαι κακῶν.

ΚΡΕΩΝ.

ἄγεις δὲ τήνδε τῷ τρόπῳ; πόθεν λαβών;

ΦΥΛΑΞ.

αὕτη τὸν ἄνδρ' ἔθαπτε. πάντ' ἐπίστασαι.

ΚΡΕΩΝ.

ἦ καὶ ξυνίης, καὶ λέγεις ὀρθῶς ἃ φῄς;

ΦΥΛΑΞ.

ταύτην γ' ἰδὼν θάπτουσαν, ὃν σὺ τὸν νεκρὸν
ἀπεῖπας. ἆρ' ἔνδηλα καὶ σαφῆ λέγω;

ΚΡΕΩΝ.

V. 392. August. ἀπώμνητος c. gl. ἀπογενόμενος.

V. 400. ἐπίστασαι. Sic dedi pro vulg. ἐπίστασο.

V. 401. Codd. alii ξυνίεις, alii ξυνίης. Brunck. dedit ξυνιεῖς.

V. 402. ταύτην γ' ἰδὼν — Sic legendum. ὀρθῶς λέγω ἃ φημί, ἰδών γε ταύτην θάπτουσαν. Perperam codd. plerique et Aldus ἴδον, August. εἶδον. Dawesius Miscell. crit. pag. 267. emendaverat ἰδεῖν, quod per se quidem bonum est, minus tamen probabile quam ἰδών. Brunck.

V. 403. Dresd. et in marg. Turn. ὡς ἔνδηλα, ille cum glossa

ΚΡΕΩΝ.

καὶ πῶς ὁρᾶται, κἀπίληπτος εὑρέθη;

ΦΥΛΑΞ.

τοιοῦτον ἦν τὸ πρᾶγμ᾽. ὅπως γὰρ ἥκομεν,
πρὸς σοῦ τὰ δείν᾽ ἐκεῖν᾽ ἐπηπειλημένοι,
πᾶσαν κόνιν σήραντες, ἣ κατείχετο
νέκυς, μυδῶν τε σῶμα γυμνώσαντες εὖ,
καθήμεθ᾽ ἄκρων ἐκ πάγων ὑπήνεμοι,
ὀσμὴν ἀπ᾽ αὐτοῦ, μὴ βάλῃ, πεφευγότες,
ἐγερτὶ κινῶν ἄνδρ᾽ ἀνὴρ ἐπιῤῥόθοις
κακοῖσιν, εἴ τις τοῦδ᾽ ἀφειδήσοι πόνου.
χρόνον τάδ᾽ ἦν τοσοῦτον, ἔς τ᾽ ἐν αἰθέρι
μέσῳ κατέστη λαμπρὸς ἡλίου κύκλος,
καὶ καῦμ᾽ ἔθαλπε· καὶ τότ᾽ ἐξαίφνης χθονὸς
τυφὼς ἀείρας σκηπτὸν, οὐράνιον ἄχος,
πίμπλησι πεδίον, πᾶσαν αἰκίζων φόβην
ὕλης πεδιάδος· ἐν δ᾽ ἐμεστώθη μέγας

αἰθήρ·

sa ὄντως. August. ἄς ῥ᾽ ἔνδηλα c. gl. ὄντως δή. Post λέγω in Dresd. puncto distinguitur.

V. 404. Male Aldus ηὑρέθη. August. κἀπίληπτος c. gl. κεκρατημένη.

V. 407. sq. Hermanni emendationem recepi pro ἣ κατεῖχε τὸν Νέκυν.

V. 410. Brunckius ex conjectura Dorvillii ad Charit. p. 328. (399. ed. Lips.) ἀφ᾽ αὐτοῦ et cum Stephano βάλοι edidit. Nos locum interpunctione post αὐτοῦ posita juvare satis habuimus. In August. est ἀπ᾽ αὐτοῦ c. gl. τοῦ σώματος et βάλῃ c. gl. ὁ ἀήρ.

αἰθήρ· μύσαντες δ' εἴχομεν θείαν νόσον.
καὶ τοῦδ' ἀπαλλαγέντος ἐν χρόνῳ μακρῷ,
ἡ παῖς ὁρᾶται, κἀνακωκύει πικρᾶς
ὄρνιθος ὀξὺν φθόγγον, ὡς ὅταν κενῆς
εὐνῆς νεοσσῶν ὀρφανὸν βλέψῃ λέχος·
οὕτω δὲ χ' αὕτη, ψιλὸν ὡς ὁρᾷ νέκυν,
γόοισιν ἐξῴμωξεν, ἐκ δ' ἀρὰς κακὰς
ἠρᾶτο τοῖσι τοὔργον ἐξειργασμένοις.
καὶ χερσὶν εὐθὺς διψίαν φέρει κόνιν,
ἔκ τ' εὐκροτήτου χαλκέας ἄρδην πρόχου
χοαῖσι τρισπόνδοισι τὸν νέκυν στέφει.
χ' ἡμεῖς ἰδόντες ἱέμεσθα, σὺν δέ νιν
θηρώμεθ' εὐθὺς οὐδὲν ἐκπεπληγμένην·
καὶ τάς τε πρόσθεν, τάς τε νῦν, ἠλέγχομεν
πράξεις· ἄπαρνος δ' οὐδενὸς καθίστατο.
ἀλλ' ἡδέως ἔμοιγε κἀλγεινῶς ἅμα.
τὸ μὲν γὰρ αὐτὸν ἐκ κακῶν πεφευγέναι,
ἥδιστον· ἐς κακὸν δὲ τοὺς φίλους ἄγειν,
ἀλγεινόν. ἀλλὰ ταῦτα πάνθ' ἥσσω λαβεῖν
ἐμοὶ πέφυκε τῆς ἐμῆς σωτηρίας.

ΚΡΕΩΝ.

V. 428. χαλκέας. Sic optime August. [Dresd.] et T. Pessime vulgo χαλκέως. Heathium fugit praeclara hujus loci emendatio a Piersono facta ad Moeridem p. 296. Confer notam nostram ad Comici Nubes 272. Brunck.

V. 430. Edd. vett. χἠμεῖς δ'. Mox v. 432. Aldus τάς γε πρόσθεν.

V. 437. ταῦτα πάνθ' — Sic in E. concinnius quam vulgo παντα ταῦθ' — Brunck.

ΚΡΕΩΝ.

σὲ δή, σὲ τὴν νεύουσαν ἐς πέδον κάρα,
φής, ἢ καταρνεῖ μὴ δεδρακέναι τάδε;

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

καὶ φημὶ δρᾶσαι, κοὐκ ἀπαρνοῦμαι τὸ μή.

ΚΡΕΩΝ.

σὺ μὲν κομίζοις ἂν σεαυτόν, ᾗ θέλεις,
ἔξω βαρείας αἰτίας ἐλεύθερον.
σὺ δ', εἰπέ μοι μὴ μῆκος, ἀλλὰ σύντομα,
ᾔδης τὰ κηρυχθέντα, μὴ πράσσειν τάδε;

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

ᾔδη. τί δ' οὐκ ἔμελλον; ἐμφανῆ γὰρ ἦν.

ΚΡΕΩΝ.

καὶ δῆτ' ἐτόλμας τούσδ' ὑπερβαίνειν νόμους;

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

οὐ γάρ τι μοι Ζεὺς ἦν ὁ κηρύξας τάδε,
οὐδ' ἡ ξύνοικος τῶν κάτω θεῶν Δίκη,

οἳ

V. 442. August. κομίζεις. Idem v. 444. σύντομον.

V. 445. ᾔδης et v. seq. ᾔδη, ut et v. 460. (458.) ἐξῄδη ad atticismi normam reposui. Vide supra ad v. 18. et ad Oed. T. 433. Brunck.

V. 448. Versus hic adfertur a Clemente Alex. in Strom. l. IV. c. 7. p. 585. ed. Oxon. ubi pro κηρύξας legitur κηρύσσων.

οἱ τούσδ' ἐν ἀνθρώποισιν ὥρισαν νόμους.
οὐδὲ σθένειν τοσοῦτον ᾠόμην τὰ σὰ
κηρύγμαθ', ὥστ' ἄγραπτα κἀσφαλῆ θεῶν
νόμιμα δύνασθαι θνητὸν ὄνθ' ὑπερδραμεῖν.
οὐ γάρ τι νῦν τε κἀχθὲς, ἀλλ' ἀεί ποτε
ζῆ ταῦτα, κοὐδεὶς οἶδεν ἐξ ὅτου 'φάνη.
τούτων ἐγὼ οὐκ ἔμελλον, ἀνδρὸς οὐδενὸς
φρόνημα δείσασ', ἐν θεοῖσι τὴν δίκην
δώσειν. θανουμένη γὰρ ἐξῄδη, τί δ' οὔ;
κεἰ μὴ σὺ προὐκήρυξας. εἰ δὲ τοῦ χρόνου
πρόσθεν θανοῦμαι, κέρδος αὔτ' ἐγὼ λέγω.
ὅστις γὰρ ἐν πολλοῖσιν, ὡς ἐγὼ, κακοῖς
ζῆ, πῶς ὅδ' οὐχὶ κατθανὼν κέρδος φέρει;
οὕτως ἔμοιγε τοῦδε τοῦ μόρου τυχεῖν
παρ' οὐδὲν ἄλγος· ἀλλ' ἄν, εἰ τὸν ἐξ ἐμῆς

μητρὸς

V. 450. ex edd. Steph. excidit.

V. 452. Auguſt. ὡς τἄγγραπτα. c. gl. τὰ ἔγγραπτα, τὰ τετυπωμένα καὶ νομοθετημένα.

V. 454. νῦν τε cum Hermanno reſcripſi pro νῦν γε.

V. 455. Ariſtoteles hunc locum citans Rhetor. I. 14. τοῦτο exhibet.

V. 456. Auguſt. et Dresd. ἔγωγ'. — ἔμελον in nonnullis Ariſtotelis edd., qui Rhetor. I. 16. verſum hunc et 454. citat.

V. 459. Auguſt. δέ του c. gl. τοῦ ὡρισμένου. — Schol. εἰ μή.

V. 460. αὔτ'. Sic bene exaratum in nonnullis codd. Gl. αὐτὸ τὸ προαπελθεῖν. Perperam in impreſſis [et Dresd.] αὐτ', quod valet αὐτε. Brunck.

μητρὸς θανόντ᾽ ἄθαπτον ἐσχόμην νέκυν,
κείνοις ἂν ἤλγουν· τοῖσδε δ᾽ οὐκ ἀλγύνομαι.
σοὶ δ᾽ εἰ δοκῶ νῦν μῶρα δρῶσα τυγχάνειν,
σχεδόν τι μώρῳ μωρίαν ὀφλισκάνω.

ΧΟΡΟΣ.

δηλοῖ τὸ γέννημ᾽ ὠμὸν ἐξ ὠμοῦ πατρὸς
τῆς παιδός· εἴκειν δ᾽ οὐκ ἐπίσταται κακοῖς.

ΚΡΕΩΝ.

ἀλλ᾽ ἴσθι τοι τὰ σκλήρ᾽ ἄγαν φρονήματα
πίπτειν μάλιστα· καὶ τὸν ἐγκρατέστατον
σίδηρον ὀπτὸν ἐκ πυρὸς περισκελῆ
θραυσθέντα καὶ ῥαγέντα πλεῖστ᾽ ἂν εἰσίδοις.

σμι-

V. 465. Vox μητρὸς in antiquis codd. compendiose scripta, unde perperam Aldus edidit ματρός, qua de re videndus Valckenarius ad Phoen. p. 6. Brunck. Mox Aldus et membr. ἠνσχόμην, Scholia vetera ἨΙΣΧΟ΄ΜΗΝ. Codices quidam, in his August. et Dresd. ἰσχόμην, satis recte, nisi rectius praeberet Eustathius ἐσχόμην ad Il. E. pag. 529, 18. Nimirum cum semel ἰσχόμην in ἠσχόμην, quod pro varia lectione praebet Eustathius, corruptum esset, inde provenere ista portenta, ἠισχόμην, ἠνσχόμην. ἠνεσχόμην, quod Sophocli, Aristophani et Platoni obtrudere conatur Piersonus ad Moerin p. 176. adstipulante Brunckio, mera est barbaries. Vid. Porson. in Praef. ad secundam edit. Eur. Hecub. p. XVIII.

V. 467. μῶρα δρῶσα. Sic codd. omnes. Turnebus nescio unde δρᾶσα. Brunck.

V. 472. πίπτειν. Aldus et membr. minus bene πίπτει. Brunck.

σμικρῷ χαλινῷ δ' οἶδα τοὺς θυμουμένους
ἵππους καταρτυθέντας. οὐ γὰρ ἐκπέλει
φρονεῖν μέγ', ὅστις δοῦλός ἐστι τῶν πέλας.
αὕτη δ' ὑβρίζειν μὲν τότ' ἐξηπίστατο,
νόμους ὑπερβαίνουσα τοὺς προκειμένους·
ὕβρις δ', ἐπεὶ δέδρακεν, ἥδε δευτέρα,
τούτοις ἐπαυχεῖν, καὶ δεδρακυῖαν γελᾷν.
ἦ νῦν ἐγὼ μὲν οὐκ ἀνήρ, αὕτη δ' ἀνήρ,
εἰ ταῦτ' ἀνατεὶ τῇδε κείσεται κράτη.
ἀλλ' εἴτ' ἀδελφῆς, εἴθ' ὁμαιμονεστέρας
τοῦ παντὸς ἡμῖν Ζηνὸς Ἑρκίου κυρεῖ,
αὐτή τε χ' ἡ ξύναιμος οὐκ ἀλύξετον
μόρου κακίστου. καὶ γὰρ οὖν κείνην ἴσον
ἐπαιτιῶμαι τοῦδε βουλεῦσαι τάφου.
καί νιν καλεῖτ'. ἔσω γὰρ εἶδον ἀρτίως
λυσσῶσαν αὐτήν, οὐδ' ἐπήβολον φρενῶν.
φιλεῖ δ' ὁ θυμὸς πρόσθεν ᾑρῆσθαι κλοπεὺς
τῶν μηδὲν ὀρθῶς ἐν σκότῳ τεχνωμένων.
μισῶ γε μέντοι χὤταν ἐν κακοῖσί τις
ἁλοὺς ἔπειτα τοῦτο καλλύνειν θέλῃ.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

θέλεις τι μεῖζον, ἢ κατακτεῖναί μ' ἑλών;

ΚΡΕΩΝ.

V. 482. August. νῦν μὲν ἐγώ. Dresd. Turn. Steph. Cant. νῦν γ' ἐγὼ μέν. Mox cum Hermanno librorum omnium lectionem αὐτὴ δ' in αὕτη δ' mutavi.

V. 491. August. et Dresd. κλοπαῖς c. gl. λαθραίας καταλήψεσι. Habet etiam Turneb. in marg.

ΚΡΕΩΝ.

ἐγὼ μὲν οὐδέν· τοῦτ᾽ ἔχων ἅπαντ᾽ ἔχω.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

τί δῆτα μέλλεις; ὡς ἐμοὶ τῶν σῶν λόγων
ἀρεστὸν οὐδέν, μηδ᾽ ἀρεσθείη ποτέ·
οὕτω δὲ καὶ σοὶ τἄμ᾽ ἀφανδάνοντ᾽ ἔφυ.
καίτοι πόθεν κλέος γ᾽ ἂν εὐκλεέστερον
κατέσχον, ἢ τὸν αὐτάδελφον ἐν τάφῳ
τιθεῖσα; τοῖσδε τοῦτο πᾶσιν ἁνδάνειν
λέγοιτ᾽ ἄν, εἰ μὴ γλῶσσαν ἐγκλείσοι φόβος.
ἀλλ᾽ ἡ τυραννὶς πολλά τ᾽ ἄλλ᾽ εὐδαιμονεῖ,
κἄξεστιν αὐτῇ δρᾶν, λέγειν θ᾽, ἃ βούλεται.

ΚΡΕΩΝ.

σὺ τοῦτο μούνη τῶνδε Καδμείων ὁρᾷς.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

ὁρῶσι χ᾽ οἵδε· σοὶ δ᾽ ὑπίλλουσιν στόμα.

ΚΡΕΩΝ.

σὺ δ᾽ οὐκ ἐπαιδεῖ, τῶνδε χωρὶς εἰ φρονεῖς;

V. 502. τοῖσδε τοῦτο. Sic ob euphoniam lego, libris omnibus invitis, in quibus τούτοις τοῦτο. Perpetua confusio est pronominum οἵδε et οὗτοι. Statim v. 509. (507.) ubi Aldus et plerique libri habent ὁρῶσι χ᾽ οἵδε, in E. [August. et Dresd.] scriptum ὁρῶσι χ᾽ οὗτοι. Brunck. Pro ἁνδάνειν August. et Dresd. ἁνδάνει c. gl. ἀρέσκει.

V. 506. Post ὁρᾷς edd. veteres interrogandi signum habent August. τῶν Καδμείων. Idem seq. v. ὑπείλουσι.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

οὐδὲν γὰρ αἰσχρὸν τοὺς ὁμοσπλάγχνους σέβειν.

ΚΡΕΩΝ.

οὔκουν ὅμαιμος χὠ καταντίον θανών;

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

ὅμαιμος ἐκ μιᾶς τε καὶ ταὐτοῦ πατρός.

ΚΡΕΩΝ.

πῶς δῆτ᾽ ἐκείνῳ δυσσεβῆ τιμᾷς χάριν;

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

οὐ μαρτυρήσει ταῦθ᾽ ὁ κατθανὼν νέκυς.

ΚΡΕΩΝ.

V. 510. χὠ καταντίον θανών. Eteocles nempe. Sic membr. et Aldus. In aliis [ut in August. et Dresd.] χὠ κατὰ χθονὸς θανών, inepte; male positis hîc vocibus, quae ad v. 515. (513.) pertinebant. Brunck.

V. 511. August. τοῦ pro ταὐτοῦ.

V. 512. δυςσεβῆ. Sic tres codd. [etiam August. et Dresd.] optime. In membr. ut apud Aldum δυςσεβεῖ, sensu nullo aut pravo. Sententia est: πῶς δῆτα τιμᾷς τῷ Πολυνείκει χάριν, ἥτις ἐκείνῳ, ἤγουν τῷ Ετεοκλεῖ, δυςσεβής ἐστιν. Monuit Triclinius nomen δυςσεβῆ ad ἐκείνῳ referri. Bonam lectionem, quam ille suppeditabat, neglexit Turnebus, alias promtissimus ad pessima quaevis recipienda. Brunck.

V. 513. ὁ κατθανὼν νέκυς. Sic membr. August. et impressi. In E. T. Dresd. et margine ed. Turn. ὁ κατὰ χθονὸς νέκυς, quod recepit Brunck.

ΚΡΕΩΝ.

εἴ τοι σφε τιμᾷς ἐξ ἴσου τῷ δυσσεβεῖ.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

οὐ γάρ τι δοῦλος, ἀλλ' ἀδελφὸς ὤλετο.

ΚΡΕΩΝ.

πορθῶν γε τήνδε γῆν· ὁ δ', ἀντιστὰς ὕπερ.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

ὅμως ὅ γ' Αἴδης τοὺς νόμους ἴσους ποθεῖ.

ΚΡΕΩΝ.

ἀλλ' οὐχ ὁ χρηστὸς τῷ κακῷ λαχεῖν ἴσον.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

τίς οἶδεν, εἰ κάτωθεν εὐαγῆ τάδε;

ΚΡΕΩΝ.

V. 514. Augnft. εἴ τε. Dresd. εἴ τι. Idem v. fq. τις δόλος pro τι δοῦλος.

V. 516. pro γε Auguft. δέ.

V. 517. τοὺς νόμους ἴσους ποθεῖ. Proba haec lectio Scholiaftae debetur. Codd. omnes, τοὺς νόμους τούτους. Brunck. Aldus ὅδ' Αἴδης. Dresd. a manu correctoris πειθεῖ fic, ut priori ει fuprafcriptum fit ι.

V. 518. λαχεῖν ἴσον. E praeced. verfu repetendum verbum ποθεῖ. ἀλλ' οὐ ποθεῖ ὁ χρηστὸς τῷ κακῷ λαχεῖν ἴσον. Perperam Ald. et membr. λαχεῖν ἴσος. In E. [cr Dresd.] λαβεῖν ἴσον, ex frequenti librariorum lapfu in permutandis λαβεῖν et λαχεῖν. Brunck.

V. 519. τίς οἶδεν. Sic codd. fine particula (δ'), quam Aldus infe-

ΚΡΕΩΝ.

οὔ τοι ποθ' οὐχθρός, οὐδ' ὅταν θάνῃ, φίλος.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

οὔ τοι ξυνέχθειν, ἀλλὰ συμφιλεῖν ἔφυν.

ΚΡΕΩΝ.

κάτω νυν ἐλθοῦσ', εἰ φιλητέον, φίλει
κείνους· ἐμοῦ δὲ ζῶντος οὐκ ἄρξει γυνή.

ΧΟΡΟΣ.

καὶ μὴν πρὸ πυλῶν ἥδ' Ἰσμήνη,
φιλάδελφα κάτω δάκρυ' εἰβομένη·
νεφέλη δ' ὀφρύων ὕπερ αἱματόεν
ῥέθος αἰσχύνει,
τέγγουσ' εὐῶπα παρειάν.

ΚΡΕΩΝ.

σὺ δ', ἣ κατ' οἴκους, ὡς ἔχιδν', ὑφειμένη
λήθουσά μ' ἐξέπινες, οὐδ' ἐμάνθανον

τρέ-

inseruit. Brunck. κάτωθεν. Hanc lectionem a Scholiaste conservatam auctore Hermanno praetuli vulgatae κάτω 'στίν, utpote exquisitiorem.

V. 520. Perperam libri omnes οὔθ' ὅταν. Brunck.

V. 525. δάκρυ' εἰβομένη. Perperam Aldus et membr. δάκρυα λειβομένα. Brunck. August. λειβομένη. Ceterum corrigenda fuit interpunctio. Etenim post Ἰσμήνη non distinguebatur, post εἰβομένη autem puncto vel colo et post ὕπερ commate.

V. 529. Brunck. ὑφημένη. Vide notam.

τρέφων δύ' ἄτα, κἀπαναστάσεις θρόνων,
φέρ', εἰπὲ δή μοι, καὶ σὺ τοῦδε τοῦ τάφου
φήσεις μετασχεῖν, ἢ 'ξομεῖ τὸ μὴ εἰδέναι;

ΙΣΜΗΝΗ.

δέδρακα τοὔργον, εἴπερ ἥδ' ὁμοῤῥοθεῖ,
καὶ ξυμμετίσχω καὶ φέρω τῆς αἰτίας.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

ἀλλ' οὐκ ἐάσει τοῦτό γ' ἡ δίκη σ', ἐπεὶ
οὔτ' ἠθέλησας, οὔτ' ἐγὼ 'κοινωσάμην.

ΙΣΜΗΝΗ.

ἀλλ' ἐν κακοῖς τοῖς σοῖσιν οὐκ αἰσχύνομαι
ξύμπλουν ἐμαυτὴν τοῦ πάθους ποιουμένη.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

ὧν τοὔργον, Ἀιδης χ' οἱ κάτω ξυνίστορες·
λόγοις δ' ἐγὼ φιλοῦσαν οὐ στέργω φίλην.

ΙΣΜΗΝΗ.

μή τοι, κασιγνήτη, μ' ἀτιμάσῃς τὸ μὴ οὐ
θανεῖν τε σὺν σοί, τὸν θανόντα θ' ἁγνίσαι.

ΑΝΤΙ-

V. 531. δύ' ἄτα. Membr. et Aldus δύ' ἄτας. Eadem varietas enotata in Oed. Col. 531. Brunck. Dresd. τρέφων et κἀπαναστήσεις.

V. 533. Auguft. ἢ 'ξομῇ τὸ μ' εἰδέναι. Idem v. 538. cum Dresd. κακοῖσι, unde cum Hermanno conjicias fcripfiffe Sophoclem κακοῖσι σοῖς.

V. 541. Dresd. φιλοῦσιν et φίλον. Seq. v. Auguft. omittit οὐ.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

μή μοι θάνῃς σὺ κοινά, μήθ᾽ ἃ μὴ ᾿θιγες
ποιοῦ σεαυτῆς. ἀρκέσω θνήσκουσ᾽ ἐγώ.

ΙΣΜΗΝΗ.

καὶ τίς βίος μοι, σοῦ λελειμμένῃ, φίλος;

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

Κρέοντ᾽ ἐρώτα. τοῦδε γὰρ σὺ κηδεμών.

ΙΣΜΗΝΗ.

τί ταῦτ᾽ ἀνιᾷς μ᾽, οὐδὲν ὠφελουμένη;

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

ἀλγοῦσα μὲν δῆτ᾽, εἰ γέλωτ᾽ ἐν σοὶ γελῶ.

ΙΣΜΗΝΗ.

τί δῆτ᾽ ἂν ἀλλὰ νῦν σ᾽ ἐπωφελοῖμ᾽ ἐγώ;

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

σῶσον σεαυτήν. οὐ φθονῶ σ᾽ ὑπεκφυγεῖν.

ΙΣΜΗΝΗ.

οἴ μοι τάλαινα, κἀμπλάκω τοῦ σοῦ μόρου;

ANTI-

V. 550. σ᾽ ἐπωφελοῖμ᾽. Sic bene in E. In aliis σ᾽ ἔτ᾽ ὠφελοῖμ᾽, vel, quod deterius est, εἴ τ᾽ ὠφελοῖμ᾽. Brunck. August. εἴ σοι τ᾽ ὠφελοῖμ᾽.

V. 551. August. φρονῶ.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

σὺ μὲν γὰρ εἵλου ζῆν· ἐγὼ δὲ κατθανεῖν.

ΙΣΜΗΝΗ.

ἀλλ' οὐκ ἐπ' ἀῤῥήτοις γε τοῖς ἐμοῖς λόγοις.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

καλῶς σὺ μέντοι· τοῖς δ' ἐγὼ 'δόκουν φρονεῖν.

ΙΣΜΗΝΗ.

καὶ μὴν ἴση νῷν ἐστὶν ἡ 'ξαμαρτία.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

θάρσει. σὺ μὲν ζῇς· ἡ δ' ἐμὴ ψυχὴ πάλαι
τέθνηκεν, ὥστε τοῖς θανοῦσιν ὠφελεῖν.

ΚΡΕΩΝ.

V. 554. ἐπαῤῥήτοις una voce Aldus.

V. 555. καλῶς σὺ μέντοι. Sic optime Scholiastes. E praecedenti nomine λόγοις adsumendum verbum ἔλεγες. In membr. et in Aldina σὺ μὲν τοῖς. In E. T. [Dresd.] σὺ μὲν θοῦ, cum glossa, ἤγουν ἄριστα τούτοις προςετέθης ἐν μόνῳ λόγῳ, καὶ οὐκ ἐφρόνεις ὥσπερ ἐγώ. In August. σὺ μὲν θ' οὗ. superscriptum ἢ οὐ. Unde hanc lectionem elicias: καλῶς σὺ μέν τ' οὔ. id est σὺ μέν τοι οὐ καλῶς ἔλεγες: quod a sensu nostrae lectionis non multum abludit: quippe nostra morata est, nimirum ironica; et idcirco melior. Brunck. Pro τοῖσδ' disjunctim scripsi τοῖς δ'.

V. 557. Male Dresd. θάῤῥει.

ΚΡΕΩΝ.

τὼ παῖδε φημὶ τώδε, τὴν μὲν ἀρτίως
ἄνουν πεφάνθαι, τὴν δ᾽ ἀφ᾽ οὗ τὰ πρῶτ᾽ ἔφυ.

ΙΣΜΗΝΗ.

οὐ γάρ ποτ᾽, ὦ ναξ, οὐδ᾽ ὃς ἂν βλαστῇ μένει
νοῦς τοῖς κακῶς πράσσουσιν, ἀλλ᾽ ἐξίσταται.

ΚΡΕΩΝ.

σοὶ γοῦν, ὅθ᾽ εἵλου ξὺν κακοῖς πράσσειν κακά.

ΙΣΜΗΝΗ.

τί γὰρ μόνῃ μοι τῆσδ᾽ ἄτερ βιώσιμον;

ΚΡΕΩΝ.

ἀλλ᾽ ΗΔΕ μέν τοι μὴ λέγ᾽. οὐ γὰρ ἔστ᾽ ἔτι

ΙΣΜΗΝΗ.

ἀλλὰ κτενεῖς νυμφεῖα τοῦ σαυτοῦ τέκνου;

ΚΡΕΩΝ.

V. 561. ὃς ἂν βλαστῇ Apud Euſtathium p. 720. ὃς ἂν βλαστοῖ, male. In ſeq. v. πράσσουσιν exhibent E. T. [Dresd.] Perperam Aldus πράττουσιν. Brunck.

V. 563. ξὺν κακοῖς. Sic Auguſt. optime. Gl. σὺν τῇ ἀδελφῇ. In E. T. [Dresd.] σὺν κακῇ. In membr. ut apud Aldum σὺν κακῷ. Sincerum eſt quod praetulimus, et tragico ſtylo congruum: nomen plurale cum emphaſi ſingularem perſonam notans. Vide ad Oed. T. 366. et 1403. Brunck.

V. 565. Vide notam ad h. v.

ΚΡΕΩΝ.

ἀρώσιμοι γὰρ χἀτέρων εἰσὶν γύαι.

ΙΣΜΗΝΗ.

οὐχ ὥς γ' ἐκείνῳ τῇδέ τ' ἦν ἡρμοσμένα.

ΚΡΕΩΝ.

κακὰς ἐγὼ γυναῖκας υἱάσιν στυγῶ.

ΙΣΜΗΝΗ.

ὦ φίλταθ' Αἷμον, ὥς σ' ἀτιμάζει πατήρ.

ΚΡΕΩΝ.

ἄγαν γε λυπεῖς, καὶ σὺ καὶ τὸ σὸν λέχος.

ΙΣΜΗΝΗ.

V. 567. ἀρώσιμοι. Perperam Aldus et membr. [etiam Schol.] ἀρώσιμαι. Vide Taubmannum ad Plauti Asinariam V. 2. 23. Brunck. Dresd., ut Aldus, portentose γύναι. gl. ἄρουραι, ἤγουν θυγατέρες.

V. 569. Dresd. υἱέσι.

V. 570. Hunc versum Aldus et Turnebus Antigonae tribuunt contra meliorum codd. fidem, etiam illius qui Sophoclem a Triclinio recensitum exhibet. Doctos viros fefellit istud sequentis versus τὸ σὸν λέχος, quod soli Antigonae convenire opinati sunt. At ibi τὸ σὸν λέχος non valet nuptiae tuae, quatenus illa cui hoc dicitur nuptura fuisset, sed nuptiae quas crepas, τὸ ὑπὸ σοῦ ὀνομαζόμενον λέχος, ut bene Scholiastes exponit. Sic El. 1110. (1106.) οὐκ οἶδα τὴν σὴν κληδόν'. Eurip. Heracl. 285. τὸ σὸν γὰρ Ἄργος οὐ δέδοικ' ἐγώ. Id est ὃ κομπεῖς Ἄργος. Brunck. Cum melioribus codd. faciunt August. et Dresd., qui in seq. v. γε omittit.

ΙΣΜΗΝΗ.

ἢ γὰρ στερήσεις τῆσδε τὸν σαυτοῦ γόνον;

ΚΡΕΩΝ.

Ἅιδης ὁ παύσων τούσδε τοὺς γάμους ἔφυ.

ΙΣΜΗΝΗ.

δεδογμέν', ὡς ἔοικε, τήνδε κατθανεῖν.

ΚΡΕΩΝ.

καὶ σοί γε κἀμοί. μὴ τριβὰς ἔτ', ἀλλά νιν
κομίζετ' εἴσω, δμῶες· ἐκ δὲ τοῦδε χρὴ
γυναῖκας εἶναι τάσδε μηδ' ἀνειμένας.
φεύγουσι γάρ τοι χ' οἱ θρασεῖς, ὅταν πέλας
ἤδη τὸν Ἅιδην εἰσορῶσι τοῦ βίου.

ΧΟΡΟΣ.

Εὐδαίμονες, οἷσι κακῶν ἄγευστος αἰών. στροφὴ ά.
οἷς γὰρ ἂν σεισθῇ θεόθεν δόμος, ἄτας
οὐδὲν ἐλλείπει γενεᾶς ἐπὶ πλῆθος ἕρπον·
ὁμοῖον ὥστε ποντίας ἁλὸς
οἶδμα, δυσπνόοις ὅταν
Θρῄσσῃσιν ἔρεβος ὕφαλον ἐπιδράμῃ πνοαῖς,
κυλίνδει βυσσόθεν κελαινὰν
θῖνα, καὶ δυσανέμῳ

στόνῳ

V. 574. Choro tribuit Auguſt.

V. 581. Dresd. Turn. Steph. Cant. θεόθεν σεισθῇ.

V. 587. ſq. Iacobſii conjecturam recepi. Vid. Anthol. Gr. T. XII. p. 210. Vulgo δυσάνεμοι, στόνῳ βρέμουσι δ' —

στόνῳ βρέμουσιν ἀντιπλῆγες ἀκταί.
ἀρχαῖα τὰ Λαβδακιδᾶν οἴκων ὁρῶμαι ἀντιστρ. α'.
πήματα φθιτῶν ἐπὶ πήμασι πίπτοντ'·
οὐδ' ἀπαλλάσσει γενεὰν γένος, ἀλλ' ἐρείπει
θεῶν τις, οὐδ' ἔχει λύσιν τινά.
\- νῦν γὰρ ἐσχάτας ὑπὲρ
ῥίζας ἐτέτατο φάος ἐν Οἰδίπου δόμοις·
κατ' αὖ νιν φοινία θεῶν τῶν
νερτέρων ἀμᾷ κοπίς,
λόγου τ' ἄνοια, καὶ φρενῶν Ἐρινύς.
τεάν, Ζεῦ, δύνασιν τίς ἀνδρῶν στροφὴ β'.
ὑπερβασία κατάσχοι,
τὰν οὔθ' ὕπνος αἱρεῖ ποθ' ὁ παντογήρως,
οὔτε θεῶν ἄκμητοι
μῆνες;

V. 590. φθιτῶν repofui ex conj. Hermanni pro φθιμένων.

V. 592. addidi τινα. Male repofuit Brunck. οὐδ' ἔχει μίαν λύσιν. Sequens verfus in Auguft. abeft.

V. 594. Auguft. Dresd. Ald. τέτατο.

V. 595. κατ'. Sic Dresd. Vulgo κἄτ'. — φοινία θεῶν τῶν. Aldus φονία. Male praetulit Brunckius ordinem, quo difpofitae funt voces in E. θεῶν φοινία τῶν.

V. 596. κοπίς. Vulgo κόνις.

V. 598. Dresd. Turn. Steph. Cant. τὰν σάν, Ζεῦ, δύναμιν — δύναμιν fcriptum habet etiam Auguft. Pro Ζεῦ Scholiaftes Ζεύς.

V. 599. Vulgatum κατάσχοι merito revocavi. Fallitur enim Brunckius optativum negans in hac forma adhiberi, nifi cum particula ἄν. Vid. Hermann. ad Viger. p. 724. In E. κατάσχῃ.

V. 601. Sic dedi ex conjectura Hermanni. Vid. de metris p. 317.

μῆνες; ἀγήρως δὲ χρόνῳ δυνάστας
κατέχεις Ὀλύμπου
μαρμαρόεσσαν αἴγλαν.
τό τ' ἔπειτα, καὶ τὸ μέλλον,
καὶ τὸ πρὶν ἐπαρκέσει νόμος ὅδ', οὐδὲν ἕρπειν
θνατῶν βιότῳ πάμπολύ γ' ἐκτὸς ἄτας.
ἁ γὰρ δὴ πολύπλαγκτος ἐλπὶς — ἀντιστρ. β'.
πολλοῖς μὲν ὄνασις ἀνδρῶν,
πολλοῖς δ' ἀπάτα κουφονόων ἐρώτων·
εἰδότι δ' οὐδὲν, ἕρπει,

πρὶν

pag. 317. AugLst. et Ald. οὐδ' ἀκάματοι θεῶν, Scholiaſtes οὔτ' — Dresd. Turn. Steph. Cant. ἀκάματοί τε θεῶν. Brunckius dedit οὔτε θεῶν ἀκάματοι repugnante metro.

V. 602. ἀγήρως δὲ χρόνῳ δυνάστας. Sic Dresd. Turn. Steph. Cant. In membr. et Auguſt. ut apud Aldum, ἀγήρῳ δὲ χρόνῳ. Gloſſa in Auguſt. ἐν ἀϊδίῳ διηνεκεῖ. In E. ἀγήρως χρόνῳ, quod recepit Brunckius. Ei ſi credimus, particulam δὲ metrum reſpuit, verſusque eſt antiſpaſticus dimeter brachycatal., qualem eſſe vult etiam antiſtrophicum.

V. 606. Vulgo οὐδὲν ἕρπει, niſi quod Aldus οὐδέν' habet. Scholiaſtes ἕρπων.

V. 607. πάμπολύ γ' ἐκτὸς ἄτας. Sic optime emendat Heathius. Vulgo πάμπολις ἐκτὸς ἄτας. Iſtud πάμπολις, quod ſaltem cum οὐδὲν genere congruere deberet, gloſſa exponit παγκόσμιος; nec ſic inde ullus tolerabilis ſenſus exoritur. Brunck.

V. 608. Auguſt. ἡ γὰρ δὴ πολύπλακτος —

V. 611. Brunckius ſyllabam deficere opinatus ad metri integritatem, pro ἕρπει ſcripſit προσέρπει.

πρὶν πυρὶ θερμῷ πόδα τις προσάψῃ.
σοφίᾳ γὰρ ἔκ του
κλεινὸν ἔπος πέφανται,
τὸ κακὸν δοκεῖν ποτ᾽ ἐσθλὸν
τῷδ᾽ ἔμμεν, ὅτῳ φρένας θεὸς ἄγει πρὸς ἄταν·
πράσσει δ᾽ ὀλιγοστὸν χρόνον ἐκτὸς ἄτας.
ὅδε μὴν Αἵμων, παίδων τῶν σῶν
νέατον γέννημ᾽· ἆρ᾽ ἀχνύμενος
τῆς μελλογάμου
τάλιδος ἥκει μόρον Ἀντιγόνης,
ἀπάτας λεχέων ὑπεραλγῶν;

ΚΡΕΩΝ.

Τάχ᾽ εἰσόμεσθα μάντεων ὑπέρτερον.
ὦ παῖ, τελείαν ψῆφον ἆρα δὴ κλύων

τῆς

V. 612. προσάψῃ correctio est Hermanni (de metris p. 317.) Perperam in aliis libris πρ σψαύσῃ, in aliis προσχέῃ. Brunckius ψαύσῃ dedit, praepositionem, quae verbo antecedentis versus adjungi debuerit, huic verbo librariorum errore adhaesisse putans.

V. 617. Brunckius contra librorum omnium auctoritatem edidit πράσσειν, ut bina verba δοκεῖν et πράσσειν eadem constructionis lege tenerentur. August. ἄτα; ἐκτός.

V. 620. νύμφης, quod Aldus et codd. post μελλ γάμου habent, in Dresd. nomini τάλιδος glossae loco suprascriptum est. Idem codex, ut Triclinianus, totum versum τῆς μελλογάμου omittit, quod faciunt etiam edd. Turn. Steph. Cant.

V. 624. Vulgo ἆρα μή.

τῆς μελλονύμφου, πατρὶ λυσσαίνων πάρει;
ἢ σοὶ μὲν ἡμεῖς πανταχῆ δρῶντες φίλοι;

ΑΙΜΩΝ.

πάτερ, σός εἰμι· καὶ σύ μοι γνώμας ἔχων
χρηστὰς ἀπορθοῖς, αἷς ἔγωγ' ἐφέψομαι.
ἐμοὶ γὰρ οὐδεὶς ἀξίως ἔσται γάμος
μεῖζον φέρεσθαι, σοῦ καλῶς ἡγουμένου.

ΚΡΕΩΝ.

οὕτω γὰρ, ὦ παῖ, χρὴ διὰ στέρνων ἔχειν,
γνώμης πατρῴας πάντ' ὄπισθεν ἑστάναι.
τούτου γὰρ οὕνεκ' ἄνδρες εὔχονται γονὰς
κατηκόους φύσαντες ἐν δόμοις ἔχειν,
ὡς καὶ τὸν ἐχθρὸν ἀνταμύνωνται κακοῖς,
καὶ τὸν φίλον τιμῶσιν ἐξ ἴσου πατρί.
ὅστις δ' ἀνωφέλητα φιτύει τέκνα,

τί

V. 625. Dresd. λυσσαίνειν.

V. 630. μεῖζον. Sic bene Dresd. pro vulg. μείζων.

V. 637. φιτύει. Aldus et codd. mendose φυτεύει, claudicante versu. Prima in φιτύω producitur, corripitur in φυτεύω. Aeschylus Prom. 233.

ἀλλ' ἀϊστώσας γένος
τὸ πᾶν, ἔχρῃζεν ἄλλο φιτῦσαι νέον.

Eurip. Alcest. 301.

σοῦ κατθανόντος, ἄλλα φιτύσειν τέκνα.

et 1159.

εὐδαιμονοίης, καί σ' ὁ φιτύσας πατήρ.

Vide quae notavimus ad Apollonii Argon. IV. 807. Brunck.

τί τόνδ᾽ ἂν εἴποις ἄλλο πλὴν αὐτῷ πόνους
φῦσαι, πολὺν δὲ τοῖσιν ἐχθροῖσιν γέλων;
μή νύν ποτ᾽, ὦ παῖ, τὰς φρένας γ᾽ ὑφ᾽ ἡδονῆς,
γυναικὸς οὕνεκ᾽, ἐκβάλῃς, εἰδὼς ὅτι
ψυχρὸν παραγκάλισμα τοῦτο γίγνεται,
γυνὴ κακὴ ξύνευνος ἐν δόμοις. τί γὰρ
γένοιτ᾽ ἂν ἕλκος μεῖζον ἢ φίλος κακός;
ἀλλὰ πτύσας ὡσεί τε δυσμενῆ μέθες,
τὴν παῖδ᾽ ἐν Ἀιδου τήνδε νυμφεύειν τινί.
ἐπεὶ γὰρ αὐτὴν εἷλον ἐμφανῶς ἐγὼ
πόλεως ἀπιστήσασαν ἐκ πάσης μόνην,
ψευδῆ γ᾽ ἐμαυτὸν οὐ καταστήσω πόλει,
ἀλλὰ κτενῶ. πρὸς ταῦτ᾽ ἐφυμνείτω Δία
Ξύναιμον. εἰ γὰρ δὴ τά γ᾽ ἐγγενῆ φύσει
ἄκοσμα θρέψω, κάρτα τοὺς ἔξω γένους.
ἐν τοῖς γὰρ οἰκείοισιν ὅστις ἔστ᾽ ἀνὴρ
χρηστός, φανεῖται κἀν πόλει δίκαιος ὤν.

καὶ

V. 638. Dresd. εἴπῃς. Pro πόνους variam scripturam πέδας notavit Scholiastes.

V. 640. In T. τὰς φρένας γ᾽ ὑφ᾽ ἡδονῆς. Recte. Sine hoc fulcro stare nequit versus: nam ultima in φρένας brevis est. Brunck. August. et Dresd. νῦν.

V. 645. August. ἀλλ᾽ ἀποπτύσας.

V. 646. Ald. νυμφεύσειν. August. et Dresd. τινά.

V. 651. τά γ᾽ ἐγγενῆ. Sic dedi ex conjectura, libris vel τάδ᾽ ἐγγενῆ vel τά τ᾽ ἐγγενῆ exhibentibus. Brunckius scripsit εἰ γὰρ δῆτα τἀγγενῆ. Seq. versu August. post τοὺς addit τ᾽.

καὶ τοῦτον ἂν τὸν ἄνδρα θαρσοίην ἐγὼ
καλῶς μὲν ἄρχειν, εὖ δ᾽ ἂν ἄρχεσθαι θέλειν·
δορός τ᾽ ἂν ἐν χειμῶνι προστεταγμένον
μένειν δίκαιον κἀγαθὸν παραστάτην.
ὅστις δ᾽ ὑπερβὰς ἢ νόμους βιάζεται,
ἢ τοὐπιτάσσειν τοῖς κρατοῦσιν ἐννοεῖ,
οὐκ ἔστ᾽ ἐπαίνου τοῦτον ἐξ ἐμοῦ τυχεῖν.
ἀλλ᾽ ὃν πόλις στήσειε, τοῦδε χρὴ κλύειν,
καὶ σμικρὰ καὶ δίκαια καὶ τἀναντία.
ἀναρχίας γὰρ μεῖζον οὐκ ἔστιν κακόν.
αὕτη πόλεις ὄλλυσιν, ἥδ᾽ ἀναστάτους
οἴκους τίθησιν· ἥδε σὺν μάχῃ δορὸς
τροπὰς καταῤῥήγνυσι· τῶν δ᾽ ὀρθουμένων
σώζει τὰ πολλὰ σώμαθ᾽ ἡ πειθαρχία.
οὕτως ἀμυντέ᾽ ἐστὶ τοῖς κοσμουμένοις,
κοὔ τοι γυναικὸς οὐδαμῶς ἡσσητέα.
κρεῖσσον γάρ, εἴπερ δεῖ, πρὸς ἀνδρὸς ἐκπεσεῖν·
κοὐκ ἂν γυναικῶν ἥσσονες καλοίμεθ᾽ ἄν.

ΧΟΡΟΣ.

ἡμῖν μέν, εἰ μὴ τῷ χρόνῳ κεκλέμμεθα,
λέγειν φρονούντως ὧν λέγεις δοκεῖς πέρι.

ΑΙΜΩΝ.

V. 655—663. Vulgo ſic ordinantur hi verſus: E. F. G. H. I. A. B. C. D. Vide notam.

V. 664. Pro γὰρ Stobaeus Serm. 41. habet δέ.

V. 665. τ᾽, quod vulgo poſt πόλεις additur, recte omittit Dresd. Mox idem habet πιθαρχία.

V. 672. Dresd. γυναικός.

V. 673. Auguſt. et Dresd. κεκλίμεθα. gl. παρεστράτημεν τοῦ λελογισμένου. Seq. v. Dresd. φρονοῦντος.

ΑΙΜΩΝ.

πάτερ, θεοὶ φύουσιν ἀνθρώποις φρένας,
πάντων, ὅσ' ἐστί, χρημάτων ὑπέρτατον.
ἐγὼ δ' ὅπως σὺ μὴ λέγεις ὀρθῶς τάδε,
οὔτ' ἂν δυναίμην, μήτ' ἐπισταίμην λέγειν·
γένοιτο μέν τ' ἂν χἀτέρᾳ καλῶς ἔχον.
σοῦ δ' οὖν πέφυκα πάντα προσκοπεῖν, ὅσα
λέγει τις, ἢ πράσσει τις, ἢ ψέγειν ἔχει.
τὸ γὰρ σὸν ὄμμα δεινὸν ἀνδρὶ δημότῃ,
λόγοις τοιούτοις, οἷς σὺ μὴ τέρψει κλύων·
ἐμοὶ δ' ἀκούειν ἔσθ' ὑπὸ σκότου τάδε,
τὴν παῖδα ταύτην οἷ' ὀδύρεται πόλις,
πασῶν γυναικῶν ὡς ἀναξιωτάτη
κάκιστ' ἀπ' ἔργων εὐκλεεστάτων φθίνει·
ἥ τις τὸν αὑτῆς αὐτάδελφον ἐν φοναῖς
πεπτῶτ' ἄθαπτον, μήθ' ὑπ' ὠμηστῶν κυνῶν
εἴασ' ὀλέσθαι, μήθ' ὑπ' οἰωνῶν τινος.
οὐχ ἥδε χρυσῆς ἀξία τιμῆς λαχεῖν;
τοιάδ' ἐρεμνὴ σῖγ' ἐπέρχεται φάτις.

D 2 ἐμοὶ

V. 678. August. οὔτ' ἐπισταίμην.

V. 679. χἀτέρᾳ reposui pro χἀτέρῳ.

V. 680. σοῦ. Sic August. et E. In aliis, ut apud Aldum, σοί. Verbo προσκοπεῖν superscripta glossa ὑπέρ, qua declaratur potestas praepositionis προ in compositione: πέφυκα δ' οὖν πάντα σκοπεῖν ὑπὲρ σοῦ. In membr. non προσκοπεῖν scriptum, sed simplex σκοπεῖν. Brunck.

V. 691. Male Brunckius librorum omnium lectionem λαχεῖν in τυχεῖν mutavit. Vide quae monui ad Electr. 357.

ἐμοὶ δέ, σοῦ πράσσοντος εὐτυχῶς, πάτερ,
οὐκ ἔστιν οὐδὲν κτῆμα τιμιώτερον.
τί γὰρ πατρὸς θάλλοντος, εὐκλείας τέκνοις
ἄγαλμα μεῖζον, ἢ τί πρὸς παίδων πατρί;
μὴ νῦν ἓν ἦθος μοῦνον ἐν σαυτῷ φόρει,
ὡς φῂς σύ, κοὐδὲν ἄλλο, τοῦτ᾽ ὀρθῶς ἔχειν.
ὅστις γὰρ αὐτὸς ἢ φρονεῖν μόνος δοκεῖ,
ἢ γλῶσσαν, ἣν οὐκ ἄλλος, ἢ ψυχὴν ἔχειν,
οὗτοι διαπτυχθέντες, ὤφθησαν κενοί.
ἀλλ᾽ ἄνδρα, κἤν τις ᾖ σοφός, τὸ μανθάνειν
πόλλ᾽, αἰσχρὸν οὐδέν, καὶ τὸ μὴ τείνειν ἄγαν.
ὁρᾷς παρὰ ῥείθροισι χειμάῤῥοις ὅσα
δένδρων ὑπείκει, κλῶνας ὡς ἐκσώζεται·
τὰ δ᾽ ἀντιτείνοντ᾽, αὐτόπρεμν᾽ ἀπόλλυται.
αὕτως δὲ ναὸς ὅστις ἐγκρατής, πόδα
τείνας, ὑπείκει μηδέν, ὑπτίοις, κάτω
στρέψας, τὸ λοιπὸν σέλμασιν ναυτίλλεται.

ἀλλ᾽

V. 693. Auguft. πατήρ.

V. 698. Dresd. ἔχει.

V. 702. Dresd. κεῖτις εἶ. κεῖτις habet etiam Auguft. et Thomas M. cujus verba, nonnihil mutata, recepit Favorinus in v. εἶ.

V. 704. παρὰ ῥείθροισι. Sic divifim et emendate fcriptum in E. T. Auguft. [Dresd.] et apud Euftathium, duobus in locis. Ad pronuntiandi rationem in aliis codd. [ut in Aldina] παραῤῥείθροισι. Vide quae notavimus ad Aefchyli Prom. 1031. Brunck. Dresd. χειμάροις.

V. 707. Pro ἐγκρατὴς Auguft. Dresd. et in margine Turn. ἐγκρατῆ. In Dresd. gl. ποταπὸν ἐντεταγμένον: in Aug. ἐντεταμένον.

ἀλλ' εἶκε θυμοῦ, καὶ μετάστασιν δίδου.
γνώμη γὰρ εἴ τις κἀπ' ἐμοῦ νεωτέρου
πρόσεστι, φήμ' ἔγωγε πρεσβεύειν πολύ,
φῦναι τὸν ἄνδρα πάντ' ἐπιστήμης πλέων·
εἰ δ' οὖν, φιλεῖ γὰρ τοῦτο μὴ ταύτῃ ῥέπειν,
καὶ τῶν λεγόντων εὖ, καλὸν τὸ μανθάνειν.

ΧΟΡΟΣ.

ἄναξ, σέ τ' εἰκός, εἴ τι καίριον λέγει,
μαθεῖν, σέ τ' αὖ τοῦδ'· εὖ γὰρ εἴρηται διπλᾶ.

ΚΡΕΩΝ.

οἱ τηλικοίδε καὶ διδαξόμεσθα δὴ
φρονεῖν πρὸς ἀνδρὸς τηλικοῦδε τὴν φύσιν;

ΑΙΜΩΝ.

μηδὲν τὸ μὴ δίκαιον· εἰ δ' ἐγὼ νέος,
οὐ τὸν χρόνον χρὴ μᾶλλον ἢ τἄργα σκοπεῖν.

ΚΡΕΩΝ.

ἔργον γάρ ἐστι τοὺς ἀκοσμοῦντας σέβειν.

ΑΙΜΩΝ.

οὐδ' ἂν κελεύσαιμ' εὐσεβεῖν εἰς τοὺς κακούς.

ΚΡΕΩΝ.

V. 710. εἶκε θυμοῦ. Sic August. [Dresd.] et T. In aliis, ut apud Aldum, contra sententiam εἶκε θυμῷ. Brunck.

V. 713. πλέων. Sic in August. In aliis πλέω. Vide ad Oed. Col. 1162. Brunck.

ΚΡΕΩΝ.

οὐχ ἥδε γὰρ τοιᾷδ' ἐπείληπται νόσῳ;

ΑΙΜΩΝ.

οὔ φησι Θήβης τῆσδ' ὁμόπτολις λεώς.

ΚΡΕΩΝ.

πόλις γὰρ ἡμῖν ἁμὲ χρὴ τάσσειν ἐρεῖ;

ΑΙΜΩΝ.

ὁρᾷς τόδ' ὡς εἴρηκας ὡς ἄγαν νέος;

ΚΡΕΩΝ.

ἄλλῳ γὰρ ἢ 'μοὶ χρή γε τῆσδ' ἄρχειν χθονός;

ΑΙΜΩΝ.

πόλις γὰρ οὐκ ἔσθ', ἥτις ἀνδρός ἐσθ' ἑνός.

ΚΡΕΩΝ.

V. 724. Dresd. Turn. Steph. Cant. οὐχ ἥδε μὲν γὰρ τῇδ' —

V. 725. August. ὁμόπολις.

V. 726. ἁμὲ χρή — Sic August. et E. recte. ἁμὲ per crasin coaluit ex ἃ ἐμέ, unde prior producitur: cujus rei ignoratio alius lectionis caussa fuit, ἂν με. Nullus hîc locus est particulae ἄν. Eurip. Troad. 656.

παρεῖχον· ἤδη δ' ἁμὲ χρῆν νικᾷν πόσιν.

Perperam ibi excusum ἅ με. Brunck.

V. 729. γὰρ omittit Dresd.

ΚΡΕΩΝ.

οὐ τοῦ κρατοῦντος ἡ πόλις νομίζεται;

ΑΙΜΩΝ.

καλῶς ἐρήμης γ' ἂν σὺ γῆς ἄρχοις μόνος.

ΚΡΕΩΝ.

ὅδ', ὡς ἔοικε, τῇ γυναικὶ συμμαχεῖ.

ΑΙΜΩΝ.

εἴπερ γυνὴ σύ· σοῦ γὰρ οὖν προκήδομαι.

ΚΡΕΩΝ.

ὦ παγκάκιστε, διὰ δίκης ἰὼν πατρί.

ΑΙΜΩΝ.

οὐ γὰρ δίκαιά σ' ἐξαμαρτάνονθ' ὁρῶ.

ΚΡΕΩΝ.

ἁμαρτάνω γὰρ τὰς ἐμὰς ἀρχὰς σέβων;

ΑΙΜΩΝ.

οὐ γὰρ σέβεις, τιμάς γε τὰς θεῶν πατῶν.

ΚΡΕΩΝ.

V. 731. punctum vulgo post καλῶς positum delevi. Dresd. γὰρ σύ.

V. 732. συμμαχεῖ. Sic membr. [August. et Dresd.] In E. συμμαχεῖν. Brunck. Perperam Aldus ξυμμαχεῖ.

V. 737. August. pro τὰς male exhibet τῶν. Dresd. τιμᾶς γε τὰ θεῶν πατῶν.

ΚΡΕΩΝ.

ὦ μιαρὸν ἦθος, καὶ γυναικὸς ὕστερον.

ΑΙΜΩΝ.

οὔ τ' ἂν ἕλοις ἥσσω γε τῶν αἰσχρῶν ἐμέ.

ΚΡΕΩΝ.

ὁ γοῦν λόγος σοι πᾶς ὑπὲρ κείνης ὅδε.

ΑΙΜΩΝ.

καὶ σοῦ γε, κἀμοῦ, καὶ θεῶν τῶν νερτέρων.

ΚΡΕΩΝ.

ταύτην ποτ' οὐκ ἔσθ' ὡς ἔτι ζῶσαν γαμεῖς.

ΑΙΜΩΝ.

ἥδ' οὖν θανεῖται, καὶ θανοῦσ' ὀλεῖ τινά.

ΚΡΕΩΝ.

ἦ κἀπαπειλῶν ὧδ' ἐπεξέρχει θρασύς;

ΑΙΜΩΝ.

V. 739. August. οὐκ ἂν ἕλοις, reliqui omnes οὐκ ἄν γ' ἕλοις. Brunckius scripsit: οὐκ ἄν γ' ἕλοις ἥσσω με τῶν αἰσχρῶν ποτε. Vide notam.

V. 741. August. et Dresd. σοῦ τε. Seq. versu August. γαμεῖν.

V. 744. Aldus κἀπ' ἀπειλῶν. August. ἦ κἀπειλῶν ὧδ' ἐξέρχει.

ΑΙΜΩΝ.

τίς δ' ἔστ' ἀπειλὴ, πρὸς κενὰς γνώμας λέγειν;

ΚΡΕΩΝ.

κλαίων φρενώσεις, αὐτὸς ὢν φρενῶν κενός.

ΑΙΜΩΝ.

εἰ μὴ πατὴρ ἦσθ', εἶπον ἄν σ' οὐκ εὖ φρονεῖν.

ΚΡΕΩΝ.

γυναικὸς ὢν δούλευμα, μὴ κώτιλλέ με.

ΑΙΜΩΝ.

βούλει λέγειν τι, καὶ λέγων μηδὲν κλύειν;

ΚΡΕΩΝ.

ἄληθες; ἀλλ' οὐ, τόνδ' Ὄλυμπον, ἴσθ' ὅτι
χαίρων ἐπὶ ψόγοισι δεννάσεις ἐμέ.
ἄγετε τὸ μῖσος, ὡς κατ' ὄμματ' αὐτίκα
παρόντι θνήσκῃ πλησία τῷ νυμφίῳ.

ΑΙΜΩΝ.

οὐ δῆτ' ἔμοιγε, τοῦτο μὴ δόξῃς ποτέ,

οὔθ'

V. 746. αὐτὸς ὢν φρενῶν. Sic ſcripſi euphoniae cauſſa. Vulgo ὢν φρενῶν αὐτός. Auguſt. ὢν αὐτὸς φρενῶν.

V. 747. Pro ἦσθ' Stobaeus serm. 77. ἦς. Mox Auguſt. εὖ φρονεῖν.

V. 751. Auguſt. et Dresd. ψόφοισι c. gl. ματαιολογίαις.

οὔθ' ἥδ' ὀλεῖται πλησία, σύ τ' οὐδαμᾶ
τοὐμὸν προσόψει κρᾶτ' ἐν ὀφθαλμοῖς ὁρῶν,
ὡς τοῖς θέλουσι τῶν φίλων μαίνῃ ξυνών.

ΧΟΡΟΣ.

ὡνήρ, ἄναξ, βέβηκεν ἐξ ὀργῆς ταχύς·
νοῦς δ' ἐστὶ τηλικοῦτος ἀλγήσας, βαρύς.

ΚΡΕΩΝ.

δράτω, φρονείτω μεῖζον, ἢ κατ' ἄνδρ', ἰών·
τὰ δ' οὖν κόρα τάδ' οὐκ ἀπαλλάξει μόρου.

ΧΟΡΟΣ.

ἄμφω γὰρ αὐτὰ καὶ κατακτεῖναι νοεῖς;

ΚΡΕΩΝ.

οὐ τήν γε μὴ θιγοῦσαν. εὖ γὰρ οὖν λέγεις.

ΧΟΡΟΣ.

μόρῳ δὲ ποίῳ καί σφε βουλεύει κτανεῖν;

ΚΡΕΩΝ.

V. 755. August. οὐδαμοῦ. Dresd. οὐδαμά. Mox August. κάρ' pro κρᾶτ'.

V. 757. μαίνῃ. Sic optime T. [et Dresd.] juxta Scholiastam. Aldus habet μένῃ, sollemni errore, quo αι et ε confunduntur. In ceteris codd. pejore depravatione vel μενεῖς vel μένεις. Brunck. August. μένεις (η supra), lectione μαίνῃ in scholio commemorata.

V. 758. ὡνήρ. Perperam vulgo ἀνήρ. Brunck.

V. 761. August. Dresd. et in marg. Turn. μόρων. gl. θανάτων.

KΡΕΩΝ.

ἄγων ἔρημος ἔνθ᾽ ἂν ᾖ βροτῶν στίβος,
κρύψω πετρώδει ζῶσαν ἐν κατώρυχι,
φορβῆς τοσοῦτον, ὡς ἄγος μόνον, προθείς,
ὅπως μίασμα πᾶσ᾽ ὑπεκφύγῃ πόλις.
κἀκεῖ τὸν Ἅιδην, ὃν μόνον σέβει θεῶν,
αἰτουμένη που, τεύξεται τὸ μὴ θανεῖν,
ἢ γνώσεται γοῦν ἀλλὰ τηνικαῦθ᾽, ὅτι
πόνος περισσός ἐστι τὰν Ἀίδου σέβειν.

ΧΟΡΟΣ.

Ἔρως ἀνίκατ᾽, ἀμάχατ᾽ — στροφὴ α.
Ἔρως, ὃς ἐν κτήμασι πίπτεις,
ὃς ἐν μαλακαῖς παρειαῖς
νεάνιδος ἐννυχεύεις·
φοιτᾷς δ᾽ ὑπερπόντιος, ἔν τ᾽
ἀγρονόμοις αὐλαῖς·
καί σ᾽ οὔτ᾽ ἀθανάτων
φυλάξιμος οὐδείς,
οὐθ᾽ ἁμερίων ἐπ᾽ ἀνθρώπων.
ὁ δ᾽ ἔχων, μέμηνεν.

σὺ

V. 768. ὑπεκφύγῃ. Sic recte August. [Dresd.] et T. In aliis [ut apud Aldum] ὑπεκφύγοι. Brunck.

V. 773. Libri omnes ἀνίκατε μάχαν. Brunck. ἀνίκατ᾽ ἀμάχατ᾽.

V. 775. August. et Ald. μαλακαῖσι.

V. 778. August. ἀγρονόμαις.

V. 780. φυλάξιμος dedi pro vulg. φύξιμος.

σὺ καὶ δικαίων ἀδίκους — ἀντιστρ. α'.
φρένας παρασπᾷς ἐπὶ λώβᾳ·
σὺ καὶ τόδε νεῖκος ἀνδρῶν
ξύναιμον ἔχεις ταράξας·
νικᾷ δ' ἐναργὴς βλεφάρων
ἵμερος εὐλέκτρου
νύμφας, τῶν μεγάλων
πάρεδρος ἐν ἀρχαῖς
θεσμῶν. ἄμαχος γὰρ ἐμπαίζει
θεὸς Ἀφροδίτα.
νῦν δ' ἤδη 'γὼ καὐτὸς θεσμῶν
ἔξω φέρομαι τάδ' ὁρῶν, ἴσχειν
δ' οὐκ ἔτι πηγὰς δύναμαι δακρύων,
τὸν παγκοίταν ὅθ' ὁρῶ θάλαμον
τήνδ' Ἀντιγόνην ἀνύτουσαν.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

ὁρᾶτέ μ', ὦ γᾶς πατρίας πολῖται — στροφὴ β'.
τὰν νεάταν ὁδὸν
στείχουσαν, νέατον δὲ φέγγος
λεύσσουσαν ἀελίου,
κοὔ ποτ' αὖθις· ἀλλά μ' ὁ παγκοίτας
Ἅιδας ζῶσαν ἄγει
τὰν Ἀχέροντος
ἀκτάν, οὔθ' ὑμεναίων

ἔγκλη-

V. 788. Auguſt. ἀλέκτρου c. gl. ἀγάμου.

V. 798. Auguſt. πατρώας.

V. 800. Dresd. στίχουσαν.

ἔγκληρον, οὔτ᾽ ἐπινυμφίδιός
πω μέ τις ὕμνος ὕ-
μνησεν, ἀλλ᾽ Ἀχέροντι νυμφεύσω.

ΧΟΡΟΣ.

οὐκοῦν κλεινὴ καὶ ἔπαινον ἔχουσ᾽
ἐς τόδ᾽ ἀπέρχει κεῦθος νεκύων.
οὔτε φθινάσιν πληγεῖσα νόσοις,
οὔτε ξιφέων ἐπίχειρα λαχοῦ-
σ᾽· ἀλλ᾽ αὐτόνομος, ζῶσα, μόνη δὴ
θνατῶν, Ἀΐδαν καταβήσει.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

ἤκουσα δὴ λυγροτάταν ὀλέσθαι ἀντιστρ. β'.
τὰν Φρυγίαν ξέναν
Ταντάλου, Σιπύλῳ πρὸς ἄκρῳ·
τάν, κισσὸς ὡς ἀτενής,
πετραία βλάστα δάμασεν· καί νιν
ὄμβρῳ τακομέναν,
ὡς φάτις ἀνδρῶν,
χιών τ᾽ οὐδαμὰ λείπει,
τέγγει θ᾽ ὑπ᾽ ὀφρύσι παγκλαύστοις
δειράδας· ᾇ με δαί-
μων ὁμοιοτάταν κατευνάζει.

ΧΟΡΟΣ.

V. 808. Post hunc versum in August. integri versus loco legitur: ἐπεὶ ἀδίκως καὶ παρὰ καιρὸν θνήσκεις.

V. 819. August. δάμνασε.

V. 822. August. χειὼν τ᾽ οὐδαμᾶ. Οὐδαμᾶ habent etiam edd. vett.

ΧΟΡΟΣ.

ἀλλὰ θεός τοι καὶ θεογεννής·
ἡμεῖς δὲ βροτοὶ καὶ θνητογενεῖς.
καί τοι φθιμένᾳ τοῖς ἰσοθέοις
ἔγκληρα λαχεῖν μέγ᾽ ἀκοῦσαι.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

οἴ μοι γελῶμαι. τί με, πρὸς στροφὴ γ'.
θεῶν πατρῴων,
οὐκ ὀλλυμέναν ὑβρίζεις,
ἀλλ᾽ ἐπίφαντον;
ὦ πόλις, ὦ πόλεως
πολυκτήμονες ἄνδρες·
ἰὼ Διρκαῖαι κρῆναι,
Θήβας τ᾽ εὐαρμάτου ἄλσος· ἔμπας
ξυμμάρτυρας ὔμμ᾽ ἐπικτῶμαι,
οἵα φίλων ἄκλαυστος, οἵοις νόμοις

πρὸς

V. 826. Auguſt. ἀλλὰ θεός τε καὶ θεογενής. Sequ. verſu θνητοὶ καὶ βροτοί.

V. 828. In Aldina legitur: Καίτοι φθιμένᾳ μέγ᾽ ἀκοῦσαι Τοῖς ἰσοθέοις ἔγκληρα λαχεῖν. In Auguſt. φθιμέναν. Dresd. et edd. Triclinianam recensionem exhibentes praebent καί τοί γε φθιμένην, in fine autem pariter atque Auguſt. hunc addunt paroemiacum: ζῶσαν καὶ ἔπειτα θανοῦσαν. Praeterea in Dresd. ut in T. ſcriptum τοῖσιν ἰσοθέοις.

V. 832. ὀλλυμέναν. Sic optime Dresd. Ὀλομέναν Aldus et Brunckius, perverſo metro: οὐλομέναν Triclinius.

V. 838. Schol. pro var. lect. ἐκβοῶμαι.

V. 839. Aldus, qui ſupra v. 831. (823.) bene dedit παγκλαύστοις, hic et infra 876. (868.) habet ἄκλαυτος. Utroque

in

πρὸς ἔργμα τυμβόχωστον ἔρ-
χομαι τάφου ποταινίου·
ἰὼ δύστανος,
οὔτ' ἐν βροτοῖς οὔτε νεκροῖσιν
μέτοικος, οὐ ζῶσιν, οὐ θανοῦσιν.

ΧΟΡΟΣ.

προβᾶσ' ἐπ' ἔσχατον θράσους,
ὑψηλὸν ἐς Δίκας βάθρον
προσέπεσες, ὦ τέκνον, πολύ.
πατρῷον δ' ἐκτίνεις τιν' ἆθλον.

ANTI-

in loco E. sinceram ſcripturam exhibet. Brunck. Dresd. conſtanter deteriorem. Mox Auguſt. οἴοισι νόμοισι, Ald. οἴοισιν νόμοις. Ceterum probavimus rationem, qua in vett. edd. diſtributi ſunt verſiculi. Male digeſſit Brunckius:

οἴχ φίλων ἄκλαυστος, οἵοις
νόμοις πρὸς ἔργμα τυμβόχωστον
ἔρχομαι τάφου ποταινίου.

Sic enim in antiſtropha v. 859. ἄγαμος invenuſte ictum accipit in antepenultima.

V. 843. Auguſt. Ald. et Schol. βροτοῖσιν. Tum libri omnes οὔτ' ἐν νεκροῖσι.

V. 847. Recte Aldus et membr. προσέπεσες, ut legiſſe videtur etiam Scholiaſtes. Non debebat Brunckius recipere προσέπαισας, quod in Auguſt. Dresd. et edd. Turn. Steph. Cant. exſtat.

V. 848. δ' addidi ex Auguſt. et Ald. Mendoſe Dresd. ἐκτίνας.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

ἔψαυσας ἀλγεινοτάτας ἀντιστρ. γ'.
ἐμοὶ μερίμνας,
πατρὸς τριπόλιστον οἶτον,
τοῦ τε πρόπαντος
ἁμετέρου πότμου
κλεινοῖς Λαβδακίδαισιν.
ἰὼ ματρῷαι λέκτρων
ἆται, κοιμήματά τ' αὐτογέννητ'
ἐμῷ πατρὶ δυσμόρου ματρός,
οἵων ἐγώ ποθ' ἁ ταλαίφρων ἔφυν·
πρὸς οὓς ἀραῖος, ἄγαμος, ἅ-
δ' ἐγὼ μέτοικος ἔρχομαι.
ἰὼ δυσπότμων
γάμων κασίγνητε κυρήσας,
θανὼν ἔτ' οὖσαν κατήναρές με.

ΧΟΡΟΣ.

V. 851. Pro οἶτον, quod a manu poetae esse manifestum est, perperam in textu scriptum οἶκτον, et in scholiis οἶκον. Veram scripturam utrobique restituimus. Brunck. [in ed. rec.]

V. 856. Aldus ἆται, κοιμήματ'. αὐτογένητ'. Dresd. Turn. Steph. Cant. αὐτογέννητα. Brunck. ἆται, κοιμήματ' αὐτογέννητ'. Metro postulante Hermanni emendationem recepi in libro de metris p. 439. propositam.

V. 857. Dresd. ἀμῷ, fortasse melius. ὑμῷ autem, quod Turn. Steph. Cant. exhibet, ferri non potest.

V. 861. August. et Aldus bis ἰώ.

V. 862. Vulgo κασίγνητε γάμων. Metri caussa voces transposui.

ΧΟΡΟΣ.

σέβειν μέν, εὐσέβειά τις·
κράτος δ', ὅτῳ κράτος μέλει,
παραβατὸν οὐδαμῆ πέλει.
σὲ δ' αὐτόγνωτος ὤλεσ' ὀργά.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

ἄκλαυστος, ἄφιλος, ἀνυμέναιος,
ἁ ταλαίφρων ἄγομαι
τάνδ' ἑτοίμαν ὁδόν.
οὐκ ἔτι μοι τόδε λαμπάδος ἱερὸν ὄμμα
θέμις ὁρᾷν ταλαίνᾳ·
τὸν δ' ἐμὸν πότμον ἀδάκρυτον οὐδεὶς
φίλων στενάζει.

ΚΡΕΩΝ.

Ἀρ' ἴστ', ἀοιδὰς καὶ γόους πρὸ τοῦ θανεῖν
ὡς οὐδ' ἂν εἷς παύσαιτ' ἄν, εἰ χρείη λέγειν;
οὐκ ἄξεθ' ὡς τάχιστα, καὶ κατηρεφεῖ
τύμβῳ περιπτύξαντες, ὡς εἴρηκ' ἐγώ,
ἄπιτε μόνην ἔρημον, εἴτε χρὴ θανεῖν,

εἴτ'

V. 866. Auguft. οὐδαμῶς.

V. 869. ἁ addidi, quod aegre defiderabatur.

V. 876. εἰ χρείη. Perperam in libris εἰ χρεῖ' vel χρεί' ἦ. Vide ad Oed. T. 791. Brunck.

V. 879. ἄπιτε μόνην ἔρημον. Sic membr. pro varia lectione: in textu, ut Aldus edidit, μόνην ἀφῆτ' ἔρημον, et fuperfcriptum: γρ. ἄπιτε μόνην ἔρημον. In E. T. [Dresd.] ἀφεῖτε

εἴτ᾽ ἐν τοιαύτῃ ζῶσα τυμβεύσει στέγῃ·
ἡμεῖς γὰρ ἁγνοὶ τοὐπὶ τήνδε τὴν κόρην·
μετοικίας δ᾽ οὖν τῆς ἄνω στερήσεται.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

ὦ τύμβος, ὦ νυμφεῖον, ὦ κατασκαφὴς
οἴκησις αἰείφρουρος, οἷ πορεύομαι
πρὸς τοὺς ἐμαυτῆς, ὧν ἀριθμὸν ἐν νεκροῖς
πλεῖστον δέδεκται Περσέφασσ᾽ ὀλωλότων·
ὧν λοισθία ᾽γὼ καὶ κάκιστα δὴ μακρῷ
κάτειμι, πρίν μοι μοῖραν ἐξήκειν βίου.
ἐλθοῦσα μέν τοι, κάρτ᾽ ἐν ἐλπίσιν τρέφω
φίλη μὲν ἥξειν πατρί, προσφιλὴς δέ σοι,
μῆτερ, φίλη δέ σοι, κασίγνητον κάρα·
ἐπεὶ θανόντας αὐτόχειρ ὑμᾶς ἐγὼ
ἔλουσα, κἀκόσμησα, κἀπιτυμβίους
χοὰς ἔδωκα· νῦν δέ, Πολύνεικες, τὸ σὸν

δέμας

τε μόνην ἔρημον. In Auguft. ἀφῆτε μόνην ἔρημον. Nec ἀφεῖτε nec ἀφῆτε conftructionis lex admittit, quae verbum futuri temporis flagitat, cum ἄξετε concordans. Ordo eft: οὐκ ἄξεθ᾽ ὡς τάχιστα, καὶ ἄπιτε, περιπτύξαντες αὐτήν, ὡς εἴρηκ᾽ ἐγώ, μόνην ἔρημον κατηρεφεῖ τύμβῳ, εἴτε χρὴ — Brunck.

V. 880. Auguft. ζῶσαν τυμβεύειν. Aldus ζῶσα τυμβεύει.

V. 882. Auguft. γοῦν pro δ᾽ οὖν.

V. 884. Auguft. ἀείφρουρος, οἷ πορεύσομαι.

V. 886. Dresd. Φερσέφασσ᾽ et feq. verfu ὦ pro ὧν.

V. 893. Dresd. mendofe ἐλθεῦσα. Origo corruptionis videtur effe ἐλθοῦσα v. 889.

δέμας περιστέλλουσα, τοιάδ᾽ ἄρνυμαι.
καί τοι σ᾽ ἐγὼ ᾽τίμησα τοῖς φρονοῦσιν εὖ.
οὐ γάρ ποτ᾽ οὔτ᾽ ἄν, εἰ τέκνων μήτηρ ἔφυν,
οὔτ᾽ εἰ πόσις μοι κατθανὼν ἐτήκετο,
βίᾳ πολιτῶν τόνδ᾽ ἂν ἠρόμην πόνον.
τίνος νόμου δὴ ταῦτα πρὸς χάριν λέγω;
πόσις μὲν ἄν μοι, κατθανόντος, ἄλλος ἦν,
καὶ παῖς ἀπ᾽ ἄλλου φωτός, εἰ τοῦδ᾽ ἤμπλακον·
μητρὸς δ᾽ ἐν Αἰδου καὶ πατρὸς κεκευθότοιν,
οὐκ ἔστ᾽ ἀδελφὸς ὅστις ἂν βλαστοῖ ποτε.
τοιῷδε μέν τοι σ᾽ ἐκπροτιμήσασ᾽ ἐγὼ
νόμῳ, Κρέοντι ταῦτ᾽ ἔδοξ᾽ ἁμαρτάνειν,
καὶ δεινὰ τολμᾶν, ὦ κασίγνητον κάρα.
καὶ νῦν ἄγει με διὰ χερῶν οὕτω λαβών,
ἄλεκτρον, ἀνυμέναιον, οὔτε του γάμου
μέρος λαχοῦσαν, οὔτε παιδείου τροφῆς·

 ἀλλ᾽

V. 898. Dresd. κατθανεῖν. August. ἐπήκετο.

V. 899. τόνδ᾽ ἂν ἠρόμην πόνον. Sic bene in E. Reliqui cum Aldo conjunctim ἀνηρόμην. Eleganter repetitur particula ἄν, nec composito verbo hic opus est. Eurip. Heracl. 989.

ἐγὼ δὲ νεῖκος οὐχ ἑκὼν τόδ᾽ ἠρόμην.

et paullo post

ἐπεὶ δ᾽ ἐκείνῳ δυσμένειαν ἠρόμην.

ubi perperam utroque in versu scriptum ἠράμην, forma Atticis poëtis inusitata. Brunck.

V. 903. sq. ita minus emendate legit Clemens Alex. Strom. VI, 2. μητρὸς δ᾽ ἐν Ἀιδου καὶ πατρὸς τετευχότων, οὐκ ἔστ᾽ ἀδελφὸς ὅστις ἀναβλάστοι ποτέ.

V. 910. Perperam Aldus cum parte codd. παιδίου. Brunck.

ἀλλ' ὧδ' ἔρημος πρὸς φίλων ἡ δύσμορος,
ζῶσ' εἰς θανόντων ἔρχομαι κατασκαφάς·
ποίαν παρεξελθοῦσα δαιμόνων δίκην;
τί χρή με τὴν δύστηνον ἐς θεοὺς ἔτι
βλέπειν; τίν' αὐδᾶν ξυμμάχων; ἐπεί γε δὴ
τὴν δυσσέβειαν εὐσεβοῦσ' ἐκτησάμην.
ἀλλ', εἰ μὲν οὖν τάδ' ἐστὶν ἐν θεοῖς καλά,
παθόντες ἂν ξυγγνοῖμεν ἡμαρτηκότες·
εἰ δ' οἵδ' ἁμαρτάνουσι, μὴ πλείω κακὰ
πάθοιεν, ἢ καὶ δρῶσιν ἐκδίκως ἐμέ.

ΧΟΡΟΣ.

ἔτι τῶν αὐτῶν ἀνέμων αὗται
ψυχῆς ῥιπαὶ τήνδε γ' ἔχουσιν.

ΚΡΕΩΝ.

τοιγὰρ τούτων τοῖσιν ἄγουσιν
βραδυτῆτος ὕπερ κλαύμαθ' ὑπάρξει.

ΑΝΤΙ-

V. 915. αὐδᾶν Turn. in marg.

V. 918. August. Dresd. ξυγγνῷμεν. Seq. versu August. πλείων.

V. 920. ἐνδίκως perperam Schol.

V. 921. αὗται dedi pro αὐταί. Conf. nota.

V. 923. August. τοιγάρ τοι τούτων.

V. 924. βραδυτῆτος ὕπερ κλαύμαθ' ὑπάρξει. Sic legendum ex anapaestici metri ratione, quae turbata est in libris omnibus, commatum transpositione, κλαύμαθ' ὑπάρξει βραδυτῆτος ὕπερ. Praecedentium versuum vitium non ani-

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

οἴμοι, θανάτου τοῦτ' ἐγγυτάτω
τοὔπος ἀφῖκται.

ΚΡΕΩΝ.

θαρσεῖν οὐδὲν παραμυθοῦμαι
μὴ οὐ τάδε ταύτῃ κατακυροῦσθαι.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

ὦ γῆς Θήβης ἄστυ πατρῷον,
θεοὶ πατρογενεῖς
τ', ἄγομαι δή, κοὐκ ἔτι μέλλω.
λεύσσετε, Θήβης οἱ κοιρανίδαι,
τὴν βασιλὴν τὴν μούνην λοιπήν,
οἷα πρὸς οἵων ἀνδρῶν πάσχω,
τὴν εὐσεβίαν σεβίσασα.

ΧΟΡΟΣ.

animadvertit Heathius: huic solitam medelam fecit, amatam suam particulam γε inserens, qua nil inficetius. Brunck. August. habet: κλαύμαθ' ὑπάρξει βραδύτητος ὕπο.

V. 930. θεοὶ πατρογενεῖς τ'. Sic edidi ex Hermanni conjectura. Mendose Aldus cum parte codd., in quibusetiam est Dresd., καὶ θεοὶ πατρογενεῖς. In E. προγ νεῖς: in August. προγενεῖς. Brunck. dedit θεοί τε πατρογενεῖς, monens legi etiam posse καὶ θεοὶ πρόγονοι.

V. 931. August. Dresd. ἄγομαι δὴ 'γώ.

V. 933. τὴν βασιλὴν τὴν — Sic rescripsi pro lectione librorum τὴν βασιλίδα. Τὴν βασίλειαν, quod in Dresd. et nonnullis edd. legitur, Triclinii commentum est. Brunckius dedit τὴν βασιλίδα τὴν —

V. 935. τὴν εὐσεβίαν. Sic recte Triclinius. Veteres codd.

uc

ΧΟΡΟΣ.

Ἔτλα καὶ Δανάας οὐράνιον φῶς   στροφὴ ά.
ἀλλάξαι δέμας ἐν χαλκοδέτοις
αὐλαῖς· κρυπτομένα δ' ἐν
τυμβήρει θαλάμῳ κατεζεύχθη.
καί τοι γενεᾷ τίμιος, ὦ παῖ, παῖ,
καὶ Ζηνὸς ταμιεύεσκε γονὰς χρυσορύτους.
ἀλλ' ἁ μοιριδία τις δύνασις δεινά·
οὔτ' ἄν νιν ὄμβρος, οὔτ' Ἄρης,
οὐ πύργος, οὐχ ἁλίκτυποι
κελαιναὶ νᾶες ἐκφύγοιεν.
ζεύχθη δ' ὀξύχολος παῖς ὁ Δρύαντος,   ἀντιστρ. ά.
Ἠδωνῶν βασιλεύς, κερτομίοις
ὀργαῖς,

ut Aldus, εὐσέβειαν. Vide Valckenarium ad Phoeniſſ. p. 497. Brunck. Auguſt. τὴν εὐσέβειαν τιμήσασα.

V. 939. Dresd. τυμβήρη et καταζεύχθη. Mox idem γενεᾶ, Auguſt. γέννα.

V. 941. χρυσορύτους. Sic ex metri praeſcripto legendum. Perperam vulgo χρυσοῤῥύτους. Brunck. Veram ſcripturam exhibet Dresd. cum gloſſa: ἓν ρ διὰ τὸ μέτρον.

V. 942. Auguſt. ἀλλὰ μοιριδία.

V. 943. Pro ἂν Auguſt. Dresd. ἄρ.

V. 946. ὀξύχολος. Mendoſe in libris ὀξυχόλως. Brunck. ὀξυχόλῳ Schol. Poſt παῖς articulum omittit Auguſt.

V. 947. κερτομίαις ὀργαῖς. Sic in E. In Auguſt. κερτομίης ὀργῆς. In aliis κερτομίοις ὀργαῖς. Brunck. In recentiore autem editione haec notavit: „κερτομίοις ὀργαῖς, et paullo poſt κερτομίοις γλώσσαις. In Adjectivi genere variant codd. et Aldus. Recte conſtat ſibi Scholiaſtes, utroque in loco maſculinum praeferens, ex Atticorum more;

ὀργαῖς, ἐκ Διονύσου
πετρώδει κατάφρακτος ἐν δεσμῷ.
οὕτω μανίας δεινὸν ἀποστάζει
ἀνθηρόν τι μένος. κεῖνος ἐπέγνω μανίαις
ψαύων τὸν θεὸν ἐν κερτομίοις γλώσσαις.
παύεσκε μὲν γὰρ ἐνθέους
γυναῖκας, εὔιόν τε πῦρ,
φιλαύλους τ' ἠρέθιζε Μούσας.
πάρα δὲ Κυανέων πελαγέων διδύμας ἁλὸς στροφὴ β'.
τ' ἀκταὶ Βοσπόριαι,
ἠδ' ὁ Θρηκῶν Σαλμυδησσός,
ἵν' ἀγχίπολις * * Ἄρης
δισσοῖσι Φινεΐδαις

εἶδεν

more; estque hoc procul dubio genuinum." Mox Dresd. Διονύσσου cum gl. διὰ τὸ μέτρον.

V. 950. Aldus et E. οὕτω τᾶς μανίας. In aliis veteribus melius τᾶς. Verum metri ratio articulum non admittit. In seq. v. libri omnes perperam τε pro τι habent. Brunck. In Dresd. τῆς superscriptum est voci μανίας.

V. 951. August. et Dresd. μανίας, et hic quidem cum gl. τὰς οἰκείας.

V. 952. August. ἐκ pro ἐν. Paullo post Dresd. ἠρέθιζε.

V. 956. πάρα cum Hermanno scripsi pro παρά. Post πελαγέων in Aldina et veteribus codd. addita vox πετρῶν, e glossemate. Dresd, omisso πελαγέων exhibet πετραιῶν: πετρῶν Turn. Steph. Canterus. Cum iisdem post ἁλὸς addidi copulam.

V. 958. Dresd. Turn. Steph. Cant. ἠδ'. Iidem, ut Aldus, Σαλμυδησσός.

V. 959. ἀγχίπολις. Sic Aldus et Brunck. ἀγχίπτολις August. et Dresd. Post ἀγχίπολις lacunae notam posui, Brunckius post Ἄρης, siquidem hoc signo (—) defectum indicare voluit.

εἶδεν ἀρατὸν ἕλκος,
τυφλωθὲν ἐξ ἀγρίας δάμαρτος,
ἀλαὸν ἀλαστόροισιν ὀμμάτων κύκλοις
ἀραχθὲν ἐγχέων, ὑφ' αἱματηραῖς
χείρεσσι, καὶ κερκίδων ἀκμαῖσιν·
κατὰ δὲ τακόμενοι μέλεοι μελέαν πάθαν — ἀντιστρ. β'.
κλαῖον, ματρὸς ἔχον-
τές τ' ἀνύμφευτον γονάν· ἃ
δὲ σπέρμα μὲν ἀρχαιογόνων
ἄντασ' Ἐρεχθειδᾶν,
τηλεπόροις δ' ἐν ἄντροις
τράφη θυέλλῃσιν ἐν πατρῴαις
Βορέας ἅμιππος ὀρθόποδος ὑπὲρ πάγου
θεῶν γε παῖς· ἀλλὰ κἀπ' ἐκείνᾳ
Μοῖραι μακραίωνες ἔσχον, ὦ παῖ.

TEI-

V. 963. Dresd. Turn. Steph. Cant. ἀλαστόροις.

V. 964. Particulam ὑφ', quae in Aldina et veteribus codd. exſtat, injuria Brunckius exulare juſſit. Pro χείρεσσιν Auguſt. χερσί. Dresd. Turn. Steph. Cant. ἀραχθὲν οὐκ ἐγχέων, ἀλλ' ὑφ' αἱμ. χερσί τε καὶ κ. ἀκμαῖς.

V. 966. Dresd. μέλεοι μελαίαν.

V. 968. Poſt ἔχοντες addidi τε. Brunckius ἐχοῦσαι dedit, relate ad ματρός.

V. 969. Dresd. Turn. Steph. Cant. δὲ σπέρμ' ἀρχαιογόνων.

V. 973. Mendoſè Dresd. ἄνιππος. ἀμίπποις pro varia lect. Scholiaſtes.

V. 974. γε addidi, verſus ut ſocio ſuo (964.) reſponderet. Dresd. Turn. Steph. Cant. θεῶν ἢ παῖς exhibent, in ſeq. verſu omittentes ὦ.

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ.

Θήβης ἄνακτες, ἥκομεν κοινὴν ὁδὸν
δύ' ἐξ ἑνὸς βλέποντε. τοῖς τυφλοῖσι γὰρ
αὕτη κέλευθος ἐκ προηγητοῦ πέλει.

ΚΡΕΩΝ.

τί δ' ἔστιν, ὦ γεραιὲ Τειρεσία, νέον;

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ.

ἐγὼ διδάξω· καὶ σὺ τῷ μάντει πιθοῦ.

ΚΡΕΩΝ.

οὔκουν πάρος γε σῆς ἀπεστάτουν φρενός.

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ.

τοιγὰρ δι' ὀρθῆς τήνδ' ἐναυκλήρεις πόλιν.

ΚΡΕΩΝ.

ἔχω πεπονθὼς μαρτυρεῖν ὀνήσιμα.

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ.

φρόνει βεβὼς αὖ νῦν ἐπὶ ξυροῦ τύχης.

ΚΡΕΩΝ.

V. 977. Auguft. βλέποντες. Idem in feq. v. πέλει.

V. 981. Dresd. γε τῆςδ'.

V. 982. τήνδ' ἐναυκλήρεις. Sic bene Valckenarius ad Phoen. p. 321. Vulgo τήνδε ναυκληρεῖς. Aldus et membr. τήνδε ναυκληρεῖς. Brunck.

ΚΡΕΩΝ.

τί δ' ἔστιν; ὡς ἐγὼ τὸ σὸν φρίσσω στόμα.

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ.

γνώσει, τέχνης σημεῖα τῆς ἐμῆς κλύων.
εἰς γὰρ παλαιὸν θᾶκον ὀρνιθοσκόπον
ἵζων, ἵν' ἦν μοι παντὸς οἰωνοῦ λιμήν,
ἀγνῶτ' ἀκούω φθόγγον ὀρνίθων, κακῷ
κλάζοντας οἴστρῳ καὶ βεβαρβαρωμένῳ,
καὶ σπῶντας ἐν χηλαῖσιν ἀλλήλους φοναῖς
ἔγνων· πτερῶν γὰρ ῥοῖβδος οὐκ ἄσημος ἦν.
εὐθὺς δὲ δείσας, ἐμπύρων ἐγευόμην
βωμοῖσι παμφλέκτοισιν· ἐκ δὲ θυμάτων
Ἥφαιστος οὐκ ἔλαμπεν, ἀλλ' ἐπὶ σποδῷ
μυδῶσα κηκὶς μηρίων ἐτήκετο,
κἄτυφε, κἀνέπτυε· καὶ μετάρσιοι
χολαὶ διεσπείροντο, καὶ καταῤῥυεῖς
μηροὶ καλυπτῆς ἐξέκειντο πιμελῆς.
τοιαῦτα παιδὸς τοῦδ' ἐμάνθανον πάρα,
φθίνοντ' ἀσήμων ὀργίων μαντεύματα.
ἐμοὶ γὰρ οὗτος ἡγεμών, ἄλλοις δ' ἐγώ.
καὶ ταῦτα τῆς σῆς ἐκ φρενὸς νοσεῖ πόλις.
βωμοὶ γὰρ ἡμῖν ἐσχάραι τε παντελεῖς,
πλήρεις ὑπ' οἰωνῶν τε καὶ κυνῶν βορᾶς
τοῦ δυσμόρου πεπτῶτος Οἰδίπου γόνου.

κἆτ'

V. 987. θᾶκον. Sic August. [Dresd.] et E. a prima manu. In aliis θῶκον. [Sic impressi.] Vide ad Comici Ran. 1522. Brunck.

V. 988. August. ἵξων.

κἆτ' οὐ δέχονται θυστάδας λιτὰς ἔτι
θεοὶ παρ' ἡμῶν, οὐδὲ μηρίων φλόγα,
οὐδ' ὄρνις εὐσήμους ἀποῤῥοιβδεῖ βοάς,
ἀνδροφθόρου βεβρῶτες αἵματος λίπος.
ταῦτ' οὖν, τέκνον, φρόνησον. ἀνθρώποισι γὰρ
τοῖς πᾶσι κοινόν ἐστι τοὐξαμαρτάνειν·
ἐπεὶ δ' ἁμάρτῃ, κεῖνος οὐκ ἔτ' ἔστ' ἀνὴρ
ἄβουλος οὐδ' ἄνολβος, ὅστις ἐς κακὸν
πεσὼν ἀκεῖται, μηδ' ἀκίνητος πέλει.
αὐθαδία τοι σκαιότητ' ὀφλισκάνει.
ἀλλ' εἶκε τῷ θανόντι, μηδ' ὀλωλότα
κέντει. τίς ἀλκὴ τὸν θανόντ' ἐπικτανεῖν;
εὖ σοι φρονήσας εὖ λέγω· τὸ μανθάνειν
δ' ἥδιστον εὖ λέγοντος, εἰ κέρδος φέρει.

ΚΡΕΩΝ.

V. 1007. Auguſt. λιπάς.

V. 1010. Mendoſe in Aldina βεβρῶτος. Brunck. Auguſt. ἀνδροφόρου βεβρῶτες c. gl. φαγόντες.

V. 1013. Pro ἐπεὶ Brunck. ἐπὴν repoſuit.

V. 1016. αὐθαδία τοι. Sic etiam ſcriptus eſt hic verſus in Reg. Stobaei cod. Peſſime eum interpolavit Grotius Floril. p. 105.

ἡ δ' αὐθάδεια σκαιότητ' ὀφλισκάνει.

Secunda in αὐθάδεια, quod vir ſummus ignoravit, neceſſario producitur. Vide Bentlejum ad Menandri fragm. LXXX. In praeced. v. πέλει dant E. T. [Auguſt. Dresd.] Minus bene vulgo πέλῃ. Brunck. αὐθαδία τοι etiam Auguſt. et Dresd. exhibent.

V. 1020. εἰ κέρδος φέρει. Sic E. T. In Auguſt. φέροι, cum gloſſa λέγει. In aliis εἰ κέρδος λέγει. Brunck. Dresd. εἰς κέρδος φέρει.

ΚΡΕΩΝ.

ὦ πρέσβυ, πάντες, ὥστε τοξόται σκοποῦ,
τοξεύετ' ἀνδρὸς τοῦδε, κοὐδὲ μαντικῆς
ἄπρακτος ὑμῖν εἰμί, τῶν ὑπαὶ γένους
ἐξημπόλημαι κἀκπεφόρτισμαι πάλαι.
κερδαίνετ', ἐμπολᾶτε τὸν πρὸς Σάρδεων
ἤλεκτρον, εἰ βούλεσθε, καὶ τὸν Ἰνδικὸν
χρυσόν· τάφῳ δ' ἐκεῖνον οὐχὶ κρύψετε,
οὐδ' εἰ θέλουσ' οἱ Ζηνὸς αἰετοὶ βορὰν
φέρειν νιν ἁρπάζοντες ἐς Διὸς θρόνους.
οὐδ' ὣς, μίασμα τοῦτο μὴ τρέσας, ἐγὼ
θάπτειν παρήσω κεῖνον. εὖ γὰρ οἶδ' ὅτι
θεοὺς μιαίνειν οὔ τις ἀνθρώπων σθένει.
πίπτουσι δ', ὦ γεραιὲ Τειρεσία, βροτῶν

χ' οἱ

V. 1021. ὥστε τοξόται σκοποῦ. Mendose Aldus, ut in membr. τοξότου σκοποῦ. Male etiam in E. τοξόται σκοπῷ. Verbum τοξεύω cum genitivo construitur, per ellipsin praepositionis κατά. Eurip. Ione 1431.

εἰς τοῦδ' ἐκοίμην· τοῦδε τοξεύω, τέκνον. Brunck.

V. 1023. τῶν ὑπαὶ γένους ἐξημπόλημαι. Cohaerent ista, quae vulgo prava interpunctione divelluntur. Quin perperam in omnibus libris τῶνδ' ὑπαὶ — Brunck. August. τῶν δ'. mox Schol. κἀμπεφόρτισμαι.

V. 1025. τὸν πρὸς Σάρδεων. Sic E. [Dresd.] Perperam in aliis libris πρὸ Σ. Nostram lectionem adgnoscit Eustathius ad Odyss. Δ. p. 1483. Σοφοκλῆς μέν τοι ἐτόλμησε καὶ αὐτὸν τὸν χρυσὸν ἤλεκτρον εἰπεῖν ἐν τῷ· Κερδαίνετ', ἐμπολᾶτε τὸν πρὸς Σάρδεων ἤλεκτρον. Brunck. Etiam ad Iliad. p. 368, 30. Dresd. ἐμπολεῖτε.

V. 1033. Dresd. γηραιέ. Idem et August. v. 1036. ἆρ' ἃ φράζεται cum glossa ὁ Κρέων.

χ' οἱ πολλὰ δεινοὶ πτώματ' αἴσχρ', ὅταν λόγους
αἰσχροὺς καλῶς λέγωσι τοῦ κέρδους χάριν.

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ.

φεῦ·
ἆρ' οἶδεν ἀνθρώπων τις, ἆρα φράζεται —

ΚΡΕΩΝ.

τί χρῆμα; ποῖον τοῦτο πάγκοινον λέγεις;

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ.

ὅσῳ κράτιστον κτημάτων ἡ 'υβουλία;

ΚΡΕΩΝ.

ὅσῳπερ, οἶμαι, μὴ φρονεῖν, πλείστη βλάβη.

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ.

ταύτης σὺ μέν τοι τῆς νόσου πλήρης ἔφυς.

ΚΡΕΩΝ.

οὐ βούλομαι τὸν μάντιν ἀντειπεῖν κακῶς.

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ.

καὶ μὴν λέγεις, ψευδῆ με θεσπίζειν λέγων.

ΚΡΕΩΝ.

V. 1038. ἡὐβουλία. Sic legendum. Perperam libri omnes, omisso articulo, εὐβουλία. Sic in Philoctete 1443. (1421.) ἡὐτέβεια Brunck.

ΚΡΕΩΝ.

τὸ μαντικὸν γὰρ πᾶν φιλάργυρον γένος.

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ.

τὸ δ' ἐκ τυράννων, αἰσχροκέρδειαν φιλεῖ.

ΚΡΕΩΝ.

ἆρ' οἶσθα ταγοὺς ὄντας, ἃν λέγῃς, λέγων;

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ.

οἶδ'· ἐξ ἐμοῦ γὰρ τήνδ' ἔχεις σώσας πόλιν.

ΚΡΕΩΝ.

σοφὸς σὺ μάντις, ἀλλὰ τἀδικεῖν φιλῶν.

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ.

ὄρσεις με τἀκίνητα διὰ φρενῶν φράσαι.

ΚΡΕΩΝ.

κίνει, μόνον δὲ μὴ 'πὶ κέρδεσιν λέγων.

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ.

οὕτω γὰρ ἤδη κἀγὼ δοκῶ, τὸ σὸν μέρος;

ΚΡΕΩΝ.

ὡς μὴ 'μπολήσων ἴσθι τὴν ἐμὴν φρένα.

ΤΕΙ-

V. 1045. ἃν. Sic bene Dresd. et Aldus. Brunck. ἃ ν. August. ἃ λέγεις.

V. 1048. August. με γ' ἀκίνητα. c. Schol. γρ. ὄρσεις μετὰ κίνητα.

ἀλλ᾽ εὖ γέ τοι κάτισθι μὴ πολλοὺς ἔτι
τροχοὺς ἁμιλλητῆρας ἡλίου τελῶν,
ἐν οἷσι τῶν σῶν αὐτὸς ἐκ σπλάγχνων ἕνα
νέκυν νεκρῶν ἀμοιβὸν ἀντιδοὺς ἔσει,
ἀνθ᾽ ὧν ἔχεις μὲν τῶν ἄνω βαλὼν κάτω,
ψυχήν τ᾽ ἀτίμως ἐν τάφῳ κατῴκισας·
ἔχεις δὲ τῶν κάτωθεν ἐνθάδ᾽ αὖ θεῶν
ἄμοιρον, ἀκτέριστον, ἀνόσιον νέκυν.
ὧν οὔτε σοὶ μέτεστιν οὔτε τοῖς ἄνω
θεοῖσιν, ἀλλ᾽ ἐκ σοῦ βιάζονται τάδε.
τούτων σε λωβητῆρες ὑστεροφθόροι
λοχῶσιν Ἅιδου καὶ θεῶν Ἐριννύες,
ἐν τοῖσιν αὐτοῖς τοῖσδε ληφθῆναι κακοῖς.
καὶ ταῦτ᾽ ἄθρησον εἰ κατηργυρωμένος
λέγω. φανεῖ γὰρ οὐ μακροῦ χρόνου τριβὴ
ἀνδρῶν, γυναικῶν, σοῖς δόμοις κωκύματα.
ἐχθραὶ δὲ πᾶσαι ξυνταράσσονται πόλεις,
ὅσων σπαράγματ᾽ ἢ κύνες καθήγισαν,
ἢ θῆρες, ἤ τις πτηνὸς οἰωνός, φέρων
ἀνόσιον ὀσμὴν ἑστιοῦχον ἐς πόλιν.
τοιαῦτά σοι, λυπεῖς γάρ, ὥστε τοξότης,

ἀφῆ-

V. 1057. κατῴκισας. In E. κατοικίσας, quod haud deterius est, utroque participio cum ἔχεις constructo. Brunck.

V. 1064. August. τῆς δε.

V. 1069. καθήγισαν. Vide Lexicon in καθαγίζω. Nec aliter legisse Scholiastam ex ejus interpretatione liquet. Perperam in libris καθήγνισαν. Brunck. August. Diesd. κατήγνισαν.

V. 1072. σοι. Sic bene August. Vulgo σου, quod retinuit Brunck.

ἀφῆκα θυμῷ καρδίας τοξεύματα
βέβαια, τῶν σὺ θάλπος οὐχ ὑπεκδραμεῖ.
ὦ παῖ, σὺ δ' ἡμᾶς ἄπαγε πρὸς δόμους, ἵνα
τὸν θυμὸν οὗτος ἐς νεωτέρους ἀφῇ,
καὶ γνῷ τρέφειν τὴν γλῶσσαν ἡσυχωτέραν,
τὸν νοῦν τ' ἀμείνω τῶν φρενῶν, ἢ νῦν φέρει.

ΧΟΡΟΣ.

'ὡνήρ, ἄναξ, βέβηκε δεινὰ θεσπίσας.
ἐπιστάμεσθα δ', ἐξ ὅτου λευκὴν ἐγὼ
τήνδ' ἐκ μελαίνης ἀμφιβάλλομαι τρίχα,
μή πω ποτ' αὐτὸν ψεῦδος ἐς πόλιν λακεῖν.

ΚΡΕΩΝ.

ἔγνωκα καὐτός, καὶ ταράσσομαι φρένας.
τό τ' εἰκάθειν γὰρ δεινόν· ἀντιστάντα δὲ
ἄτῃ πατάξαι θυμόν, ἐν δεινῷ πάρα.

ΧΟΡΟΣ.

εὐβουλίας δεῖ, παῖ Μενοικέως Κρέον.

ΚΡΕΩΝ.

τί δῆτα χρὴ δρᾶν; φράζε· πείσομαι δ' ἐγώ.

ΧΟΡΟΣ.

V. 1078. Pro ἢ Brunck. repofuit ὧν.

V. 1079. 'ὡνήρ. Perperam hic, ut v. 766. in libris ἀνήρ. Brunck.

V. 1082. Mendofe Aldus λαβεῖν.

V. 1083. Dresd. ἔγνωκ' αὐτός.

V. 1084. Perperam in libris omnibus δεινόν. Has voces jam fupra commutatas vidimus v. 326. Brunck. In August. abeft γάρ.

ΧΟΡΟΣ.

ἐλθὼν, κόρην μὲν ἐκ κατώρυχος στέγης
ἄνες· κτίσον δὲ τῷ προκειμένῳ τάφον.

ΚΡΕΩΝ.

καὶ ταῦτ᾽ ἐπαινεῖς, καὶ δοκεῖς παρεικάθειν;

ΧΟΡΟΣ.

ὅσον γ᾽, ἄναξ, τάχιστα. συντέμνουσι γὰρ
θεῶν ποδώκεις τοὺς κακόφρονας βλάβαι.

ΚΡΕΩΝ.

οἴμοι· μόλις μὲν, καρδίας δ᾽ ἐξίσταμαι.
τὸ δρᾷν ἀνάγκῃ, κοὐχὶ δυσμαχητέον.

ΧΟΡΟΣ.

δρᾶ νῦν τάδ᾽ ἐλθὼν, μηδ᾽ ἐπ᾽ ἄλλοισιν τρέπε.

ΚΡΕΩΝ.

V. 1093. Auguſtani codicis lectionem recepi, quae Brunckio quoque melior viſa eſt. Gloſſa ad ἀνάγκῃ, ἐστί. ad δυσμαχητέον, φιλονεικητέον. Vulgo legitur:

οἴμοι· μόλις μὲν, καρδίας δ᾽ ἐξίσταμαι
τὸ δρᾷν· ἀνάγκῃ δ᾽ οὐχὶ δυσμαχητέον.

paullo impeditiore ſtructura: „vix enim reperias (Brunckii verbis utor) qui verba τὸ δρᾷν cum praecedentibus connectantur. Per ellipſin praepoſitionis εἰς vel πρὸς difficultatem expedit Heathius.“ Dresd. καρδία et, ut Ald., ἀνάγκη.

V. 1095. μηδ᾽ ἐπ᾽ ἄλλοισι τρέπε. Gloſſa ſupplet σαυτόν. ἤγουν μὴ μεταβάλλου. Hoc quidem ſenſu melior eſſet lectio, quam exhibet E. [et Auguſt.] τρέπου. Verum aliter haec verba accipi debent, μηδ᾽ ἐπίτρεπε ἄλλοισι. Tu ipſe haec exſequere, nec aliis committe. Brunck.

KΡΕΩΝ.

ὧδ᾽ ὡς ἔχω στείχοιμ᾽ ἄν· ἴτ᾽ ἴτ᾽ ὀπάονες,
οἵ τ᾽ ὄντες, οἵ τ᾽ ἀπόντες, ἀξίνας χεροῖν
ὁρμᾶσθ᾽ ἑλόντες εἰς ἐπόψιον τόπον.
ἐγὼ δ᾽, ἐπειδὴ δόξα τῇδ᾽ ἐπεστράφη,
αὐτός τ᾽ ἔδησα, καὶ παρὼν ἐκλύσομαι.
δέδοικα γὰρ μὴ τοὺς καθεστῶτας νόμους
ἄριστον ᾖ σώζοντα, τὸν βίον τελεῖν.

ΧΟΡΟΣ.

Πολυώνυμε, Καδμείας — στροφὴ α.
Νύμφας ἄγαλμα, καὶ Διὸς βαρυβρεμέτα γένος,
κλυτὰν ὃς ἀμφέπεις
Ιταλίαν, μέδεις δὲ παγ-
κοίνοις Ελευσινίας
Δηοῦς ἐν κόλποις,

Βακ-

V. 1096. ἴτ᾽ ἴτ᾽ ὀπάονες. Sic optime Dresd. Male vulgo οἵ τ᾽ ὀπάονες, ut eſt in membranis: deberet enim eſſe οἱ δ᾽, quod Brunckius repoſuit. In tribus aliis codd. ἴτ᾽ ὀπάονες, cum gloſſa ἔλθετε. Verum ſic ſyllaba deficit ad verſus integritatem.

V. 1099. ἐπειδὴ δόξα — Sic codd. omnes et Aldus. Neſcio unde Turnebus ſoloecum ἐπειδὰν invexerit. [Vix credam in codice quopiam olim lectum fuiſſe δόξᾳ τῇδ᾽ ἐπεστράφην, quod e Scholiis colligi poſſit. Ex ed. rec.] Brunck. ἐπεστράφην ſcriptum eſt in Auguſt.

V. 1102. Auguſt. τὸν βίον σώζοντα.

V. 1107. παγκοίνου Ελευσινίας Δηοῦς ἐν κόλποις. Scholiaſtes legiſſe videtur παγκοίνοις, quod longe elegantius vulgaro, ſincerum eſſe opinor, et reponi volebam. Pro παγκοίνοις ſcholio praepoſitum παγκοίνους, quod E. exhibet in textu. Genuinae lectionis manifeſta

Βακχεῦ, Βακχᾶν ὁ μητρόπολιν Θήβαν
ναίων παρ' ὑγρῶν
Ἰσμηνοῦ ῥεῖθρων ὤμου
τ' ἐπὶ σπορᾷ δράκοντος·
σὲ δ' ὑπὲρ διλόφου πέτρας — ἀντιστρ. ά.
στέροψ ὄπωπε λιγνύς, ἔνθα Κωρύκιαι κόραι
στείχουσι Βακχίδες,
Κασταλίας τε νᾶμα, καί
σε Νυσίων ὀρέων
κισσήρεις ὄχθαι,
χλωρά τ' ἀκτὰ πολυστάφυλος πέμπει
ἀβρότων ἐπέων

εὐαζόν-

festa depravatio. [Ex ed. rec.] Brunck. παγκοίνοις liquido scriptum in August. et Dresd.

V. 1109. ὦ, quod vulgo ante Βακχεῦ legitur, in Dresd. huic voci superscriptum est. ὁ ex coniect. Hermanni addidi. Vide notam.

V. 1110. Male vulgo ὑγρὸν — ῥέεθρον. ὑγρῶν — ῥεέθρων, quod T. Dresd. Turn. Steph. Cant. praebent, receptum est a Brunckio. Equidem Hermanni monitu ῥεῖθρων rescripsi et in seq. versu ὤμου pro interpretamento ἀγρίου, propterea quod antistrophicus versus (1121.) totus constat longis syllabis.

V. 1114. κόραι. Hoc in August. et Dresd. superscriptum est vulgato Νύμφαι, quod strophici versus numeri mendosum esse arguunt.

V. 1117. Νυσίων ὀρέων. Sic ad metri rationem legendum. In E. Νυσίων. In membr. Νισαίων. Aldus dedit Νυσσαίων. [Sic etiam August. et Dresd. habent.] Ex Triclinii interpolatione est ὀρέων. Brunck.

V. 1119. Librorum omnium lectionem πολυστάφυλος male Brunckius mutavit in πουλυστάφυλος. Ante illam vocem Triclinius copulam καὶ inepte inseruit.

V. 1120. ἀβρότων. Perperam Aldus ἀμβρότων. Brunck.

εὐαζόντων Θηβαίας
ἐπισκοπεῦντ᾽ ἀγυιάς·
τὰν ἐξ ἁπασᾶν στροφὴ β'.
τιμᾷς ὑπερτάταν πολέων
ματρὶ σὺν κεραυνίᾳ·
καὶ νυν, ὡς βιαίας
ἔχεται προδήμιος
πόλις ἐπὶ νόσου
μολεῖν καθαρσίῳ ποδὶ Παρνασίαν
ὑπὲρ κλιτύν, ἢ στονόεντα πορθμόν.
ὦ πῦρ πνεόντων ἀντιστρ. β'.
ἄστρων χοραγὲ καὶ νυχίων
φθεγμάτων ἐπίσκοπε,
παῖ, Διὸς γένεθλον,
προφάνηθι Ναξίαις
ἅμα

V. 1123. τὰν ἐξ ἁπασᾶν. Sic bene Dresd. Turn. Steph. Cant. Brunckius, ut reliqui, τὰν ἐκ πασᾶν.

V. 1126. νυν recte Turn. Steph. Cant. νῦν cum Aldo Brunckius.

V. 1127. προδήμιος. Ita Hermannum secutus reposui pro πάνδημος. Brunckius temere transpositis vocibus edidit:

πάνδημος ἔχεται πόλις
ἐπὶ νόσου μολεῖν ποδὶ
καθαρσίῳ Παρνησίαν —

Παρνασίαν dedi ex August.

V. 1131. Aldus et Schol. ἰώ. πνεόντων male in πνειόντων mutavit Brunck.

V. 1132. ἄστρων χοραγέ Sic Dresd. Turn. Steph. Canterus. χοραγὲ ἄστρων Aldus, χοράγ᾽ ἄστρων Brunckius. Idem omisit copulam ut elanguem et metro adversantem.

ἅμα περιπόλοις
Θυιάσιν, αἵ σε μαινόμεναι πάννυχοι
χορεύουσι, τὸν ταμίαν Ἴακχον.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

Κάδμου πάροικοι καὶ δόμων Ἀμφίονος,
οὐκ ἔσθ' ὁποῖον στάντ' ἂν ἀνθρώπου βίον
οὔτ' αἰνέσαιμ' ἄν, οὔτε μεμψαίμην ποτέ.
Τύχη γὰρ ὀρθοῖ καὶ Τύχη καταρῥέπει
τὸν εὐτυχοῦντα τόν τε δυστυχοῦντ' ἀεί·
καὶ μάντις οὐδεὶς τῶν καθεστώτων βροτοῖς.
Κρέων γὰρ ἦν ζηλωτός, ὡς ἐμοί, ποτέ,
σώσας μὲν ἐχθρῶν τήνδε Καδμείαν χθόνα,
λαβὼν δὲ χώρας παντελῆ μοναρχίαν,
εὔθυνε, θάλλων εὐγενεῖ τέκνων σπορᾷ·
καὶ νῦν ἀφεῖται πάντα. τὰς γὰρ ἡδονὰς

ὅταν

V. 1136. In Aldina et veteribus codd. ante ἅμα additum est pronomen σαῖς. Quo extrito Brunckius hunc versum et sequentem ita disponendos putavit:

θυιάσιν ἅμα περιπόλοις,
αἵ πάννυχοί σε μαινόμεναι —

Triclinianam interpolationem silentio praeterimus.

V. 1140. Dresd. βίῳ.

V. 1142. καταῤῥέπει. Hoc Scholiastes adgnoscit: verum alius lectionis meminisse videtur, quae ex illius verbis, ut nunc feruntur, elici nequit. [Ex ed. rec.] Brunck.

V. 1147. λαβὼν δέ. Codd. λαβών τε. Mendose Aldus λαβόντε. Brunck λαβὼν δὲ correxerat iam H. Stephanus.

V. 1148. εὐγενεῖ. In duobus codd. perperam εὐγενῆ. Brunck. εὐγενῆ sine ι subscr. August. et Dresd.

ὅταν προδῶσιν ἄνδρες, οὐ τίθημ᾽ ἐγὼ
ζῆν τοῦτον, ἀλλ᾽ ἔμψυχον ἡγοῦμαι νεκρόν.
πλούτει τε γὰρ κατ᾽ οἶκον, εἰ βούλει, μέγα,
καὶ ζῆ τύραννον σχῆμ᾽ ἔχων· ἐὰν δ᾽ ἀπῆ
τούτων τὸ χαίρειν, τἄλλ᾽ ἐγὼ καπνοῦ σκιᾶς
οὐκ ἂν πριαίμην ἀνδρὶ πρὸς τὴν ἡδονήν.

ΧΟΡΟΣ.

τί δ᾽ αὖ τόδ᾽ ἄχθος βασιλέων ἥκεις φέρων;

ΑΓΓΕΛΟΣ.

τεθνᾶσιν· οἱ δὲ ζῶντες αἴτιοι θανεῖν.

ΧΟΡΟΣ.

V. 1150. In Aldina et in veteribus codd. ſic ſcriptus eſt hic verſus:

ὅταν προδῶσιν, ἀνδρὸς οὐ τίθημ᾽ ἐγώ.

In T, [et Dresd.]

ὅταν προδῶσιν ἄνδρας, οὐ τίθημ᾽ ἐγώ.

In omnibus ſequens verſus plane omiſſus eſt. Gloſſa ad οὐ τίθημ᾽· ἤτοι οὐ λογίζομαι. ἀεὶ γὰρ τὸ ἐνεστὼς μακαρίζεται, καὶ οὐ τὸ παρεληλυθός. Verſum, qui deſiderabatur, reſtituit Turnebus, neſcio an e ſcripto codice. Sane eum ex Euſtathio ſumere potuit, a quo profertur ad Ιλ. Ν. p. 957. ubi de verſibus Homero ſuppoſitis, et aliis abjudicatis agit. παρὰ Σοφοκλεῖ προστίθεται στίχος ἐν τῷ, Τὰς γὰρ ἡδονὰς ὅταν προδῶσιν ἄνδρα, οὐ τίθημ᾽ ἐγώ. πλούτει τε γὰρ κατ᾽ οἶκον, εἰ βούλει, μέγα, καὶ τὰ ἑξῆς. ἐν τούτοις γὰρ μετὰ τό, Οὐ τίθημ᾽ ἐγώ, ἔχουσι τὰ ἀκριβῆ ἀντίγραφα τό, Ζῆν τοῦτον, ἀλλ᾽ ἔμψυχον ἡγοῦμαι νεκρόν. ἵνα λέγῃ ὁ τραγικός, ὅτι ὅταν πρόδοτος γένηταί τινι ἡ ἡδονή, οὐ τίθημ᾽ ἐγὼ ζῆν ἔτι τὸν ἄνδρα τοῦτον, ἀλλὰ ψεύδεσθαι τὴν ζωήν. Brunck. Locus inde a verbis τὰς γὰρ ἡδονὰς v. 1149. usque ad v. 1155. prorſus ut eum cum Brunckio exhibui, laudatur ab Athenaeo L. VII. p. 280. b. c. atque iterum L. XII. p. 547. c.

ΧΟΡΟΣ.

καὶ τίς φονεύει; τίς δ᾽ ὁ κείμενος; λέγε.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

Αἵμων ὄλωλεν, αὐτόχειρ δ᾽ αἱμάσσεται,

ΧΟΡΟΣ.

πότερα πατρῴας, ἢ πρὸς οἰκείας χερός;

ΑΓΓΕΛΟΣ.

αὐτοῦ πρὸς αὑτοῦ, πατρὶ μηνίσας φόνον.

ΧΟΡΟΣ.

ὦ μάντι, τοὔπος ὡς ἄρ᾽ ὀρθὸν ἤνυσας.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ὡς ὧδ᾽ ἐχόντων, τἄλλα βουλεύειν πάρα.

ΧΟΡΟΣ.

καὶ μὴν ὁρῶ τάλαιναν Εὐρυδίκην ὁμοῦ
δάμαρτα τὴν Κρέοντος· ἐκ δὲ δωμάτων,
ἤτοι κλύουσα παιδός, ἢ τύχῃ περᾷ.

ΕΥΡΥΔΙΚΗ.

ὦ πάντες ἀστοί, τοῦ λόγου γ᾽ ἐπῃσθόμην
πρὸς ἔξοδον στείχουσα, Παλλάδος θεᾶς

ὅπως

V. 1166. περᾷ. Sic legendum, ut fupra 386. Perperam Aldus et codd. πάρα. Brunck. Ald. κλύουσαν. ν in cod. Dresd. fuperfcriptum.

V. 1167. Cum Auguftano Dresd. τῶν λόγων ἐπῃσθόμην. Idem feq. v. ἱκόμην.

ὅπως ἱκοίμην εὐγμάτων προσήγορος.
καὶ τυγχάνω γε κλῇθρ᾽ ἀνασπαστοῦ πύλης
χαλῶσα, καί με φθόγγος οἰκείου κακοῦ
βάλλει δι᾽ ὤτων· ὑπτία δὲ κλίνομαι
δείσασα πρὸς δμωαῖσι, κἀποπλήσσομαι.
ἀλλ᾽ ὅστις ἦν ὁ μῦθος, αὖθις εἴπατε.
κακῶν γὰρ οὐκ ἄπειρος οὖσ᾽ ἀκούσομαι.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ἐγὼ, φίλη δέσποινα, καὶ παρὼν, ἐρῶ,
κοὐδὲν παρήσω τῆς ἀληθείας ἔπος.
τί γάρ σε μαλθάσσοιμ᾽ ἂν, ὧν ἐς ὕστερον
ψεῦσται φανούμεθ᾽; ὀρθὸν ἡ ᾽λήθει᾽ ἀεί.
ἔγωγε σῷ ποδαγὸς ἑσπόμην πόσει
πεδίον ἐπ᾽ ἄκρον, ἔνθ᾽ ἔκειτο νηλεὲς
κυνοσπάρακτον σῶμα Πολυνείκους ἔτι·
καὶ τὸν μὲν, αἰτήσαντες ἐνοδίαν θεὸν,
Πλούτωνά τ᾽, ὀργὰς εὐμενεῖς κατασχέθειν,
λούσαντες ἁγνὸν λουτρὸν, ἐν νεοσπάσιν
θαλλοῖς ὃ δὴ λέλειπτο συγκατήθομεν,
καὶ τύμβον ὀρθόκρανον οἰκείας χθονὸς

χώσαν-

V. 1170. κλῇθρ᾽ attice. Vulgo κλεῖθρ᾽.

V. 1171. August. καί μοι. Paullo post Dresd. κἀποπλήσσομαι, v. 1178. cum Aldo conjunctim ὀρθότερον et v. 1179. cum eodem ἡ ᾽λήθει᾽.

V. 1180. ἔγωγε. Libri omnes ἐγὼ δὲ, male. Brunck.

V. 1181. πεδίον ἐπ᾽ ἄκρον. August. E. T. πεδίων ἐπ᾽ ἄκρων. Brunck. Dresd. πεδίων ἀπ᾽ ἄκρων.

V. 1185. August. λούσαντ᾽. Idem v. 1192. μαθὼν pro μολών.

χώσαντες, αὖθις πρὸς λιθόστρωτον κόρης
νυμφεῖον Ἅιδου κοῖλον εἰσεβαίνομεν.
φωνῆς δ' ἄπωθεν ὀρθίων κωκυμάτων
κλύει τις ἀκτέριστον ἀμφὶ παστάδα,
καὶ δεσπότῃ Κρέοντι σημαίνει μολών·
τῷ δ' ἀθλίας ἄσημα περιβαίνει βοῆς
ἕρποντι μᾶλλον ἆσσον, οἰμώξας δ', ἔπος
ἵησι δυσθρήνητον· Ὦ τάλας ἐγώ,
ἆρ' εἰμὶ μάντις; ἆρα δυστυχεστάτην
κέλευθον ἕρπω τῶν παρελθουσῶν ὁδῶν;
παιδός με σαίνει φθόγγος. ἀλλά, πρόσπολοι,
ἴτ' ἆσσον ὠκεῖς, καὶ παραστάντες τάφῳ
ἀθρήσαθ', ἁρμὸν χώματος λιθοσπαδῆ
δύντες πρὸς αὐτὸ στόμιον, εἰ τὸν Αἵμονος
φθόγγον ξυνίημ', ἢ θεοῖσι κλέπτομαι. —
τάδ' ἐξ ἀθύμου δεσπότου κελεύσμασιν
ἠθροῦμεν· ἐν δὲ λοισθίῳ τυμβεύματι
τὴν μέν, κρεμαστὴν αὐχένος, κατείδομεν
βρόχῳ μιτώδει σινδόνος καθημμένην·
τὸν δ', ἀμφὶ μέσσῃ περιπετῆ προσκείμενον,
εὐνῆς ἀποιμώζοντα τῆς κάτω φθοράν,
καὶ πατρὸς ἔργα, καὶ τὸ δύστηνον λέχος.

ὁ δ'

V. 1200. Dresd. ἀθρείσαθ'. Idem seq. v. cum August. ἢ pro εἰ.

V. 1203. August. κελεύμασιν.

V. 1206. μιτώδει. Sic liquido E. T. [Dresd.] et scholia Mſ. Triclinii. Vulgo μιτρώδει, quod ineptum eſt. Brunck. Dresd. καθειμμένην. Auguſt. καθειμένην c. gl. ἀπῃωρημένην.

V. 1207. Auguſt. et Dresd. μέσῃ. Mox Auguſt. προσκείμενον.

V. 1208. Dresd. τοῖς κάτω.

ὁ δ' ὡς ὁρᾷ σφε, στυγνὸν οἰμώξας, ἔσω
χωρεῖ πρὸς αὐτὸν, κἀνακωκύσας καλεῖ·
Ὦ τλῆμον, οἷον ἔργον εἴργασαι; τίνα
νοῦν ἔσχες; ἐν τῷ ξυμφορᾶς διεφθάρης;
ἔξελθε, τέκνον· ἱκέσιός σε λίσσομαι. —
τὸν δ' ἀγρίοις ὄσσοισι παπτήνας ὁ παῖς,
πτύσας προσώπῳ, κοὐδὲν ἀντειπὼν, ξίφους
ἕλκει διπλοῦς κνώδοντας· ἐκ δ' ὁρμωμένου
πατρὸς φυγαῖσιν, ἤμπλακ'· εἶθ' ὁ δύσμορος
αὑτῷ χολωθεὶς, ὥσπερ εἶχ', ἐπενταθεὶς
ἤρεισε πλευραῖς μέσσον ἔγχος, ἐς δ' ὑγρὸν
ἀγκῶν' ἔτ' ἔμφρων παρθένον προσπτύσσεται·
καὶ φυσιῶν ὀξεῖαν ἐκβάλλει πνοὴν
λευκῇ παρειᾷ φοινίου σταλάγματος.
κεῖται δὲ νεκρὸς περὶ νεκρῷ, τὰ νυμφικὰ
τέλη λαχὼν δείλαιος ἐν γ' Αἴδου δόμοις,

δείξας

V. 1212. August. ποῖον.

V. 1220. August. et Dresd. μέσον. Pro ἐς Dresd. et Turn. ἐν. gl. ἐν τούτοις.

V. 1221. παρθένον προσπτύσσεται. Sic olim edidi ad graeci sermonis normam: postea eamdem hanc lectionem reperi in E. Ceteri libri παρθένῳ soloece. Medium προσπτύσσομαι non alium casum adsciscit praeter quartum. Vide quae notavimus ad Euripides Medeam 1399. Apollon. Argon. III, 782.

ἢ μιν ἔνευθ' ἑτάρων προσπτύξομαι οἷον ἰδοῦσα;

Idem IV, 1071.

εἶχ δ' ἀκοίτην
κουρίδιον θαλεροῖσι δάμαρ προσπτύσσετο μύθοις. Brunck.

V. 1222. πνοήν. In August. ῥοήν. Brunck.

V. 1223. Vulgo εἰν Αἴδου. August. ἐν Ἅδου. Brunck. ἐν Αἴδου. Vide notam.

δείξας ἐν ἀνθρώποισι τὴν ἀβουλίαν,
ὅσῳ μέγιστον ἀνδρὶ πρόσκειται κακόν.

ΧΟΡΟΣ.

τί τοῦτ' ἂν εἰκάσειας; ἡ γυνὴ πάλιν
φρούδη, πρὶν εἰπεῖν ἐσθλὸν ἢ κακὸν λόγον.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

καὐτὸς τεθάμβηκ'· ἐλπίσιν δὲ βόσκομαι,
ἄχη τέκνου κλύουσαν, ἐς πόλιν γόους
οὐκ ἀξιώσειν, ἀλλ' ὑπὸ στέγης ἔσω
δμωαῖς προθήσειν πένθος οἰκεῖον στένειν.
γνώμης γὰρ οὐκ ἄπειρος, ὥσθ' ἁμαρτάνειν.

ΧΟΡΟΣ.

οὐκ οἶδ'· ἔμοιγ' οὖν ἥ τ' ἄγαν σιγὴ βαρὺ
δοκεῖ προσεῖναι, χἠ μάτην πολλὴ βοή.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ἀλλ' εἰσόμεσθα, μή τι κἀκατάσχετον
κρυφῇ καλύπτει καρδίᾳ θυμουμένῃ,

δόμους

V. 1235. Perperam vulgo ἐμοὶ δ' οὖν. Sincerae scripturae vestigia supersunt in membr. [August. et Dresd.] ubi ἔμοι δ' οὖν. Brunck.

V. 1237. κἀκατάσχετον. Sic dedi ex Musgr. conjectura. Vulgo καὶ κατάσχετον. In August. καὶ abest.

V. 1238. καλύπτει. Sic tres Regii [et Dresd.] recte. Mendose in impressis καλύπτῃ. Brunck. Dresd. et Ald. καρδία θυμουμένη sine ι subscr. Seq. v. August. λέγῃς.

δόμους παραστείχοντες. εὖ γὰρ οὖν λέγεις.
καὶ τῆς ἄγαν γάρ ἐστί που σιγῆς βάρος.

ΧΟΡΟΣ.

καὶ μὴν ὅδ' ἄναξ αὐτὸς ἐφήκει
μνῆμ' ἐπίσημον διὰ χειρὸς ἔχων,
εἰ θέμις εἰπεῖν, οὐκ ἀλλοτρίας
ἄτης, ἀλλ' αὐτὸς ἁμαρτών.

ΚΡΕΩΝ.

ἰὼ στροφὴ ά.
φρενῶν δυσφρόνων ἁμαρτήματα
στερεά, θανατόεν-
τ'. ὦ κτανόντας τε καὶ
θανόντας βλέποντες ἐμφυλίους.
ὤ μοι ἐμῶν ἄνολβα βουλευμάτων.
ἰὼ παῖ, νέος νέῳ ξὺν μόρῳ
αἲ αἲ αἲ αἴ,
ἔθανες, ἀπελύθης,
ἐμαῖς, οὐδὲ σαῖσι δυσβουλίαις.

ΧΟΡΟΣ.

οἴ μ', ὡς ἔοικας ὀψὲ τὴν δίκην ἰδεῖν.

ΚΡΕΩΝ.

V. 1243. Vulgo ἀλλοτρίαν ἄτην.

V. 1247. Dresd. θανατόεντά τ'.

V. 1250. August. et Ald. ἰὼ. Mox Aldus mendose ἄνολβαι.

V. 1251. August. et Aldum secutus sum. Dresd. Turn. Steph. Cant. et Brunck. παῖ bis exhibent. Aldus et Schol. ξυμμόρῳ.

V. 1252. August. quater αἴ. Dresd. et impressi ter αἴ.

ΚΡΕΩΝ.

οἴ μοι· στροφὴ β'.
ἔχω μαθὼν δείλαιος· ἐν δ' ἐμῷ κάρᾳ
θεὸς τότ' ἄρα τότε μέγα βάρος μ' ἔχων
ἔπαισεν, ἐν δ' ἔσεισεν ἀγρίαις ὁδοῖς,
οἴ μοι, λαξπάτητον ἀντρέπων χαράν.
φεῦ, φεῦ·
ὦ πόνοι βροτῶν δύσπονοι.

ΕΞΑΓΓΕΛΟΣ.

ὦ δέσποθ', ὡς ἔχων τε καὶ κεκτημένος,

τὰ

V. 1256. Aldus omittit οἴ μοι. Seq. v. in August. abest δ'.

V. 1257. ἔχειν pro vat. lect. Scholiastes.

V. 1258. „βάρος ἔχων. Sic E. T. [Dresd.] Ceteri codd. cum Aldo βάρος μ' ἔχων. mendose. Versus est asynartetus e duobus dochmiacis, unde liquet in antistrophico 1296. (1283.) male Aldum excudisse τίς ἄρα, quum ex metri lege ἄρα prima brevi legi debeat." Brunck. Ego in utroque loco Aldinam lectionem revocavi, versus ut essent asynarteti e dimetro jamb. brachycat. et dochmiaco. Melius tamen fuerit ordine verborum mutato strophicum sic constituere: τότ' ἄρα τότε θεὸς —.

V. 1260. λαξπάτητον. Sic tres codd. In membr. ut apud Aldum, λεωπάτητον, superscripta varia lectione, γρ. λαωπάτητον. Eustathius ad Ιλ. Ζ. pag. 625. λὰξ ἐμβῆναι λέγει τοῖς στήθεσι, τὸ ποδὶ πατῆσαι εἰς τὸ στῆθος. ἐξ οὗ παρὰ Σοφοκλεῖ τὸ Λαξπάτητον ἀντρέπων χαράν. ὃ τινες λακπάτητον διὰ τοῦ κ γράφουσι. Rursus ad Ιλ. Κ. p. 796. τὸ λὰξ κινήσας, παρήγαγεν ἐν τῇ τραγῳδίᾳ τὸ λαξπάτητον. ὡς ταυτὸν ὂν εἰπεῖν λὰξ κινῆσαι, καὶ λὰξ πατῆσαι. Vide Hesychii interpretes ad glossam λακπατῆσαι. Brunck. Dresd. λὰξ πάτητον. August. λαξπάτητον ἂν τρέπων.

V. 1262. August. Ald. ἰώ.

V. 1263. In Ald. praefigitur persona Οἰ. i. e. Οἰκέτης. Pro τε

Turn.

τὰ μὲν πρὸ χειρῶν τάδε φέρων, τὰ δ᾽ ἐν δόμοις,
ἔοικας ἥκειν καὶ τάχ᾽ ὄψεσθαι κακά.

ΚΡΕΩΝ.

τί δ᾽ ἔστιν αὖ κάκιον ἢ κακῶν ἔτι;

ΕΞΑΓΓΕΛΟΣ.

γυνὴ τέθνηκε, τοῦδε παμμήτωρ νεκροῦ,
δύστηνος, ἄρτι νεοτόμοισι πλήγμασιν.

ΚΡΕΩΝ.

ἰὼ ἀντιστ. ά.
ἰὼ δυσκάθαρτος Ἅιδου λιμήν,
τί μ᾽ ἄρα, τί μ᾽ ὀλέκεις;
ὦ κακάγγελτά μοι
προπέμψας ἄχη, τίνα θροεῖς λόγον;

αἶ αἶ

Turn. Steph. et Cant. habent γέ. Seq. v. post δόμοις nulla in libris est interpunctio.

V. 1265. τάχ᾽. Sic in E. In membr. τάγ᾽. In August. Dresd. et impressis τάδ᾽. Vid. notam.

V. 1266. Brunckius pro librorum lectione ἢ κακῶν, quam vitiosam esse putat, cum Cantero ἐκ κακῶν reposuit.

V. 1267. Ald. Οἱ. pro Ἐξάγγελος. — August. παμμήτηρ.

V. 1270. Hi versus in Aldina male tribuuntur Choro. Brunck. ἰὼ semel Ald.

V. 1272. ἰὼ August. et Ald.

V. 1273. Dresd. Turn. Steph. Cant. τίν᾽ αὐδᾷς λόγον.

αἲ αἲ ἰλωλέτ' ἀνδρ' ἐπεξειργάσω.
τί φῄς, παῖ; λέγεις νέον μοι λόγον,
αἲ αἲ αἲ αἴ,
σφάγιον ἐπ' ὀλέθρῳ
γυναικεῖον ἀμφικεῖσθαι μόρον;

ΕΞΑΓΓΕΛΟΣ.

ὁρᾷν πάρεστιν. οὐ γὰρ ἐν μυχοῖς ἔτι.

ΚΡΕΩΝ.

οἴ μοι· ἀντιστ. β'.
κακὸν τόδ' ἄλλο δεύτερον βλέπω τάλας.
τίς ἄρα, τίς με πότμος ἔτι περιμένει;
ἔχω μὲν ἐν χείρεσσιν ἀρτίως τέκνον,
τάλας, τὸν δ' ἔναντα προσβλέπω νεκρόν.
φεῦ

V. 1274. αἲ αἲ recte August. Reliqui αἶ αἶ. Male hunc versum Choro tribuunt Turn. Steph. Cant.

V. 1275. Sic edidi, ut versus cum strophico congrueret. Codd. et edd. omnes habent ὦ παῖ, in sequentibus autem variant. Atque August. quidem et Ald. exhibent τίνα λέγεις μοι νέον λόγον; a quibus Dresd. et Brunck. nonnisi omisso μοι discedunt. λέγεις νέον μοι λόγον, omisso τίνα, exstat in Turn. Steph. Cant. edd.

V. 1276. αἲ bis August. αἶ ter Dresd. et impressi.

V. 1277. Post ὀλέθρῳ August. addit τούτῳ, mox ἀφικεῖσθαι exhibens.

V. 1279. Ἀγ. praefigit Ald.

V. 1283. August. χείρεσιν.

V. 1284. ἔναντα. Sic membr. Aldus et duo codd. ἐναντίον. Triclinius ἔναντι. Brunck.

φεῦ φεῦ
μᾶτερ ἀθλία, φεῦ τέκνον.

ΕΞΑΓΓΕΛΟΣ.

ἡ δ' ὀξύθηκτος ἥδε βωμία πέριξ
λύει κελαινὰ βλέφαρα, κωκύσασα μὲν
τοῦ πρὶν θανόντος Μεγαρέως κλεινὸν λέχος, —

ΚΡΕΩΝ.

*   *   *   *   *   *

ΕΞΑΓΓΕΛΟΣ.

αὖθις δὲ τοῦδε, λοίσθιον δὲ σοὶ κακὰς
πράξεις ἐφυμνήσασα τῷ παιδοκτόνῳ.

ΚΡΕΩΝ.

αἶ αἶ αἶ αἴ, στροφὴ γ'.
ἀνέπταν φόβῳ. τί μ' οὐ καιρίαν
ἔπαισέν τις ἀμφιθήκτῳ ξίφει;

δεί-

V. 1287. Χο. ἢ Ἀγ. praefigit Ald., Οἰκέτης August.

V. 1288. Post hunc versum lacunam notavit Brunckius, quae sequuntur usque ad v. 1291. continua Internuntio tribuens.

V. 1292. αἶ quater August. Steph. Cant. αἲ quater Ald. et Brunck. αἶ αἲ αἶ αἲ Dresd. et Turn.

V. 1293. τί μ' οὐ καιρίαν. Sic margo Turn. et Schol. Brunck., ut vulgo, τί μ' οὐκ ἀνταίαν.

V. 1294. ἔπαισεν. Sic Dresd. recte. Alii omnes ν ἐφελκυστικὸν omittunt.

δείλαιος ἐγώ, αἲ αἴ,
δειλαίᾳ δὲ συγκέκραμαι δύᾳ.

ΕΞΑΓΓΕΛΟΣ.

ὡς αἰτίαν γε τῶνδε κἀκείνων ἔχων
πρὸς τῆς θανούσης τῆσδ' ἐπεσκήπτου μόρων.

ΚΡΕΩΝ.

ποίῳ δὲ κἀπελύσατ' ἐν φοναῖς τρόπῳ;

ΕΞΑΓΓΕΛΟΣ.

παίσασ' ὑφ' ἧπαρ αὐτόχειρ αὐτήν, ὅπως
παιδὸς τόδ' ᾔσθετ' ὀξυκώκυτον πάθος.

ΚΡΕΩΝ.

ὤ μοι μοι, τάδ' οὐκ ἐπ' ἄλλον βροτῶν στροφὴ δ'.
ἐμᾶς ἁρμόσει ποτ' ἐξ αἰτίας.
ἐγὼ γάρ σ' ἐγὼ μέλεος ἔκτανον.

Φάμ'

V. 1295. Pro δείλαιος Dresd. Turn. Steph. Cant. δύσλιος e Triclinii interpolatione. αἲ αἲ dedi pro φεῦ φεῦ metri cauſſa.

V. 1298. Perperam Aldus ἐπισκήπτου μόρῳ. In membr. et in E. ἐπεσκήπτου μόρῳ. Ceteri emendate μόρων. Brunck. Dresd. ἐπισκήπτου μόρων. — Οἰκέτης praefigit Auguſt., Ἄγ. Aldus, pariterque v. 1300. 1315. 1318.

V. 1299. φοναῖς Auguſt. In margine antiqui codicis bibliothecae Bodlejanae adſcriptum viderat Burtonus: γρ. φυναῖς.

V. 1301. τότ' Auguſt.

V. 1302. ἄλλων Auguſt. Seq. v. ἐμᾶς δ'.

V. 1304. Aldus edidit: ἐγὼ γάρ σ' ἐγὼ ἔκτανον. ὦ μέλεος. In membr. et in E. ἐγὼ ἔκανον. In Auguſt. ἐγὼ ἔκτανον ὁ μέλεος. In Dresd.

ἐγὼ

φάμ' ἔτυμον. ἰὼ πρόσπολοι,
ἄγετέ μ' ὅτι τάχος, ἄγετέ μ' ἐκποδών,
τὸν οὐκ ὄντα μᾶλλον ἢ μηδένα.

ΧΟΡΟΣ.

κέρδη παραινεῖς, εἴ τι κέρδος ἐν κακοῖς·
βράχιστα γὰρ κράτιστα τἀν ποσὶν κακά.

ΚΡΕΩΝ.

ἴτω, ἴτω, ἀντιστρ. γ'.
φανήτω μόρων ὁ κάλλιστ' ἐμῶν,
ἐμοὶ τερμίαν ἄγων ἀμέραν
ὕπατος· ἴτω, ἴτω,
ὅπως μήκετ' ἆμαρ ἄλλ' εἰσίδω.

ΕΞΑΓΓΕΛΟΣ.

μέλλοντα ταῦτα. τῶν προκειμένων τι χρὴ
πράσσειν. μέλει γὰρ τῶνδ' ὅτοισι χρὴ μέλειν.

ΚΡΕΩΝ.

ἐγὼ γάρ σ' ἐγὼ κανον μέλεος. Sic etiam Turn. Steph. Cant. nisi quod rectius ἐγὼ 'κανον exhibent. Brunck. dedit ἐγὼ γάρ σ' ἔγωγ' ἔκανον ὁ μέλεος. Equidem ex diversis illis lectionibus effinxi, quod in textu positum est.

V. 1305. Vulgo ἐγὼ φαμ'. — Vocem πρόσπολοι iteravit Brunckius metri caussa: ut qui in antistropha verba πάντα γάρ retineat.

V. 1309. Pro κράτιστα Dresd. κάκιστα.

V. 1312. ἀμέραν. Sic recte August. Ceteri ἡμέραν.

V. 1315. Aldus cum interrogatione τί χρὴ πράσσειν; Brunck.

KΡΕΩΝ.

ἀλλ' ὧν ἐρῶ μέν, ταῦτα συγκατευξάμην.

ΕΞΑΓΓΕΛΟΣ.

μὴ νῦν προσεύχου μηδέν· ὡς πεπρωμένης
οὐκ ἔστι θνητοῖς ξυμφορᾶς ἀπαλλαγή.

ΚΡΕΩΝ.

ἄγοιτ' ἂν μάταιον ἄνδρ' ἐκποδών, ἀντιστρ. δ'.
ὅς, ὦ παῖ, σέ τ' οὐχ ἑκὼν ἔκτανον,
σέ τ' αὐτάν. ἰὼ μέλεος, οὐδ' ἔχω,
πᾶ πρότερον ἴδω, πᾶ δὲ θῶ.

 λέχρια

V. 1317. συγκατευξάμην scripsi, attice, pro συγκατηυξάμην.

V. 1318. August. κατεύχου.

V. 1321. Aldus et veteres codd. κατέκτανον, contra metrum. Triclinius κατέκτα. Brunck. August. Dresd. Turn. quique eum sequuntur σέ γ'.

V. 1322. sq. Aldus et Brunck. ita exhibent: ὃς σέ τ' αὐτάν. ᾤ μοι μέλεος, οὐδ' ἔχω ὅπα πρὸς πότερον ἴδω — μοι omittunt Dresd. Turn. Steph. Cant. αὐτὴν et μελέας praebet August. Deinde in Dresd. scriptum est ὅπα, πρὸς πρότερον, in August. autem nonnisi ὅπῃ πρότερον, et in utroque glossa: εἰς τὸν παῖδα ἢ εἰς τὴν γυναῖκα.

V. 1323. πᾶ δὲ θῶ. Sic optime Canterus ex metri ratione. Aldus et codd. πᾶ καὶ θῶ, quod frustra tuetur Heathius. Antithetici versus dochmaici sunt puri,

ἰὼ πρόςπολοι,
ἴδω πᾶ δὲ θῶ.

Brunck. August. dat πᾶ καὶ τιθήσομαι.

λέχρια τά τε χεροῖν, τά τ' ἐπὶ κρατί μοι
πότμος δυσκόμιστος εἰσήλατο.

ΕΞΑΓΓΕΛΟΣ.

* * * * * *
* * * * * *

ΧΟΡΟΣ.

πολλῷ τὸ φρονεῖν εὐδαιμονίας
πρῶτον ὑπάρχει· χρὴ δὲ τά γ' ἐς θεοὺς
μηδὲν ἀσεπτεῖν· μεγάλοι δὲ λόγοι
μεγάλας πληγὰς τῶν ὑπεραύχων
ἀποτίσαντες,
γήρᾳ τὸ φρονεῖν ἐδίδαξαν.

V. 1324. Verba πάντα γάρ, quae ante λέχρια legebantur, ut glossematica abesse jussi. Eadem una cum voce λέχρια omisit Triclinius. Mox Aldus perperam τάδ' ἐν χεροῖν τάδ' ἐπὶ — August. Dresd. Turn. Steph. Cant. τά τ' ἐν χ. τά τ' ἐπί. Brunckius τὰν χ. τά τ' ἐπὶ — Ego exactius ad syllabarum numerum scripsi τά τε χεροῖν — μοι post κρατὶ abest in August.

V. 1325. Ald. εἰσήλλατο.

V. 1327. August. et Ald. τά τ' εἰς. Alii τά γ' εἰς. Brunck. τά γ' ἐς.

ΣΧΟΛΙΑ

Σ Χ Ο Λ Ι Α

ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΝΤΙΓΟΝΗΝ.

ΣΧΟΛΙΑ

ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΝΤΙΓΟΝΗΝ.

1. ᾯΩ ΚΟΙΝΟ'Ν ΑΥ'ΤΑ'ΔΕΛΦΟΝ 'ΙΣΜΗ'ΝΗΣ ΚΑ'ΡΑ. περιφραστικῶς, ὦ ἀδελφὴ Ἰσμήνη. ΑΥ'ΤΑ'ΔΕΛΦΟΝ δὲ εἶπεν, ὅτι ἐκ τῶν αὐτῶν γεγόνασι. πολλάκις δὲ ὁ Σοφοκλῆς ἐπὶ τοῦ ἀδελφοῦ τὸ ΚΟΙΝΟ'Ν τίθησιν, ὡς νῦν. ἐπειδὴ τὸ ἀδελφὸς κοινῶς λέγεται ἐπὶ τῶν μὴ ἐξ ἀμφοτέρων τῶν γονέων ὄντων ἀδελφῶν, ἐπήγαγε τὸ ΑΥ'ΤΑ'ΔΕΛΦΟΝ, ὅπερ παρίστησι τοὺς ἐκ τοῦ αὐτοῦ πατρὸς καὶ μητρὸς γεγονότας. τὸ δὲ ΚΟΙΝΟ'Ν ὁ Σοφοκλῆς συνεχῶς ἐπὶ τοῦ ἀδελφοῦ τίθησιν, οἷον καὶ ἐν ταῖς Ὑδροφόροις τέταχε, πολύκοινον Ἀμφιτρίταν, ἀντὶ τοῦ πολυάδελφον.

[ΜΕΤΡ. 1. ᾯΩ ΚΟΙΝΟ'Ν. Η εἴσθεσις τοῦ δράματος ἐκ συστηματικῶν ἐστὶ περιόδων· οἱ δὲ στίχοι εἰσὶν ἰαμβικοὶ τρίμετροι ἀκατάληκτοι, καὶ θ. ὧν τελευταῖος, Λυους μὲν ἔρχη, τοῖς φίλοις δ' ὀρθῶς φίλη. ἑξῆς ἐξιόντων τῶν ὑποκριτῶν τίθεται κορωνίς. Τ.]

2. ᾯΑΡ'

2. ἊΡ' ΟἿΣΘ' Ὅ, ΤΙ ΖΕΎΣ. τὸ Ὅ, ΤΙ ἀντὶ τοῦ, ὁποῖον. ὁ δὲ νοῦς· ἆρά γέ ἐστι[a]) τῶν ἀπ' Οἰδίποδος κακῶν, ὁποῖον οὐχὶ ὁ Ζεὺς ζώσαις ἡμῖν ἐπιτελεῖ; ὡς εἰ ἔλεγεν· ἆρα ἔχει τι ὁ Ζεὺς τούτων τῶν κακῶν μεῖζον ποιῆσαι εἰς ἡμᾶς; εἶπε δὲ διττῶς. πρῶτον μὲν Ὅ, ΤΙ, ἔπειτα[b]) δὲ ὉΠΟΙ͂ΟΝ, ἀρκοῦντος θατέρου.

4. ΟΥ̓͂Τ' ἌΤΗΣ ἌΤΕΡ. Δίδυμός φησιν, ὅτι ἐν τούτοις τὸ ἌΤΗΣ ἌΤΕΡ ἐναντίως συντέτακται τοῖς συμφραζομένοις. λέγει γὰρ οὕτως· οὐδὲν γάρ ἐστιν οὔτε ἀλγεινόν, οὔτε ἀτηρόν, οὔτε αἰσχρόν, ὃ οὐκ ἔχομεν ἡμεῖς. ἄτης ἄτερ δέ ἐστι τὸ ἀγαθόν. περισσὸν δέ ἐστι καὶ τὸ ἕτερον ΟΥ̓[c]), ὥστε ὥσπερ ἀπόφασιν εἶναι. σύνηθες δὲ τοῦτο τραγικοῖς.[d])

[4. ΟΥ̓͂Τ' ἌΤΗΣ, ἌΤΕΡ. πάντα τὰ ΟΥ̓͂ΤΕ τὴν αὐτὴν ἔχει δύναμιν τῷ οὐδέν. εἰ δὲ τοῦθ' οὕτως ἔχει, πῶς ἐροῦμεν τὸ ἌΤΗΣ ἌΤΕΡ; εἰ γὰρ τὸ ἄτερ πρὸς τὸ ἄτης συνάψομεν, ἐναντίον ἔσται οὗ βουλόμεθα· τὸ γὰρ ἄτης ἄτερ, καλόν ἐστι. φαμὲν οὖν, ὅτι πρὸς μὲν τὸ ἄτης ὑποστικτέον· μόνον δὲ τὸ ἄτερ λέγε, οὕτως· οὐδὲν οὔτε ἀλγεινόν, οὔτε ἄτης καὶ βλάβης, ἤτοι βλαβερόν. ἄτερ, ἤγουν χωρίς, ἰδίᾳ, καὶ μοναδικὸν κακόν. ἢ τὸ ἄτερ πρὸς τὸ

a) γε ἐστι Brunck.

b) εἶτα Brunck.

c) ἀγαθόν. ΟΠΟΙΟΝ ΟΥ ΟΥΚ ΟΠΩΠΑ. περισσόν ἐστι τὸ ἕτερον ΟΥ — Brunck.

d) τοῖς τραγικοῖς Brunck.

τὸ οὐδὲν ἔχει τὴν δύναμιν, οὕτως· οὐδὲν χωρὶς καὶ ἰδίᾳ ἐστὶν, οὔτε ἀλγεινόν, οὔτε βλάβης, καὶ τὰ ἑξῆς.

6. μὴ λάβῃς εἰς τὸ ΤΩ͂Ν ΣΩ͂Ν ἔξωθεν τὸ ἐπὶ. ἀλλ' ὥσπερ φαμὲν, κακοῦ ἀνδρὸς τὸ κατηγορεῖν ἐπίσταμαι, οὕτω καὶ τοῦτο. Τ.]

7. ΚΑΙ᾿ ΝΥ͂Ν ΤΙ ΤΟΥ͂Τ᾿ ΑΥ͂ ΦΑΣΙ´Ν. ἐγκλιτικῶς προσενεκτέον τὸ ΤΙ. οὐ γάρ ἐστιν ἐν ἐρωτήσει ὁ λόγος, ἀλλ' ἐν ἀποφάσει ἀορίστως. ΠΑΝΔΗ´ΜΩι ΠΟ´ΛΕΙ. πάσῃ τῇ πόλει. Ἤ ΣΕ ΛΑΝΘΑ´ΝΕΙ. ἢ λανθάνει σε τὰ τῶν ἐχθρῶν μηχανήματα, ἐπὶ τοὺς φίλους ἰόντα, τὰ ἀπὸ τῶν ἐχθρῶν κακὰ εἰς ἡμᾶς στείχοντα; ἡ δὲ ΠΡΟ᾿Σ ἀντὶ τῆς ἐπὶ ληπτέα.

11. ΦΙ´ΛΩΝ. λείπει ἡ περί, ἵν᾿ ᾖ, περὶ φίλων.

[10. ΤΟΥ᾿Σ ΦΙ´ΛΟΥΣ, Πολυνείκην.]

[11. μὴ λάβῃς εἰς τὸ ΦΙ´ΛΩΝ ἔξωθεν ὑπὲρ· ἀλλὰ πρὸς τὸ ΜΥ͂ΘΟΣ ἐστὶν ἡ τοιαύτη γενική. Τ.]

14. ΔΙΠΛΗ͂Ι ΧΕΡΙ´. τῇ ὑπ' ἀλλήλων. τοῦτο γὰρ δηλοῖ τὸ διπλῇ, οἷον, ὑπ' ἀλλήλων ἀναιρεθέντων τῶν ἀδελφῶν.

15. ᾿ΕΠΕΙ᾿ ΔΕ᾿ ΦΡΟΥ͂ΔΑ. ἀντὶ τοῦ, ἀφ' οὗ. Ὅμηρος· (Ὀδ. Α. 2.) ἐπεὶ Τροίης ἱερὸν πτολίεθρον.[e]) τὸ δὲ ΦΡΟΥ͂ΔΟΣ καθ' ὑπερβολὴν εἴρηται. ΟΥ᾿ΔΕ᾿Ν ΟΙ͂Δ' ῾ΥΠΕ´ΡΤΕΡΟΝ. ἀντὶ τοῦ, πλέον. οἷον, οὐκ οἶδα ἐν τίσιν εἰμί, ἢ ἐν ἀγαθοῖς, ἢ ἐν κακοῖς. ᾿ΑΤΩΜΕ´ΝΗ. ἄτῃ συνεχομένη.

[15.

e) ἔπερσε addit Brunck.

[15. 'ΕΠΕΙ' ΔΕ' ΦΡΟΥ͂ΔΟΣ. μὴ εἴπῃς τὸ 'ΕΠΕΙ' ἀντὶ τοῦ, ἀφ' οὗ· ἀλλ' ὃν τρόπον λέγομεν, ἐπεὶ συνέβη ἐκεῖνο, γέγονε τόδε, οὕτω καὶ τοῦτο. ἐπεὶ δ' ἐν νυκτὶ τῇ νῦν ὁ στρατὸς τῶν Ἀργείων ἐστὶ φροῦδος, ἤτοι ἐντεῦθεν ἀπῆρεν ἐπ' οἴκου, οὐδὲν οἶδ' ὑπέρτερον καὶ ἐπέκεινα τούτου. εἶθ' ὥσπερ ἑρμηνεύουσα τὸ 'ΥΠΕ'ΡΤΕΡΟΝ, φησίν, οὔτ' εὐτυχοῦσα μᾶλλον, οὔτ' ἀτωμένη· τουτέστιν, οὔτ' εἰ εὐτυχῶ μᾶλλον, οὔτ' εἰ ἀτυχῶ, ἐπίσταμαι. Τ.]

18. "ΗιΔΕΙΝ ΚΑΛΩ͂Σ.[f]) ἀντὶ τοῦ ᾔδεα καὶ ᾔδειν σε καλῶς τὰ τοιαῦτα μὴ πολυπραγμονοῦσαν. ΤΟΥ͂Δ' ΟΥ͂ΝΕΚ' ΕΞΕ'ΠΕΜΠΟΝ. ἀντὶ τοῦ, διὰ τοῦτό σε ἤγαγον ἐνταῦθα. τὸ δὲ ΕΞΕ'ΠΕΜΠΟΝ ἀντὶ τοῦ μετεπεμπόμην.

20. ΚΑΛΧΑΙ'ΝΟΥΣΑ. ἀντὶ τοῦ πορφύρουσα, καὶ τεταραγμένως φροντίζουσα. κάλχη γάρ ἐστιν ὁ κόχλος τῆς πορφύρας, ἥτις ἐκ τοῦ βυθοῦ τῆς θαλάσσης ἀνιοῦσα βάπτει τὴν καλλίστην πορφύραν· ἀφ' οὗ καὶ Κάλχας ὁ μάντις. Ἄλλως. ἐκ βάθους τι μεριμνῶσα, ὡς τὸ βυσσοδομεύων.

[20. ΚΑΛΧΑΙ'ΝΟΥΣΑ. κρύπτουσα.]

[20. ΚΑΛΧΑΙ'ΝΟΥΣ'. τὸ καλχαίνω ἐκ μεταφορᾶς τοῦ κόχλου, τοῦ τὴν πορφύραν ἐντὸς κρύπτοντος, εἴρηται. κάλχη γὰρ ὁ κόχλος. εἰκότως δ' ἐτέθη ἡ λέξις. ὥσπερ γὰρ ἡ πορφύρα ἐντὸς οὖσα τοῦ κόχλου, ἐν ἀφανεῖ ἐστίν, ἢ καὶ ὅτι πρὸς τὸ σκοτεινὸν καὶ μελάντερον χρωματίζεται, οὕτω καὶ ὃν

f) ΗιΔΗ. Brunck.

ὃν αὐτὴ ἔμελλεν εἰπεῖν λόγον, μήπω ἐκφανθεὶς, ἄγνωστος καὶ σκοτεινὸς ἦν. Τ.]

21. ΟΥ̓ ΓΑ'Ρ ΤΑ'ΦΟΥ ΝΩ̃ΙΝ. ἀντὶ τοῦ, ἡμῖν. ὁ δὲ λόγος κατ' ἐρώτησιν οὕτω πρὸς τὸ ἑξῆς· οὐ γὰρ τῶν κασιγνήτων ἡμῶν τὸν μὲν ἐτίμησε τάφῳ ὁ Κρέων, τὸν δὲ οὔ; ΣΥ'Ν ΔΙ'ΚΗι ΧΡΗΣΘΕΙ'Σ ΔΙΚΑΙ'Αι. ἀντὶ τοῦ, δικαίᾳ κρίσει χρησάμενος. ΠΟΛΥΝΕΙ'ΚΟΥΣ ΝΕ'ΚΥΝ. ἀντὶ τοῦ, αὐτὸν τὸν Πολυνείκην.

[21. το ΤΑ'ΦΟΥ οὐ πρὸς τὸ ΠΡΟΤΙ'ΣΑΣ, ἀλλὰ πρὸς τὸ 'ΑΤΙΜΑ'ΣΑΣ ἐστὶν, οὕτως· οὐ γὰρ ὁ Κρέων τῷ κασιγνήτω, καὶ τοὺς ἀδελφοὺς ἡμῶν, τὸν μὲν, ἤτοι τὸν Ετεοκλέα, προτίσας καὶ προτιμήσας τοῦ Πολυνείκους ἔχει, ἤτοι θάψας· τὸν δὲ, ἤγουν τὸν Πολυνείκην, ἀτιμάσας τάφου, τουτέστιν ἀνάξιον καὶ ἄτιμον ταφῆς κρίνας;

24. οἱ λέγοντες ΧΡΗΣΘΕΙ'Σ, ἀντὶ τοῦ χρησάμενος, καὶ διὰ τοῦτο τὸ ΣΥ'Ν ἀργὸν λαμβάνοντες, ἀμαθεῖς. τὸ δὲ ἐστι τοιοῦτον. Ετεοκλῆς ὅτε πρὸς πόλεμον ἐξῄει, παρήγγειλε Κρέοντι, αὐτὸν μὲν θάπτειν, Πολυνείκην δὲ οὔ, εἰ τελευτὴ σφᾶς κατασχήσει. ἔστιν οὖν χρησθεὶς, ἀντὶ τοῦ παραγγελθεὶς. καὶ μὴ εἴπῃς, ὅτι τὸ χρησθεὶς, ἀντὶ τοῦ, χρησμὸν δεξάμενος, λέγεται. ὥσπερ γάρ ἐστι τὸ ἐθέσπισεν οὐ μόνον ἐπὶ θεοῦ, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ βασιλέως, οὕτω καὶ τοῦτο. βασιλεὺς γὰρ ἦν ὁ παραγγείλας. σύντασσε δὲ οὕτω· τὸν Ετεοκλέα μὲν ἔθαψε κατὰ τῆς χθονὸς σὺν δίκῃ δικαίᾳ, ὡς λέγουσιν, οἱ τὰ ἐκεῖνα φρονοῦντες δηλονότι, χρησθεὶς καὶ παραγγελθεὶς καὶ ὁρισθεὶς παρ' αὐτοῦ. ΣΥ'Ν ΔΙ'-

ΔΙ'ΚΗι δὲ ΔΙΚΑΙ'Αι, ἐπειδὴ τὸν ὑπὲρ τῆς πατρίδος τετελευτηκότα καὶ ταφῆς ἠξιῶσθαι δίκαιον. Τ.]

30. ΘΗΣΑΥΡΟ'Ν. ἕρμαιον, εὕρημα. ΠΡΟ'Σ ΧΑ'ΡΙΝ ΒΟΡΑ˜Σ. πρὸς τέρψιν τροφῆς.

31. ΤΟΙΑΥ˜ΤΑ' ΦΑΣΙ. τὸ ἑξῆς· τοιαῦτά φασι τὸν ἀγαθὸν Κρέοντα σοὶ κἀμοὶ κεκηρυχέναι. τὸ δὲ ΛΕ'ΓΩ ΓΑ'Ρ ΚΑ'ΜΕ' διὰ μέσου μετὰ πάθους ἀνεφώνησε. λέγω γάρ, φησίν, ὅτι κἀμὲ προσπεριείληφε τῷ κηρύγματι. ἔτι γὰρ καὶ ἐμαυτὴν ἐν τοῖς ζῶσι καταριθμῶ. τὸ δὲ 'ΑΓΑΘΟ'Ν ἐν εἰρωνείᾳ. ΚΗΡΥ'ΞΑΝΤ' 'ΕΧΕΙΝ. ἀντὶ τοῦ, κεκηρυχέναι, ὡς τό, σιγήσας ἔχω, ἀντὶ τοῦ σιγῶ. λέγει δέ· εἴπερ δεῖ κἀμὲ συγκαταριθμεῖσθαι ἐν τοῖς ζῶσι. ΚΑΙ' ΔΕΥ˜ΡΟ ΝΕΙ˜ΣΘΑΙ. ἀντὶ τοῦ, ἡγεῖσθαι.[g]) ΟΥ'Χ 'ΩΣ ΠΑΡ' ΟΥ'ΔΕ'Ν. οὐχ ὡς ἔτυχεν ἔχειν τὸ πρᾶγμα, ἀντὶ τοῦ, οὐκ εὐτελῶς καὶ ὡς πάρεργον, ἀλλ' ὡς μέγα. ἢ οὕτως· οὐχ ὡς οὐδέν, ἀλλὰ μέγα. ΕΙ˜Τ' 'ΕΣΘΛΩ˜Ν ΚΑΚΗ'. λείπει γονέων, ἵν' ᾖ, ἐσθλῶν γονέων.

[30. ΕΙ'ΣΟΡΩ˜ΣΙ ΠΡΟ'Σ ΧΑ'ΡΙΝ ΒΟΡΑ˜Σ. ἤγουν τίς αὐτοῖς βορὰν χαρίσεται. ἢ τὸ πρὸς χάριν ἀντὶ τοῦ πρὸς ἡδονήν.]

[32. ΚΗΡΥ'ΞΑΝΤ' 'ΕΧΕΙΝ. εἰκότως εἶπε τὸ 'ΕΧΕΙΝ, καὶ οὐκ εἶναι, ἐπειδὴ ἅπαξ κηρύξας, εἶχε τοῦτο κεκηρυγμένον.

36. ΦΟ'ΝΟΝ ΠΡΟΚΕΙ˜ΣΘΑΙ. οὕτω λέγε, ἢ προκεῖσθαι αὐτὸν φόνον δημόλευστον, ἢ προκεῖσθαι αὐτῷ φόνον δημόλευστον. Τ.]

39.

g) Pro ἡγεῖσθαι Brunck. πορεύεσθαι.

39. ΤΙ' Δ' Ὦ ΤΑΛΑΙ'ΦΡΟΝ. τὸ ἑξῆς· τί δὲ ἂν σοι ἐγὼ προσθείμην πλέον, ἀντὶ τοῦ, σοὶ γενοίμην χρήσιμος, εἰ ταῦτα οὕτως ἔχοι, λύουσα τὸν νόμον καὶ θάπτουσα τὸν ἀδελφόν. εἰ δὲ γράφεται ἢ θάπτουσα,[h]) ἀντὶ τοῦ, λύουσα τὸν νόμον, ἢ ἐπιβεβαιοῦσα αὐτόν. ΕΙ' ΤΑ'Δ' 'ΕΝ ΤΟΥ'ΤΟΙΣ. ταῦτα Κρέων ἐκέλευσε. ΠΡΟΣΘΕΙ'ΜΗΝ. ἀντὶ τοῦ ποιήσαιμι.

[39. ΤΙ' ΠΡΟΣΘΕΙ'ΜΗΝ ΠΛΕ'ΟΝ; ὥσπερ εἰ λέγοι, μηδὲν προσθείμην.

41. ΕΙ' ΞΥΜΠΟΝΗ'ΣΕΙΣ. ἐμοὶ δηλονότι.]

[39. ΕΙ' ΤΑ'Δ' 'ΕΝ ΤΟΥ'ΤΟΙΣ. ἤγουν εἰ οὕτως ὡρίσθη παρὰ τοῦ Κρέοντος, τί προσθείμην ἂν ἐγὼ πλέον, λύουσα τὸν ὁρισμὸν καὶ θάπτουσα τὸν Πολυνείκην; ἔστι δὲ τὸ ΛΥ'ΟΥΣΑ καὶ τὸ ΘΑ'ΠΤΟΥΣΑ διασάφησις τοῦ ΤΙ' ΠΡΟΣΘΕΙ'ΜΗΝ ΠΛΕ'ΟΝ. καὶ γὰρ τὸ μὴ τοῖς κεκελευσμένοις ὑπείκειν, ἀλλὰ παρὰ ταῦτά τι διαπράττεσθαι, ὥσπερ τις προσθήκη ἐστίν. ἰστέον δὲ ὅτι τὸ Ἢ σύνδεσμος, ποτὲ μὲν διαζευκτικός ἐστι, ποτὲ δὲ σημασίαν τοῦ καὶ ἔχει, ὥσπερ καὶ ἐνταῦθα. ὁ δὲ λέγει τοιοῦτόν ἐστιν, ὅτι οὐκ ἂν δυναίμην ὑπὲρ τὰ διατεταγμένα ποιεῖν. τοῦτο δ' ἂν ἦν, εἰ ταῦτα λύσασα ἔθαψα τὸν Πολυνείκην, ὅπερ ἐμοὶ καθάπαξ ἀδύνατον. Τ.]

42. ΠΟΙ'Ο'Ν ΤΙ ΚΙΝΔΥ'ΝΕΥΜΑ. ἐκ τούτου ἤδη τὸ ἦθος ὅρα, κινδύνευμα καλούσης τὸ ἔργον,

h) Η 'ΦΑΠΤΟΥΣΑ Brunck. Mox εἰ ταῦτα.

γον. τὸ δὲ ΠΟΙ͂ ΓΝΩ΄ΜΗΣ ΠΟΤ᾽ ΕΙ͂ ὡς ἀδυνάτοις ἐπιχειρούσης λέγει.

[42. ΠΟΙ͂ΟΝ ΤΙ ΚΙΝΔΥ΄ΝΕΥΜΑ ξυμπονήσω σοι;

43. ΞΥ΄Ν ΤΗΙ͂ΔΕ. τῇ ἐμῇ. ΚΟΥΦΙΕΙ͂Σ. βαστάσεις καὶ θάψεις.]

44. Ἦ ΓΑ΄Ρ ΝΟΕΙ͂Σ ΘΑ΄ΠΤΕΙΝ ΣΦ᾽ ᾽ΑΠΟ΄ΡῬΗΤΟΝ ΠΟ΄ΛΕΙ. τὸν ἀπηγορευμένον, καὶ κεκωλυμένον ὑπὸ τῆς πόλεως τολμᾷς θάπτειν σύ;

45. ΤΟ΄Ν ΓΟΥ͂Ν ᾽ΕΜΟ΄Ν ΚΑΙ΄ ΤΟ΄Ν ΣΟ΄Ν. εἰ μὴ σὺ θέλεις θάπτειν, ἐγὼ τοῦτο ποιήσω μόνη. ἢ οὕτως· κἂν μὴ προσποιῇ αὐτὸν εἶναι σὸν ἀδελφόν, ἀλλ᾽ ἀλλοτριοῖς σαυτὴν τῆς συγγενείας, ἐγὼ θάψω τὸν ἐμὸν καὶ σὸν ἀδελφόν. Δίδυμος δὲ φησιν ὑπὸ τῶν ὑπομνηματιστῶν τὸν ἑξῆς στίχον νενοθεῦσθαι.

47. Ὦ ΣΧΕΤΛΙ΄Α. αἱ ἀντιλογίαι δῆλαί εἰσιν. ἡ μὲν γὰρ τῷ πράγματι, ἡ δὲ τῇ οἰκειότητι ἀκολουθεῖ.

[47. Ὦ ΣΧΕΤΛΙ΄Α. νοεῖς θάπτειν, Κρέοντος ἀντειπόντος, ἤτοι ἀπηγορευκότος;]

48. ᾽ΑΛΛ᾽ ΟΥ᾽ΔΕ΄Ν ΑΥ᾽ΤΩΙ͂. οὐ μέτεστιν αὐτῷ εἴργειν με ἀπὸ τῶν ἐμῶν. ἢ οὕτως· οὐ μετῆν αὐτῷ τὰ ἡμέτερα βουλεύματα εἴργειν.

49. ΠΑΤΗ΄Ρ ῾ΩΣ ΝΩΙ͂Ν ᾽ΑΠΕΧΘΗ΄Σ. τὰς συμφορὰς σκόπησον τοῦ παντὸς γένους, καὶ πῶς ὁ πατὴρ ἀκλεῶς[1]) ἀπώλετο· οὐ μόνον δὲ ἀκλεής, ἀλλὰ καὶ ἀπεχθής, διὰ τὸν γενόμενον λοιμόν. ΠΡΟ΄Σ ΑΥ᾽ΤΟΦΩ΄ΡΩΝ ᾽ΑΜΠΛΑΚΗΜΑ΄ΤΩΝ.

αὐτὸς

1) ἀκλεὴς Brunck.

αὐτὸς γὰρ ἑαυτὸν ἐφώρασε, καὶ ἔγνω συνὼν τῇ μητρί. ἢ ὧν αὐτὸς ἐπόπτης ἐγένετο. ἢ τῶν φανερῶν καὶ πᾶσιν ἐγνωσμένων. ΔΙΠΛΟΥ͂Ν ἜΠΟΣ. διπλοῦν ὄνομα ἔχουσα, μήτηρ τε καὶ γυνή. ἈΡΤΆΝΑΙΣΙΝ. ἀγχόναις. ΛΩΒΑ͂ΤΑΙ. ἀφανίζει, ἀπόλλυσι.

[51. ΠΡῸΣ ΑὙΤΟΦΩ΄ΡΩΝ. ἐμφανεστάτων. καὶ ἃ ἐφώρασεν αὐτός, καὶ εἰς ἃ ἐφωράθη.

53. ΔΙΠΛΟΥ͂Ν ΠΆΘΟΣ. ἤγουν φόνος πατρός, ἓν πάθος· τὴν δὲ μητέρα πεπνίχθαι, ἕτερον. γράφεται καὶ ΔΙΠΛΟΥ͂Ν ἜΠΟΣ, ὅτι ἡ μήτηρ αὐτοῦ μήτηρ καὶ γυνὴ ἦν.

56. ΑὙΤΟΚΤΕΝΟΥ͂ΝΤΕ. αὐτοὶ ἑαυτοὺς φονεύειν σπεύδοντες. ἡ γὰρ κατ' ἀλλήλων ὁρμή, καθ' ἑαυτῶν ἦν. τῆς γὰρ αὐτῆς φύσεως ἦσαν, ἀδελφοὶ τυγχάνοντες.]

[53. τὸ ΔΙΠΛΟΥ͂Ν ΠΆΘΟΣ λέγει, ἢ διότι συνῆλθον ἀμφότερα, τὴν αὐτὴν μητέρα αὐτοῦ καὶ γυναῖκα γενέσθαι· ἢ ἐπειδὴ προεῖπεν, ὅτι ὁ πατὴρ αὐτῶν δυσκλεὴς ἀπώλετο, ὅπερ ἦν ἓν πάθος· διπλοῦν δὲ τὸ καὶ τὴν μητέρα πεπνίχθαι. διπλασία γὰρ ἐντεῦθεν ἡ δυστυχία αὐτῶν ἐγένετο. Τ.]

58. ΜΌΝΑ ΔῊ ΝῺ ΛΕΛΕΙΜΜΈΝΑ. μηδενὸς δηλονότι ἐπικούρου ὄντος ἡμῖν. ΕἸ ΝΌΜΟΥ ΒΊΑ, ΨΗ͂ΦΟΝ ΤΥΡΆΝΝΩΝ. εἰ τὴν γενομένην ψῆφον τῶν τυράννων τῇ τοῦ νόμου ἀνάγκῃ παραβαίημεν. τουτέστιν, εἰ τὴν ἐξουσίαν τὴν ἐκ τῶν νόμων τοῖς τυράννοις ἑπομένην παραβαίημεν. ΚΡΆΤΗ. τὰς βασιλείας. ἈΛΛ' ἘΝΝΟΕΙ͂Ν ΧΡΉ. πρῶτον μὲν ὅτι ἀσθενεῖς ἐσμὲν ἐκ φύσεως, καθὸ γυναῖ-

κες·

κες· ἔπειτα καὶ ὑπὸ τῆς τύχης ἀσθενέστεραι, καθὸ ὑποτεταγμέναι. παρὰ τὸ Εὐριπίδειον· (Μηδ. 266.)

γυνὴ γὰρ τἄλλα μὲν φόβου πλέα,
κακή τ' ἐς ἀλκὴν, καὶ σίδηρον εἰσορᾷν.

ΚΑ'ΤΙ ΤΩ͂ΝΔ' 'ΑΛΓΙ'ΟΝΑ. λυπηρότερα. λείπει δὲ τό, ὥστε ἀκούειν ταῦτα, καὶ τὰ τούτων χείρονα.

[59. ΝΟ'ΜΟΥ. τοῦ περὶ τῆς ταφῆς ὄντος, ἢ τοῦ ὀφειλομένου παρὰ τῶν οἰκείων πρὸς τοὺς συγγενεῖς γενέσθαι.

60. ΠΑΡΕ'ΞΙΜΕΝ. παρεξέλθωμεν, καὶ ἀθετήσομεν.]

65. ΤΟΥ'Σ 'ΥΠΟ' ΧΘΟΝΟ'Σ. ἢ τὸν Πολυνείκη, ἢ τοὺς χθονίους δαίμονας. πιθανῶς δὲ καὶ τοῦ πρέποντος ἐφρόντισε. φησὶ γάρ, ὅτι ἀπολογήσομαι τοῖς κατὰ χθονός. ΞΥ'ΓΓΝΟΙΑΝ 'ΙΣΧΕΙΝ. συγγνώμην ἔχειν, ὅτι βίᾳ πράσσω ταῦτα. ΤΟΙ͂Σ 'ΕΝ ΤΕ'ΛΕΙ. τοῖς βασιλεῦσι. ΤΟ' ΓΑ'Ρ ΠΕΡΙΣΣΑ' ΠΡΑ'ΣΣΕΙΝ. γνωμολογικῶς ἀπαλλάττεται. τὸ γὰρ παρὰ δύναμίν τι πράττειν, ἠλίθιον.

[66. ΤΑ'ΔΕ. ἤτοι τὸ μὴ θάπτειν.

67. ΤΟΙ͂Σ 'ΕΝ ΤΕ'ΛΕΙ ΒΕΒΩ͂ΣΙ. ἤγουν τοῖς βασιλεῦσι. τέλος γὰρ τιμῶν ἡ βασιλεία, μεθ' ἣν οὐκ ἔστι περαιτέρω χωρῆσαι. ἰστέον δέ, ὅτι πάντες οἱ λογοποιοὶ τοὺς ἐν τέλει βαίνοντας λέγουσι, τοὺς περὶ τὸν βασιλέα.

68. ΠΕΡΙΣΣΑ'. τολμηρὰ καὶ ὑπὲρ δύναμιν.]

[66. μὴ εἴπῃς τὸ ΒΙΑ'ΖΟΜΑΙ, ἀντὶ τοῦ βιάζω· ἀλλ' ὥσπερ φαμέν, ὀνειδίζομαι τόδε, οὕτω καὶ τοῦτο. Τ.]

69.

69. ΟΥ'Τ' ἌΝ ΚΕΛΕΥ'ΣΑΙΜ'. τὸ τέλειον· οὔτ' ἂν κελεύσαιμι. τὸ δὲ ἑξῆς· οὔτε εἰ θέλοις πράττειν ἐμοῦ μέτα, ἡδέως ἂν δρώης. δαιμόνιον δὲ τὸ ἦθος. Φησίν· οὔτε σε ἀναγκάσω· ἀλλ' οὔτ', ἂν θέλῃς, ἡδέως ἀνέξομαί σου τὴν ἐπικουρίαν. ἈΛΛ' ἼΣΘ' ὉΠΟΙ͂Α΄ ΣΟΙ ΔΟΚΕΙ͂. γίγνωσκε ὁποῖα σὺ θέλεις, τὸ πείθεσθαι τοῖς τυράννοις. ἢ τοιαύτη γενοῦ, ὁποία καὶ βούλει. ΚΑΛΟ'Ν ΜΟΙ ΤΟΥ͂ΤΟ ΠΟΙΟΥ'ΣΗι. θαπτούσῃ τὸν ἀδελφόν. ἀντὶ τοῦ, καλός μοι ἔσται ὁ ὑπὲρ ἀδελφοῦ θάνατος, τουτέστιν εὐκλεέστερος.

[70. τὸ ἩΔΕ'ΩΣ ΔΡΩ'ιΗΣ τοῦτο λέγει, ὅτι οὔτε ἀπὸ τοῦ νῦν ἀναγκάσω σε συνθάπτειν τὸν ἀδελφόν, οὔτ' ἄν, εἰ θέλοις πράσσειν, δρώης ἂν μετ' ἐμοῦ ἡδέως, ἀλλ' ἀμελῶς καὶ οὐ μετὰ προθυμίας. ἢ τὸ ἩΔΕ'ΩΣ πρὸς τὴν Ἀντιγόνην νοητέον, οὕτω· δρώης ἂν μετ' ἐμοῦ οὐχ ἡδέως καὶ ἀποδεκτῶς ἐμοί, ἀλλὰ κατ' ἀνάγκην, ὅτι οὐ κατ' ἀρχὰς συμβουλευούσῃ ἐπείσθης μοι.

73. ΦΙ'ΛΗ ΜΕΤ' ΑΥ'ΤΟ͂Υ. τοῦτο οὕτως εἴποις· κείσομαι μετ' αὐτοῦ, φίλη μετὰ φίλου. Τ.]

74. ὍΣΙΑ ΠΑΝΟΥΡΓΗ'ΣΑΣΑ. δίκαια μετὰ πανουργίας ἐργασαμένη, ὡς αὐτὴ λέγεις· ἐπεὶ προεῖπε· Τὸ γὰρ περισσὰ πράσσειν οὐκ ἔχει νοῦν οὐδένα. ἢ οὕτως· ὅσια πανουργήσασα, ἀντὶ τοῦ, εὐσεβῶς πάντα ἐργασαμένη. ΤΟΙ͂Σ ΚΑ'ΤΩ ΤΩ͂Ν ἘΝΘΑ'ΔΕ. γενναῖον καὶ τοῦτο, εἰς ὑποθήκας συντελοῦν τῆς μετὰ ταῦτα ἐπιδημίας, ὅτι δεῖ εὖ τίθεσθαι μεμνημένον ἐκείνου τοῦ χρόνου, καὶ ὅτι δεῖ λόγον ὑποσχεῖν κάτω. ἐπεμβέβληται δὲ ταῦτα τοῖς

ποιήμασιν οὐκ ἀχρείως, εἰς εὐσέβειαν προτρεπόμενα. ΤΑ' ΤΩ῀Ν ΘΕΩ῀Ν ἜΝΤΙΜ' ἈΤΙΜΑ'ΣΑΣ' ἜΧΕ. τὰ παρὰ θεοῖς τίμια ἀτίμαζε. τετίμηται γὰρ παρὰ θεοῖς, καὶ ὅσιον νενόμισται τὸ θάπτειν νεκρούς· οἷς μᾶλλον δεῖ πείθεσθαι, ἢ τοῖς τοῦ Κρέοντος κηρύγμασι.

[78. ΟΥ'Κ ἌΤΙΜΑ. τὰ τῶν θεῶν.

79. ΒΙ'Αι. ἀνάγκῃ, ἢ ἀκουσιότητι τῶν πολιτῶν.]

[74. εἰκότως εἶπε τὸ ΠΑΝΟΥΡΓΗ'ΣΑΣΑ. λάθρα γὰρ καὶ μετὰ πανουργίας ἔμελλε τὴν ταφὴν ποιήσειν. 'ΕΠΕΙ' ΠΛΕΙ'ΩΝ ΧΡΟ'ΝΟΣ. ἰστέον ὅτι οὕτως ἔδει εἰπεῖν, ἐπεὶ ὁ χρόνος, ὃν δεῖ μ' ἀρέσκειν τοῖς κάτω, πλείων ἐστὶν, ἢ ὃν δεῖ μ' ἀρέσκειν τοῖς ἐνθάδε· νῦν δ' οὐ συνέκρινε τὸν χρόνον πρὸς τὸν χρόνον, ἀλλ' ἀνομοιογενῶς τὴν σύγκρισιν ἐποίησε χρόνου καὶ προσώπου, λέγων, πλείων χρόνος τῶν ἐνθάδε ἀνθρώπων. Τ.]

80. ΣΥ' ΜΕ'Ν ΤΑ'Δ' ἊΝ ΠΡΟΥ'ΧΟΙΟ. σὺ μέντοι ταῦτα προφασίζου. τὰς γὰρ προφάσεις, προχάνας ἐκάλουν, ὡς καὶ Καλλίμαχος ἐν τῷ τρίτῳ τῶν Αἰτίων·[k])

Ἀγρεδέτω πάσῃσιν ἐπὶ προχάνῃσιν ἐφοίτα.

ἤ,

k) τῶν Ἐλεγειῶν. scripsisse Scholiasten suspicatur Valckenar. in Eleg. Callimach. p. 223. In ipso Callimachi fragmento Brunckius pro vitioso ἀγρεδέτω reposuit ἀγρεῖδε, quae conjectura est Toupii in Epist. Crit. p. 481. prodita. Leniore mutatione Valcken. l. l. p. 222. ἀγρεῖσαι τοι legendum statuit. — Paullo superius τὴν ante σύγκρισιν omittitur in ed. Turnebi et Stephani.

ἢ, σὺ ταῦτα προβάλλου· ἤ, σὺ μὲν τούτοις ἂν σαυτὴν σκεπάζοις. ἘΓΩ᾿ ΔΕ᾿ ΔΗ᾿ ΤΑ᾿ΦΟΝ. τοῦτο ἤδη τῆς προθυμίας αὐξητικόν.

82. ΟἼ ΜΟΙ ΤΑΛΑΙ῎ΝΗΣ. φιλόστοργον καὶ ταύτης τὸ ἦθος, ἀλλ᾿ εὐλαβές. δέδοικεν οὖν καὶ περὶ τῇ ἀδελφῇ, καὶ ἀναβοᾷ περιπαθῶς.

83. ΠΟ῎ΤΜΟΝ. γράφεται ΒΙ῎ΟΝ.

[84. ΠΡΟΜΗΝΥ῎ΣΕΙΣ. ἰστέον, ὅτι οὐ μόνον τὰ εὐκτικὰ ἔστιν ὅτε προστακτικῶν δύναμιν ἔχοντα εὕρηται, ἀλλὰ καὶ ὁριστικὰ ῥήματα ἐπὶ μέλλοντος, ὡς ἔστι κἀνταῦθα. εὕροις δ᾿ ἂν καὶ ἀλλαχοῦ, εἰ ζητοίης. Τ.]

86. ΟἼΜΟΙ ΚΑΤΑΥ῎ΔΑ. διὰ τούτου δηλοῖ, ὅτι ἐφ᾿ οἷς ποιῶ ἀγάλλομαι· πᾶσιν οὖν ἀπάγγελλε αὐτά. ἅμα δὲ καὶ ἐφυβρίζει ἐν οἷς δοκεῖ αὐτῇ προσχαρίζεσθαι.

[87. τὸ ΣΙΓΩ῀ΣΑ οὕτω λέγε· πολλὸν καὶ κατὰ πολὺ ἔσῃ καὶ ὑπάρξεις ἐχθίων ἐμοί, ἐὰν μὴ κηρύξῃς τάδε πᾶσι, σιγῶσα. ἤγουν πλέον ἀχθεσθήσομαί σοι, εἰ σιγήσεις, καὶ οὐ πᾶσι κηρύξεις. Τ.]

88. ΘΕΡΜΗ῾Ν ἘΠΙ᾿ ΨΥΧΡΟΙ῀ΣΙΝ. ἐπὶ ἀδυνάτοις νεανιεύῃ, καὶ ἐπὶ ἀηδέσι τέρπῃ τὴν ψυχήν.

89. ΟἿΣ ΜΑ῎ΛΙΣΤ᾿ ἈΔΕΙ῀Ν ΜΕ ΧΡΗ῎. τῇ τῶν θεῶν ὁσίᾳ, διὰ τὸ θάπτειν τὸν νεκρόν, καὶ μάλιστα ἀδελφόν.

90. ΕἸ ΚΑΙ᾿ ΔΥΝΗ῎ΣΗι Γ᾿. εἰ καὶ δυνήσῃ ἀρέσκειν. ἀλλ᾿ ἀμηχάνων καὶ ἀδυνάτων ἐρᾷς.

91. ὍΤΑΝ ΔΗ᾿ ΜΗ᾿ ΣΘΕ῎ΝΩ. ὅταν ἀδυνατήσω, τότε παύσομαι· νῦν δὲ ἀναγκαῖον ἐπιχειρεῖν.

92. ἈΡΧῊΝ ΔῈ ΘΗΡΑ͂Ν. οὐδὲ ἐπιβάλλειν τοῖς ἀμηχάνοις καλόν ἐστι.

94. ΔΊΚΗι. ἀντὶ τοῦ δικαίως, ὡς καὶ ἡμεῖς ἔτι φαμὲν ἐν τῇ συνηθείᾳ, βίᾳ, ἀντὶ τοῦ βιαίως. ἢ ἡ πρὸς τοῦ δίκῃ ἐστὶν,[l]) ἵν' ᾖ οὕτως· πρὸς τὸ τῇ Δίκῃ ἀπέχθεσθαι, καὶ τῷ θανόντι δυσμενὴς ἔσῃ. καλῶς δὲ τὸ ΚΕΊΣΗι, ἵνα τὴν μετὰ θάνατον αὐτῇ προσγενησομένην τιμωρίαν αἰνίξηται. ΠΕΊΣΟΜΑΙ ΓᾺΡ ΟΥ̓. οὐδὲν δεινόν, φησί, πείσομαι, ὅπερ με τῆς εὐκλείας τοῦ καλοῦ θανάτου ἀποστερήσει. ἀντὶ τοῦ, οὐδὲν τηλικοῦτον κακὸν πείσομαι, ὥστε μὴ οὐ καλῶς ἀποθανεῖν.

99. ἌΝΟΥΣ ΜῈΝ ἜΡΧΗι. ἀνοήτως μὲν καὶ φιλοκινδύνως πράττεις· εὐνοϊκῶς δὲ τῷ θανόντι.

100. ἈΚΤῚΣ ἈΕΛΊΟΥ. σύνοδος τινῶν Θηβαίων γερόντων, ἐξ ὧν ὁ Χορὸς συνέστηκε. μετάπεμπτοι δὲ ἐοίκασιν οὗτοι ὑπὸ τοῦ Κρέοντος γεγενῆσθαι, ἐπεὶ καὶ τὰς προφάσεις τῆς εἰσόδου τῶν Χορῶν πιθανὰς εἶναι δεῖ· καὶ ἐπειδὴ κατωρθώκασι τῇ προτεραίᾳ Θηβαῖοι,[m]) καὶ οἱ ἄριστοι πάντες τῶν Ἀργείων ἀνῄρηνται, εἰκότως περιχαρεῖς εἰσι, καὶ τῇ παρούσῃ ἡμέρᾳ εὐχαριστοῦσιν. ὁ δὲ λόγος· ὦ φίλη ἡμέρα παρὰ τὰς πρόσθεν ἡμέρας ἡμῖν φανεῖσα. ΤῸ ΚΆΛΛΙΣΤΟΝ. τὸ ΤῸ πρὸς τὸ ΦΑΝΈΝ. τὸ δὲ ἑξῆς· ὦ τῆς ἀκτῖνος τοῦ ἡλίου φῶς. τὸ

l) ἢ ἡ ΠΡΟΣ τοῦ ΠΡΟΣΚΕΙΣΗι τῇ ΔΙΚΗι συνάπτεται, Brunck. Mox idem: πρὸς τῷ τῇ Δίκῃ.

m) οἱ Θηβαῖοι Brunck.

τὸ φανὲν ἡμῖν κάλλιστον τῶν προτέρων ἡμερῶν. τοῦτο γὰρ προσληπτέον. Ὦ ΧΡΥΣΕΈΑΣ ἉΜΈΡΑΣ. ὦ ἀκτὶς, τῆς ἡμέρας ὀφθαλμός. ὁ δὲ νοῦς· ὦ καλλίστη ἡμέρα, ἐφάνης ἐν Θήβαις, βάντα τὸν Ἀργολικὸν στρατὸν τὸν λεύκασπιν πανσαγίᾳ, τουτέστι πάσῃ σάγῃ καὶ σκευῇ χρησάμενον, ὀξυτόρῳ κινήσασα χαλινῷ φυγάδα. ΔΙΡΚΑΊΩΝ ῬΕΈΘΡΩΝ. Δίρκη, κρήνη καὶ ποταμὸς Θηβῶν. ΛΕΥ΄ΚΑΣΠΙΝ. καὶ Εὐριπίδης· (Φοινίσσαις 1110.)

Λεύκασπιν εἰσορῶμεν Ἀργείων στρατόν.

ΠΑΝΣΑΓΙ΄Αι. σὺν πανοπλίᾳ. ἤτοι δὲ τὸν Ἀδραστόν[n]) φησιν, ἢ ἀφ' ἑνὸς τὸ πλῆθος δηλοῖ. ΠΡΟ΄ΔΡΟΜΟΝ. ὑπὲρ τὸ δέον δραμόντα, διὰ τὴν φυγήν. ΚΙΝΗΈΣΑΣΑ ΧΑΛΙΝΩ͂ι. οἷον παρασκευάσασα τῶν χαλινῶν μετὰ σπουδῆς ἐφάψασθαι, διὰ τὴν ὀξυτέραν φυγήν.

[100. τὸ ἈΚΤΙ΄Σ, εἰ καὶ μακρὸν τῷ κανόνι εἴρηται, ἀλλ' ἐνταῦθα βραχύ ἐστιν, ὡς ἐκ τοῦ κώλου τῆς ἀντιστροφῆς ἐστὶ μαθεῖν. καὶ οἶμαι, διὰ τὸ ἐπὶ κλητικῆς ἐνταῦθα λαμβάνεσθαι, συστέλλεται. ἡ γὰρ κλητικὴ ποτὲ μὲν τὸν ἴσον χρόνον ἔχει τῆς εὐθείας αὐτῆς, ποτὲ δ' ἐλάττονα. ΤΟ΄ ΦΑΝΈΝ. δέον οὕτως εἰπεῖν, ἡ φανεῖσα κάλλιστον φῶς, πρὸς τὸ φῶς ἔτρεψε τὴν σύνταξιν, τὸ φανὲν κάλλιστον φῶς εἰπών. καὶ ἔστιν ὅμοιον τῷ παρὰ τῇ Μυοβατραχομαχίᾳ (115.)

ξύλι-

n) ΦΩΤΑ. ἤτοι τὸν Ἄδραστον Brunck., verbis, ΠΑΝΣΑΓΙΑι. σὺν πανοπλίᾳ, post δηλοῖ collocatis.

ξύλινον μόρον ἐξευρόντες,
ἣν παγίδα καλέουσιν.

105. διὰ τὸ ἐν Δίρκῃ παρακεῖσθαι τοὺς πολεμίους, διὰ τοῦτο ῾ΥΠΕ῾Ρ ΔΙΡΚΑΙ'ΩΝ ῾ΡΕΕ'ΘΡΩΝ καλλίστην φανῆναι τὴν ἡμέραν φησὶν, ἀπαλλαγέντων τῶν παρακειμένων. νοεῖ δὲ πρὸς τὸ 'ΕΦΑ'ΝΘΗΣ τὸ ΚΑ'ΛΛΙΣΤΟΝ ἀπὸ κοινοῦ· τὸ δὲ ΜΟΛΟΥ͂ΣΑ πρὸς τὸ σημαινόμενον. T.]

[ΜΕΤΡ. 100. 'ΑΚΤΙ'Σ 'ΑΕΛΙ'ΟΥ. Τὰ τοιαῦτα εἴδη τῶν χορῶν καλεῖται μεσῳδικά. μεσῳδικὰ δέ ἐστιν, ὡς Ἡφαιστίων φησὶν, ἐν οἷς περιέχεται μὲν τὰ ὅμοια· μέσον δὲ τὸ ἀνόμοιον τέτακται. ἔστι δὲ τὸ παρὸν ᾆσμα στροφῶν δύο. τῆς πρώτης στροφῆς τὰ κῶλα ια· καὶ τὰ τῆς ἀντιστροφῆς τοσαῦτα. τὸ α, ἀντισπαστικὸν γλυκώνειον δίμετρον ἀκατάληκτον, ἐκ διτροχαίου καὶ διϊάμβου. τὸ β, ὅμοιον κατὰ πάντα. τὸ γ, ὅμοιον ἐξ ἐπιτρίτου τετάρτου καὶ διϊάμβου. τὸ δ, ὅμοιον ἐξ ἀντισπάστου καὶ ἐπιτρίτου τρίτου, ὃ καὶ καλεῖται γλυκώνειον, ὡς εἴρηται. τὸ ε, ἀντισπαστικὸν ἡμιόλιον ἐκ διτροχαίου καὶ ἰάμβου, ἢ πυῤῥιχίου. τὸ ς, ἀντισπαστικὸν δοχμαϊκὸν μονόμετρον ὑπερκατάληκτον, ἐξ ἐπιτρίτου τετάρτου καὶ συλλαβῆς. τὸ ζ, ὅμοιον τῷ πέμπτῳ ἡμιόλιον ἐκ παίωνος τρίτου καὶ τροχαίου, ἢ σπονδείου· εἰ δὲ βούλει, ἰαμβικὸν πενθημιμερὲς, τοῦ πρώτου ποδὸς ἀναπαίστου. τὸ η, ἐπιχοριαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον, ἐξ ἐπιτρίτου τετάρτου, ἢ δισπονδείου καὶ χοριάμβου. τὸ θ, ὅμοιον ἐκ διτροχαίου καὶ χοριάμβου. τὸ ι, ἰωνικὸν ἀπ' ἐλάττονος τρίμετρον βραχυκατάληκτον ἐκ παίωνος τετάρτου

καὶ

καὶ δευτέρου ἀντὶ ἰωνικοῦ, καὶ δύο συλλαβῶν· εἰ δὲ βούλει, ἀναπαιστικὸν ἑφθημιμερὲς ἐκ τριβράχεος καὶ δακτύλων. τὸ ια, ἀντισπαστικὸν δίμετρον καταληκτικὸν Φερεκράτειον, ἐξ ἐπιτρίτου τετάρτου καὶ βακχείου, ἢ ἀμφιβράχεος. εἶτα ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος καὶ διπλαῖ διὰ τὴν ἀνταπόδοσιν. Τ.]

110. ὋΝ ἘΦ' ἩΜΕΤΈΡΑι ΓΑῙ. ὅντινα στρατὸν Ἀργείων ἐξ ἀμφιλόγων νεικέων ἀρθεὶς ἤγαγεν ὁ Πολυνείκης, οἷον ἀμφιλογίᾳ χρησάμενος πρὸς τὸν ἀδελφόν. διὰ βραχέων δὲ εἶπεν αὐτό, ὡς γνωρίμου οὔσης τῆς ὑποθέσεως. ἈΡΘΕΊΣ. ἐπαρθεὶς εἰς θυμὸν καὶ παροξυνθείς. ΝΕΙΚΈΩΝ ΑΜΦΙΛΌΓΩΝ. ἢ τῶν ἀμφισβητησίμων, ἢ τῶν ἀμφιβολίας ἐμποιούντων. ΑἸΕΤῸΣ ΕἸΣ ΓΑ͂Ν ὭΣ. τὸ ἑξῆς· ὡς αἰετός. ΛΕΥΚΗ͂Σ ΧΙΌΝΟΣ ΠΤΈΡΥΓΙ. ὡς ἐκ χιόνος οὔσῃ πτέρυγι, ἀντὶ τοῦ λευκοτάτῃ. ΣΤΕΓΑΝΌΣ. ἐστεγασμένος λευκοῖς ὅπλοις. ἀλληγορικῶς δὲ τοῦτό φησιν, ὡς ἐπὶ ἀετοῦ. δηλοῖ δέ, ὅτι λεύκασπις ἦν ὁ τῶν Ἀργείων στρατός. λείπει δὲ τὸ ὡς, ἵν' ᾖ, ὡς χιόνος. τὸ δὲ ΠΤΈΡΥΓΙ μεταφορικῶς ἐπὶ τῶν ὅπλων ἔλαβε.

[114. ΣΤΕΓΑΝΌΣ. λευκαῖς καὶ λαμπραῖς ἀσπίσι πεφραγμένος.]

[110. ὋΝ ἘΦ' ἩΜΕΤΈΡΑι ΓΑῙ ΠΟΛΥΝΕΊΚΗΣ. δέον οὕτως εἰπεῖν, ὃν ἐφ' ἡμετέρᾳ γᾷ ἤγαγε Πολυνείκης, ὁ δὲ ἀετῷ παρεικάσας αὐτόν, πρὸς τοῦτο καὶ τὴν σύνταξιν ἔτρεψεν. ἀετοῦ γάρ ἐστι τὸ ὑπερίπτασθαι. τὸ δὲ ὋΝ ἘΦ' ἩΜΕΤΈΡΑι ΓΑ͂ι ἀσύντακτον εἴασε. διὰ τοῦτο καὶ τὸ ἘΣ

ΓΑ͂Ν

ΓΑ͂Ν πάλιν τέθεικεν. εἰκότως δὲ τὰς ἀσπίδας παρείκασε πτέρυγι· σχῆμα γὰρ πτερύγων ἐπέχουσι τῷ φέροντι. ἐτήρησε δὲ τὴν τροπήν· ἀετοῦ γὰρ αἱ πτέρυγες. παράδειγμα δὲ τοῦ ὋΝ ἘΦ' ἩΜΕΤΕ΄ΡΑι ΓΑῖ τόδε παρὰ Θουκυδίδῃ. (I. 72.) „Τῶν δ' Ἀθηναίων, ἔτυχε γὰρ πρεσβεία πρότερον ἐν τῇ Λακεδαίμονι περὶ ἄλλων παροῦσα, καὶ ὡς ᾔσθοντο τῶν λόγων, ἔδοξεν αὐτοῖς παριτητέα εἰς τοὺς Λακεδαιμονίους εἶναι." ἔστιν οὖν τὸ ΤΩ͂Ν 'ΑΘΗΝΑΙ΄ΩΝ ἀνανταπόδοτον. Τ.]

[ΜΕΤΡ. 110. ὋΝ ἘΦ' ἩΜΕΤΕ΄ΡΑι. Τοῦτο μεσῳδὸς καλεῖται, καὶ ἐστὶ κώλων ζ. τὸ α καὶ β καὶ γ καὶ ε, ἀναπαιστικὰ δίμετρα ἀκατάληκτα. τὸ δ, ἀναπαιστικὸν μονόμετρον. τὸ ϛ, ὅμοιον. τὸ δὲ ζ, ὅμοιον δίμετρον καταληκτικόν, ἤτοι ἑφθημιμερές, ὃ καλεῖται παροιμιακόν. ἐπὶ τῷ τέλει κορωνὶς καὶ παράγραφος, ὡς καὶ ἐν ταῖς ἐπῳδαῖς. Τ.]

117. ΣΤΑ΄Σ Δ' ὙΠΕ΄Ρ ΜΕΛΑ΄ΘΡΩΝ. ὡς ἀετὸς Πολυνείκης κυκλώσας τὰς Θήβας ταῖς τῶν φόνων ἐρώσαις λόγχαις, ἀμφιχανὼν ἔβα, ἐνέμεινε δὲ τῇ μεταφορᾷ. ἜΒΑ. ἀντὶ τοῦ, ἡττήθη. 'ΑΙΜΑ΄ΤΩΝ ΓΕ΄ΝΥΣΙ. παρήλλαξε τὸ ὄνομα, τὰ χείλη τοῦ ἀετοῦ, γένυς εἰπών. ΠΕΥΚΑ΄ΕΝΘ' ἭΦΑΙΣΤΟΝ. τὸν ἐκ τῆς πεύκης ἐγειρόμενον, ἢ τὸν πικρὸν τοῖς τοῦτο πάσχουσι. ΔΡΑ΄ΚΟΝΤΙ. ἐγεγόνει ὁ Δράκων ἐξ Ἄρεως *) καὶ Τιλφώσης Ἐριννύος· ἀπὸ δὲ

*) Brunck. hic et paullo post Ἄρεος scripsit.

δὲ τοῦ δράκοντος τοὺς Θηβαίους δηλοῖ, ἐπεὶ δρακοντογενεῖς εἰσιν. ὁ δὲ λόγος τοιοῦτος· πάταγος Ἄρεως περὶ τὰ νῶτα τοῦ ἀετοῦ ἐτάθη, τουτέστι, δραπετεύειν καὶ νῶτα αὐτὸν διδόναι πεποίηκεν ὑπὸ τοῦ ἀντιπάλου δράκοντος· ὃς ἐποίησεν αὐτὸν τὸν δράκοντα δυσχερῶς χειρωθῆναι. πολέμιον δὲ ζῶόν ἐστιν ὁ δράκων πρὸς τὸν ἀετόν, ὥς φησι Νίκανδρος· (Θηρ. 448.) τὸ δὲ ἈΝΤΙΠΑ'ΛΩι ΔΡΑ'ΚΟΝΤΙ, ἀντὶ τοῦ, ὑπὸ τοῦ ἀντιπάλου δράκοντος, ὡς (Ιλ. Χ. 55.) Ἀχιλῆϊ δαμασθείς. ἢ οὕτως· τῷ ἀντιπάλῳ δράκοντι τοσαύτη μάχη συνετάθη, ἢ ἐποίησεν αὐτὸν μὴ δύνασθαι ἡμᾶς χειρώσασθαι· ἵνα δράκοντα λέγῃ τὸν Ἀργείων στρατόν, ὡς θανατηφόρον, ἢ τὸν Πολυνείκη, ὡς αὐτὸν Θηβαῖον ὄντα.

[122. ΣΤΕΦΑ'ΝΩΜΑ. τὸν κύκλον τοῦ ἄστεος.

124. 'ΑΜΦΙ' ΝΩ~Τ' 'ΕΤΑ'ΘΗ. τὰ ἡμέτερα ἐπέπεσε. ΔΥΣΧΕΙ'ΡΩΜΑ ΔΡΑ'ΚΟΝΤΙ. δυσκατέργαστος τῷ ἐκ τῶν δράκοντος ὀδόντων πεφυκότι Καδμείῳ λαῷ.]

[121. ἰστέον ὅτι πρὸς τὸ ἀετὸς εἶπε τὸ ΓΕ'ΝΥΣΙ, καὶ τὸ 'ΕΠΤΑ'ΠΥΛΟΝ ΣΤΟ'ΜΑ, ἀπὸ τοῦ ἄστεος ἑπταπύλου ὄντος καὶ τὸ στόμα αὐτοῦ ἑπτάπυλον εἰπών· ἢ διότι ἑπτὰ στρατηγοῖς περιέλαβεν αὐτό. τινὲς δὲ τὸ 'ΕΠΤΑ'ΠΥΛΟΝ ΣΤΟ'ΜΑ πρὸς τὸ ἄστυ νοοῦσι, τὸ ἑπτὰ πύλας καὶ στόματα ἔχον. Τ.]

[ΜΕΤΡ. 117. ΣΤΑ'Σ Δ' 'ΥΠΕ'Ρ. Η ἀντιστροφὴ αὕτη τῆς ἄνω ἐστὶ στροφῆς, ἧς ἡ ἀρχή, Ἀκτὶς ἀελίου. ἔστι δὲ καὶ αὐτῆς τὰ κῶλα ια, καὶ

καὶ ἰσόμετρα ἐκείνῃ, πλὴν ἐν τῷ πρώτῳ ἀντὶ διιάμβου ἔχει ἐπίτριτον ἢ ἀντίσπαστον. ἐν δὲ ὀγδόῳ ἀντὶ ἐπιτρίτου ἐδέξατο δισπόνδειον. ἐπὶ τῷ τέλει μόνη παράγραφος. T.]

127. ΖΕΥ͂Σ ΓΑ'Ρ ΜΕΓΑ'ΛΗΣ ΓΛΩ'ΣΣΗΣ. τοῦτο κοινόν, ὡς πάντων τῶν Ἑλλήνων [p]) μεγαλαυχούντων, ἢ ἰδίᾳ κατὰ Καπανέως. τὰ γὰρ ἑξῆς εἰς αὐτὸν μόνον τείνει. ΚΑΙ' ΣΦΑΣ ΕΙ'ΣΙΔΩ'Ν. καὶ τὴν τοῦ χρυσοῦ φαντασίαν ὑπερβεβηκότας τῇ ἰδίᾳ ὑπεροψίᾳ. ὑπερήφανον γάρ τι ὁ χρυσός. οἱ δὲ φασι λείπειν τὴν μετά, ἵν' ᾖ οὕτως· καὶ ἰδὼν αὐτοὺς προσνισσομένους μετὰ χρυσοῦ, καὶ καναχῆς, καὶ ὑπεροπτίας, ὅ ἐστιν ὑπερηφανίας, οὐκ ἠνέσχετο, ἀλλ' ἐνεμέσησε τῷ κόμπῳ αὐτῶν. ἀεὶ γὰρ τοὺς κόμπους τῆς μεγάλης γλώσσης ὑπερεχθαίρει. ΠΑΛΤΩ͂ι 'ΡΙΠΤΕΙ͂ ΠΥΡΊ. τῷ κεραυνῷ τῷ ἄνωθεν παλθέντι. ΒΑΛΒΙ'ΔΩΝ. μεταφορικῶς εἴρηται ἀπὸ τῶν δρομέων, ἀντὶ τῶν κρηπίδων τοῦ τείχους. 'ΑΛΑΛΑ'ΞΑΙ. παιωνίσαι. ἀλάλαγμα δέ ἐστιν ἐπινίκιος ᾠδή.

[127. ΖΕΥ͂Σ ΓΑ'Ρ. αὕτη ἡ κατασκευή ἐστι πρὸς τὸ ʺΕΒΑ. τὸ δὲ ΤΟΙ͂ΟΣ 'ΑΜΦΙ' ΝΩ͂Τ' 'ΕΤΑ'ΘΗ ἕως τοῦ ΔΡΑ'ΚΟΝΤΙ, διὰ μέσου.

130. τὸ ΧΡΥΣΟΥ͂ ΚΑΝΑΧΗ͂Σ ἢ πρὸς τὸ ΠΟΛΛΩ͂ι 'ΡΕΥ'ΜΑΤΙ συναπτέον οὕτως, ἐν πολλῷ ῥεύματι καναχῆς καὶ κτύπου χρυσοῦ προσερχομένους, ἤγουν μετὰ μεγάλης καὶ πλουσίας παρασκευῆς. ἢ πρὸς τὸ 'ΥΠΕΡΟΠΤΙ'ΑΣ οὕτως, ὑπέρφρο-

p) τῶν Ἀργείων Brunck. Mox pro ΚΑΙ ΣΦΑΣ ΕΙΣΙΔΩΝ idem ΧΡΥΣΟΥ ΚΑΝΑΧΗΣ ΥΠΕΡΟΠΤΙΑΣ.

φρονας χρυσοῦ καναχῆς, ἤτοι χρυσοῦ, περιφραστικῶς· τουτέστιν, ὑπὲρ χρυσὸν σοβοῦντας· οὐχ ὅτι ἐστὶν ὁ χρυσὸς αὐτὸς καθ' ἑαυτὸν σοβαρός. πῶς γάρ, ἄψυχος ὕλη οὖσα; ἀλλ' ὅτι τοὺς ἔχοντας ποιεῖ τοιούτους. ἰστέον δέ, ὅτι διὰ πάντας τοὺς Ἀργείους πρῶτον εἰπών, πρὸς τὸν Καπανέα τὸν λόγον ἔτρεψεν. οὗτος γὰρ κεκεραύνωται. καὶ ἔστιν ὅμοιον τῷ παρὰ Θουκυδίδῃ. ἐκεῖνος γὰρ περὶ τῶν Ἀθήνηθεν νεῶν τὸν λόγον ποιούμενος, ἔτρεψε τὸν λόγον πρὸς τοὺς αὐτῶν στρατηγούς. (I. 49.) „ἐν ᾗ αἱ Ἀττικαὶ νῆες παραγενόμεναι τοῖς Κερκυραίοις, εἴ ποι πιέζοιντο, φόβον μὲν παρεῖχον, μάχης δ' οὐκ ἦρχον, δεδιότες οἱ στρατηγοὶ τὴν πρόῤῥησιν τῶν Ἀθηναίων." βαλβὶς δὲ καὶ ἀφετηρία, ἡ ἀρχὴ τοῦ δρόμου. ΒΑΛΒΙ'ΔΩΝ οὖν ἐνταῦθα λέγει τῶν τειχῶν, ἐφ' ὧν παρὰ μικρὸν ἂν ἐπιβὰς Καπανεύς, εἰ μὴ κεραυνῷ ἐπεσχέθη, ἔμελλε δραμεῖσθαι πρὸς πᾶσαν τὴν πόλιν, νικητὴς αὐτῆς. T.]

[ΜΕΤΡ. 127. ΖΕΥ'Σ ΓΑ'Ρ ΜΕΓΑ'ΛΗΣ. Καὶ τοῦτο μεσῳδός ἐστιν καὶ τοσούτων κώλων, ὅσων ἡ ἄνω εἰρημένη, καὶ τοῦ αὐτοῦ μέτρου· ἀλλ' ἐνηλλαγμένα ἔχει τὰ κῶλα. τὸ α γὰρ καὶ β καὶ γ καὶ δ καὶ ε δίμετρά ἐστιν ἀκατάληκτα, ὡς κἀκεῖνα, τὸ δὲ ς μόνον μονόμετρον καὶ τὸ ζ ἑφθημιμερές. ἐπὶ τῷ τέλει ὁμοίως κορωνὶς καὶ παράγραφος. T.]

134. 'ΑΝΤΙ'ΤΥΠΑ Δ' 'ΕΠΙ' ΓΑΙ~ ΠΕ'ΣΕΝ. εἰς ἀντίτυπον δέ, φησί, πτῶμα ἔπεσε, διατιναχθεὶς ἄνωθεν κάτω, οὐχὶ πλάγιος. τὸ δὲ ἀντίτυπος, οὐκ ἀπὸ τοῦ τύπου, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ τύψαι συντέθειται. αὐτὸς μὲν γὰρ τὴν ἄνω φορὰν ἐδίωκεν· ὁ δὲ κεραυ-

ϱαυνὸς τὴν κάτω. ὅτι δὲ ΤΑΝΤΑΛΩΘΕΙ'Σ σημαίνει τὸ διασεισθεὶς, μαρτυρεῖ καὶ Ανακρέων· Μελαμφύλλῳ δάφνᾳ χλωρᾷ τ' ἐλαίᾳ ταντελίζει. Αλλως. ἄνωθεν τυπεὶς ὑπὸ τοῦ κεραυνοῦ, κάτωθεν δὲ ὑπὸ τῆς γῆς ὑπὸ q) τὸν κεραυνὸν γενόμενος· ὅτι τῷ Ταντάλῳ ἡ Σίπυλος ἐπεκατεστράφη. ΠΥΡΦΟ'ΡΟΣ. πῦρ φέρων ἐν αὐτῷ. ὁ πῦρ τοῖς τείχεσι προσάγων. ἢ πεπυρακτωμένος ὑπὸ τοῦ κεραυνοῦ. ΜΑΙΝΟΜΕ'ΝΑι ΞΥ'Ν 'ΟΡΜΑῙ. ὡς ἐπὶ τυφῶνος καὶ καταιγιδώδους πνεύματος· ἐπέπνει τὴν πόλιν ῥιπαῖς ἀνέμων. ΒΑΚΧΕΥ'ΩΝ. ἐνθουσιῶν, καὶ μέγα φυσῶν, καὶ πνέων ὀργήν, ὡς τὸ Μενάνδρου· Αλλὰ καὶ πν... ΕΙ῏ΧΕ Δ'῎ΑΛΛΑ. τὸ ΕΙ῏ΧΕΝ οὐκ ἔτι ἐπὶ τοῦ Καπανέως, ἀλλ' ἐπὶ τοῦ Αρεος· ὅτι Αρης βοηθῶν ἡμῖν, πανταχοῦ τροπὰς ἐποιεῖτο τῶν πολεμίων. τοῦτο δέ φησιν, ὡσεὶ ἔλεγεν· οὐδεὶς τόπος ἀπήλλακτο ταραχῆς, ἀλλὰ πανταχοῦ ὁμοίως ἐξεφλέγετο ὁ πόλεμος. ΔΕΞΙΟ'ΣΕΙΡΟΣ. κατὰ τὸ δεξιὸν φερόμενος κέρας. ἡ δὲ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν ἵππων τῶν ἐν τοῖς ἅρμασι παρασειρόντων. ὅ ἐστι, δεξιὸς Αρης ἡμῖν γενόμενος ὁ κεραυνός, καὶ ἀγαθὸς ἡμῖν φανείς. ἐὰν δὲ ᾖ ΔΕΞΙΟ'ΧΕΙΡΟΣ, ἀντὶ τοῦ γενναῖος καὶ περιδέξιος. Αλλως. ΔΕΞΙΟ'ΣΕΙΡΟΣ. ὁ γενναῖος. οἱ γὰρ ἰσχυροὶ ἵπποι εἰς τὴν δεξιὰν σειρὰν ζεύγνυνται τοῦ ἅρματος.

[134. 'ΑΝΤΙ'ΤΥΠΑ, ἐναντίως. ΤΑΝΤΑΛΩΘΕΙ'Σ. κολασθεὶς, ἐκ μεταφορᾶς τοῦ κολαζομένου Ταντάλου.

139.

q) Brunck. ὑπ. Paullo post ὑπὸ πῦρ κτλ.

139. ἘΠΕΝΩ´ΜΑ ΣΤΥΦΕΛΙ´ΖΩΝ. ἐπέφερε ταράσσων.]

[138. ΕΙ῏ΧΕ Δ' ἌΛΛΗι ΤΑ´ΔΕ. ἤγουν τὰ πράγματα δὲ τάδε ἦν ἀλλοτρόπως ἔχοντα, ἃ τότε συνέβαινεν. ἡμᾶς γὰρ περιβαλεῖν κακοῖς βουλόμενοι, αὐτοὶ τούτοις ἐνέπεσον. ἄλλα γὰρ κακὰ ἐπ' ἄλλοις, κακοῖς δηλονότι, ἐπενώμα καὶ ἐπέφερε, ταράσσων τὰ πράγματα ὁ Ἄρης. οὕτως οὖν χρὴ γράφειν ἌΛΛΗι, καὶ ἘΠ' ἌΛΛΟΙΣ, ὡς καὶ ἐν τινὶ τῶν παλαιῶν βιβλίων εὕρηται, καὶ οὕτω συντάσσειν ὡς εἴρηται.

140. τὸ ΔΕΞΙΟ´ΣΕΙΡΟΣ εἴρηται ἀπὸ μεταφορᾶς τοῦ δεξιοῦ πρὸς τῷ ἅρματι ἵππου. Τ.]

[ΜΕΤΡ. 134. ἈΝΤΙ´ΤΥΠΟΣ. Τῆς δευτέρας ταύτης στροφῆς τὰ κῶλα θ, καὶ τὰ τῆς ἀντιστροφῆς τοσαῦτα. τὸ α χοριαμβικὸν δίμετρον καταληκτικὸν καθαρὸν ἐκ χοριάμβου καὶ ἀναπαίστου. τὸ β ἰωνικὸν ἡμιόλιον ἐκ παίωνος τρίτου καὶ ἰωνικοῦ ἡμίσεος· εἰ δὲ βούλει, ἰαμβικὸν πενθημιμερές, τοῦ πρώτου ποδὸς ἀναπαίστου. τὸ γ χοριαμβικὸν ἡμιόλιον καθαρόν· εἰ δὲ βούλει, δακτυλικὸν δίμετρον. τὸ δ ὅμοιον τῷ πρώτῳ τοῦ δευτέρου ποδὸς βακχείου. τὸ ε ἀντισπαστικὸν ἡμιόλιον ἐξ ἐπιτρίτου τετάρτου καὶ ἰάμβου. τὸ ϛ δακτυλικὸν ἑφθημιμερές. τὸ ζ ἰωνικὸν τρίμετρον καταληκτικὸν ἐκ τροχαϊκῆς συζυγίας, ἤτοι ἐπιτρίτου δευτέρου, παίωνος τρίτου ἀντὶ ἰωνικοῦ ἀπ' ἐλάττονος καὶ βακχείου. τὸ η ἰωνικὸν ἀπ' ἐλάττονος καθαρὸν δίμετρον ἀκατάληκτον. τὸ θ προσοδιακὸν δίμετρον ὑπερκατάληκτον ἐξ ἰωνικοῦ ἀπ' ἐλάττονος, χοριάμβου καὶ συλλαβῆς. ἐπὶ τῷ

τέλει

τέλει παράγραφος καὶ διπλῆ ἔσω νενευκυῖα διὰ τὴν ἀνταπόδοσιν. Τ.]

143. ΠΑΓΧΑΛΚΑ ΤΕΛΗ. ὅ ἐστι, τὰ ὅπλα ἀπέβαλον. ΤΟΙΝ ΣΤΥΓΕΡΟΙΝ. στυγερῶν φησι τῶν ἀτυχῶν. οἱ τοιοῦτοι γὰρ ἀεὶ στυγνοὶ καθεστήκασιν. οὗτοι δέ, φησίν, ἀλληλοκτονηθέντες, οὐ διέκριναν τὴν νίκην, ὥστε τοῦ ἡττηθέντος ἀνατεθῆναι τὰ ὅπλα. ΚΑΘ' ΑΥΤΟΙΝ. ἀντὶ τοῦ, κατ' ἀλλήλων. ΔΙΚΡΑΤΕΙΣ ΛΟΓΧΑΣ. ἀμφοτέρωθεν ἠκονημένας. ἢ ὅτι ἀλλήλους ἀπέκτειναν, καὶ ἡ ἑκατέρου λόγχη οὐκ εἰς κενὸν ἀπεπέμφθη, ἀλλ' ἐκράτησε τοῦ ἑτέρου.

[143. ΤΡΟΠΑΙΩι. τῷ τροπὴν αὐτῶν ποιήσαντι Διΐ. ἡμεῖς γὰρ σκυλεύσαντες αὐτούς, ἀνεθήκαμεν αὐτῷ τὰ ὅπλα αὐτῶν.]

[143. εἰκότως τὰ αὐτῶν ὅπλα ΤΕΛΗ ἐκάλεσεν. ὥσπερ γὰρ ἀναγκαίως καὶ ὀφειλομένως τὰ τέλη δίδονται, οὕτω καὶ αὐτοί, διὰ τὸ ἄξιοι εἶναι δίκην διδόναι τῆς μεγαλαυχίας, ὥσπερ ἐχρεώστουν τὰ αὐτῶν ὅπλα τοῖς θεοῖς ἀναθεῖναι. ΠΛΗΝ ΤΟΙΝ ΣΤΥΓΕΡΟΙΝ. οὗτοι γὰρ εἰ καὶ ἀπέθανον, ἀλλὰ διότι οὐ διεκρίθη αὐτῶν ἡ νίκη, διὰ τοῦτο οὐκ ἀνετέθη τὰ ὅπλα αὐτῶν τοῖς θεοῖς. Τ.]

[ΜΕΤΡ. 141. ΕΠΤΑ ΛΟΧΑΓΟΙ. Καὶ τοῦτο μεσῳδός ἐστι καὶ τοσούτων κώλων ὅσων καὶ αἱ προειρημέναι καὶ τοῦ αὐτοῦ μέτρου· ἀναπαιστικὰ γὰρ καὶ ταῦτα. εἰσὶ δὲ ἐνηλλαγμένα· τὰ μὲν ἓξ εἰσι δίμετρα ἀκατάληκτα. τὸ δὲ ζ μόνον ἑφθημιμερές. ἐπὶ τῷ τέλει κορωνὶς καὶ παράγραφος. Τ.]

148.

148. Ἀ ΜΕΓΑΛΩΝΥΜΟΣ. ἡ μεγάλην περιποιοῦσα δόξαν. ἈΝΤΙΧΑΡΕΙ͂ΣΑ ΘΗΒΑι. ἀντὶ τοῦ, ἴσον αὐτῇ χαρεῖσα, ὡς ἀντίθεος. θέλει δὲ εἰπεῖν, ὅτι ὅσον ἐφίλει τὴν Νίκην, καὶ ἡ Νίκη αὐτὴν ἀντεφίλησε. πρὸς χαίρουσαν γὰρ αὐτὴν καὶ αὐτὴ χαρεῖσα ἦλθεν. ἢ ἀντὶ τῶν κακῶν χαρεῖσα. ἘΚ ΜΕΝ ΔΗ ΠΟΛΕΜΩΝ. πάνυ πιθανῶς τὰ τῆς εὐχῆς. ἐπιμνησθέντες γὰρ δυσχερῶν, πάλιν ἐπὶ τὰ κατ' ἀρχὰς εὔφημα τρέπονται. ΘΗΒΑΣ Δ' ἘΛΕΛΙΖΩΝ. ἔξαρχοι δὲ ὁ Διόνυσος, ὁ τὰς Θήβας ἐλελίζων καὶ κινῶν ταῖς βακχείαις. Ἄλλως. Ὁ ΘΗΒΑΣ Δ' ἘΛΕΛΙΧΘΩΝ. ὁ κινησίχθων. ἐλελίχθονα δὲ τὸν Διόνυσόν φησι, διὰ τὰς ἐν ταῖς βακχείαις κινήσεις. ἢ τὸν τὴν γῆν σείοντα καὶ ἀναβακχεύοντα ταῖς χορείαις. ὁ δὲ νοῦς· Ὁ ΘΗΒΑΣ ΒΑΚΧΕΙ͂ΟΣ, ὁ Θηβαγενὴς Διόνυσος, ὁ τῆς Θήβης πολίτης, ὁ ἐλελίχθων, ἄρχοι τῆς χορείας.

[154. ἌΡΧΟΙ. ἀρχέτω τῆς ἡμῶν χορείας.]

[151. ΘΕΣΘΑΙ θελήσατε, ἤγουν ἔκθεσθε καὶ ποιήσατε λησμοσύνην τῶν πολέμων τῶν νῦν. σύναπτε δὲ τὸ ἘΚ πρὸς τὸ ΘΕΣΘΑΙ.

154. ἘΛΕΛΙΧΘΩΝ. ἤγουν ὁ κινῶν διὰ τῶν χορῶν τὰς Θήβας. τοῦτο δὲ ὅμοιόν ἐστι τῷ (Αἰσχύλ. Ἑπτ' ἐπὶ Θήβ. 109.) πολισοῦχοι χθονός. Τ.]

[ΜΕΤΡ. 148. ἈΛΛᾺ ΓᾺΡ Ἀ. Η ἀντιστροφὴ αὐτὴ τῆς ἄνω ἐστὶ στροφῆς, ἧς ἡ ἀρχή, Ἀντίτυπος δ' ἐπὶ γᾶν. ἔστι δὲ καὶ αὐτῆς τὰ κῶλα θ, καὶ ἰσόμετρα ἐκείνοις. ἐπὶ τῷ τέλει μόνη παράγραφος. Τ.]

155. ἈΛΛ' ὍΔΕ ΓᾺΡ ΔῊ ΒΑΣΙΛΕΎΣ ΧΏΡΑΣ. ἄριστα καὶ μεγαλοφρόνως διεσκεύασται αὐτῷ ὁ Χορός. ἕτερος γὰρ ἂν ταῦτα πρῶτον εἰσήγαγεν, ὅτι ἡμεῖς συνήχθημεν ὑπὸ Κρέοντος. χάριεν δὲ τὸ πρῶτον μὲν εὐχὴν αὐτοὺς ποιήσασθαι· ἑξῆς δὲ δηλῶσαι ὑπὸ τίνος συνηθροίσθησαν. παρατήρει δὲ ὅτι πάντη ἐπιμελῶς διαγίγνεται, δηλῶν ἡμῖν τὰ πράγματα ὁ ποιητής, ὥστε ἐσπάρθαι μὲν αὐτὰ καὶ παρακεῖσθαι ἑτέροις προσώποις, πάντα δὲ δηλοῦσθαι. καὶ τὸ τοῦ βασιλέως ὄνομα εὐθὺς παρατήρει, Κρέων ὁ Μενοικέως.[r]) καὶ τὸ ΝΕΟΧΜΌΣ δὲ οὐκ ἔστιν ἀργόν. ΝΕΟΧΜΌΣ. νέος, νεωστὶ καταστα̃θεὶς εἰς τὴν ἀρχὴν καὶ τυραννίδα. τὸ δὲ ἑξῆς· ἀλλ' ἰδοὺ γὰρ Κρέων, ὁ νεωστὶ καινὸς βασιλεὺς τῆς χώρας γενόμενος, τῇ πρεσφάτῳ παρὰ θεῶν αὐτῷ δεδομένῃ ἐπιτυχίᾳ τοῦτο κατορθώσας. ΣΥΝΤΥΧΊΑΙΣ. συναντήσεσι. ΤΊΝΑ ΔῊ ΜΗ͂ΤΙΝ ἘΡΈΣΣΩΝ. ἐν ἑαυτῷ κινῶν, καὶ μεριμνῶν, ἐκ μεταφορᾶς τῶν ἐρεσσόντων. ΣΎΓΚΛΗΤΟΝ ΛΈΣΧΗΝ. τὴν συγκληθεῖσαν ἐξαίφνης ὁμιλίαν. ἐπειδήπερ μεταπεμψάμενος τοὺς ἐντίμους, εἰς ἐκκλησίαν συνήγαγε. ΠΡΟΎΘΕΤΟ ΛΈΣΧΗΝ. ὁμιλίαν συνεκρότησε. ΠΈΜΨΑΣ. μεταστειλάμενος.

[15ϛ. ἘΡΈΣΣΩΝ. ἀναλογιζόμενος, στρέφων. ΛΈΣΧΗΝ. βουλήν.]

[160. λέσχη, κυρίως ἡ πολυλογία. ἐπεὶ δὲ τῇ βουλῇ πολλῶν λόγων δεῖ, διὰ τοῦτο ΛΈΣΧΗΝ τὴν βουλὴν νῦν καλεῖ. Τ.]

[ΜΕΤΡ.

r) ΚΡΕΩΝ Ο ΜΕΝΟΙΚΕΩΣ. Brunck. Mox idem ἀργόν, ἔστι νέος —

[ΜΕΤΡ. 155. 'ΑΛΛ' "ΟΔΕ ΓΑ'Ρ. Τοῦτο ἐπῳδός ἐστι διὰ τὸ ἐπὶ τῷ τέλει τῶν στροφῶν καὶ ἀντιστροφῶν καὶ μεσῳδῶν ᾄδεσθαι. ἔστι δὲ ὅμοια ταῖς μεσῳδοῖς. τοσούτων γὰρ καὶ αὕτη κώλων ἐστίν, ἤγουν ζ' καὶ τοῦ αὐτοῦ ἰσομέτρου. εἰσὶ δὲ τὰ μὲν πέντε δίμετρα ἀκατάληκτα. τὸ ς μονόμετρον, ὃ καὶ παρατέλευτον ὀνομάζεται. τὸ δὲ ζ ἑφθημιμερές. ἐπὶ τῷ τέλει ἀστερίσκος δηλῶν, ὡς τὸ ᾆσμα τετέλεσται. T.]

[ΜΕΤΡ. 162. "ΑΝΔΡΕΣ. Αἱ μονοστροφικαὶ αὗται περίοδοι στίχων εἰσὶν ἰαμβικῶν τριμέτρων ξη, ὧν τελευταῖος, Σωθεὶς ὀφείλω τοῖς θεοῖς πολλὴν χάριν. μετὰ δὲ τὸν ρνθ κόμμα μονοσύλλαβον φεῦ. ἐπὶ ταῖς ἀποθέσεσι παράγραφος· ἐπὶ τῷ τέλει κορωνίς. T.]

163. ΠΟΛΛΩ͂Ι ΣΑ'ΛΩι. τροπικῶς, ὡς ἐπὶ νεώς. 'ΥΜΑ͂Σ Δ' 'ΕΓΩ' ΠΟΜΠΟΙ͂ΣΙΝ. διὰ τῶν πομπῶν ὑμᾶς μετεκαλεσάμην, χωρὶς ἁπάντων, ἐξαιρέτως πρὸς ὑμᾶς μόνον ἀπεσταλμένων. ὁ δὲ λόγος ἐστὶ μὲν καὶ σημαντικὸς τοῦ πράγματος, ἐστὶ δὲ καὶ τεχνικός. ἐγκωμιάζει γὰρ πρῶτον αὐτούς· ἀναγκαῖον δὲ τῷ παριόντι πρῶτον ἐπὶ πολιτικὴν ἀρχήν, εὔνους ἑαυτῷ καταστῆσαι τοὺς ὑπηκόους. μετεπεμψάμην οὖν, φησίν, ὑμᾶς, εἰδὼς ὅτι ἄνωθεν πρὸς Λάϊον καὶ Οἰδίποδα εὐνοϊκῶς εἴχετε· ὡς δήπου καὶ πρὸς αὐτὸν τοιούτων φανησομένων. δηλοῖ δὲ διὰ τούτων καὶ τὴν ἡλικίαν τῶν κατὰ τὸν Χορὸν γερόντων, ὡς ἔτι ἄνωθεν ἀπὸ Λαΐου ὄντων ἐν πολιτείᾳ.

[164. ΠΟΜΠΟΙ͂ΣΙΝ. κήρυξιν. "ΕΣΤΕΙΛΑ. μετεκαλεσάμην.

170. ʽΟΤʼ ΟΥ̓Ν. ἐπεί.]

[167. δέον εἰπεῖν, τοῦτο δʼ αὖθις, ΤΟΥ͂Τʼ ΑΥ̓͂ΘΙΣ ἀσύνδετον εἶπε. καὶ ἔστιν ὅμοιον τῷ (Αἴαντι 50.)

κἀδόκει μὲν ἔσθʼ ὅτε
δισσοὺς Ἀτρείδας αὐτόχειρ κτείνειν ἔχων,
ὅτʼ ἄλλοτʼ ἄλλον, ἐμπιτνῶν, στρατηλατῶν. Τ.]

174. ΚΑΤʼ ʼΑΓΧΙΣΤΕΙ͂Α. οὐδετέρως. κατʼ οἰκειότητα καὶ συγγένειαν. ʼΑΜΗ΄ΧΑΝΟΝ ΔΕ΄. οἱ μὲν Χίλωνι ἀνατιθέασι τὴν γνώμην, οἱ δὲ Βίαντι, ὅτι ἀρχὴ ἄνδρα δείκνυσιν.

[174. τὸ ʼΑΓΧΙΣΤΕΙ͂Α οὐδέτερόν ἐστιν, ἀντὶ τοῦ ἀγχιστείαν καὶ συγγένειαν. καὶ ἔστιν ὅμοιον τῷ γνῶμα, ἤτοι γνωμάτευμα καὶ νοῦν, ὡς ἐν τούτῳ τε εὕρηται· (Τραχιν. 595.)

ἔχειν, ἔχοις ἂν γνῶμα, μὴ πειρωμένη.

καὶ ἐν Εὐριπίδῃ (Ἡρακλείδαις 408.)

πόλλʼ· ἐν δὲ πᾶσι γνῶμα ταὐτὸν ἐμπρέπει.

177. Φησὶ γὰρ Βίας ὁ Πριηνεύς, ʼΑΡΧῊ ἌΝΔΡΑ ΔΕΙ΄ΞΕΙ. Τ.]

179. ΜῊ ΤΩ͂Ν ʼΑΡΙ΄ΣΤΩΝ. δέον γὰρ ἀρίστων βουλευμάτων ἅπτεσθαι, καὶ παῤῥησιάζεσθαι ἐν αὐτοῖς μὴ ἀποδειλιῶντα. ΝΥ͂Ν ΤΕ ΚΑῚ ΠΆΛΑΙ. καὶ πρὶν ἄρξω[s]) καὶ νῦν ὅτε ἐπὶ τὴν ἀρχὴν ἐλήλυθα.

187.

s) ἦρξα Brunck.

187. ΟΥ῍Τ᾽ ᾿ΑΝ ΦΙ´ΛΟΝ ΠΟΤ᾽. οὐκ ἂν κτήσαιμι φίλον τῆς ἐμῆς πόλεως δυσμενῆ. τοῦτο δὲ εἰς Πολυνείκη συντείνει. ῞ΗΔ᾽ ᾿ΕΣΤΙ´Ν ῾Η ΣΩ´ΖΟΥΣΑ. ἡ πόλις δηλονότι. ΠΛΕ´ΟΝΤΕΣ ᾿ΟΡΘΗ῀Σ. πορευόμενοι. ἡ δὲ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν νεῶν.

192. ᾿ΑΔΕΛΦΑ´. ἴσα, ὅμοια. μέλλων δὲ περὶ ἀπεχθοῦς κηρύγματος λέγειν, μακροτέρῳ χρῆται τῷ λόγῳ. καὶ πρῶτον μὲν ἐγκωμιάζει τὸν Ετεοκλέα· ὕστερον δὲ ἐλέγχει τὸν Πολυνείκη, καὶ δείκνυσιν αὐτὸν μίσους ἄξιον, καὶ τῆς τοιαύτης τιμωρίας.

[190. ᾿ΟΡΘΗ῀Σ. εὐτυχοῦς καὶ σωζομένης.

196. ᾿ΕΦΑΓΝΙ´ΣΑΙ. ἐπὶ τῷ τάφῳ ὁσίως ποιῆσαι.

198. ΛΕ´ΓΩ. τοῦτο τὸ λέγω πρὸς τὸ ἐκκεκηρύχθαι συναπτέον.]

201. ΑΙ῞ΜΑΤΟΣ ΚΟΙΝΟΥ῀. ἀντὶ τοῦ ἐμφυλίου. ἢ τοῦ ἀδελφικοῦ αἵματος. παροξυντικὰ δὲ λίαν ταῦτα τῶν ἀκουόντων.

20⁵. ᾿ΕΔΕΣΤΟ´Ν. βρωτόν.

[208. ΠΡΟΕ´ΞΟΥΣ᾽ ΟΙ῾ ΚΑΚΟΙ᾽ ΤΩ῀Ν ᾿ΕΝΔΙ´ΚΩΝ. ἕξουσι πρὸ τῶν δικαίων. ἐνταῦθα γὰρ τὴν πρὸ σύναπτε.]

[206. ΑΙ᾽ΚΙΣΘΕ´ΝΤ᾽ ᾿ΙΔΕΙ῀Ν. τοῦτο καθ᾽ ὅλον καὶ μέρος. τὸ μὲν ΑΙ᾽ΚΙΣΘΕ´ΝΤΑ ὅλον· τὸ δὲ ΔΕ´ΜΑΣ μέρος. Τ.]

212. ΤΟ´Ν ΤΗ῀ΔΕ ΔΥ´ΣΝΟΥΝ. λείπει τό, μὴ θάπτειν. ΝΟ´ΜΩι ΔΕ᾽ ΧΡΗ῀ΣΘΑΙ ΠΑΝΤΙ´ ΠΟΥ Τ᾽ ῎ΕΝΕΣΤΙ´ ΣΟΙ. ἀντὶ τοῦ, ἔξεστί σοι ὅπως θέλεις νομοθετεῖν.

215. ΣΚΟΠΟΊ. φύλακες. ἀντὶ τοῦ, μελέτω ὑμῖν ἡ φυλακὴ τῶν εἰρημένων.

216. ΤΟΥ͂ΤΟ ΒΑΣΤΑ´ΖΕΙΝ. τοῦτο τὸ φορτίον. τὸ δὲ ΠΡΌΘΕΣ, ἀντὶ τοῦ πρόσθες. χρῶνται γὰρ τῇ πρὸ ἀντὶ τῆς πρός.

[218. ἌΛΛΟ. οἱ μεγαλογραφοῦντες τὸ ἌΛΛΟ, μεγάλως ἀγνοοῦντες ληρεῖν παρ' ἄλλων ἀκούουσιν.]

[218. ΤΊ ΔΗ͂Τ' ἊΝ ἌΛΛΩι ΤΟΥ͂Τ'. τοῦτο οὕτως εἴποις· τί δῆτα ἐντέλλοις ἂν καὶ προστάξειας ἡμῖν ἔτι καὶ εἰς τὸ ἑξῆς ΤΟΥ͂ΤΟ, ὃ μέλλεις εἰπεῖν, ἐπ' ἄλλῳ, ἤγουν ἐπὶ τῷ πρώην ῥηθέντι. ἄλλο δὲ ἐπ' ἄλλῳ ὀφείλων εἰπεῖν, ΤΟΥ͂ΤΟ εἶπεν. Τ.]

219. ΤῸ ΜῊ ἘΠΙΧΩΡΕΙ͂Ν ΤΟΙ͂Σ ἈΠΙΣΤΟΥ͂ΣΙΝ ΤΑ´ΔΕ. λείπει ἡ διά. διὰ τὸ μὴ ἐπιτρέπειν μηδὲ συγχωρεῖν τοῖς ἀπιθοῦσιν. ἔλεγον δὲ καὶ τὴν πειθώ, πίστιν.

221. Ὁ ΜΙΣΘΟ`Σ (omiſſo Γ') ΟΥ͂ΤΟΣ. ὁ θάνατος δηλονότι. ἌΝΔΡΑΣ ΤῸ ΚΈΡΔΟΣ. ἕνεκα κέρδους, καὶ τοῦ θανάτου ἔνιοι καταπεφρονήκασιν. οἷον, ὑπ' ἐλπίδων τοῦ διαφυγεῖν, καὶ τοῖς ἐπικινδύνοις ἔργοις ἐπιχειροῦσιν. οὐ γὰρ προσεδόκα τινὰ τῶν οἰκείων τοῦτο ποιήσειν. θήλειαι γὰρ ἦσαν.

223. ΟΥ̓Χ ὍΠΩΣ ΤΆΧΟΥΣ ὙΠΟ. οὐ τοῦτο λέγω, ὅτι μετὰ σπουδῆς ἀσθμαίνων πρὸς σὲ πεπόρευμαι. πολλάκις γὰρ ἐπιστὰς ἐλογισάμην, πότερον ἔλθω πρὸς σέ, ἢ μή. ἘΠΙΣΤΆΣΕΙΣ. ἐνστάσεις. ἈΝΑΣΤΡΟΦΉΝ. ὑποστροφήν.

[221. Ὁ ΜΙΣΘΌΣ. ὁ μισθὸς τῆς ἀπειθείας, τὸ θανεῖν. ὙΠ' ἘΛΠΊΔΩΝ. ἐλπίζουσι γάρ, ὡς ἴσως

ἴσως ἂν λάθοιεν. ΔΙΩ´ΛΕΣΕΝ. φωραθέντων τῶν πανούργων.

223. ὍΠΩΣ. ὅτι. ΔΥ´ΣΠΝΟΥΣ. ἀσθμαίνων.]

[225. ΠΟΛΛΑ´Σ ΓΑ´Ρ ΕΥ῏ΡΟΝ. ἤγουν πολλαὶ φροντίδες ἐπέστησαν, καὶ ἐπῆλθον ἐμοὶ ἀναχωρήσεως. τὸ δὲ ʼΟΔΟΙ῀Σ ΚΥΚΛΩ῀Ν ʼΕΜΑΥΤΟ´Ν, ἢ ἀντὶ τοῦ, στρέφων ἐμαυτὸν εἰς ἀναχώρησιν ἐν ταῖς ὁδοῖς, δι' ὧν ἐπορευόμην· ἢ ἐν ὁδοῖς καὶ ἀναπολήσεσι κυκλῶν ἐμαυτόν, τουτέστι κατὰ νοῦν στρέφων τὴν ἀναχώρησιν. Τ.]

228. ΤΑ´ΛΑΣ ΤΙ´ ΧΩΡΕΙ῀Σ. ταῦτα ἡ ψυχή μου παρῄνει. ΟΙ῀ ΜΟΛΩ´Ν. ἀντὶ τοῦ, οὗπερ. ΟΥ´Κ ʼΑΛΓΥ´ΝΗι. οὐ τιμωρηθήσῃ.

231. ʼΗΝΥΤΟΝ ΣΧΟΛΗι῀ ΒΡΑΔΥ´Σ. γράφεται ΤΑΧΥ´Σ. καίτοι ταχὺς ὤν, βραδέως ἤνυον τὴν ὁδόν.

[230. ʼΑΛΓΥ´ΝΗι. λυπηθήσῃ τιμωρηθείς. ʽΕΛΙ´ΣΣΩΝ. κατὰ νοῦν στρέφων.

233. ʼΕΝΙ´ΚΗΣΕΝ. ἄριστον ἐφάνη.]

234. ΚΕ´Ι ΤΟ` ΜΗΔΕ`Ν ʼΕΞΕΡΩ῀. καὶ εἰ μηδέν σοι τερπνὸν λέξω. ἢ οὕτως· εἰ καὶ τὸ μηδέν σοι μέλλω λέγειν. καὶ γὰρ ἐκ τοῦ εἰπεῖν καὶ σιγῆσαι, οὐδὲν ἄλλο λείπεται, ἢ θανάτῳ με κολάζεσθαι. ἀκόλουθον δὲ καὶ τὸ ἑξῆς διανόημα. ἐλπίζω γὰρ ὅτι οὐδὲν ἄλλο πάθοιμι, ἢ τὸ μόρσιμον, ὥστε οὐδέν μοι χεῖρον ἀποβήσεται ἐκ τοῦ εἰπεῖν. ΤΗ῀Σ ʼΕΛΠΙ´ΔΟΣ ΓΑ´Ρ. ὑπὸ γὰρ τῆς ἐλπίδος νενικη-

νενικημένος ἐλήλυθα. ἢ οὕτως· ἀντειλημμένος τῆς ἐλπίδος ἐλήλυθα.[t])

[234. ΤΟ' ΜΗΔΕ'Ν. ὅπερ αὐτὸς οὐκ ἀποδέχῃ.]

241. ΚΑ'ΠΟΦΡΑΓΝΥ'ΣΑΙ ΚΥ'ΚΛΩι. κύκλῳ σαυτὸν ἀσφαλίζῃ, ἢ αὐτὴν τὴν πρᾶξιν.

244. ΟΥ'ΚΟΥΝ 'ΕΡΕΙ~Σ ΠΟΤ'. τοῦ ἀγγέλου περιπλέκοντος τὸν λόγον, καὶ εὐλαβουμένου σημῆναι τὸ πραχθὲν, ἐπιθυμῶν ὁ Κρέων ἀκοῦσαι, εὔελπιν αὐτὸν ποιεῖ, ὡς ὅτι οὐδὲν πείσεται. οὐ γὰρ ἀπειλεῖ κελεύων εἰπεῖν, ἀλλά φησιν, ὅτι δηλώσας τὸ πρᾶγμα ἄπιθι ἀθῷος. δίδωσιν οὖν καὶ ἀνδράσι βασιλικοῖς τὸ ψεύσασθαι διὰ τὸ χρήσιμον.

246. ΔΙΨΙ'ΑΝ. ξηράν. ΚΟ'ΝΙΝ ΠΑΛΥ'ΝΑΣ. βαλὼν, ἢ λεπτύνας τὴν λεγομένην χυτὴν γῆν.

[247. ΚΑ'ΦΑΓΙΣΤΕΥ'ΣΑΣ. περὶ ἐκεῖνον καθοσιώσας.[u])]

250. ΔΙΚΕ'ΛΛΗΣ. πελέκεως, ἀξίνης. ΣΤΥΦΛΟ'Σ. σκληρά. ΑΡ'Ρ'Ω'Ξ. μὴ ἐσχισμένη. 'ΕΠΗΜΑΞΕΥΜΕ'ΝΗ. ἐσκαμμένη. 'ΑΛΛ' ἌΣΗΜΟΣ 'ΟΥ'ΡΓΑ'ΤΗΣ ΤΙΣ ἯΝ. ὁ τοῦτο ἐργασάμενος, ἄγνωστος ἦν. ἐκπλῆξαι δὲ αὐτὸν βούλεται, ὡς ὅτι ἔκ τινος τῶν κρειττόνων γέγονεν.

[251.

t) Verba ἢ οὕτως usque ad ἐλήλυθα praetermiſſa ſunt in Brunckiana Sophoclis editione, qua quidem ego uti ſoleo, quaeque Voll. IV. 8. maj. prodiit Argentorati 1786. — 89. itemque in recentiſſima.

u) Pro περὶ Brunckius in nota ad hunc verſum e cod. T. ſcribendum monet ἐπ'.

[251. ἘΠΗΜΑΞΕΥΜΈΝΗ. τετριμμένη.
253. ὍΠΩΣ. ἐπεί. Ὁ ΠΡΩ͂ΤΟΣ. ὃν κατ' ἀρχὰς προὐβαλόμεθα φυλάσσειν.]

255. ΤΥΜΒΉΡΗΣ ΜΈΝ ΟΥ͂. ΛΕΠΤῊ Δ' ἌΓΟΣ. οὐ κατὰ βάθος ἦν τεθαμμένος, ἀλλ', ὡς ἔχει x), ἐπιβεβλημένη ἦν ἡ ἄμμος. τοῦτο δὲ ἐποίησεν ὁ θάψας νόμου χάριν. οἱ γὰρ νεκρὸν ὁρῶντες ἄταφον, καὶ μὴ ἐναμησάμενοι y) κόνιν, ἐναγεῖς εἶναι ἐδόκουν. ὥσπερ οὖν τὸ τῆς ἀσεβείας τις ἔγκλημα φεύγων, λεπτὴν κόνιν ἐπιχέει τοῖς νεκροῖς, οὕτως ἦν καὶ ἐπάνω τοῦ Πολυνείκους. καὶ τοῦτο δὲ ἡ Ἀντιγόνη καθαρσίων ἕνεκα πεποίηται. λόγος δέ, ὅτι Βουζύγης Ἀθήνησι κατηράσατο τοῖς περιορῶσιν ἄταφον σῶμα.

[256. ἌΓΟΣ ΦΕΎΓΟΝΤΟΣ. ἰστέον ὅτι οἱ ἐκβεβλημένοι νεκροί, καὶ μὴ τάφου τετυχηκότες, δοκοῦσι τοῖς ὁρῶσιν ὡς ἐναγεῖς μὴ ταφῆς ἠξιῶσθαι. καλυφθεὶς οὖν Πολυνείκης τῇ κόνει, τὸ δοκεῖν ἐναγὴς εἶναι ἐξέφυγεν. ΣΗΜΕΙ͂Α Δ' ΟΥ͂ΤΕ ΘΗΡΌΣ. πολλάκις γὰρ καὶ κύνες καὶ λέοντες καὶ ἄρκτοι σπαράξαντές τι ζῶον, καὶ καταβρώξαντες ὅσον ἠβούλοντο, τὸ λοιπὸν κατέχωσαν εἰς δευτέραν τράπεζαν αὐτοῖς γενησόμενον.

259. ἐπειδὴ γὰρ οἱ λόγοι τῶν φυλάκων ἦσαν, διὰ τοῦτο πρῶτον εἰπὼν ΛΌΓΟΙ, εἶτα ΦΎΛΑΞ ἘΛΈΓΧΩΝ ΦΎΛΑΚΑ εἶπε. καὶ ἔστιν ὅμοιον τῷ παρὰ

x) ὡς ἔτυχε Brunck.

y) ἐπαμησάμενοι Brunck., ut scribendum esse praeceperat Valcken. ad Herodot. p. 630. 12. b. ed. Wesseling.

παρὰ Θουκυδίδῃ· „ἐν ᾗ αἱ Ἀττικαὶ νῆες κ. τ. λ. (ὡς ἀνωτέρω 130.)" T.]

260. ΦΥΛΑΞ ἘΛΕΓΧΩΝ ΦΥΛΑΚΑ. ἐπεὶ ἐκ διαδοχῆς αἱ φυλακαὶ γίγνονται, ἠπορεῦμεν εἰς τὴν τίνος φυλακὴν ἐγεγόνει. ΕΙ (sic) ΓΑΡ ΤΙΣ ΗΝ ἝΚΑΣΤΟΣ. ἕκαστος μὲν γὰρ τὸν πλησίον ἐδόκει πεπραχέναι· ἀκριβῶς δὲ αὐτὸν κατελέγχειν οὐκ ἠδύνατο.

[262. ΕΙΣ ΗΝ ἝΚΑΣΤΟΣ. ἐν ταῖς τῶν ἄλλων ὑπονοίαις.]

264. ἮΜΕΝ Δ' ἝΤΟΙΜΟΙ ΚΑΙ ΜΥΔΡΟΥΣ. εἰώθασι γὰρ οἱ ὀμνύοντες ταῦτα ποιεῖν. μύδρους γὰρ αἴροντες ἐπαρῶνται μένειν τὰ ὅρκια, ἕως αὐτοὶ φανῶσι, καὶ ῥίπτουσιν αὐτοὺς εἰς θάλασσαν, ὅπως σὺν [z]) αἰώνια τὰ ὅρκια ὑπάρχῃ. ὡς καὶ Καλλίμαχος·

Φωκείων [a]) μέχρις κε μένῃ μέγας εἰν ἁλὶ μύδρος.

καὶ τὸ πῦρ δὲ διαπορευόμενοι ὤμνυον. Ἄλλως. ἕτοιμοι ἦμεν πάσας βασάνους ὑπομένειν πρὸς ἔλεγχον. εἰώθασι δὲ ὀμνύοντες καὶ πίστεις διδόντες μύδρους βαστάζειν, καὶ πῦρ ὑπερβαίνειν. τοὺς γὰρ μὴ ἐνόχους τῷ ἁμαρτήματι ᾤοντο καὶ ἐν τούτοις μὴ ἀλγεῖν. μύδρος, πεπυρακτωμένος σίδηρος.

268. ΤΕΛΟΣ Δ' ὍΤ' ΟΥΔΕΝ. τὸ ἑξῆς· ὅτε δὲ ἐρευνῶσιν ἡμῖν, οὐδὲν πλέον τέλος ἐφαίνετο.

275.

z) ἐν Brunck.

a) Φωκαίων Brunck.

275. ΠΑ'ΛΟΣ ΚΑΘΑΙΡΕΙ͂. ἀντὶ τοῦ, καταλαμβάνει, ὥστε ἀπαγγεῖλαί σοι. ΤΟΥ͂ΤΟ ΤΑ'ΓΑΘΟ'Ν ΛΑΒΕΙ͂Ν. ἐπειδὴ εἰς τὰ ἀγαθὰ κλήρους βάλλουσιν, ἐν ἤθει τοῦτό φησι. καὶ εὔκληροι γάρ τινες λέγονται.

[275. ΤΑ'ΓΑΘΟ'Ν, κατ' εἰρώνειαν.]

[275. εἰκότως εἶπε τὸ ΚΑΘΑΙΡΕΙ͂. κίνδυνον γὰρ παρὰ τοῦ Κρέοντος ἐδόκει αὐτῷ ἡ ἀγγελία ἐνεγκεῖν· ἢ ἐπειδὴ πρώην μὲν ἄκαμπτος ἦν, καὶ οὐκ ἐβούλετο τοιαῦτα ὑπηρετεῖν· ὕστερον δὲ ὑπὸ τοῦ πάλου ταύτην τὴν γνώμην κατέβαλε, καὶ ἄκων εἰς τοῦτο ἐχώρησεν. Τ.]

279. 'Η ΞΥ'ΝΝΟΙΑ ΒΟΥΛΕΥ'ΕΙ. πάλαι ἡ σύννοιά μοι βουλεύεται, καὶ οἴεται, μὴ καὶ θεήλατόν ἐστι τὸ πρᾶγμα.

280. ΜΕΣΤΩ͂ΣΑΙ. πληρῶσαι. "ΑΝΟΥΣ ΤΕ ΚΑΙ' ΓΕ'ΡΩΝ. ἐναντίον γὰρ ἡ ἄνοια τῷ γήρᾳ.

[281. "ΑΝΟΥΣ ΤΕ ΚΑΙ' ΓΕ'ΡΩΝ. οὐ γὰρ προσήκει τοῖς γέρουσι μωραίνειν.]

[282. ἢ τὸ ΔΑΙ'ΜΟΝΑΣ ΛΕ'ΓΩΝ ΠΡΟ'ΝΟΙΑΝ "ΙΣΧΕΙΝ διὰ μέσου· τὸ δὲ ΛΕ'ΓΕΙΣ ΟΥ'Κ 'ΑΝΕΚΤΑ' πρὸς τὸ ΤΟΥ͂ΔΕ ΤΟΥ͂ ΝΕΚΡΟΥ͂ ΠΕ'ΡΙ. ἢ πρὸς τὸ ΛΕ'ΓΕΙΣ ΟΥ'Κ 'ΑΝΕΚΤΑ' ὑποστικτέον. Τ.]

285. 'ΑΜΦΙΚΙ'ΟΝΑΣ. τοὺς ἀμφοτέρωθεν ὑπὸ κιόνων βασταζομένους ναούς.

[285. "ΕΚΡΥΠΤΟΝ, ἐν τάφῳ. 'ΑΜΦΙΚΙ'ΟΝΑΣ, τοὺς ἐν κύκλῳ κίοσι περιειλημμένους.

287. ΝΟ'ΜΟΥΣ, τοὺς περὶ τὰς θυσίας ὕμνους. ΔΙΑΣΚΕΔΩ͂Ν, συγχύσων.]

[289.

[289. τὸ ΤΑΥ͂ΤΑ ἢ ἀντὶ τοῦ τὴν Πολυνείκους ταφὴν νοητέον, ἵν᾽ ᾖ τὸ ΜΌΛΙΣ ΦΈΡΟΝΤΕΣ ἀντὶ τοῦ οὐ προφανῶς, ἀλλὰ συνεσταλμένως προτείνοντες· ἢ ἀντὶ τοῦ, ἃ περὶ Πολυνείκους ἐθέσπιστα, ἵν᾽ ᾖ τὸ ΜΌΛΙΣ ΦΈΡΟΝΤΕΣ ἀντὶ τοῦ δυσχερῶς καὶ βαρέως ταῦτα δεχόμενοι. Τ.]

290. ἘΡΡΌΘΟΥΝ ἘΜΟΊ. ἠρέμα ψιθυρίζοντες ὑβρίζόν με. ΚΡΥΦΗ͂ ΚΆΡΑ ΣΕΙΌΝΤΕΣ. οἷον μὴ πειθόμενοι τοῖς ἐμοῖς κηρύγμασι, μόνον συνήνουν μοι, οὐχ οὕτω διακείμενοι. ΟΥ᾽Δ᾽ ὙΠΟ᾽ ΖΥΓΩ͂Ι. ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν ὑποζυγίων τῶν μὴ βουλομένων ὑπὸ τὸν ζυγὸν εἶναι. ταῦτα, φησὶν, ὑπ᾽ ἐκείνων πράττεται τῶν μὴ [b]) βουλομένων λάθρα σαλεῦσαι τὴν ἡμετέραν ἀρχήν.

[292. ΛΌΦΟΝ, τὸν τράχηλον. ΣΤΈΡΓΕΙΝ ἘΜΈ. ὑπομένειν ἐμέ, ἤγουν ἃ ἐγὼ θεσπίζω.]

293. ἘΚ ΤΩ͂ΝΔΕ ΤΟΥ͂ΤΟΥΣ. ἀπὸ τούτων, φησί, τῶν δυσαρεστούντων μου [c]) τοῖς κηρύγμασιν, οἱ φύλακες μισθὸν λαβόντες, ἔθαψαν τὸν νεκρόν. ΠΑΡΗΓΜΈΝΟΥΣ. ἠπατημένους.

[297. ἘΞΑΝΊΣΤΗΣΙΝ, ὑπὸ τῶν δυνατωτέρων ἐξελαυνομένους. ἢ ἐξάγει εἰς ἐμπορίας.]

[296. εἰκότως εἶπε τὸ ΝΌΜΙΣΜΑ. ἐκ νόμου γὰρ πάντα ἐτάχθησαν ἐνεργεῖσθαι.

299. τὸ ΒΡΟΤΩ͂Ν πρὸς τὸ ΦΡΈΝΑΣ συναπτέον, ἢ πρὸς τὸ ΠΡΆΓΜΑΤΑ, οὕτω· πρὸς αἰσχρὰ

b) μὴ omifit Brunck.

c) μοι Brunck.

σχρὰ πράγματα ἐλθεῖν βροτῶν, ἤτοι πρὸς δυστυχίας καὶ ἀφανισμούς. T.]

302. ΜΙΣΘΑΡΝΟΥ͂ΝΤΕΣ. μισθὸν λαβόντες. ῎ΗΝΥΣΑΝ. ἀντὶ τοῦ ἐτιμωρήθησαν. ΧΡΟ΄ΝΩι ΠΟΤ᾽ ἘΞΕ΄ΠΡΑΞΑΝ. ἀντὶ τοῦ, φανεροὶ ἔσονται καὶ τιμωρηθήσονται.

304. ᾽ΑΛΛ᾽ ΕΙ῎ΠΕΡ ῎ΙΣΧΕΙ ΖΕΥ΄Σ. ὅ ἐστιν, εἰ τιμῶ καὶ σέβω τὸν Δία, καὶ μὴ ἐπιορκῶ αὐτόν. ΟΥ᾽Χ ῾ΥΜΙ͂Ν ΑΙ῞ΔΗΣ ΜΟΥ͂ΝΟΣ ᾽ΑΡΚΕ΄ΣΕΙ. οὐκ εὐθὺς ὑμᾶς τῷ Αιδῃ παραδώσω, ἀλλὰ τιμωρίαις κρεμασταῖς παραδούς, βαρύτερον τὸ ζῆν τοῦ θανεῖν ὑμῖν ἀπεργάσομαι. παρὰ τὸ Ὁμηρικόν (Ιλ. Β. 392.)

οὔ οἱ ἔπειτα
ἄρκιον ἐσσεῖται φυγέειν κύνας ἠδ᾽ οἰωνούς.

309. ΤΗ΄ΝΔΕ ΔΗΛΩ΄ΣΗΘ᾽ ῞ΥΒΡΙΝ. ὁμολογήσητε ταύτην τὴν καταφρόνησιν. ῞ΙΝ᾽ ΕΙ᾽ΔΟ΄ΤΕΣ ΤΟ᾽ ΚΕΡΔΑΙ΄ΝΕΙΝ. ἵνα μαθόντες, ὅθεν δεῖ κερδαίνειν, τὸ λοιπὸν ἐκεῖνα ἁρπάζητε.

315. ΕΙ᾽ΠΕΙ͂Ν ΔΕ᾽ ΔΩ΄ΣΕΙΣ. ἐπιτρέψεις καὶ ἐμοὶ εἰπεῖν, ἢ ἀπέλθω;

316. ΟΥ᾽Κ ΟΙ͂ΣΘΑ ΚΑΙ᾽ ΝΥ͂Ν. ἄπιθι. καὶ γὰρ d) νῦν λέγων ἀνιαρός μοι εἶ.

[317. ᾽ΕΝ ΤΟΙ͂ΣΙΝ ᾽ΩΣΙ΄Ν. ἐπιπολαίως λυπῇ, ἢ εἰς βάθος;]

318. ῾ΡΥΘΜΙ΄ΖΕΙΣ. σχηματίζεις, διατυποῖς.

319.

d) γὰρ omisit Brunck.

319. Ὁ ΔΡΩ͂Ν Σ᾽ ἈΝΙΑ͂Ι. *συνετῶς ὑπὲρ τῶν ἀγγελθέντων ἀπελογίσατο, ὡς οὐκ ὢν αἴτιος.*

[319. Σ᾽ ἈΝΙΑ͂Ι ΤΑ῀Σ ΦΡΈΝΑΣ. *μέρος καὶ ὅλον.*]

320. ὩΣ ΛΆΛΗΜΑ ΔΗ͂ΛΟΝ. *λάλημα τὸ περίτριμμα τῆς ἀγορᾶς, οἷον πανοῦργος.*

321. ΟΥ̓͂ΚΟΥΝ ΤΌΔ᾽ ἜΡΓΟΝ. *ἀντὶ τοῦ, οὐδέποτε ἐφλυάρησα.*

323. Ἦ ΔΕΙΝΟ͂Ν Ὧι ΔΟΚΕΙ͂ ΓΕ. *δεινὸν τοῦτό ἐστι, τὸ ψευδῆ ὑπονοεῖν. οὐκ ἔστι γὰρ τὴν δόξαν ἐκείνων μεταστρέψαι.*

324. ΚΌΜΨΕΥΕ ΝΥ͂Ν ΤΗ͂Ν ΔΌΞΑΝ. *σεμνολόγει, τὴν δόκησιν περιλάλει. κομψοὺς γὰρ ἔλεγον, οὓς νῦν ἡμεῖς περπαίρους*[c]) *καὶ πολυλάλους φαμέν.* ΕἸ ΔῈ ΤΑΥ͂ΤΑ ΜΉ. *τὸ ἑξῆς· εἰ δὲ μὴ φανεῖτέ μοι τοὺς ταῦτα δρῶντας.* ΤᾺ ΔΕΙΝᾺ ΚΈΡΔΗ. *γράφεται* ΤᾺ ΔΕΙΛΆ, *ἀντὶ τοῦ, τὰ κακά· ἀπὸ τοῦ τοὺς δειλοὺς εἶναι ἀχρείους.*

[324. ΚΌΜΨΕΥΕ. *σεμνολόγει γνωματεύων.* ΤᾺ ΔΕΙΛΆ, *τὰ κακὰ καὶ ἀπρεπῆ.*]

[323. Ἦ ΔΕΙΝΟ͂Ν. *ἢ καὶ ὄντως ἐὰν δοκῇ καὶ ὑπολαμβάνῃ τις κατά τινός τι, δεινὸν καὶ χαλεπὸν ὑπάρχει καὶ τὸ δοκεῖν καὶ*[f]) *ὑπολαμβάνειν ψευδῆ. δέον δὲ εἰπεῖν, καὶ ἐὰν δοκῇ ψευδῆ,* ΔΟΚΕΙ͂Ν *εἶπε.*[g]) *καὶ εὕροις ἂν πολλὰ τοιαῦτα ἑτέρως*

c) *περπέρους* Brunck.

f) Ed. Turn. et Stephani *καὶ τὸ* —

g) Ed. Turn. et Stephani *καὶ ἐὰν δοκῇς, ψευδῆ δοκεῖν εἶπε.* Mox post *εὕροις* omittunt *ἄν*.

ρως σχηματιζόμενα, καὶ οὐ πρὸς τὴν ἔμπροσθεν σύνταξιν. λέγει δὲ τὸ ΨΕΥΔΗ͂ ΔΟΚΕΙ͂Ν, διὰ τοῦτο, ὅτι εἰ[h]) καὶ ἡ ψευδὴς δόξα οὐ τοσοῦτον λυπεῖ, ἀλλ' ὅλως τὸ δοξάζειν κακόν ἐστιν.

327. ᾿ΑΛΛ' ΕΥ῾ΡΕΘΕΙ῾Η. τοῦτο ἀρχόμενος ἀπιέναι ἔλεγε, μὴ ἀκούοντος Κρέοντος. ἢ γὰρ ἄν[i]) κατὰ νώτου πολλὰς ἐδέξατο. Τ.]

328. ΤΟΥ͂ΤΟ ΓΑ῾Ρ ΤΥ῾ΧΗ ΚΡΙΝΕΙ͂. ἀπιὼν ὁ θεράπων καθ' ἑαυτὸν ταῦτά φησιν. οὐ γὰρ δυνατὸν ὑπὸ τοῦ Κρέοντος[k]) ταῦτα λέγεσθαι. ὡς καὶ ἐν τοῖς Κωμικοῖς.

[ΜΕΤΡ. 332. ΠΟΛΛΑ῾ ΤΑ῾ ΔΕΙΝΑ῾. Τὰ τοιαῦτα εἴδη τῶν χορῶν καλεῖται, ὡς εἴρηται, ἐπῳδικά. γίνεται δὲ ὥσπερ τριὰς ἐπῳδική, οὕτω καὶ τετρὰς καὶ πεντὰς καὶ ἐπιπλεῖον. ἔστι γοῦν τὰ παρόντα πεντὰς ἐπῳδική. τῆς πρώτης οὖν στροφῆς τὰ κῶλα ια, καὶ τὰ τῆς ἀντιστροφῆς τοσαῦτα. τὸ πρῶτον χοριαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον ἐκ χοριάμβου καὶ διϊάμβου. τὸ δεύτερον ἀντισπαστικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον ἐξ ἐπιτρίτου τετάρτου καὶ διϊάμβου. τὸ τρίτον περίοδος· ἐκ τροχαϊκῆς γὰρ καὶ ἰαμβικῆς συζυγίας σύγκειται. τὸ δ ὅμοιον τῷ δευτέρῳ. τὸ ε ἰωνικὸν ἀπ' ἐλάττονος δίμετρον ἀκατάληκτον ἐξ ἰωνικοῦ καὶ διτροχαίου. τὸ ς, ἰαμβικὸν δίμετρον βραχυκατάληκτον. τὸ ζ ἰαμβικὸν δίμετρον ὑπερκατάληκτον. τὸ η χοριαμβικὸν δίμετρον

h) εἰ non habet ed. Turn. et Steph.

i) Ed. Turn. et Steph. εἰ γὰρ ἂν, —

k) Brunck. πρὸς τὸν Κρέοντα.

τρον καταληκτικὸν ἐκ χοριάμβου καὶ ἀναπαίστου· εἰ δὲ βούλει, δακτυλικὸν πενθημιμερές. τὸ θ ἀναπαιστικὸν δίμετρον βραχυκατάληκτον. τὸ δέκατον ὅμοιον βραχυκατάληκτον εἰς δισύλλαβον. τὸ ια ἀντισπαστικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον ἐξ ἐπιτρίτου τετάρτου καὶ διτροχαίου, γλυκώνειον. ἐπὶ τῷ τέλει τῆς στροφῆς καὶ ἀντιστροφῆς παράγραφος μόνη. T.]

332. ΠΟΛΛΑ' ΤΑ' ΔΕΙΝΑ'. ἐν σχήματι εἶπεν ἀντὶ τοῦ· πολλῶν ὄντων τῶν δεινῶν, οὐδὲν ἐστιν ἀνθρώπου δεινότερον. ΤΟΥ͂ΤΟ ΚΑΙ' ΠΟΛΙΟΥ͂. τοῦτο τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων. ΠΕΡΙΒΡΥ'ΧΟΙΣ. τοῖς ἠχώδεσιν· ἢ τοῖς καλύπτουσι τὴν ναῦν. τοῖς γὰρ ἐν τοιαύτῃ ὥρᾳ τοῦ ἔτους πλέουσι μονονουχὶ τὰ κύματα [l]) φέρεται ἡ ναῦς· ἢ τοῖς κυματίζουσι τὴν ναῦν. τὸ μὲν γὰρ καθόλου κεκρυμμένον ὑπὸ ὕδατος, ὑποβρύχιόν ἐστιν. Ομηρος· (Οδ. Ε. 319.)

Τὸν δ' ἄρ' ὑπόβρυχα θῆκε πολὺν χρόνον.

τὸ δὲ ἕτερον, περιβρύχιον καλεῖται. ΘΕΩ͂Ν ΤΕ ΤΑ'Ν 'ΥΠΕΡΤΑ'ΤΑΝ. τοῦτο ὡς ἐν πανουργίᾳ οὐ δεῖ ἀκούειν, ἀλλὰ διὰ τὴν ἐπίνοιαν αὐτῶν. εἰ γάρ τις καταμάθοι πῶς ἐπενόησαν τὸ ἀροτριᾶν ἢ σπείρειν, θαυμάσειεν.[m]) 'ΑΠΟΤΡΥ'ΕΤΑΙ. γεωπονεῖ, ἢ ἀποσχίζει τὴν γῆν. καθότι ἐν τῷ ἀροτριᾶν σχίζει καὶ δαμάζει τὴν γῆν. ΠΑΛΛΟΜΕ'ΝΩΝ. γράφεται 'ΙΛΛΟΜΕ'ΝΩΝ. καὶ περικυκλούντων τῶν ἀρότρων

l) Brunck. διὰ τὰ κύματα.

m) θαυμάσειεν ἂν Brunck.

τρων ἔτος ἐξ ἔτους. ἹΠΠΕΊΩι ΓΈΝΕΙ ΠΟΛΕΥ'ΩΝ. ταῖς ἡμιόνοις. Ομηρος· (Ιλ. Κ. 352.)

αἱ γάρ τε βοῶν προφερέστεραί εἰσιν
ἑλκέμεναι νειοῖο βαθείης πηκτὸν ἄροτρον.

τινὲς δὲ ἵπποις χρῶνται εἰς ἀροτριασμόν.

[332. ΔΕΙΝΆ. σοφὰ καὶ πανοῦργα. ΔΕΙΝΌΤΕΡΟΝ. σοφώτερον.

336. ΠΕΡΙΒΡΥΧΙ'ΟΙΣΙ. περισσῶς ἢ κύκλῳ ἠχοῦσι.

341. ἹΠΠΕΊΩι ΓΈΝΕΙ. οὐ γὰρ μόνον βουσίν, ἀλλὰ καὶ ἵπποις ἐν ἑτέροις τόποις ἀροῦσιν, ὥσπερ καὶ ἀλοῦσιν. ΠΟΛΕΥ'ΟΝ, στρέφον, βωλοκοποῦν.]

[332. ΠΟΛΛΑ' ΤΑ' ΔΕΙΝΆ. τοῦτο ὁ Χορὸς λέγει διὰ τὸν λάθρα θάψαντα τὸν Πολυνείκην, καὶ μὴ γνωσθέντα ὅστις ἦν.

339. σύναπτε τὸ ἈΚΑΜΆΤΩΝ πρὸς τὸ ΘΕΩ͂Ν, ἤτοι τῶν ἀκαμάτων καὶ ἀπαύστων καὶ ἀϊδίων θεῶν. τὸ ΕἸΛΟΜΈΝΩΝ δέ, ἀντὶ τοῦ, τῶν ἀπὸ ἔτους εἰς ἔτος κινουμένων πρὸς τὸ n) ἀροτριᾶν ἀρότρων. ΕἸΛΟΜΈΝΩΝ δὲ εἶπεν, ἐπειδή, ὥσπερ κύκλου τινὸς τοῦ χρόνου διερχομένου, κατὰ τὸν αὐτὸν ἀεὶ καιρὸν κινοῦσι πρὸς τὸ ἀροῦν ἄροτρα, ὥσπερ δὴ καὶ πρὸς τὸ θερίζειν, δρέπανα, τὰ μὲν ἐν χειμῶνι, τὰ δ' ἐν θέρει. T.]

344. ἈΜΦΙΒΑΛΩ͂Ν ἌΓΕΙ. περιβαλὼν τοῖς δικτύοις ἀγρεύει. ἘΝΑΛΙ'ΑΝ ΦΥ'ΣΙΝ. τοὺς ἰχθύ-

n) πρὸς τὸ abest in ed. Turn. et Steph.

ἰχθύας. ΣΠΕΙΡΑΙΣΙ ΔΙΚΤΥΟΚΛΩΣΤΟΙΣ. τοῖς σχοινίοις, τοῖς εἰς δίκτυον κεκλωσμένοις, οἳ [o]) συγκλείουσι τὰ δίκτυα. ἀπὸ κοινοῦ δὲ τὸ ἈΜΦΙΒΑΛΩΝ ἌΓΕΙ.

349. ΚΡΑΤΕΙ͂ ΔΕ ΜΗΧΑΝΑΙ͂Σ. καθολικόν τοῦτό φησιν, ὅτι ἐν ζώοις ὁ ἄνθρωπός ἐστι πολυμήχανος καὶ ἔντεχνος. καὶ Θεόκριτος· (Εἰδ. ιέ. 83.) Σοφόν τι χρῆμ᾽ ἄνθρωπος. [p]) ἐπεὶ δὲ ἀνωτέρω εἶπεν, ὅτι περιγίγνεται πάντων τῶν ζώων ὁ ἄνθρωπος, ἐνταῦθα τὸ ΜΗΧΑΝΑΙ͂Σ προσέθηκεν ἐπὶ τῶν τιθασσευομένων. οὐ γὰρ μόνον κρατῆσαι δυνατός, ἀλλὰ καὶ τιθασσεῦσαι. ἈΜΦΙΛΟΦΟΝ ΖΥΓΟΝ. ἀντὶ τοῦ, περιβαλὼν αὐτῷ ζυγόν, περὶ τὸν λόφον ὑπάγει. [q]) ἢ ἈΜΦΙΛΟΦΟΝ, τὸν ἀμφιτράχηλον, τὸν ἀμφοτέρωθεν συνέχοντα τοὺς λόφους τῶν ὑποζυγίων. καὶ λείπει ἡ ὑπό. ὑπὸ ζυγὸν ἄγει.

[343. ΚΟΥΦΟΝΟΩΝ. κούφως καὶ ταχέως φερομένων.

348. ΠΕΡΙΦΡΑΔΗΣ. σοφὸς καὶ περίνους.]

[351. ἈΜΦΙΛΟΦΟΝ. τὸν κατ᾽ ἄμφω τὰ μέρη ἐπαναστήματα ἔχοντα· ἢ τὸν περικείμενον τοῖς λόφοις καὶ τραχήλοις τῶν ζώων. T.]

[ΜΕΤΡ. 354. ΚΑΙ ΦΘΕΓΜΑ. Τῆς δευτέρας ταύτης στροφῆς τὰ κῶλα ια᾽ καὶ τὰ τῆς ἀντιστροφῆς τοσαῦτα. τὸ α. προσοδιακὸν δίμετρον ἀκατάληκτον ἐξ ἰωνικοῦ ἀπὸ μείζονος καὶ χοριάμβου. τὸ

o) εἰς Brunck.

p) ἄνθρωπος Brunck.

q) Brunck. non poſt ζυγόν, ſed poſt λόφον comma poſuit.

τὸ δεύτερον ὅμοιον ἐκ παίωνος δευτέρου ἀντὶ ἰωνικοῦ καὶ χοριάμβου. τὸ τρίτον ὅμοιον τῷ πρώτῳ. τὸ τέταρτον ἀντισπαστικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον γλυκώνειον ἐξ ἀντισπάστου καὶ ἐπιτρίτου τρίτου· ἐν τῷ πρώτῳ δὲ κώλῳ τὸν ἐπίτριτον πεντασύλλαβον ἔχει. τὸ ε περίοδος, δίμετρον καταληκτικὸν ἐξ ἰαμβικῆς συζυγίας καὶ τροχαϊκῆς καταληκτικῆς· (εἰ δὲ βούλει, ἀντισπαστικὸν Φερεκράτειον δίμετρον καταληκτικὸν ἐκ διϊάμβου καὶ κρητικοῦ). τὸ ϛ παιωνικὸν δίμετρον καταληκτικὸν ἐκ παίωνος πρώτου καὶ χορείου· (εἰ δὲ βούλει, χοριαμβικὸν ἡμιόλιον ἐκ χοριάμβου πεντασυλλάβου καὶ δύο συλλαβῶν). τὸ ζ ἰαμβικὸν δίμετρον βραχυκατάληκτον καθαρόν. τὸ η χοριαμβικὸν δίμετρον καταληκτικὸν ἐξ ἰαμβικῆς συζυγίας καὶ χοριάμβου καταληκτικοῦ, ἤτοι δακτύλου· εἰ δὲ βούλει, ἰαμβικὸν ὅμοιον τῷ ἑβδόμῳ, τὸν τρίτον ἔχον πόδα δάκτυλον· (ἔχει δὲ καὶ ἐν τῷ πρώτῳ κώλῳ συνίζησιν). τὸ θ τροχαϊκὸν δίμετρον καταληκτικόν, ἤτοι ἑφθημιμερὲς Εὐριπίδειον. τὸ ι ὅμοιον τῷ ζ. τὸ ια ἀντισπαστικὸν ἡμιόλιον ἐξ ἀντισπάστου καὶ σπονδείου. ἐπὶ τῷ τέλει τῆς τε στροφῆς καὶ ἀντιστροφῆς παράγραφος μόνη. T.]

354. ΦΘΕΓΜΑ. τὴν ἀνθρωπίνην διάλεξιν. ΚΑΙ ἈΣΤΥΝΟΜΟΥΣ ὈΡΓΑΣ. τὴν περὶ τῶν μετεώρων φιλοσοφίαν. τὴν τῶν νόμων ἐμπειρίαν,[r]) δι' ὧν τὰ ἄστεα νέμονται, ὅ ἐστι διοικοῦνται. ΔΥΣΑΥΛΩΝ. δυσχερῆ τὸν ἐπαυλισμὸν ποιούντων.

ΑΙ"-

r) ΗΝΕΜΟΕΝ ΦΡΟΝΗΜΑ. τὴν περὶ τῶν κτλ. ΑΣΤΥΝΟΜΟΥΣ ΟΡΓΑΣ, τὴν τῶν νόμων ἐμπειρίαν. Brunck.

ΑΙ'ΘΡΙΑ. ψυχρά. ΔΥ'ΣΟΜΒΡΑ ΦΕΥ'ΓΕΙΝ ΒΕ'ΛΗ. εὐαίσθητός ἐστι καὶ οἰκοδομημάτων. ΠΑΝΤΟΠΟ'ΡΟΣ. εἰς πάντα μηχανὰς ἐξευρίσκων, καὶ ἐπ' οὐδὲν ἄπορος τῶν μελλόντων, θανάτου μόνον οὐχ εὗρεν ἴαμα. ΝΟ'ΣΩΝ Δ' 'ΑΜΗΧΑ'ΝΩΝ ΦΥΓΑ'Σ. ὡς ἰατρικὴν δίαιταν, γυμναστικήν, καὶ τὰ ὅμοια. ταῦτα δὲ οὐκ ἂν ἕτερον ζῶον μηχανήσαιτο. ΣΥΜΠΕ'ΦΡΑΣΤΑΙ. ἐπινενόηκε καὶ γιγνώσκει.

[354. ΦΘΕ'ΓΜΑ. τὴν ῥητορικήν. 'ΗΝΕΜΟ'ΕΝ ΦΡΟ'ΝΗΜΑ. τὴν φιλοσοφίαν, τὴν, ἀέρος δίκην, τοῖς πολλοῖς ἀκατάληπτον. 'ΑΣΤΥΝΟ'ΜΟΥΣ 'ΟΡΓΑ'Σ. τὰς ἐν τῇ πόλει τῶν νόμων δίκας. 'ΕΔΙΔΑ'ΞΑΤΟ. ἐφεῦρεν. χρῶνται δὲ οἱ ῥήτορες αὐτῷ ἀντὶ τοῦ, εἰς διδασκάλου ἔπεμψε.

356. ΔΥΣΑΥ'ΛΩΝ. εἰς οὓς δυσκόλως αὐλίζεταί τις. ΠΑ'ΓΩΝ. χαλάζης, χιόνος, ὑετοῦ, πάχνης. τὸ δὲ ΑΙ'ΘΡΙΑ, ἀντὶ τοῦ ἐκτὸς οἴκου.

359. ΠΑΝΤΟΠΟ'ΡΟΣ. παμμήχανος. 'ΕΠ' ΟΥ'ΔΕ'Ν ΤΟ' ΜΕ'ΛΛΟΝ. ἃ γὰρ ὕστερον βλάψει αὐτόν, προασφαλίζεται.

363. ΞΥΜΠΕ'ΦΡΑΣΤΑΙ. κατενόησε καὶ ἐφεῦρε.]

354. εἰκότως εἶπεν 'ΟΡΓΑ'Σ. οἱ γὰρ μὴ πειθόμενοι τοῖς νόμοις, χαλεπῶν αὐτῶν πειρῶνται. ἰστέον ὅτι τῷ 'ΕΔΙΔΑ'ΞΑΤΟ οἱ ῥήτορες*) ἀντὶ τοῦ εἰς διδασκάλου ἔπεμψε χρῶνται. φησὶ γὰρ 'Αριστεί-

*) Verbis ἰστέον ὅτι omissis τὸ δ' ἐδιδάξατο οἱ ῥήτορες μὲν exhibet ed. Turn. et Steph.

στείδης· „οὐκ ἐδιδάξατο τοὺς παῖδας, ἀλλ' ἐδίδαξεν αὐτός.“ καὶ Ἀριστοφάνης (Νεφ. 1338.)

ἐδιδαξάμην μέντοι σέ, νὴ Δί', ὦ μέλε,
τοῖσιν δικαίοις ἀντιλέγειν.

νῦν δὲ ἀντὶ τοῦ ἔφευρε καὶ ἐδίδαξε[t]) κεῖται. T.]

364. ΣΟΦΟ'Ν ΤΙ ΤΟ' ΜΗΧΑΝΟ'ΕΝ. τὸ μηχανόεν τῆς τέχνης σοφὸν ἔχων. ὅ ἐστι, τὸ μηχανόεν τῆς ἐπιτεχνήσεως σοφὸν ἔχων, ὡς οὐκ ἄν τις προσδοκήσειεν, οὐ μίαν ὁδὸν βαδίζει τὴν ἐπὶ τὰ ἀμείνω, ἀλλὰ ποτὲ μὲν ἐπὶ τὰ ἀγαθὰ φέρεται, ποτὲ δὲ ἐπὶ τὰ χείρω. ΝΟ'ΜΟΥΣ ΠΑΡΕΙ'ΡΩΝ ΧΘΟΝΟ'Σ. ὁ πληρῶν τοὺς νόμους καὶ τὴν δικαιοσύνην, ὑψίπολις γίγνεται, ὅ ἐστιν ἐν τῇ πόλει ὑψηλός. ἌΠΟΛΙΣ ὍΤΩι ΤΟ' ΜΗ' ΚΑΛΟ'Ν. ἄπολις δὲ ἐκεῖνος καὶ ταπεινὸς τῇ πολιτείᾳ, ᾧ τινι μὴ τὸ καλὸν σύνεστι, καὶ ὅστις οὐ μετὰ τόλμης τὸ καλὸν ἐκπληροῖ. ὍΣ ΤΑ'Δ' ἝΡΔΕΙ. ὃς τοιοῦτον ἐπιτετήδευκε βίον.

[367. ΠΑΡΕΙ'ΡΩΝ. ὁ φυλάττων τοὺς ἐν τῇ γῇ ὄντας νόμους, καὶ τὴν θείαν δίκην σεβόμενος. ἜΝΟΡΚΟΝ δὲ λέγει τὴν δίκην, ἣν εἰς ὅρκον πάντες προβαλλόμεθα.

370. ΤΟ'ΛΜΑΣ. ἀναιδείας καὶ κακογνωμοσύνης.

371. ΠΑΡΕ'ΣΤΙΟΣ. σύνοικος. ἼΣΟΝ ΦΡΟΝΩ͂Ν. ὅμοιον ἐμοί. ὁμοδίαιτος. ΤΑ'Δ' ἝΡΔΕΙ. τὰ περὶ τῆς ταφῆς.]

t) Pro καὶ ἐδίδαξε ed. Turn. et Steph. τὸ ἐδιδάξατο.

[365. τὸ ΤΕ'ΧΝΑΣ οὐκ ἔστι γενική, ὥς οἴονταί τινες, ἀλλ' αἰτιατική, οὕτως· ἔχων τὸ μηχανόεν καὶ τὸ ἐφευρίσκον τέχνας, τουτέστι τὸ μηχανᾶσθαι καὶ περινοεῖν τέχνας, σοφὸν ὑπὲρ ἐλπίδα.

366. ΚΑΙ' ΓΑ'Ρ ΠΟΤΕ. Οὕτω χρὴ γράφειν τὰ παρόντα κῶλα· καὶ γάρ ποτε μὲν καλόν, ἄλλοτ' αὖθις δ' ἐπ' ἐσθλὸν ἕρπει, ἵν' εἶεν ὅμοια τοῖς τῆς στροφῆς κώλοις. ἐνταῦθα δὲ καὶ κῶλον ἦν περισσὸν τὸ ϛ, διὸ καὶ ἐξεβλήθη παρ' ἐμοῦ· οὐ γὰρ χρὴ πλείονα κῶλα τὴν ἀντιστροφὴν ἔχειν τῆς στροφῆς. u)

369. "ΟΤΩι ΤΟ' ΜΗ' ΚΑΛΟ'Ν. ἤγουν ὅστις δι' οἰκείαν κακίαν ἀμέτοχός ἐστι τῶν καλλίστων, καὶ οὐ κατὰ νόμους καὶ θείαν βούλησιν φέρεται. τοῦτο δὲ λέγει διὰ τὸν θάψαντα Πολυνείκην. εἰς τοῦτο γὰρ φέρει καὶ τὸ ΤΟ'ΛΜΑΣ ΧΑ'ΡΙΝ. ἐκ δὲ τούτου πίστιν καὶ ἀσφάλειαν ἑαυτῷ περιποιεῖται ὁ Χορὸς πρὸς τὸν Κρέοντα, τὰ συμφέροντα αὐτῷ φθεγγόμενος. ὕστερον δὲ ἀπορῶν εἰς θεοὺς ἀναφέρει τὸ πρᾶγμα, καὶ ΔΑΙΜΟ'ΝΙΟΝ ΤΕ'ΡΑΣ φησὶ τὴν ταφήν. Τ.]

[ΜΕΤΡ. 374. 'ΕΣ ΔΑΙΜΟ'ΝΙΟΝ. Η ἐπῳδὸς αὕτη κώλων ἐστὶν η· ὧν τὰ μὲν ϛ ἀναπαιστικὰ δίμετρα ἀκατάληκτα. τὸ ζ ὅμοιον μονόμετρον, ὃ καὶ παρατέλευτον ὀνομάζεται· τὸ δὲ η ἑφθημιμερές, ὃ καλεῖται παροιμιακόν. ἐπὶ τῷ τέλει κορωνὶς καὶ παράγραφος, δηλοῦσαι ὡς τὸ ᾆσμα τετέλεσται. Τ.]

374.

u) Hanc notam omisit Brunck.

374. ΈΣ ΔΑΙΜΟ'ΝΙΟΝ ΤΕ'ΡΑΣ. *ὁρῶντες ἑλκομένην τὴν Ἀντιγόνην, ἐκπλήττονται ὅτι γυνὴ ἦν ἡ ὑπερβᾶσα τὸ κήρυγμα.* ἈΜΦΙΝΟΩ͂. *περισσὴ ἡ ἀμφί.* ἈΠΙΣΤΟΥ͂ΣΑΝ. *μὴ πειθαρχοῦσαν.*

[ΜΕΤΡ. 382. ῞ΗΔ' ἘΣΤ' ἘΚΕΙ'ΝΗ. *Αἱ περίοδοι αὗται στίχων εἰσὶν ἰαμβικῶν τριμέτρων ἀκαταλήκτων ῥμβ. ὧν τελευτή, Κείνους· ἐμοῦ δὲ ζῶντος οὐκ ἄρξει γυνή. ἐπὶ τῷ τέλει κορωνίς.* Τ.]

[384. ἌΨΟΡ'ῬΟΣ. *ὀπισθόρμητος.*]

385. ἘΞΕ'ΒΗΝ. *προῦβην.**)

[385. ΞΥ'ΜΜΕΤΡΟΣ. *μετρία καὶ συμφέρουσα. ἤγουν τί παρὰ τὰ πρόσθεν νέον γέγονε καλόν;*]

386. ἈΠΩ'ΜΟΤΟΝ. *ἀντὶ τοῦ ἀπηγορευμένον καὶ ἀπροσδόκητον. ἀντὶ τοῦ, οὐκ ὀφείλει τις ἀπομόσασθαι περί τινος, ὅτι οὐκ ἂν αὐτὸ πράξειεν. ἡ γὰρ πρώτη δόκησις ἐκκρούεται ἀπὸ τῆς ἐπιγιγνομένης δόξης δευτέρας. τοῦτο δέ φησιν, ὅτι, τοῦ Κρέοντος ἀπειλήσαντος, τότε ὤμοσε μηκέτι ἐμφανὴς ἔσεσθαι· νῦν δὲ εὑρὼν τὴν Ἀντιγόνην, πάλιν ἐλήλυθε.* ΨΕΥ'ΔΕΙ ΓΑ'Ρ Ἡ ἘΠΙ'ΝΟΙΑ. *ψευδῆ ποιεῖ. ἡ γὰρ ἐπίνοια, ὅ ἐστιν ἡ ἐπιοῦσα γνώμη, τὴν ἀπελπίσασαν γνώμην ψευδῆ ποιεῖ.*

[387. ΨΕΥ'ΔΕΙ. *ψευδοποιεῖ ἡ ἐπελθοῦσα διάνοια τὴν πρόσθεν γνώμην.*

388. ΣΧΟΛΗ͂, *οὐδαμῶς.*

389. ΤΟ'ΤΕ. *ὅτε τὴν ταφὴν ἐμήνυον.*]

390.

*) ΠΡΟΥ'ΒΗΝ. ἐξέβην. Brunck.

390. ῾Η ΓΑ'Ρ ̓ΕΚΤΟ`Σ ΚΑΙ` ΠΑΡ' ̓ΕΛΠΙ'ΔΑ. ἡ ἀπροσδόκητος χαρὰ οὐκ ἔοικεν εἰς τὸ μέγεθος τῇ ἄλλῃ ἡδονῇ· ὅ ἐστι, πᾶσαν ἡδονὴν νικᾷ τὸ μέγεθος τῆς παρ' ἐλπίδα χαρᾶς. ΚΑΙ'ΠΕΡ ̓ΩΝ ̓ΑΠΩ'ΜΟΤΟΣ. καίπερ ὀμωμοκὼς μὴ ἐλθεῖν.

[390. ̓ΕΚΤΟ`Σ ΚΑΙ` ΠΑΡ' ̓ΕΛΠΙ'ΔΑΣ. τὸ ἐκτὸς καὶ τὸ παρὰ ἐκ παραλλήλου.]

[390 — 2. σύναπτε τὸ ̓ΑΛΛΑ' πρὸς τὸ ῞ΗΚΩ. τὰ λοιπὰ δὲ διὰ μέσου. Τ.]

394. ΚΛΗ͂ΡΟΣ ̓ΕΝΘΑ'Δ' ΟΥ'Κ ̓́ΕΠΑΛΛΕΝ. ἄνω γὰρ εἶπεν ὅτι κληρωτὸς y) ἦλθε. ΘΟΥ͂ΡΜΑΙΟΝ. τὸ ἕρμαιον, τὸ κέρδος. ΔΙ'ΚΑΙΟ'Σ ΕἸ'ΜΙ ΤΩ͂ΝΔ' ̓ΑΠΗΛΛΑ'ΧΘΑΙ. ἀντὶ τοῦ, μὴ ὑποπτεύεσθαι.

402. ῝ΟΝ ΣΥ' ΤΟ'Ν ΝΕΚΡΟ'Ν ̓ΑΠΕΙ͂ΠΑΣ. τὸ ἑξῆς· τὸν νεκρὸν, ὃν σὺ ἀπείπας θάπτειν. οὕτως δὲ χρῶνται οἱ παλαιοὶ, ὥστε δύο ἄρθρα, προτακτικόν τε καὶ ὑποτακτικὸν, κατὰ τοῦ αὐτοῦ ὀνόματος καταλαμβάνειν. Κρατῖνος·

Ὅνπερ Φιλοκλέης τὸν λόγον διέφθορεν.

404. ΚΑΙ` ΠΩ͂Σ ῾ΟΡΑ͂ΤΑΙ. ποίῳ τρόπῳ αὐτὴν συνελάβεσθε καὶ κατειλήφατε;

405. ΣΗ'ΡΑΝΤΕΣ. ἀποψήξαντες. ΜΥΔΩ͂Ν ΤΕ ΣΩ͂ΜΑ. ἰχῶρα ἀποπέμπον. τουτέστι διαλελυμένον, καὶ δίυγρον, τὸν ἀπὸ σήψεως ἰχῶρα ἀποστάζον. ὡς τό, δάκρυσι μυδαλέον. ̔ΥΠΗ'ΝΕΜΟΙ. ἀντὶ τοῦ, ὑπὸ τὸν ἄνεμον, οὐκ ἐναντίον τοῦ ἀνέμου, ἀλλ' ἐστραμμένοι ἀπὸ τοῦ νεκροῦ, ὅπως μὴ φέρῃ πρὸς ἡμᾶς

y) Brunck. κλῆρος.

ἡμᾶς τὴν ὀσμήν. ἘΠΙῬῬΟΘΟΙΣ. λοιδόροις, ὑβριστικοῖς.

416. ΤΥΦΩ͂Σ ἈΕΙ͂ΡΑΣ. Τυφὼς λέγεται ὁ καταιγιδώδης ἄνεμος. Ἡσίοδος· (Θεογ. 869.)

> Ἐκ δὲ Τυφωέος ἔστ' ἀνέμων μένος ὑγρὸν ἀέντων.

ΣΚΗΠΤΟ͂Σ λέγεται πᾶν πνεῦμα θυελλῶδες, ὅταν συνερείδῃ τῇ γῇ καὶ πάλιν ἄνω αἴρῃ. τὸ δὲ τοιοῦτον καὶ στρόβιλόν τινες καλοῦσι, παρὰ τὸ στροβεῖν. ΟΥ῍ΡΑΝΙΟΝ ἮΧΟΣ. τὸ λυποῦν τὸν αἰθέρα, καθὸ ταράσσει αὐτόν. τὴν κόνιν, τὸν τυφώνιον ἄνεμον.[z])

[415. ἡ σύνταξις. ΚΑῚ ΤΌΤ' ἘΞΑΊΦΝΗΣ ὁ ΤΥΦΩ͂Σ, οὗτος γὰρ στροβίλων καὶ καταιγίδος ἔφορός ἐστιν, ἈΕΙ͂ΡΑΣ καὶ ἐπάρας ΣΚΗΠΤΟ͂Ν καὶ στροβιλώδη ἄνεμον, ἮΧΟΣ καὶ λύπην ΟΥ῍ΡΑΝΙΟΝ καὶ ἀερώδη, λυπηρὸς γὰρ ἡμῖν οὗτος ὁ ἄνεμος, ὅταν πνεύσῃ, ΠΙ͂ΜΠΛΗΣΙ καὶ γεμίζει τὸ ἐκεῖ ΠΕΔΙΟ͂Ν ὝΛΗΣ ΠΕΔΙΑ͂ΔΟΣ, ἤτοι τοῦ ἐν γῇ συρφετοῦ, ΑἸΚΙ͂ΖΩΝ καὶ μαστίζων ΠΑ͂ΣΑΝ ΦΟ͂ΒΗΝ καὶ τρίχωσιν χθονὸς, βοτάνας λέγω καὶ δένδρα. ἘΝΕΜΕΣΤΩ͂ΘΗ ΔῈ πᾶς ὁ ἀὴρ, ἤγουν σὺν τῷ πεδίῳ,[a]) καὶ οὗτος τοῦ ἐκ γῆς συρφετοῦ πεπλήρωται. T.]

419.

z) τὴν κόνιν — ἄνεμον hîc non habet Brunck. Vide in proximo notulam b).

a) ἐμεστώθη δὲ πᾶς ὁ ἀὴρ σὺν τῷ πεδίῳ ed. Turn. et Steph.

419. ΕΙ'ΧΟΜΕ'Ν. ἀντὶ τοῦ, ἀντείχομεν πρὸς τὴν κόνιν.[b]

421. ΚἈΝΑΚΩΚΥ'ΕΙ ΠΙΚΡΑ͂Σ "ΟΡΝΙΘΟΣ 'ΟΞΥ'Ν ΦΘΟ'ΓΓΟΝ. τὸ φιλόστοργον τῆς κόρης διὰ τούτων ὁρᾶται. θάψασα γὰρ οὐκ ἠμέλησε δακρύων καὶ θρηνημάτων.

424. ΨΙΛΟ'Ν. γυμνὸν τῆς κόνεως.

[423. ἐπειδὴ τὸ ΛΕ'ΧΟΣ καὶ τὸ ΕΥ'ΝΗ͂Σ ταὐτόν ἐστι· λέχος γὰρ εὐνῆς, ἡ εὐνή ἐστι· καὶ τὸ ΚΕΝΗ͂Σ καὶ τὸ 'ΟΡΦΑΝΟ'Ν ταὐτόν ἐστι, πρὸς μὲν τὸ ΕΥ'ΝΗ͂Σ τὸ ΚΕΝΗ͂Σ λέγε· πρὸς δὲ τὸ ΛΕ'ΧΟΣ, τὸ 'ΟΡΦΑΝΟ'Ν. μὴ στίξας δὲ εἰς τὸ ΦΘΟ'ΓΓΟΝ, ἀσυνδέτως τὴν παραβολὴν ἔκφερε, πλανηθεὶς ἐκ τοῦ ΟΥ"ΤΩ ΔΕ'· ἀλλ' ἡ μὲν παραβολὴ πρὸς τὸ "ΟΡΝΙΘΟΣ ἔχει τὴν δύναμιν, μηδὲν ἐμποδιζομένη, τοῦ ΟΥ"ΤΩ ΔΕ' λείποντος. τὸ δὲ ΟΥ"ΤΩ ΔΕ' διὰ τοῦτο ἐπέφερεν, ἵνα συνδεσμὸν τῆς ἐφεξῆς ἐννοίας ποιήσῃ, καὶ ἔστι ζῆλος Ὁμηρικός. T.]

427. ΔΙΨΙ'ΑΝ. ξηράν. γράφεται ΔΙΨΙ'ΑΝ ΦΕ'ΡΕΙ.

428. ΠΡΟ'ΧΟΥ. προχόου. ΤΟ'Ν ΝΕ'ΚΥΝ ΣΤΕ'ΦΕΙ. κοσμεῖ, κύκλῳ περιῤῥαίνει.

[428. ΕΥ'ΚΡΟΤΗ'ΤΟΥ. σφυρηλάτου.

429. ΤΡΙΣΠΟ'ΝΔΟΙΣΙ. μέλιτι, γάλακτι, οἴνῳ.]

430.

b) Hic addit Brunckius: ΘΕΙΑΝ "ΝΟΣΟΝ, τὸν σκηπτόν, τὸν τυφώνιον ἄνεμον, τὴν κόνιν.

430. ἸΕΜΕΣΘΑ. ἐπορευόμεθα, ὡρμῶμεν. ΟΥ̓ΔῈΝ ἘΚΠΕΠΛΗΓΜΈΝΗΝ. οὐ περίφοβον γενομένην.

434. ἈΛΛ' ἩΔΈΩΣ ἘΜΟΙΓΕ. ὁμολογούσης αὐτῆς ἡδέως καὶ ἀλγεινῶς ἤκουον. ΤΟῪΣ ΦΊΛΟΥΣ ἈΓΕΙΝ. φίλους φησὶ, διὰ τὸ εἶναι τὴν Ἀντιγόνην τοῦ βασιλικοῦ γένους. ἈΛΛᾺ ΠΆΝΤΑ ΤΑΥ͂Θ' ἭΣΣΩ. ἀντὶ τοῦ, ἀλλ' οὐδὲν γὰρ προκρίνω τῆς ἐμῆς σωτηρίας.

[434. ἩΔΈΩΣ ἘΜΟΙΓΕ. ὡμολόγει δηλονότι.]

442. ΣῪ ΜῈΝ ΚΟΜΊΖΟΙΣ ἊΝ. πρὸς τὸν ἄγγελόν φησιν ὁ Κρέων. Ἡι ΘΈΛΕΙΣ. ὅποι καὶ θέλεις.

448. ΟΥ̓ ΓΆΡ ΤΙ ΜΟΙ ΖΕΎΣ. ἡ Δίκη, φησὶ, καὶ ὁ Ζεὺς ὥρισαν ὥστε θάπτεσθαι τοὺς νεκρούς. εἰ οὖν ἦσαν αὐτοὶ τοῦτο ἀποκηρύξαντες καὶ κελεύσαντες μὴ θάπτεσθαι τὸν νεκρόν, ἐπείσθαι ἂν αὐτοῖς. θέλει δὲ εἰπεῖν, ὅτι ἀπὸ τῆς φύσεως δίκαιον ἥγημαι θάπτειν τὸν ἀδελφόν.

[449. ΞΎΝΟΙΚΟΣ ΤΩ͂Ν ΚΆΤΩ ΘΕΩ͂Ν ΔΊΚΗ. ἤγουν τὸ δίκαιον, ὅπερ ἡ Περσεφόνη καὶ ὁ Πλούτων περὶ τῶν ζώντων νομίζουσι.[c]) λέγω δὴ τὸ θάπτεσθαι αὐτοὺς θανόντας. T.]

452. ὭΣΤ' ἈΓΡΑΠΤΑ. τινὲς φασι ΤᾺ ΓΡΑΠΤΆ. οὐ γὰρ ἄγραφοι τῶν θεῶν οἱ νόμοι. ΟΥ̓ ΓΆΡ ΤΙ ΝΥ͂Ν ΓΕ. οὐ γάρ τι σήμερον, φησὶ, ταῦτα ἐγένετο. ἀλλ' ἔστιν ἀΐδια. καὶ ἀρχὴν αὐτῶν οὐδεὶς

c) παρὰ τῶν ζώντων νομίζουσι ed. Turn. et Steph.

οὐδεὶς οἶδε. ΤΟΥ'ΤΩΝ 'ΕΓΩ'. ἀντὶ τοῦ, ὑπὲρ τούτων ἐγώ.

[452. "ΑΓΡΑΠΤΑ. τὰ τετυπωμένα καὶ νενομοθετημένα. παρ' ὅσον οἱ περὶ τῆς ταφῆς τῶν νεκρῶν νόμοι ἄγραφοί εἰσιν.]

[453. τὸ ΘΝΗΤΟ'Ν "ΟΝΤΑ ἢ πρὸς τὸν Κρέοντα νόει οὕτως, ὥστε 'ΥΠΕΡΔΡΑΜΕΙ͂Ν καὶ ὑπερβῆναί σε τὰ νόμιμα τῶν θεῶν, ὄντα θνητόν, τουτέστι κρείττονα τῶν θεῶν φανῆναι, διὰ τὸ μὴ δύνασθαί τινα ὑπὸ τοῦ σοῦ φόβου ἃ προστάττουσιν ἐκεῖνοι ποιεῖν· ἢ τὸ ΘΝΗΤΟ'Ν "ΟΝΤΑ ἀντὶ τοῦ, τινὰ ἄνθρωπον, οὕτως· ὥστε ὑπερδραμεῖν καὶ ὑπερβῆναι τινὰ θνητὸν ὄντα τὰ νόμιμα τῶν θεῶν διὰ τὸν σὸν φόβον. κρεῖττον δὲ τὸ πρῶτον. Τ.]

459. ΕΙ' ΜΗ' ΣΥ' ΠΡΟΥ'ΚΗ'ΡΥΞΑΣ. τὸν θάνατον δηλαδή. ΕΙ' ΔΕ' ΤΟΥ͂ ΧΡΟ'ΝΟΥ. τοῦ εἱμαρμένου δηλονότι. ΠΑΡ' ΟΥ'ΔΕ'Ν "ΑΛΓΟΣ. οὐδεμία λύπη.

465. 'ΗιΣΧΟ'ΜΗΝ. ἠνεσχόμην, ὑπερεῖδον. ΣΟΙ' Δ' ΕΙ' ΔΟΚΩ͂ ΝΥ͂Ν ΜΩ͂ΡΑ. εἰ δοκῶ παρὰ σοὶ εὐήθη πράττειν, οὐκ ἔστι περὶ ἐμὲ ἡ εὐήθεια, ἀλλὰ περὶ σέ. ὥστε δεῖ μὴ τὴν ἰδίαν πλάνην τοῖς πλησίον ἐπιφέρειν.

469. ΔΗΛΟΙ͂ ΤΟ' ΓΕ'ΝΝΗΜ' 'ΩΜΟ'Ν. τὸ σκληρὸν αὐτῆς τοῦ φρονήματος ὁμολογεῖ πατέρα τὸν Οἰδίποδα.

473. ΠΕΡΙΣΚΕΛΗ͂. περιεσκληκότα, ἢ d) κεκαμμένα.

[473.

d) εὖ pro ἢ Brunck.

[473. τὸ ΠΕΡΙΣΚΕΛΗ͂ ἢ πρὸς τὸ ἘΓΚΡΑΤΈΣΤΑΤΟΝ συναπτέον, ἢ πρὸς τὸ ὈΠΤῸΝ ἘΚ ΠΥΡῸΣ οὕτως· ΕἸΣΊΔΟΙΣ ἊΝ καὶ θεάσαιο τὸν ἐγκρατέστατον σίδηρον θραυσθέντα καὶ ῥαγέντα πλεῖστα καὶ κατὰ πολύ, ὀπτὸν ἐκ πυρὸς περισκελῆ, ἤτοι ἄγαν βαφέντα καὶ ἔντονον γενόμενον.

476. ἘΚΠΈΛΕΙ. τὸ ἘΚ πρὸς τὸ ΠΈΛΕΙ, ἤγουν ἐκπέλει καὶ ἔξεστιν· ἢ πρὸς τὸ ΤΩ͂Ν ΠΈΛΑΣ συναπτέον, ἤγουν ἐκ τῶν πέλας καὶ τῶν συγγενῶν. Τ.]

482. Ἢ ΝΥΝ. ὄντως δή. ΕἸ ΤΑΥ͂Τ' ἈΝΑΤΊ. εἰ ταῦτα τὰ τολμήματα, καὶ ἡ νίκη αὕτη χωρὶς βλάβης καὶ τιμωρίας.

[483. ἈΝΑΤΕΊ. χωρὶς βλάβης.]

[483. τὸ ΤΑΥ͂ΤΑ ΚΡΆΤΗ ἢ πρὸς τὴν Ἀντιγόνην νοητέον· ταῦτα κράτη, ἤγουν ἡ τοιαύτη ταύτης ὑπεροψία ἢ πρὸς τὸν Κρέοντα, ἵν' ᾖ ταῦτα τὰ κράτη, ἤγουν ἡ ἐμὴ βασιλεία. Τ.]

484. ἈΛΛ' ΕἼΤ' ἈΔΕΛΦΗ͂Σ ΕἼΘ' ὉΜΑΙΜΟΝΕΣΤΈΡΑ. εἴτε ἐξ ἀδελφῆς ἐμῆς, εἴτε οἰκειοτέρα καὶ συγγενικωτέρα πάντων τῶν οἰκείων. τοῦτο γὰρ δηλοῖ τό, ΤΟΥ͂ ΠΑΝΤῸΣ ἩΜΙ͂Ν ΖΗΝῸΣ ἘΡΚΊΟΥ ΚΥΡΕΙ͂, ἈΘΩ͂ΟΣ ΟΥ̓Κ ἈΠΕΙΣΙΝ. *)

[485. ΤΟΥ͂ ΠΑΝΤῸΣ ἩΜΙΝ. ἤγουν καὶ πάσης ἡμῖν συγγενείας, ἧς συνοχεύς ἐστι Ζεύς. ἢ γνησιωτέρας τοῦ Ζηνός, ὄντος πάντα ἡμῖν.]

488.

*) οἰκείων. (τοῦτο γὰρ δηλοῖ τὸ ΟΜΑΙΜΟΝΕΣΤΕΡΑ ΤΟΥ ΠΑΝΤΟΣ ΖΗΝΟΣ ΕΡΚΙΟΥ.) ἀθῷος οὐκ ἄπεισιν. Brunck.

488. ΤΟΥ͂ΔΕ ΒΟΥΛΕΥ͂ΣΑΙ ΤΑ΄ΦΟΥ. λείπει ἡ περί.

490. ᾿ΕΠΗ΄ΒΟΛΟΝ ΦΡΕΝΩ͂Ν. κυρίαν τῶν φρενῶν, καὶ ἑστῶσαν ἐν αὐτῇ. ΦΙΛΕΙ͂ Δ᾿ ῾Ο ΘΥΜΟ΄Σ. εἴωθεν ἡ ψυχὴ τῶν λάθρα τι κακὸν τεχνωμένων προαλίσκεσθαι, καὶ ἑαυτὴν καταφανῆ ποιεῖν, πρὶν φωραθῆναι. Ἄλλως. τῶν λάθρα τι βουλομένων δρᾷν ὁ θυμὸς προκλέπτεται, καὶ περὶ τὴν κατάστασιν τοῦ σώματος εὔδηλόν τι γίγνεται τὸ κατηγοροῦν τῆς πράξεως αὐτῶν.

493. ΜΙΣΩ͂ ΓΕ ΜΕ΄ΝΤΟΙ. μισῶ τὸν ἁμαρτάνοντα, καὶ ἐπικοσμοῦντα τὴν ἁμαρτίαν αὐτοῦ. τοῦτο δέ φησιν, ὅτι ἀλοῦσα ἡ Ἀντιγόνη ἔφασκε τῷ θείῳ νόμῳ ἐπαρκεῖν.

497. ῾ΩΣ ᾿ΕΜΟΙ͂ ΤΩ͂Ν ΣΩ͂Ν ΛΟ΄ΓΩΝ, τὸ κήρυγμα τοῦ Πολυνείκους [f]) αἰνίττεται.

501. ΚΑΤΕ΄ΣΧΟΝ. ἀντὶ τοῦ ἔσχον.

504. ᾿ΑΛΛ᾿ ῾Η ΤΥΡΑΝΝΙ΄Σ. οὐκ ἐν ἐπαίνῳ τοῦτο τῆς τυραννίδος· ἀλλ᾿ ἔχει τι εἰρωνείας ὁ λόγος.

506. ΣΟΙ͂ ΤΟΥ͂ΤΟ ΜΟΥ΄ΝΗι. σοὶ μόνῃ τοῦτο δοκεῖ δίκαιον εἶναι ταφῆναι τὸν Πολυνείκη.

507. ΣΟΙ͂ Δ᾿ ῾ΥΠΙ΄ΛΛΟΥΣΙ ΣΤΟ΄ΜΑ. γιγνώσκουσι καὶ οὗτοι, διὰ δὲ σὲ τὸ στόμα συστέλλουσι, καὶ σιωπῶσιν, ἢ στρέφουσι τοὺς διὰ τοῦ στόματος λόγους.

[507. ῾ΥΠΙ΄ΛΛΟΥΣΙ, συγκλείουσι.]

508.

f) περὶ τοῦ Πολ. Brunck.

508. ΤΩ͂ΝΔΕ ΧΩΡῚΣ ΕἸ ΦΡΟΝΕΙ͂Σ. *ἀντὶ τοῦ, παρὰ τούτους φρονοῦσα.*

512. ΤΙΜΑΙ͂Σ ΧΑ'ΡΙΝ. *ἀντὶ τοῦ, νέμεις.*

[512. ΔΥΣΣΕΒΗ͂ ΧΑ'ΡΙΝ. *δι᾽ ὧν* Πολυνεί-*κην θάπτεις.*

515. ΟΥ̓ ΜΑΡΤΥΡΗ'ΣΕΙ ΤΑΥ͂Θ᾽. *ὅτι δυσσεβὲς ἡγεῖται τὸ θάπτειν με* Πολυνείκην.]

[512. *τὸ* ΔΥΣΣΕΒΗ͂ *πρὸς τὸ* 'ΕΚΕΙ'ΝΩι *συναπτέον.*[g]) T.]

515. ΟΥ̓ ΓΑ'Ρ ΤΙ ΔΟΥ͂ΛΟΣ 'ΑΛΛ' 'ΑΔΕΛΦΟ'Σ. *οὐ τοιοῦτός ἐστιν ὁ ἀπολόμενος, ὥστε εἰς χάριν τοῦ* Ἐτεοκλέους *ἐᾶσαι αὐτὸν ἄταφον. οὐ γὰρ τοσοῦτον αὐτοῦ ὑπερβέβηκεν. οὐ δεῖ οὖν σκοπεῖν, εἴ τι ἐκείνῳ ἀποθύμιον ποιῶ, ἀλλ᾽ εἰ κοινῆς τῆς φύσεως ἔλαχον.*

517. ΤΟῪΣ ΝΟ'ΜΟΥΣ ΤΟΥ'ΤΟΥΣ. *γράφεται* ʼΙΣΟΥΣ. *λέγει δὲ τὸ θάπτειν.*

[518. *ἢ πρὸς τὸ* 'ΑΛΛΑ' *ἔξωθεν λάμβανε τὸ, οὐχ ὑπάρχει νόμος, οὕτως· ἀλλ᾽ οὐχ ὑπάρχει ὁ ἄνθρωπος νόμος, ἤγουν οὐ νενομισμένον ἐστὶ λαβεῖν ἴσον καὶ ὅμοιον τῷ κακῷ· ἢ οὕτως· ἀλλ᾽ οὐκ ἴσον καὶ ὅμοιον ὑπάρχει ὁ χρηστὸς ἄνθρωπος τῷ κακῷ, ὥστε λαβεῖν τὴν αὐτὴν τιμὴν δηλονότι.* T.]

519. ΤΙ'Σ ΟΙ͂ΔΕΝ ΕἸ ΚΑ'ΤΩ 'ΣΤΙ. *γράφεται* ΚΑ'ΤΩΘΕΝ, *ἀντὶ τοῦ κάτω. ὡς τὸ* (Ιλ. Η. 219.) *Αἴας ἐγγύθεν ἦλθεν. ἀντὶ τοῦ ἐγγύς. ὁ δὲ*

νοῦς·

g) *τὸ δυσσεβεῖ πρὸς τὸ ἐκείνῳ συναπτέον, τὸ δὲ ἐκείνῳ ἀντὶ τοῦ δι᾽ ὧν Πολυνείκην θάπτεις*, ed. Turn. et Steph.

νοῦς· τίς οἶδεν εἰ καθ' Ἅιδου ἀλλήλοις διαλλαχθέντες, ἡγοῦνται εὐσεβῆ τάδε;

521. ΟΥ'ΤΟΙ ΣΥΝΕ'ΧΘΕΙΝ, 'ΑΛΛΑ' ΣΥΜΦΙΛΕΙ͂Ν. τὰς φιλίας, φησί, κοινὰς ποιοῦμαι, ἀλλ' οὐ τὰς ἔχθρας. ἐν δέ τισιν οὕτως· εἰ καὶ ἐχθαίρουσιν ἀλλήλους οἱ ἀδελφοί, ἐγὼ οὐ τοιαύτη εἰμὶ τὴν φύσιν, ὥστε σὺν τῷ ἑτέρῳ αὐτῶν ἐχθαίρειν τὸν ἕτερον, ἀλλὰ συμφιλεῖν τοῖς φιλοῦσι.

[ΜΕΤΡ. 524. ΚΑΙ' ΜΗ'Ν ΠΡΟ' ΠΥΛΩ͂Ν. Σύστημα κατὰ περικοπὴν ἀνομοιομερές, κώλων ἀναπαιστικῶν ε, ὧν τὰ μὲν τρία δίμετρα ἀκατάληκτα, τὸ δὲ δ μονόμετρον, τὸ δὲ ε ἐφθημιμερές, ὃ καὶ παροιμιακὸν καλεῖται. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος. Τ.]

524. ΚΑΙ' ΜΗ'Ν ΠΡΟ' ΠΥΛΩ͂Ν. εἰκὸς μὲν τὴν Ἰσμήνην ὑπὲρ τῆς ἀδελφῆς ἀγωνιῶσαν στυγνάζειν· οὐδὲν δὲ ἧττον καὶ διότι ὑπωπτεύθη. ΦΙΛΑ'ΔΕΛΦΑ. ἀντὶ τοῦ, φιλαδέλφως. ΝΕΦΕ'ΛΗ Δ' 'ΟΦΡΥ'ΩΝ 'ΥΠΕ'Ρ. ἐὰν ᾖ δοτική, τῇ νεφέλῃ, ἔσται ὁ λόγος· τῇ νεφέλῃ, τουτέστι, τῇ στυγνότητι τῇ ὑπεράνω τῶν ὀφρύων, τὸ αἱματόεν ῥέθος αἰσχύνει ἡ Ἰσμήνη, τέγγουσα εὐῶπα παρειάν. ἐὰν δὲ κατ' ὀρθὴν ᾖ, ἡ νεφέλη, ἔσται μεταξύ, ἡ νεφέλη δ' ὀφρύων ὕπερ, ἵνα τὸ ἑξῆς τοῖς πρώτοις συνάπτηται· Καὶ μὴν πρὸ πυλῶν ἥδ' Ἰσμήνη, φιλάδελφα δάκρυα λειβομένη, αἱματόεν ῥέθος αἰσχύνει, τέγγουσα εὐῶπα παρειάν. ΝΕΦΕ'ΛΗ Δ' 'ΟΦΡΥ'ΩΝ "ΥΠΕΡ, ΑΙ'ΜΑΤΟ'ΕΝ 'ΡΕ'ΘΟΣ ΑΙ'ΣΧΥ'ΝΕΙ. τὸ ἐπὶ τῷ προσώπῳ ἐρύθημα. ἀλληγορικῶς δὲ εἶπε τὴν νεφέλην. ὡς γὰρ ἡ νεφέλη στυ-

στυγνὴν καὶ ὁμιχλώδη τὴν ἡμέραν ποιεῖ, οὕτω καὶ ταύτην διάδηλόν φησι γίγνεσθαι ταῖς ὀφρύσι συμφράζουσαν, καὶ τὸ πρόσωπον στυγνὸν καὶ κατηφέστερον πεποιηκυῖαν.

[528. τὸ ΤΈΓΓΟΥΣ' ΕΥ'Ω͂ΠΑ ΠΑΡΕΙΑ'Ν πρὸς τὸ ΕΙ'ΒΟΜΕ'ΝΗ σύναπτε. τὸ δὲ ΝΕΦΕ'ΛΗ μέχρι τοῦ ΑΙ'ΣΧΥ'ΝΕΙ, διὰ μέσου. Τ.]

[ΜΕΤΡ. 529. ΣΤ' Δ' 'Η ΚΑΤ' ΟΙ'ΚΟΥΣ. Αἱ περίοδοι αὗται πᾶσαι στίχων εἰσὶν ἰαμβικῶν τριμέτρων, να· ὧν τελευταῖος, Ηδη τὸν Αιδην εἰσορῶσι τοῦ βίου. ἐπὶ τῷ τέλει κορωνίς. Τ.]

529. 'ΩΣ "ΕΧΙΔΝ'. ἡ γὰρ ἔχιδνα λάθρα καθεζομένη τῶν ἀνθρώπων ἐκπίνει τὸ αἷμα. 'ΥΦΕΙΜΕ'ΝΗ. ὑποχαλωμένη, ἐαθεῖσα, ἀπολυθεῖσα. *Η 'ΕΞΟΜΗ͂: ἢ ἀπαρνῇ εἶναι ἐνώμοτος;

[533. 'ΕΞΟΜΗ͂. ἀπαρνήσῃ μεθ' ὅρκου.]

534. 'ΟΜΟΡ'Ρ'ΟΘΕΙ͂. ὁμοφωνεῖ. ὅρα δὲ πῶς ἑαυτὴν πρόδηλον ὡς συκοφαντοῦσαν ποιεῖ. ὁμολογεῖ γὰρ πεπραχέναι, ταύτης συντιθεμένης· ὅπερ ἀδύνατον.

536. 'ΑΛΛ' ΟΥ'Κ 'ΕΑ'ΣΕΙ ΤΟΥ͂ΤΟ' Γ' 'Η ΔΙ'ΚΗ. ἡ μὲν μὴ δράσασα ὁμολογεῖ πεπραχέναι, καὶ κεκοινωνηκέναι διὰ τὸν πόθον τῆς ἀδελφῆς· ἡ δὲ σπουδάζει ζῶσαν αὐτὴν διαφυλάξαι.

538. 'ΑΛΛ' 'ΕΝ ΚΑΚΟΙ͂Σ ΤΟΙ͂Σ ΣΟΙ͂Σ. καὶ διὰ τούτων μὴ δεδρακέναι ὁμολογεῖ. ΞΥ'ΜΠΛΟΥΝ. κοινωνόν.

540. "ΩΝ ΤΟΥ̓͂ΡΓΟΝ. ἀντὶ τοῦ, ὑφ' ὧν τὸ ἔργον πέπρακται αἰτιῶν.

543. ΤΟ'Ν ΘΑΝΟ'ΝΤΑ Θ' 'ΑΓΝΙ'ΣΑΙ. *ἀντὶ τοῦ, τιμῆσαι.*

[543. 'ΑΓΝΙ'ΣΑΙ. *καθοσιῶσαι καὶ τιμῆσαι.*

544. ΚΟΙΝΑ'. *ἐπιῤῥηματικῶς, ἀντὶ τοῦ κοινῶς.*

546. ΛΕΛΕΙΜΜΕ'ΝΗι, *στερηθεῖσα.*]

547. ΤΟΥ῀ΔΕ ΓΑ'Ρ ΣΥ' ΚΗΔΕΜΩ'Ν. *ἢ τοῦ βίου, ἐπεὶ φιλοζωοῦσα σὺ συνέπραξας. ἢ τοῦ Κρέοντος, ἐπεὶ μὴ παρέβης αὐτοῦ τὰ ψηφίσματα.*

[547. ΚΗΔΕΜΩ'Ν. *φροντιστής. τὰ γὰρ αὐτοῦ θεσπίσματα περὶ πλείονος τῆς πρὸς τὸν ἀδελφὸν πεποίηκας τιμῆς.*]

548. 'ΩΦΕΛΟΥΜΕ'ΝΗ. *ἀντὶ τοῦ, ὠφελοῦσα.* ΕΙ' ΓΕ'ΛΩΤ' 'ΕΝ ΣΟΙ' ΓΕΛΩ῀. *εἰ γελῶ, φησίν, ἐπὶ σοί, ἀλγοῦσα γελῶ. οἷον, καταγελῶ σου, ὅτι οὐκ ἠθέλησάς μοι συμπονῆσαι.*

550. ΤΙ' ΔΗ῀Τ' 'ΑΝ 'ΑΛΛΑ'. *ἀντὶ τοῦ, ποίαν μηχανὴν εὕροιμι;* h)

[550. 'ΑΛΛΑ' ΝΥ῀Ν. *εἰ καὶ μὴ πρώην.*

552. 'ΑΜΠΛΑ'ΚΩ ΤΟΥ῀ ΣΟΥ῀ ΜΟ'ΡΟΥ. *ἁμαρτήσω τοῦ σὺν σοὶ θανεῖν.*]

554. 'ΑΛΛ' ΟΥ'Κ 'ΕΠ' 'ΑΡ'Ρ'Η'ΤΟΙΣ. *ἀντὶ τοῦ, προεῖπόν σοι τὰς ἐσομένας τιμωρίας ἐν τῇ παραβάσει. ἀλλ' οὔπω παρὰ γνώμην μου ταῦτα πέπραχας, ἀλλὰ κἀμοῦ συνειδυίας τὰ πραττόμενα.*

555.

h) Hoc Scholion in ed. Rom. praefixum habet: ΤΙ' ΔΗ῀Τ' 'ΑΝΩΦΕΛΟΙ'ΜΗΝ. Alieno autem loco positum est post id, quod ad v. 555. pertinet, praecedente, quae jam adfuerat, glossa: 'ΩΦΕΛΟΥΜΕ'ΝΗ. ἀντὶ τοῦ ὠφελοῦσα.

555. ΚΑΛΩ͂Σ ΣΥ` ΜΕ'ΝΤΟΙ ΤΟΙ͂Σ Δ' 'ΕΓΩ` 'ΔΟ'ΚΟΥΝ ΦΡΟΝΕΙ͂Ν. *σεαυτῇ καλῶς ἐδόκεις φρονεῖν, μὴ συμπράττουσά μοι.* ΤΟΥ'ΤΟΙΣ ΔΕ` 'ΕΓΩ'. *ἢ τοῖς ἀνδράσιν,*[i] *ἢ τοῖς ἐμοῖς δόγμασι. τινὲς δὲ, τῷ νόμῳ καὶ τῷ δικαίῳ.*

556. "ΙΣΗ ΝΩΪ͂Ν 'ΕΣΤΙ`Ν 'Η 'ΞΑΜΑΡΤΙ'Α. *ὅτι σὺ μὲν ἔπραξας, ἐγὼ δὲ συνῄδειν.*

[556. 'Η 'ΞΑΜΑΡΤΙ'Α. *ἡ ἀποτυχία τῆς ταφῆς. ὥσπερ γὰρ ἐγὼ ταύτην οὐκ ἔπραξα, οὕτω καὶ σὺ ποιήσασα ταύτην καὶ γνωσθεῖσα, οὐδὲν πλέον ἐποίησας.*]

557. 'Η Δ' 'ΕΜΗ` ΨΥΧΗ` ΠΑ'ΛΑΙ. *οἷον, προσηκάμην τοῦ ζῆν, βοηθῆσαι βουλομένη τῷ ἀδελφῷ.*

[558. ΤΟΙ͂Σ ΘΑΝΟΥ͂ΣΙΝ 'ΩΦΕΛΕΙ͂Ν. *οὐ μόνον αἰτιατικῇ συντάσσεται τὸ ὠφελῶ, ἀλλὰ καὶ δοτικῇ, ὡς ἐνταῦθα. φησὶ δὲ καὶ Αἰσχύλος·*

ὡς τοῖς θανοῦσι χρήματ' οὐδὲν ὠφελεῖ. T.]

559. ΤΗ`Ν ΜΕ`Ν 'ΑΡΤΙ'ΩΣ "ΑΝΟΥΝ ΠΕΦΑ'ΝΘΑΙ. *τὴν Ἰσμήνην, ὅτι μὴ συνειργάσατο, καὶ ῥίπτει ἑαυτὴν εἰς κίνδυνον.*

561. ΟΥ' ΓΑ'Ρ ΠΟΤ' "Ω "ΝΑΞ. *τοῦτό φησιν ὑπεραπολογουμένη τῆς Ἀντιγόνης, ὅτι εἰ καὶ κακῶς ποιεῖ, μεταβληθήσεται. οὐ μένει γὰρ οὐδὲ ὁ ἐξ ἀρχῆς κακὸς νοῦς τοῖς κακῶς φρονήσασι. πρὸς ὅ φησι Κρέων· σοὶ γοῦν μένει κακὸς ὁ νοῦς, ὁπότε εἵλου τῶν κακῶν εἶναι κοινωνός.*

[561. "ΟΣ "ΑΝ ΒΛΑΣΤΗ͂Ι. *ὃς ἐκ γεννήσεως ἐστί.*

563.

i) Brunck. *τούτοις δὲ ἐγὼ*, omissis vocibus, *ἢ τοῖς ἀνδράσιν.*

L

563. ΞΥ'Ν ΚΑΚΟΙ͂Σ. ἤτοι τῇ ἀδελφῇ.]

565. ΜΗ' ΛΕ'Γ' ΟΥ' ΓΑ'Ρ 'ΕΣΤ' "ΕΤΙ. ἀντὶ τοῦ, μὴ φρόνει, ὅτι ἐν τοῖς ζῶσιν ἐστί.

[565. 'ΑΛΛ' "ΗΔΕ. ἀλλὰ μέν τοι μὴ λέγε τὸ "ΗΔΕ.]

566. ΝΥ'ΜΦΙΑ. ἀντὶ τοῦ, τὴν νύμφην.

567. 'ΑΡΩ'ΣΙΜΟΙ. παιδοποιήσιμοι, εὐγεώργητοι.

[567. ΓΥ'ΑΙ. διὰ τὸ μέτρον ἐξεβλήθη τὸ ι. εἰ δὲ μετὰ τοῦ ι βούλει γράφειν γυίαι, ἔστω σοι ἀντὶ κοινῆς συλλαβῆς. T.]

568. "ΗΝ 'ΗΡΜΟΣΜΕ'ΝΑ. τὰ τοῦ γάμου φησί.

[568. 'ΗΡΜΟΣΜΕ'ΝΑ. ἁρμόδια καὶ προσήκοντα.]

569. ΓΥΝΑΙ͂ΚΑΣ 'ΥΙΑ'ΣΙ ΣΤΥΓΩ͂. τὸ συνάπτεσθαι δηλονότι.

[569. οὐ βούλομαι κακαῖς γυναιξὶ τοὺς παῖδας ἁρμόζειν.]

571. ΤΟ' ΣΟ'Ν ΛΕ'ΧΟΣ. τὸ σόν, τὸ ὑπὸ σοῦ ὀνομαζόμενον. οἷον, τὸ ὄνομα τῆς νύμφης, ὃ σὺ προβάλλῃ.

575. ΚΑΙ' ΣΟΙ' ΓΕ ΚΑ'ΜΟΙ'. οὐ μόνον ταύτῃ ὥρισται τὸ ἀποθανεῖν, ἀλλὰ καὶ σοί. μηκέτι οὖν μοι τριβὰς ἐμβάλλετε. ἤ, καὶ ἐμοὶ καὶ σοὶ δέδοκται μηκέτι διατρίβειν ἐν τοῖς λόγοις.[k]

[575.

k) Scholiorum ordo in ed. Rom., si versuum numerum spectes, hic est: 571. 575. 569. Ultimum praecedit expositio vocis ἡρμοσμένα, quae superius jam adfuerat.

[575. ΜΗ᾿ ΤΡΙΒΑ῍Σ ῎ΕΤ᾿. *μὴ ἀργίας ἔτι ποίει.*]

576. ᾿ΕΚ ΔΕ᾿ ΤΑ῍ΣΔΕ ΧΡΗ῍. ὁ ΔΕ᾿ *περιττεύει. λέγει γὰρ ὅτι χρὴ λοιπὸν μὴ ἀνειμένας εἶναι, ἤγουν αὐτεξουσίους, ταύτας τὰς γυναῖκας, ἀλλὰ φρουρεῖσθαι. φεύγειν γὰρ εἰώθασι καὶ οἱ τολμηροί, πλησιάζοντα ὁρῶντες τὸν θάνατον.*

[577. ΜΗΔ᾿ ᾿ΑΝΕΙΜΕ῍ΝΑΣ. *μηδ᾿ ἐλευθέρας καὶ ἀπολελυμένας, ἀλλὰ δεσμίους.*]

[ΜΕΤΡ. 580. ΕΥ῍ΔΑΙ῍ΜΟΝΕΣ. *Τὰ τοιαῦτα εἴδη τῶν χορῶν καλεῖται ἐπῳδικά, ὡς εἴρηται. ἔστι δὲ τὰ παρόντα πεντὰς ἐπῳδική. τῆς πρώτης οὖν στροφῆς τὰ κῶλα ιβ, καὶ τὰ τῆς ἀντιστροφῆς τοσαῦτα. τὸ α προσοδιακὸν δίμετρον ἀκατάληκτον ἐξ ἰωνικοῦ ἀπὸ μείζονος καὶ χοριάμβου· (εἰ δὲ βούλει, καὶ ἀναπαιστικὸν δίμετρον βραχυκατάληκτον) τὸ β ἰαμβικὸν πενθημιμερές· τὸ τρίτον ἰωνικὸν ἀπ᾿ ἐλάττονος ἡμιόλιον ἐκ τροχαϊκῆς συζυγίας καὶ ἰωνικοῦ ἡμίσεος· (εἰ δὲ βούλει, τροχαϊκὸν πενθημιμερές, τοῦ δευτέρου ποδὸς δακτύλου) τὸ δ ἰωνικὸν ἀπὸ μείζονος, ἡμιόλιον καθαρὸν τὸ πρῶτον· τὸ δὲ τῆς ἀντιστροφῆς πεντασύλλαβον ἔχει τὸν ἰωνικόν, τῆς πρώτης συλλαβῆς εἰς δύο βραχείας διῃρημένης. τὸ ε χοριαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον ἐξ ἐπιτρίτου δευτέρου καὶ χοριάμβου· τὸ ϛ ἰωνικὸν ἀπ᾿ ἐλάττονος ἡμιόλιον, ἔχον παίωνα τρίτον ἀντὶ ἰωνικοῦ· (εἰ δὲ βούλει, ἰαμβικὸν πενθημιμερές, τοῦ πρώτου ποδὸς ἀναπαίστου) τὸ ζ ἰαμβικὸν καθαρὸν δίμετρον ἀκατάληκτον· τὸ η ἰωνικὸν δίμετρον καταληκτικόν, ἔχον ἐν τῷ πρώτῳ μὲν κώλῳ παίωνα τρίτον ἀντὶ*

ἰωνικοῦ, καὶ κρητικόν· ἐν δὲ τῷ δευτέρῳ ἤτοι τῷ τῆς ἀντιστροφῆς τροχαϊκὴν συζυγίαν καὶ δάκτυλον. τὸ θ ἰαμβικὸς τρίμετρος στίχος, τὸν τρίτον ἔχων πόδα τρίβραχυν· τὸ ι ἀντισπαστικὸν Σαπφικὸν δίμετρον ὑπερκατάληκτον ἐξ ἐπιτρίτου πρώτου, διιάμβου καὶ συλλαβῆς· τὸ ια τροχαϊκὸν δίμετρον καταληκτικόν, ἤτοι ἑφθημιμερὲς Εὐριπίδειον· τὸ ιβ ἰαμβικὸν τρίμετρον καταληκτικόν· (μία γὰρ ἐλλείπει συλλαβὴ πρὸς τὸ εἶναι τέλειον ἴαμβον τρίμετρον) ἐπὶ τῷ τέλει τῆς τε στροφῆς καὶ ἀντιστροφῆς παράγραφος μόνη. Τ.]

508. 'ΕΥΔΑΙ'ΜΟΝΕΣ ΟΙ͂ΣΙ ΚΑΚΩ͂Ν. ἀπὸ κοινοῦ τὸ ΑΙ'Ω'Ν. οἷς γὰρ ἂν σεισθῇ δόμος, τούτοις ὁ αἰὼν οὐδὲν ἄτας ἐλλείπει, ἕρπων ἐπὶ τὸ πλῆθος τῆς γενεᾶς· ἀλλὰ πάντα ἐπιφέρει τὰ δεινά, ὥστε ὅμοιόν ἐστι τὸ οἴκων κίνημα τῷ ἐκσεισθέντι κύματι ταῖς τοῦ Βορέου πνοαῖς. εἶον γαλήνης οὐ ῥαδίως τυγχάνουσιν, ὅσοι ἐν κλύδωνι γίγνονται, ἀλλ' οὐδὲ δυστυχίᾳ περιπίπτων οἶκος εὐχερῶς ἀνανεύει. "ΟΜΟΙΟΝ "ΩΣΤΕ ΠΟΝΤΙ'ΑΣ 'ΑΛΟ'Σ. τὸ ἑξῆς· ὅμοιον ὡς ὅταν Θρῄσσῃσι ποντίαις δυσπνόοις πνοαῖς οἶδμα ἔρεβος ὕφαλον ἐπιδράμῃ, ἀντὶ τοῦ, ἐκ βάθους κινήσῃ τὴν θάλασσαν. τὰ γὰρ βαθέα, μέλανα ἐκάλουν. Ομηρος· (Ιλ. Ι. 15.) δνοφερὸν χέει ὕδωρ. καὶ ὁ Ποσειδῶν, Κυανοχαίτης. "ΕΡΕΒΟΣ. μέλαν. "ΥΦΑΛΟΝ. ἐκ βάθους. ΔΥΣΑ'ΝΕΜΟΝ. τὴν ὑπὸ ἀνέμων ταραχθεῖσαν. ΣΤΟ'ΝΩι. λείπει ἡ σύν. σὺν στόνῳ. 'ΑΝΤΙΠΛΗ͂ΓΕΣ. ἀντιπλησσόμεναι.

[585. "ΥΦΑΛΟΝ. τὸ ὑποκάτω τῆς ἁλός.]

[580.

[580. ΕΥ'ΔΑΙ'ΜΟΝΕΣ. ταῦτα λέγει ὁ Χορὸς διὰ τὸ τοῦ Λαΐου γένος, ὅτι εὐδαίμονές εἰσιν, οἷς ὑπῆρξεν ὁ βίος καὶ ὁ τῆς ζωῆς χρόνος "ΑΓΕΥΣΤΟΣ καὶ ἀμέτοχος ΚΑΚΩ͂Ν. ΟΙ῟Σ ΓΑ'Ρ "ΑΝ ἀνθρώποις ΣΕΙΣΘΗ͂ι καὶ ἀνατραπῇ καὶ δυστυχήσῃ ὁ ΔΟ'ΜΟΣ ΘΕΟ'ΘΕΝ καὶ ἀπὸ θεοῦ, ΟΥ'ΔΕ'Ν "ΑΤΗΣ καὶ δυστυχίας 'ΕΛΛΕΙ'ΠΕΙ, "ΕΡΠΟΝ καὶ φερόμενον 'ΕΠΙ' τὸ ΠΛΗ͂ΘΟΣ τῆς αὐτῶν ΓΕΝΕΑ͂Σ. "ΟΜΟΙΟΝ "ΩΣΤΕ καὶ ὥσπερ ΟΙ'ΔΜΑ καὶ κῦμα ΠΟΝΤΙ'ΑΣ 'ΑΛΟ'Σ, ΚΥΛΙ'ΝΔΕΙ καὶ ἀνακυκᾷ ἐν ΣΤΟ'ΝΩι καὶ ταραχῇ ΒΥΣΣΟ'ΘΕΝ καὶ ἀπὸ βυθοῦ ΘΙ͂ΝΑ ΚΕΛΑΙΝΗ'Ν, ἤτοι τὴν ἐν τῷ βυθῷ κεκρυμμένην κόνιν, τὴν ΔΥΣΗ'ΝΕΜΟΝ καὶ τὴν δυσκόλως ὑπὸ τῶν ἀνέμων ἀνατρεπομένην, ὅταν ἐν ΠΝΟΑΙ͂Σ ΘΡΗ'ΣΣΑΙΣ καὶ Θρακικαῖς ΔΥΣΠΝΟ'ΟΙΣ καὶ κακῶς καὶ ἀγρίως πνεούσαις, 'ΕΠΙ' τὸ "ΕΡΕΒΟΣ καὶ τὸ βάθος τῆς ἁλὸς ΔΡΑ'ΜΗι καὶ ἐπέλθῃ τὸ κῦμα δηλονότι. Τ.]

591. 'ΑΠΑΛΛΑ'ΣΣΕΙ. καταβάλλει, καταφέρει. ΓΕΝΕΑ'Ν. τὸ γένος τὸ ἐπιγιγνόμενον οὐκ ἀπαλλάσσει τὴν γενεάν, ἀλλ' ἀεὶ ἐν συμφορᾷ ἐστι.[1]) ΝΥ͂Ν ΓΑ'Ρ 'ΕΣΧΑ'ΤΑΣ "ΥΠΕΡ. λείπει ἄρθρον τὸ ᾧ. τὸ δὲ λεγόμενόν ἐστι τοιοῦτο. νῦν γὰρ ὅπερ ἐτέτατο, φησί, καὶ σωτηρία ἦν τοῖς οἴκοις τοῦ Οἰδίποδος, ἐσχάτης ὑπὲρ ῥίζης, ἀντὶ τοῦ, ὅπερ ἔβλαστεν ἄνω τῆς ῥίζης, θάνατος καταλαμβάνει. νῦν

1) ΟΥΔ' ΑΠΑΛΛΑΣΣΕΙ ΓΕΝΕΑΝ. τὸ γένος — συμφορᾷ ἐστι. ΕΡΕΙΠΕΙ. καταβάλλει, καταφέρει. Brunck.

νῦν γάρ, φησίν, ὅπερ ἦν λείψανον γενεᾶς, τοῦτο μέλλει καλύπτειν ἡ κόνις. τὸ καταλειφθὲν φησὶν ἀπὸ Οἰδίποδος βλάστημα. ΚΑΤ' ΑΥ' ΝΙΝ. αὐτὴν τὴν ῥίζαν. ἐὰν δὲ στίξωμεν κατ' αὖ νιν, m) οὐδὲν λείπει τῷ λόγῳ. ἈΜΑΙ͂ ΚΟ'ΝΙΣ. θερίζει καὶ ἐκκόπτει. ἢ καλύπτει. ΛΟ'ΓΟΥ Τ' ἌΝΟΙΑ. ἁμαρτία. ὅτι οἰστρηθεῖσα ὑπὸ τῶν Ἐριννύων Ἀντιγόνη τοῦτο τετόλμηκε.

[593. ἘΣΧΑ'ΤΑΣ ὙΠΕΡ ῬΙ'ΖΑΣ. ἐσχάτην ῥίζαν νοεῖ Ἀντιγόνην καὶ Ἰσμήνην. λέγει δὲ φάος ἐν τοῖς δόμοις τοῦ Οἰδίποδος ἀνατεῖλαι, διὰ τὸ ἀπαλλαγὴν γεγονέναι τοῦ πολέμου, καὶ τῶν πραγμάτων εἰς κατάστασίν τινα ἐλθόντων. τὸ δὲ ΦΟΙΝΙ'Α ΘΕΩ͂Ν ΤΩ͂Ν ΝΕΡΤΕ'ΡΩΝ ἈΜΑΙ͂ ΚΟ'ΝΙΣ, ἀντὶ τοῦ, τὴν ἐσχάτην ῥίζαν θερίζει ὁ Ἀΐδης. εἰκότως δὲ τὸ ΚΟ'ΝΙΣ τέθειται. διότι γὰρ ἐκάλυψεν Ἀντιγόνη τὸν ἀδελφὸν Πολυνείκην κόνει, διὰ τοῦτο τεθνήξεσθαι ἔμελλε. δέον δὲ εἰπεῖν, ἀμᾷ δέ νιν, ὁ δὲ ἀσυνδέτως ἐπήγαγε. σύναπτε δὲ καὶ τὸ ΚΑΤΑ' πρὸς τὸ ἈΜΑΙ͂, ἤτοι ΚΑΤΑΜΑΙ͂ καὶ θερίζει καὶ καταβάλλει ΝΙΝ καὶ αὐτὴν ἡ κόνις τῶν νερτέρων θεῶν. ποταπή; φοινία, ἤγουν φόνον αὐτῇ προξενοῦσα. Τ.]

[ΜΕΤΡ. 598. ΤΑ'Ν ΣΑ'Ν ΖΕΥ͂. Τῆς δευτέρας ταύτης στροφῆς τὰ κῶλά εἰσι ιγ, καὶ τὰ τῆς ἀντιστροφῆς τοσαῦτα· τὸ α ἀντισπαστικὸν δίμετρον ὑπερκατάληκτον Σαπφικὸν ἐξ ἐπιτρίτου τετάρτου, διιάμβου καὶ συλλαβῆς· τὸ β ἰωνικὸν ἀπὸ μεί-

m) στίξωμεν ΚΑ'ΤΤ' ΑΥ ΝΙΝ, Brunck.

μείζονος δίμετρον ἀκατάληκτον Κλεομάχειον ἐξ ἰωνικοῦ καὶ τροχαϊκῆς συζυγίας, ἤτοι ἐπιτρίτου δευτέρου· ἐν τῷ πρώτῳ δὲ κώλῳ παίωνα ἔχει δεύτερον ἀντὶ ἰωνικοῦ· (εἰ δὲ βούλει, ἰαμβικὸν ἑφθημιμερές, τοῦ δευτέρου ποδὸς ἀναπαίστου) τὸ τρίτον ἰωνικὸν μονόμετρον ὑπερκατάληκτον ἀπὸ μείζονος καθαρόν· τὸ δ χοριαμβικὸν καθαρὸν ἐκ χοριάμβου καὶ βακχείου· τὸ ε ὅμοιον, χοριαμβικόν, ἔχον ἐν τῷ πρώτῳ κώλῳ ἀνάπαιστον ἀντὶ βακχείου· τὸ ϛ χοριαμβικὸν καθαρὸν τρίμετρον καταληκτικόν· τὸ ζ ἰαμβικὸν πενθημιμερὲς τοῦ πρώτου ποδὸς ἀναπαίστου· τὸ η ὅμοιον τῷ τετάρτῳ· τὸ θ ἰωνικὸν ἀπ' ἐλάττονος δίμετρον ἀκατάληκτον ἐκ παίωνος τρίτου ἀντὶ ἰωνικοῦ καὶ τροχαϊκῆς συζυγίας· τὸ ι ἰωνικὸν ἀπὸ μείζονος δίμετρον καταληκτικὸν ἐξ ἰωνικοῦ καὶ κρητικοῦ ἢ δακτύλου· τὸ ια παιωνικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον ἐκ παίωνος τετάρτου καὶ βακχείου· τὸ ιβ ἰωνικὸν ἀπὸ μείζονος ἡμιόλιον καθαρόν· τὸ ιγ ὅμοιον τῷ τῆς πρώτης στροφῆς ἕκτῳ, ἤτοι ἰαμβικὸν πενθημιμερές, τοῦ πρώτου ποδὸς ἀναπαίστου. ἐπὶ τῷ τέλει τῆς τε στροφῆς καὶ ἀντιστροφῆς παράγραφος μόνη. Τ.]

598. ΤΕΑ'Ν ΖΕΥ͂ ΔΥ'ΝΑΜΙΝ. τοῦτό φησιν, ὅτι προαιρέσει τοῦ Διὸς πάντα γίγνεται. ΚΑΤΑ'ΣΧΟΙ. εὐκτικῶς, ὡς ποιήσαι τρίτου προσώπου. ὑπερηφανίᾳ κρατῆσαι δύναται. 'Ο ΠΑΝΤΟΓΗ'ΡΩΣ. ὁ ἀσθενείας παραίτιος. τὸ γὰρ γῆρας ἀσθενές ἐστιν. ἀσθενοῦμεν δὲ τῇ γλυκείᾳ προσβολῇ τοῦ ὕπνου κατεχόμενοι. ἢ ΠΑΝΤΟΓΗ'ΡΩΣ, ὁ αἰώνιος, καὶ ἄχρι γήρως τοῖς ἀνθρώποις καὶ πᾶσι τοῖς ζώοις παραμένων. ΟΥ῎Τ' 'ΑΚΑ'ΜΑΤΟΙ ΘΕΩ͂Ν ΜΗ͂-

ΜΗ͂ΝΕΣ. ἀντὶ τοῦ, ἡ τοῦ χρόνου περίοδος. ἈΓΗ΄-ΡΩι ΔΕ᾿ ΧΡΟ΄ΝΩι ΔΥΝΑ΄ΣΤΗΣ. ἀντὶ τοῦ, δυναστεύων καὶ ἄρχων τοῦ ἀγηράου χρόνου, κατέχεις τὸν Ὄλυμπον. ἀγήρων δὲ τὸν τῶν θεῶν χρόνον φησίν, ἐπεὶ μήτε ὑπὸ δυστυχιῶν, μήτε ὑπὸ ὕπνου ἐλαττοῦται. ΤΟ΄ Τ᾿ ἜΠΕΙΤΑ. τὸ ἐσόμενον καὶ τὸ μετ᾿ ἐκεῖνο μέλλον καὶ πάλιν ἐσόμενον. τινὲς δὲ τὸ ἜΠΕΙΤΑ ἰδίως ἐπὶ ἐνεστῶτος λελέχθαι φασίν, ἀντὶ τοῦ νῦν. ΚΑΙ᾿ ΤΟ᾿ ΠΡΙ΄Ν ἘΠΑΡΚΕ΄ΣΕΙ. ὅ ἐστιν, ἀεὶ δυνάμενον βοηθεῖν. ΝΟ΄ΜΟΣ ὉΔ᾿ ΟΥ̓ΔΕ΄Ν ἙΡΠΩΝ. ὁ κατὰ πᾶσαν πόλιν ἕρπων νόμος, ὅ ἐστι, πάντες ἄνθρωποι. Ἄλλως. οὐδείς, φησίν, ἔστι νόμος ἐν πάσαις ταῖς πόλεσιν, ὥστε φεύγειν τοὺς ἀνθρώπους τὸ συμβησόμενον. ἢ οὕτως· οὐδείς ἐστι νόμος, ὃς δύναται τῶν ἤδη τελειωθέντων κακῶν προσάγειν βοήθειαν. ἢ οὕτως· ὁ δὲ νόμος ὁ πάντων ἀνθρώπων κοινὸς τοῦτο ἔχει, μηδένα ζῆν ἄνευ λύπης. ΘΝΑΤΩ͂Ν ΒΙΟ΄ΤΩι ΠΑ΄ΜΠΟΛΙΣ ἘΚΤΟ΄Σ ἌΤΑΣ. ὁ λόγος· σὺ μέν, ὦ Ζεῦ, ἀγήρως τε καὶ δυνάστης εἰς ἅπαντα τὸν χρόνον εἶ· ἡ δὲ τῶν ἀνθρώπων πολιτεία οὐδέποτε χωρὶς κακῶν ἐστιν.

[599. ὙΠΕΡΒΑΣΙ΄Α, ὑπερφρόνησις.

600. ΑἹΡΕΙ͂. κατισχύει. ἈΚΑΜΑ΄ΤΟΙ ΜΗ͂ΝΕΣ. οὐδὲ αἱροῦσι ἀκατάπαυστοι θεῶν μῆνες. ἤγουν οὐδ᾿ ὑπὸ χρόνου κυριεύεται.

602. ἈΓΗ΄ΡΩι. ἀιδίῳ, διηνεκεῖ. γράφεται καὶ ἈΓΗ΄ΡΩΣ πρὸς τὸ ΔΥΝΑ΄ΣΤΑΣ, ἤγουν δεσπότης οὐχ ὑπὸ χρόνου γηράσκων.

604. ΜΑΡΜΑΡΟ΄ΕΣΣΑΝ. φαεινοτάτην.

606.

606. 'ΕΠΑΡΚΕ'ΣΕΙ. λάμβανε τὴν 'ΕΠΙ' ἀπὸ τοῦ ἐπαρκέσει ἐνταῦθα, ἤγουν ἐπί τε τὸ ἔπειτα καὶ ἐπὶ τὸ μέλλον.

607. ΠΑ'ΜΠΟΛΙΣ. πάγκοσμος.]

[600. 'Ο ΠΑΝΤΟΓΗ'ΡΩΣ. ὁ πάντας καταβάλλων· τὸ γὰρ γῆρας ὥσπερ καταβολή ἐστιν. ἢ ὁ ἀίδιος.

601. οὕτω χρὴ γράφειν 'ΑΚΑΜΑ'ΤΟΙ ΤΕ ΘΕΩ͂Ν, ἵν' ᾖ ὅμοιον τῷ τῆς ἀντιστροφῆς κώλῳ.

602. τὸ 'ΑΓΗ'ΡΩΣ πρὸς τὸ ΔΥΝΑ'ΣΤΑΣ σύναπτε, ἤγουν δεσπότης οὐχ ὑπὸ χρόνου γηράσκων.

605. πρὸς τὸ ΜΕ'ΛΛΟΝ τίθειται μόνον τὸ 'ΑΡΚΕ'ΣΕΙ. τὸ γὰρ "ΕΠΕΙΤΑ ἔμφασιν ἐνεστῶτος ἔχει. τὸ δὲ νῦν πρὸς τὸ πρώην ἔπειτά ἐστιν. ἢ ἐπειδὴ νῦν λέγει τὸν λόγον, οὐκ ἐδέησεν αὐτῷ ἐνεστῶτα χρόνον θεῖναι, ὅπερ εἰ εἴποις, τὸ "ΕΠΕΙΤΑ ἀντὶ τοῦ μέλλον νοήσεις, ἵν' ᾖ τὸ ΜΕ'ΛΛΟΝ πρὸς τὸ "ΕΠΕΙΤΑ, μέλλοντος μέλλον καὶ χρόνου παράτασις. εἰ δὲ μή, τὸ ΠΡΙ'Ν διπλοῦν νόει, καὶ ἀντὶ τοῦ νῦν, καὶ ἀντὶ τοῦ πάλαι. τὸ γὰρ νῦν καὶ πάλαι τοῦ ἔπειτα πρότερόν ἐστι. τὸ δὲ τοῦ ἔπειτα ΤΕ' ἀντὶ τοῦ ΚΑΙ' ὃν πρὸς τὸ 'ΕΠΑΡΚΕ'ΣΕΙ σύναπτε.

606. τὸ ΝΟ'ΜΟΣ "ΟΔ' ΟΥ'ΔΕ'Ν "ΕΡΠΕΙ οὕτω νόει. ὅδε ὁ νόμος, ὃν ἐπὶ τῆς ἀρχῆς τοῦ Διὸς ἔφαμεν, ΟΥ'ΔΕ'Ν καὶ οὐδαμῶς "ΕΡΠΕΙ καὶ φέρεται ΠΑ'ΜΠΟΛΙΣ καὶ παγκόσμιος τῷ βίῳ τῶν θνητῶν ἄτερ καὶ χωρὶς ἄτης. τουτέστιν, ὃ περὶ τῶν θεῶν ἔφαμεν, οὐκ ἔστι περὶ ἀνθρώπων εἰπεῖν. ἀλλ'

οἱ

οἱ μὲν ἀπαθεῖς καὶ ἄφθαρτοι, οἱ δὲ ἄνθρωποι θνητοὶ καὶ παθητικοί. Γ.]

608. Ὰ ΓΑ'Ρ ΔΗ' ΠΟΛΥ'ΠΛΑΚΤΟΣ. οὐδέν, φησί, περὶ τῶν μελλόντων ἐπίστανται οἱ ἄνθρωποι, ὥσπερ ὁ Ζεύς. ἠπάτησε δὲ πολλοὺς ἡ ἐλπίς, κουφόνους ἔρωτας ἐμβάλλουσα. τὰ ἀδύνατα γὰρ ἐλπίσαντες ἐσφάλησαν. ἔρωτας δὲ λέγει καὶ τὰς ἐπιθυμίας. ΚΟΥΦΟΝΟ'ΩΝ 'ΕΡΩ'ΤΩΝ. ἀντὶ τοῦ, τῶν κούφων ἐπιθυμιῶν, ἐν αἷς πολλοὶ ἠπάτηνται, ἕτερα προσδοκήσαντες, ἑτέρων ἀποβάντων. ΕἸ'ΔΟ'ΤΙ Δ' ΟΥ'ΔΕ'Ν "ΕΡΠΕΙ. τῷ ἀνθρώπῳ οὐδὲν εἰδότι ἐπέρχεται. ΠΡΟΣΑΥ'ΣΗι. προσφέρῃ. πρὶν τοῖς δεινοῖς ἐπικύρσῃ, καὶ εἰς αὐτὸν ἐμπέσῃ τὸν κίνδυνον. ΣΟΦΙ'Α ΓΑ'Ρ "ΕΚ ΤΟΥ ΚΛΕΙΝΟ'Ν "ΕΠΟΣ. μετὰ σοφίας γὰρ ὑπό τινος ἀοίδιμον καὶ κλεινὸν ἔπος πέφανται·

"Οταν δ' ὁ δαίμων ἀνδρὶ πορσύνῃ κακά,
τὸν νοῦν ἔβλαψε πρῶτον ᾧ βουλεύεται.

ΠΡΑ'ΣΣΕΙ Δ' 'ΟΛΙΓΟΣΤΟ'Ν. ἀντὶ τοῦ, οὐδὲ ὀλίγον.

[608. ΠΟΛΥ'ΠΛΑΓΚΤΟΣ. ἡ πολλοὺς πλανῶσα.

611. ΕἸ'ΔΟ'ΤΙ Δ' ΟΥ'ΔΕ'Ν. οὐδεὶς οἶδεν, ἃ αὐτὸν καταλήψεται, πρὶν βλάβῃ καὶ πάθει λυπηρῷ πόδα τις ἐμβάλῃ, προσαρμόσῃ.

613. "ΕΚ ΤΟΥ. ἔκ τινος τῶν παλαιῶν σοφῶν. ΠΕ'ΦΑΝΤΑΙ. ἐφάνη, ἐξηνέχθη.]

[608. Ὰ ΓΑ'Ρ ΔΗ'. αὕτη ἡ κατασκευὴ πρὸς τὸ ΝΟ'ΜΟΣ "ΟΔ' ΟΥ'ΔΕ'Ν "ΕΡΠΕΙ ἐστίν, εἰ καὶ ἀσαφὴς ἐκ τοῦ φανεροῦ δοκεῖ. οὕτω γὰρ νοεῖται. ὁ νόμος ὁ εἰς τοὺς θεοὺς οὐκ ἔστιν ἐν ἀνθρώποις· ἀλλὰ

δυστυ-

δυστυχίαις ὑποπίπτουσιν. ἐλπίσι γὰρ ἀπατώμενοι, ὡς, εἰ τόδε ποιήσαιεν, καλῶς αὐτοῖς ἕξει, ποιοῦντες εἰς δυστυχίας ἐμπίπτουσιν, ὃ δὴ καὶ Ἀντιγόνη πέπονθε.

615. ΤῸ ΚΑΚῸΝ ΔΟΚΕΪ͂Ν ἘΣΘΛΌΝ. τοῦτο λέγει διὰ τὴν Ἀντιγόνην δοκοῦσαν τὸ θανεῖν ἥδιστον. Τ.]

[ΜΕΤΡ. 616. ὯΔΕ ΜῊΝ ΑἽΜΩΝ. Η ἐπῳδὸς αὕτη κώλων ἐστὶν ἀναπαιστικῶν δ, ὧν τὰ γ δίμετρα ἀκατάληκτα· τὸ δὲ δ καταληκτικόν, ἤτοι ἐφθημιμερές, ὃ καλεῖται παροιμιακόν. ἐπὶ τῷ τέλει κορωνὶς καὶ παράγραφος συνήθως. Τ.]

621. ΤΆΛΙΔΟΣ. τάλις λέγεται παρ' Αἰολεῦσιν ἡ ὀνομασθεῖσα τινὶ νύμφη. Καλλίμαχος·

Αὐτίκα τὴν τάλιν παιδὶ σὺν ἀμφιθαλεῖ.

ἭΚΕΙ ΜΌΡΟΝ. λείπει ἡ διά. διὰ τὸν μόρον. ἈΠΆΤΑΣ ΛΕΧΈΩΝ ὙΠΕΡΑΛΓΩ͂Ν. ὑπὲρ τῆς τῶν λεχέων ἀπάτης, ὅ ἐστιν ἀποτυχίας, ἀχθόμενος.

[ΜΕΤΡ. 623. ΤΆΧ' ΕἸΣΌΜΕΣΘΑ. Αἱ περίοδοι αὗται στίχων εἰσὶν ἰαμβικῶν τριμέτρων ρν· ὧν τελευτή, Πόνος περισσὸς ἐστι τὰν Ἀιδου σέβειν. ἐπὶ τῷ τέλει κορωνὶς μόνη. Τ.]

623. ΤΆΧ' ΕἸΣΌΜΕΣΘΑ. ὁ λόγος παροιμιακός, ὁπότε μὴ στοχασμῷ χρώμεθα, ἀλλ' αὐτόπται τῶν πραγμάτων γιγνόμεθα. προγιγνώσκει μὲν γὰρ καὶ ὁ μάντις, ἀλλὰ στοχασμῷ χρῆται. τάχα οὖν ἀκριβῶς γνώσομαι ταῦτα, παρὰ τοῦ παιδὸς πυνθανόμενος. ΤΕΛΕΙ͂ΑΝ ΨΗ͂ΦΟΝ. τὴν ἤδη τετελεσμένην. τοῦτο δέ φησιν, ὡς μὴ μεταβουλευσόμενος. ἢ τὴν τέλος ἐπάγουσαν τῇ Ἀντιγόνῃ.

[627.

[627. ΣΟ´Σ ΕΙ´ΜΙ. ἤγουν τῷ σῷ θελήματι ὑπείκω. καὶ σὺ τὰ βέλτιστα ἐμοὶ καὶ λυσιτελοῦντα διανοούμενος ἀπευθύνεις.]

628. ᾿ΑΠΟΡΘΟΙ͂Σ. ὀρθῶς καθηγῇ. ᾿ΕΜΟΙ` ΓΑ`Ρ ΟΥ᾿ΔΕΙ`Σ ᾿ΑΞΙ´ΩΣ. οὐδεὶς μοι προκριθήσεται γάμος τῆς σῆς ἀρχῆς, καλῶς σου ἄρχοντος. πανταχοῦ δὲ μετὰ παρατηρήσεως. ΜΕΙ´ΖΩΝ ΦΕ´ΡΕΣΘΑΙ. προκρίνεσθαι.

631. ΔΙΑ` ΣΤΕ´ΡΝΩΝ ῎ΕΧΕΙΝ. ἀντὶ τοῦ, ἐνθυμεῖσθαι. ΓΝΩ´ΜΗΣ ΠΑΤΡΩ´ΙΑΣ ΠΑ´ΝΤ᾿ ῎ΟΠΙΣΘΕΝ. τῆς πατρῴας γνώμης πάντα εἶναι δεύτερα. οἷον χρὴ τὸν τὴν πατρῴαν πράττοντα γνώμην, περὶ τῶν ἄλλων οὐδένα λόγον ἔχειν. ἀσφαλῶς δὲ προσέθηκε τὸ ΠΑ´ΝΤΑ, μὴ ἄρα ἐκ τοῦ παιδὸς ὑπαντηθῇ, ὅτι πλὴν τῶν χρησίμων.

[631. ναὶ καλῶς λέγεις. ΟΥ῞ΤΩ ΓΑ`Ρ —

632. ΠΑ´ΝΤ᾿ ῎ΟΠΙΣΘΕΝ ᾿ΕΣΤΑ´ΝΑΙ. ἤγουν κατὰ πάντα τῇ τοῦ πατρὸς ἀκολουθεῖν γνώμῃ. ἐπεὶ δὲ ὁ ἀκολουθῶν ὄπισθεν ἵσταται, ὄπισθεν ἑστάναι τῆς πατρῴας γνώμης εἶπεν.

636. ᾿ΕΞ ῎ΙΣΟΥ ΠΑΤΡΙ´. ὥσπερ ὁ πατὴρ τιμᾷ τὸν φίλον. ἢ ὥσπερ τὸν πατέρα τιμῶσι.

637. ᾿ΑΝΩΦΕ´ΛΗΤΑ. μὴ παρέχοντα αὐτῷ ὠφέλειαν.]

638. ΠΛΗ`Ν ΑΥ᾿ΤΩ͂Ι ΠΟ´ΝΟΥΣ. γράφεται ΠΕ´ΔΑΣ, ἵν᾿ ᾖ ἐμπόδιον, δεσμούς, κώλυμα τοῦ πράττειν ἃ βούλεται.

[638. ΠΟ´ΝΟΥΣ. λύπας.]

642.

642. ΨΥΧΡΟ'Ν ΠΑΡΑΓΚΑ'ΛΙΣΜΑ. *ἀηδὲς φίλημα, στέγηθρον, κοινώνημα, παρακοίμημα, περιπλοκή.*

645. ΠΤΥ'ΣΑΣ. *ἐν οὐδενὶ λόγῳ θέμενος, καταφρονήσας.*

[649. ΨΕΥΔΗ͂. *ἐκήρυξα γὰρ τὸν ἀλόντα θάπτειν τεθνήξεσθαι.*

650. ἘΦΥΜΝΕΙ'ΤΩ. *ἐπιβοάτω, προβαλλέσθω.* ΞΥ'ΝΑΙΜΟΝ. *τὸν ἔφορον τῆς συγγενείας.*]

651. ΕἸ ΓΑ'Ρ ΤΑ' Τ' ἘΓΓΕΝΗ͂ ΦΥ'ΣΕΙ. *εἰ γὰρ τοὺς ἐμούς, φησίν, ἀκόσμως βιοῦντας μὴ τιμωρησαίμην, οὐδὲ τῶν ξένων περιγενήσομαι. ἀπὸ κοινοῦ δὲ τὸ* ΘΡΕ'ΨΩ, *ἀντὶ τοῦ, ἕξω.*

[652. ΚΑ'ΡΤΑ ΤΟΥ'Σ. *λίαν ἀκόσμους θρέψω τοὺς ἔξω γένους.*]

653. ἘΝ ΤΟΙ͂Σ ΓΑ'Ρ ΟἸΚΕΙ'ΟΙΣΙΝ. *εἰ οὖν τηροίην τὰ νόμιμα καὶ τὰ δίκαια ἐπὶ τῆς ἐμαυτοῦ πρώτως οἰκίας, τηροίην ἂν αὐτὰ καὶ ἐπὶ τῆς πόλεως.* ὍΣΤΙΣ Δ' ὙΠΕΡΒΑ'Σ. *λείπει τὸ δίκαιον.*

[654. ΧΡΗΣΤΟ'Σ. *ἤγουν τὰ δίκαια ποιῶν.*]

662. ἈΛΛ' ὋΝ ΠΟ'ΛΙΣ ΣΤΗ'ΣΕΙΕ. *καταστήσειεν ἄρχοντα.* ΚΑΙ' ΤἈΝΑΝΤΙ'Α. *τὰ ἐναντία τῷ δικαίῳ δηλονότι.*

[662. ΣΤΗ'ΣΕΙΕ. *ἄρχοντα ἑαυτῇ.*]

655. ΚΑΙ' ΤΟΥ͂ΤΟΝ ἊΝ. *τοῦτον, τὸν τῷ βασιλεῖ πειθόμενον.* ἘΝ ΧΕΙΜΩ͂ΝΙ. *τῆς μάχης δηλονότι.*

[655.

[655. ΤΟΥ͂ΤΟΝ ΤΟ`Ν ἌΝΔΡΑ. τὸν κλύοντα τοῦ ὑπὸ τῆς πόλεως σταθέντος ἄρχοντος.]

664. ἈΝΑΡΧΊΑΣ. ἀντὶ τοῦ ἀπειθείας. ΤΡΟΠἊΣ ΚΑΤΑῤῬΉΓΝΥΣΙΝ. ἐκ γὰρ διαῤῥήξεως στρατοῦ, τροπὴ γίγνεται. ΤΩ͂Ν Δ' ὈΡΘΟΥΜΈΝΩΝ. τῶν ἀρχομένων. ΣΏΖΕΙ ΤᾺ ΠΟΛΛᾺ ΣΏΜΑΤΑ. Ομηρος· (Ιλ. Ε. 531.)

Αἰδομένων δ' ἀνδρῶν πλέονες σόοι ἠὲ πέφανται.

[667. ΚΑΤΑῤῬΉΓΝΥΣΙ. ἐξαίφνης ποιεῖ. ὈΡΘΟΥΜΈΝΩΝ. ἀρχομένων ὀρθῶς. ΤᾺ ΠΟΛΛΆ. κατὰ πολύ. ΠΕΙΘΑΡΧΊΑ. ἡ πρὸς τὸν ἄρχοντα ὑπακοή.]

665. ΤΟΙ͂Σ ΚΟΣΜΟΥΜΈΝΟΙΣ. τοῖς ἄρχουσιν. Ομηρος· (Ιλ. Α. 16.) δύω κοσμήτορε λαῶν.

[669. ΤΟΙ͂Σ ΚΟΣΜΟΥΜΈΝΟΙΣ. τοῖς κοσμίως ἀρχομένοις.]

673. ΕἸ ΜῊ ΤΩ͂Ι ΧΡΌΝΩΙ ΚΕΚΛΕΜΜΕΘΑ. εἰ μὴ τῆς φρονήσεως ὑπὸ τοῦ γήρως σεσυλήμεθα, λέγειν φρονούντως δοκεῖς περὶ ὧν λέγεις. ὁ δὲ λόγος πάνυ πρεσβυτικῶς καὶ αἰδημόνως εἴρηται.

[675. ΘΕΟῚ ΦΎΟΥΣΙΝ. τοῦτο λέγει, διότι προϊὼν μέλλει εἰπεῖν, ὡς ἄνομον ἡγεῖται ἡ πόλις τὸ σὸν κατὰ τῆς παιδὸς θέσπισμα, ὡσανεὶ λέγων, ὡς ἐπειδὴ τὸ φρονεῖν θεόθεν ἀνθρώποις, λόγον ἂν ἔχοι καὶ τὴν πόλιν καλῶς λέγειν. Τ.]

677. ἘΓΩ` Δ' ὍΠΩΣ ΣΥ` ΜῊ ΛΕΓΗΙΣ. ἐγὼ δὲ οὐ δύναμαι ταῦτα ἀποδέξασθαι, ἐπει-

ἐπειδὴ μὴ καλῶς ταῦτα λέγεις. ΓΕ'ΝΟΙΤΟ ΜΕ'ΝΤ' ἌΝ. δυνατόν σε καὶ ἑτέρως μεταβουλεύσασθαι.

[679. ΧΑΙ'ΤΕ'ΡΩι. οὐ μόνον ἐμοί. ΚΑΛΩ͂Σ ἜΧΟΝ. τοῦτο, τὸ μὴ τοῖς πατράσιν ἀνταίρειν.]

680. ΣΟΥ͂ Δ' ΟΥ͂Ν ΠΕ'ΦΥΚΑ. γράφεται, ΣΥ' Δ' ΟΥ͂Ν ΠΕ'ΦΥΚΑΣ.

682. ΤΟ' ΓΑ'Ρ ΣΟ'Ν ὌΜΜΑ. τὸ σὸν ὄμμα, φησί, τοιοῦτόν ἐστιν, ὥστε μηδένα τῶν πολιτῶν ἀντικρύ σου λέγειν τοιαῦτα, οἷς σὺ μὴ τέρψη· ἐμοὶ δὲ πάρεστιν ἀκούειν τῶν λάθρα κατὰ σοῦ λεγομένων. ΛΟ'ΓΟΙΣ ΤΟΙΟΥ'ΤΟΙΣ. λείπει τὸ χρῆσθαι. 'ΥΠΟ' ΣΚΟ'ΤΟΥ. λαθραίως.

[682. ΔΕΙΝΟ'Ν. φοβερόν. ΛΟ'ΓΟΙΣ. ἐν λόγοις.

684. 'ΥΠΟ' ΣΚΟ'ΤΟΥ. κρύφα, κεκρυμμένως.]

688. ἫΤΙΣ ΤΟ'Ν ΑΥ'ΤΗ͂Σ ΑΥ'ΤΑ'ΔΕΛΦΟΝ. διὰ τούτων ὑπεραπολογεῖται τῆς κόρης, ὑπερευπρεπῶς τῇ πόλει περιθεὶς τὸν λόγον.

[691. ΧΡΥΣΗ͂Σ. λαμπρᾶς, ὑπερβολικῆς.]

692. 'ΕΡΕΜΝΗ'. σκοτεινή, λαθραία σου.

[692. 'ΕΡΕΜΝΗ'. κεκρυμμένη. 'ΕΠΕ'ΡΧΕΤΑΙ παρὰ τῶν πολιτῶν.

695. ΘΑ'ΛΛΟΝΤΟΣ. εὐτυχοῦντος. Ἢ ΤΙ' ΠΡΟ'Σ ΠΑΙ'ΔΩΝ ΠΑΤΡΙ'. ἤγουν οὐδὲ ὁ πατὴρ μείζονα ἄλλην χάριν παρὰ τῶν παίδων δέχεται, ἢ εὐτυχοῦντας τούτους ὁρῶν.]

[696. τὸ ἌΓΑΛΜΑ πρὸς τὸ ΕΥ'ΚΛΕΙ'ΑΣ συναπτέον, ἵν' ᾖ εὐκλείας ἄγαλμα, ἤτοι εὔκλεια. Τ.]

701.

701. ΔΙΑΠΤΥΧΘΈΝΤΕΣ. *ἀνακαλυφθέντες. μετέβη δὲ ἀπὸ ἑνικοῦ ἀριθμοῦ τοῦ* ὍΣΤΙΣ, *εἰς πληθυντικόν, τὸ* ΟΥ̓͂ΤΟΙ.

703. ΚΑΙ' ΤΟ' ΜΗ' ΤΕΙ'ΝΕΙΝ ἌΓΑΝ. *μὴ αὐθάδη εἶναι, ἀντιτείνοντα τοῖς συμβουλεύουσιν. τοῦτο δὲ παρὰ Σόλωνος·*

Γηράσκω δ' ἀεὶ[n]) *πολλὰ διδασκόμενος.*

706. ΑΥ'ΤΌΠΡΕΜΝΑ. *αὐτόῤῥιζα.* ῾ΥΠΕΙ'ΚΕΙ ΜΗΔΈΝ. *τοῖς ἱστίοις μὴ ἐγχαλάσῃ.* ῾ΥΠΤΙ'ΟΙΣ ΚΑ'ΤΩ. *ἀντὶ τοῦ ὑπτίως.* ΣΤΡΈΨΑΣ ΤΟ' ΛΟΙΠΟ'Ν.[o]) *τὴν ναῦν δηλονότι.*

[707. ΠΌΔΑ. *τὸ τοῦ ἱστίου σχοινίον.* ῾ΥΠΕΙ'ΚΕΙ. *ὑποχαλᾷ, ἐνδίδωσι τῇ φορᾷ τοῦ πνεύματος. τὸ* ῾ΥΠΤΙ'ΟΙΣ *λέγει, ἐπειδὴ οἱ τὰς κώπας ἐλαύνοντες, πρηνεῖς νεύοντες ἐλαύνουσιν· ἀνατραπείσης οὖν τῆς νεώς, ἐξαίφνης ὕπτιοι γίγνονται.*]

710. ΜΕΤΆΣΤΑΣΙΝ. *μετάνοιαν.* ΓΝΩ'ΜΗ ΓΑ'Ρ ΕΙ͗ ΤΙΣ ΚΑ'Π' 'ΕΜΟΥ͂. *ἀντὶ τοῦ, εἰ οἷός τε εἰμὶ λέγειν κἀγώ, διὰ τὸ νέον.* ΠΡΕΣΒΕΥ'ΕΙΝ. *ὑπερέχειν. ἐγώ, φησί, τοῦτο οἶμαι ὑπερέχειν, τὸ τὸν ἄνθρωπον φῦναι πάντα ἐπιστάμενον. Ἡσίοδος·* (Εργων 269.)

Οὗτος μὲν πανάριστος, ὃς αὐτῷ πάντα νοήσει.

[710. ΕΙ͗ΚΕ. *ὑποχάλα.*

713.

n) *εἰὰ* Brunck.

o) Scholion ῾ΥΠΤΙ'ΟΙΣ — *ὑπτίως* abest in ed. Brunckii, qui sequenti praefixit ΚΑΤΩ ΣΤΡΕΨΑΣ.

713. ΦΥ͂ΝΑΙ. ἐκ φύσεως εἶναι.]

714. ΕἸ Δ' ΟΥ͂Ν ΦΙΛΕΙ͂ ΓᾺΡ ΤΟΥ͂ΤΟ ΜῊ ΤΑΥ͂Τῌ ῬΈΠΕΙΝ. εἰ δέ τις ἀνόητος εὑρεθῇ. p)

[715. μὴ λάβῃς εἰς τὸ ΛΕΓΟΝΤΩΝ ἔξωθεν τὸ ἀπό. ἀλλὰ πρὸς τὸ ΜΑΝΘΑΝΕΙΝ ἐστὶν ἡ γενική. ὥσπερ γάρ φαμεν, ἥδε τῶν καλῶν μάθησις, οὕτω καὶ τοῦτο. ὁ γὰρ λέγων τι χρηστόν, οὗτος τὸ μανθάνειν οἷον γεννᾷ, καὶ αἴτιος τοῖς ἄλλοις τούτου καθίσταται. T.]

[718. ΤΗΛΙΚΟΙ͂ΔΕ. οἱ γέροντες. ΤΗΛΙΚΟΥ͂ΔΕ. νέου.]

720. ΜΗΔΕ͂Ν ΤῸ ΜῊ ΔΊΚΑΙΟΝ. μηδὲν διδάσκου, ὃ μὴ δίκαιόν ἐστί σοι μανθάνειν. ἢ μηδὲν ἔστω, ὃ μὴ δίκαιον.

[720. ΜΗΔΕ͂Ν διδάχθητι ΤῸ ΜῊ ΔΊΚΑΙΟΝ.]

722. ΤΟῪΣ ἈΚΟΣΜΟΥ͂ΝΤΑΣ. ἀπειθοῦντας, καὶ ἄκοσμα διαπραττομένους.

725. ΟΥ̓ ΦΗΣΙ ΘΉΒΗΣ ΤΗ͂ΣΔΕ. οὐκ ἐγὼ ταῦτα λέγω, ἀλλὰ πάντες οἱ τὴν πόλιν οἰκοῦντες. χαριέντως δὲ τὴν δίαιταν προσάπτει τῇ πόλει, τῷ μὴ δοκεῖν βούλεσθαι ἀνατρέπειν τὰ τῷ πατρὶ βεβουλευμένα.

726. ΠΌΛΙΣ ΓᾺΡ ὙΜΙ͂Ν ἊΝ ΧΡΗ͂. ἃ ἄν με χρὴ προστάσσειν τῇ πόλει, ἐκείνη μοι ἔχει κελεύειν;

727.

p) εὑρεθείη Brunck.

727. ʹΟΡΑ͂ΙΣ ΤΑ΄Δ' ʹΩΣ ΕΙ'ΡΗΚΑΣ. τὸ χ, ὅτι αὐστηρῶς προσηνέχθη τῷ πατρί.

[731. ΚΑΛΩ͂Σ. κατ' εἰρώνειαν.]

[729. ΠΟ΄ΛΙΣ ΓΑ'Ρ ΟΥ'Κ ʹΕΣΘ'. δεῖ γὰρ τὴν τῶν πολλῶν γνώμην πράττειν τὸν ἄρχοντα, καὶ τοὺς πολλοὺς τὴν αὐτοῦ. Τ.]

733. ΕΙ'ΠΕΡ ΓΥΝΗ' ΣΥ'. λείπει τυγχάνεις. πάλιν δὲ τὸ χ, διὰ τὸ αὐστηρόν.

734. ΔΙΑ' ΔΙ'ΚΗΣ ʹΙΩ'Ν. δικαζόμενος, δικαιολογούμενος, παῤῥησιαζόμενος.

[734. ΔΙΑ' ΔΙ'ΚΗΣ ʹΙΩ'Ν. δικολογήσας, ἤγουν δικαζόμενος καὶ λόγοις ἐναντιούμενος.

736. ΤΑ'Σ ʹΕΜΑ'Σ ʹΑΡΧΑ'Σ ΣΕ'ΒΩΝ. ἤγουν τῆς ἐμῆς βασιλείας ὑπερμαχῶν, οὐκ ἐῶν αὐτὴν καταφρονεῖσθαι.

737. ΠΑΤΩ͂Ν. παραβαίνων. οὐκ ἔστι τοιοῦτον. οὐ γὰρ σέβεις τὰς σὰς ἀρχάς, τοὺς θείους παραβαίνων νόμους. δεῖ γὰρ τὴν ἀρχὴν ἔννομον εἶναι, καὶ μὴ κατὰ θεῶν φέρεσθαι.]

738. ΚΑΙ' ΓΥΝΑΙΚΟ'Σ ʺΥΣΤΕΡΟΝ. ἀντὶ τοῦ, ἡττηθὲν ὑπὸ γυναικός.

[739. ʺΥΣΤΕΡΟΝ. ἔλαττον.]

[740. ἰστέον ὅτι τὸ ΓΟΥ͂Ν ἐνταῦθα δύναμιν ἔχει τοῦ γάρ. καὶ εὕροις ἂν πανταχῆ τῶν λογοποιῶν ἐξετάζων. εὕρηται δὲ καὶ τὸ ΓΕ' μόνον ἀντὶ τοῦ γάρ, ὡς ἔχει καὶ τὸ παρὰ Λιβανίῳ· Τοῖς μέν γε κάλλος οὐκ ἔπεστι. Τ.]

743. ʺΗΔ' ΟΥ͂Ν ΘΑΝΕΙ͂ΤΑΙ, ΚΑΙ' ΘΑΝΟΥ͂Σ' ʹΟΛΕΙ͂ ΤΙΝΑ'. δι' ἑαυτὸν ἔφη. ὁ δὲ Κρέων

ᾤετο

ᾤετο δι' αὐτὸν λέγειν. ἘΠΕΞΈΡΧΗι ΘΡΑΣΎΣ. περαιτέρω χωρήσεις.

[743. ἈΟΛΕΪ́ ΤΙΝΑ'. ἤγουν ἐμέ.]

[743. εἰπόντος τοῦ Αἵμονος δι' ἑαυτὸν ΚΑΊ ΘΑΝΟΥ͂Σ' ἈΟΛΕΪ͂ ΤΙΝΑ', Κρέων δι' ἑαυτὸν τοῦτο ἐνόησε. δέον δὲ εἰπεῖν, θρασέως, ΘΡΑΣΎΣ εἶπε πρὸς τὸ ἘΠΕΞΕΡΧΗι. Τ.]

745. ΤΊΣ Δ' ἜΣΤ' ἈΠΕΙΛΗ'. ποίαν ὠφέλειαν ἔχει ἀπειλὴ πρὸς μωρὸν ἄνθρωπον λεγομένη;

[748. ΔΟΥ'ΛΕΥΜΑ. ἀνδράποδον. ΜΗ' ΚΩ'ΤΙΛΛΕ' ΜΕ. μὴ ἀπάτα με, λέγων ὑπὲρ αὐτῆς ἐμοὶ δυσχεραίνειν τὴν πόλιν.]

750. ἈΛΛ' ΟΥ' ΤΟ'ΝΔ' ἜΟΛΥΜΠΟΝ. μὰ τὸν Ὄλυμπον. ΔΕΝΝΑ'ΣΕΙΣ. λυπήσεις, ὑβρίσεις. ἌΓΑΓΕ ΤΟ' ΜΙ͂ΣΟΣ. τὴν Ἀντιγόνην φησίν. ὩΣ ΚΑΤ' ὌΜΜΑΤ'. ἀντὶ τοῦ, ὑπ' ὀφθαλμούς.

[750. ἌΛΗΘΕΣ; κατ' εἰρώνειαν. ΤΟ'ΝΔ' ὌΛΥΜΠΟΝ. λείπει ΜΑ'.]

[752. τὸ ΚΑΤ' ὌΜΜΑΤΑ καὶ τὸ ΠΛΗΣΙ'Α ἐκ παραλλήλου. Τ.]

757. ὩΣ ΤΟΙ͂Σ ΘΕ'ΛΟΥΣΙ ΤΩ͂Ν ΦΙ'ΛΩΝ ΜΕ'ΝΗιΣ ΞΥΝΩ'Ν. γράφεται καὶ ΜΑΙ'ΝΗι. ὡς μαίνῃ, φησί, παρὰ τοῖς φίλοις τοῖς θέλουσιν ὑπομεῖναι τὴν σὴν μανίαν.

[757. οὕτω τὸ ΜΑΙ'ΝΗι συντάσσων λέγε· καὶ ἵνα ΜΑΙ'ΝΗι καὶ ὀργίζῃ τοῖς θέλουσι τῶν φίλων· ἐγὼ δὲ οὐχὶ θυμουμένῳ πείσομαι. Τ.]

759. ΝΟΥ͂Σ Δ' ἘΣΤΙ' ΤΗΛΙΚΟΥ͂ΤΟΣ. ἤτοι ὁ τῶν νέων. ἢ ὁ φρόνιμος. ὁ δὲ νοῦς ὁ τηλικοῦτος, φησί, βαρύτατός ἐστιν ἀλγήσας.

[759. τὸ ἘΣΤἸ πρὸς τὸ ΒΑΡΥ̓Σ συναπτέον, οὕτως· ὁ ΤΗΛΙΚΟΥ͂ΤΟΣ δὲ καὶ ὁ νέος νοῦς, ὁποῖος ὁ τοῦ Αἵμονος, ἈΛΓΉΣΑΣ καὶ λυπηθεὶς, βαρύς ἐστιν. T.]

762. Ἄ́ΜΦΩ ΓἈΡ ΑΥ̓ΤΆ. τὰς κόρας. δυϊκὸν γάρ ἐστι.

764. ΜΌΡΩι ΔἘ ΠΟΊΩι ΚΑΊ ΣΦΕ. ἀντὶ τοῦ, αὐτήν.

766. ἘΝ ΚΑΤΏΡΥΧΙ. ἐν ὑπογείῳ σπηλαίῳ. ΦΟΡΒΗ͂Σ ΤΟΣΟΥ͂ΤΟΝ. ἔθος παλαιόν, ὥστε τὸν βουλόμενον κατειργνύναι τινά, ἀφοσιοῦσθαι βραχὺ τιθέντα τροφῆς, q) καὶ ὑπενόουν κάθαρσιν τὸ τοιοῦτο, ἵνα μὴ δοκῶσι λιμῷ ἀναιρεῖν. τοῦτο γὰρ ἀσεβές. ὋΝ ΜΌΝΟΝ ΣΈΒΕΙ ΘΕΩ͂Ν. διὰ τὸ προκεῖναι τῆς ἰδίας σωτηρίας τὴν πρὸς τὸν κατοιχόμενον δίκην. ὍΤΙ ΠΌΝΟΣ ΠΕΡΙΣΣΌΣ ἘΣΤΙ. πλήρης ὀργῆς καὶ ἀβουλίας ὁ λόγος, ὅτι καὶ εἰς θεοὺς θρασύνεται.

[765. σύντασσε οὕτω· ΚΡΎΨΩ αὐτὴν ΖΩ͂ΣΑΝ ἘΝ ΚΑΤΏΡΥΧΙ καὶ ὀρύγματι ΠΕΤΡΏΔΕΙ, ἤγουν πέτραν ὀρύξας, ταύτην κατακρύψω, Ἄ́ΓΩΝ καὶ φέρων ἘΝΘ' ἌΝ ἯΙ καὶ ὑπάρχῃ ὁδὸς ἘΡΗΜΟΣ ΒΡΟΤΩ͂Ν, ἤγουν ἔνθα οὐ διατρίβουσιν ἄνθρωποι, ΠΡΟΘΕἸΣ καὶ ἔμπροσθεν αὐτῆς θεὶς τοσοῦτον μόνον ΦΟΡΒΗ͂Σ καὶ τροφῆς, ὩΣ καὶ καθὰ ἌΓΟΣ

q) Ed. Turn. et Steph. hoc ſcholion Triclinianis intermixtum exhibent, ſic: ἔθος ἦν παλαιόν, βουλομένους καθειργνύναι τινά, ἀφοσιοῦσθαι καὶ βραχὺ τιθέναι τροφῆς· καὶ γὰρ ὑπενόουν καθάρσιον τὸ τοιοῦτον εἶναι· τοῦτο δ' ἐποίουν, ἵνα μὴ κτλ.

"ΑΓΟΣ καὶ μίασμα, ἤγουν ὡς μισητῇ μερικὴν r)
αὐτῇ τροφὴν δούς, "ΟΠΩΣ καὶ ἵνα ἐκφύγῃ ἡ πόλις
ΠΩ͂Σ καὶ κατὰ τρόπον τινὰ τὸ ΜΙ'ΑΣΜΑ καὶ τὴν
ἁμαρτίαν, καὶ παρὰ πάντων μέμψιν, ὡς λιμοκτο-
νήσασα αὐτὴν ἀπώλεσε.

770. ΤΟ' ΜΗ' ΘΑΝΕΙ͂Ν πρὸς τὸ ΑΙ'ΤΟΥ-
ΜΕ'ΝΗ συναπτέον, οὐ πρὸς τὸ ΤΕΥ'ΞΕΤΑΙ, οὕτω·
κἀκεῖ τὸν Ἀΐδην, ὃν μόνον σέβει θεῶν, αἰτουμένη καὶ
ζητοῦσα τὸ μὴ θανεῖν, ἴσως τεύξεται τούτου. Τ.]

[ΜΕΤΡ. 773. "ΕΡΩΣ 'ΑΝΙ'ΚΑΤΕ. Τὰ τοιαῦ-
τα εἴδη τῶν χορῶν καλεῖται ἐπῳδικά, ὡς εἴρηται.
ἔστι δὲ τὰ παρόντα τριὰς ἐπῳδική· τῆς δὲ στρο-
φῆς τὰ κῶλα ι, καὶ τὰ τῆς ἀντιστροφῆς τοσαῦτα·
τὸ α χοριαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον ἐξ ἰαμβι-
κῆς συζυγίας καὶ χοριάμβου· τὸ β ὅμοιον, δί-
μετρον ὑπερκατάληκτον ἐξ ὁμοίων ποδῶν καὶ
συλλαβῆς· τὸ γ ἰωνικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον
ἐκ παίωνος δευτέρου ἀντὶ ἰωνικοῦ ἀπὸ μείζονος καὶ
τροχαϊκῆς συζυγίας, ἤτοι ἐπιτρίτου δευτέρου·
(εἰ δὲ βούλει, ἰαμβικὸν ἐφθημιμερές, τοῦ δευτέρου
ποδὸς ἀναπαίστου) τὸ δ ὅμοιον κατὰ πάντα· τὸ ε
ὅμοιον τῷ πρώτῳ ἐπίτριτον ἔχον τὸν πρῶτον πόδα,
τρίτον· τὸ ς χοριαμβικὸν ἡμιόλιον καθαρὸν ἐκ
χοριάμβου καὶ σπονδείου· τὸ ζ ἀντισπαστικὸν ἡμιό-
λιον ἐξ ἐπιτρίτου τετάρτου καὶ ἰάμβου· τὸ η χο-
ριαμβικὸν μονόμετρον ὑπερκατάληκτον, καθαρὸν
ἐν τῷ πρώτῳ κώλῳ· ἐν δὲ τῷ τῆς ἀντιστροφῆς πεν-
τα-

r) ἡμερινὴν ed. Turn. et Steph.

τασύλλαβον ἔχει τὸν χορίαμβον. τὸ ἔννατον ἰωνικὸν ἀπὸ μείζονος δίμετρον καταληκτικὸν ἐξ ἰωνικοῦ καὶ ἀμφιμάκρου ἢ δακτύλου· τὸ ι ὅμοιον, ἰωνικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον ἐξ ἰωνικοῦ καὶ διτροχαίου ἢ ἐπιτρίτου δευτέρου· (εἰ δὲ βούλει, ἰαμβικὸν ἐφθημιμερές, τοῦ δευτέρου ποδὸς ἀναπαίστου) ἐπὶ τῷ τέλει τῆς τε στροφῆς καὶ ἀντιστροφῆς μόνη παράγραφος. T.]

773. ἜΡΩΣ ἈΝΊΚΑΤΕ ΜΆΧΑΝ. λείπει ἡ κατά. διὰ τὸν Αἵμονα τοῦ ἔρωτος μέμνηται. πάλαι γὰρ ὁμονόει[s]) τῷ πατρί· νῦν δὲ σχεδὸν πολέμιος γέγονε διὰ τὴν Ἀντιγόνην. τὸ δὲ ἐρᾷν πλουσίους, ἔχει καὶ ἡ παροιμία· (Eurip. fr. inc. CLXIV.)

Ἐν πλησμονῇ τοι Κύπρις, ἐν πεινῶσι δ' οὔ.

ὋΣ ἘΝ ΚΤΉΜΑΣΙ ΠΊΠΤΕΙΣ. ἐπεὶ καὶ κτήματα ἐρῶσι πολλοί. ἘΝΝΥΧΕΎΕΙΣ. διατρίβεις. ΦΟΙΤΑΊΣ Δ' ὙΠΕΡΠΟΝΤΙΟΣ. διότι καὶ τὰ θαλάσσια ζῶα ἐρᾷ. ἢ ὅτι καὶ τὰ πόῤῥω θηρεύει ὁ ἐρῶν, καὶ διὰ θαλάσσης ἄπεισι καὶ πανταχοῦ, ὥστε τοῦ ἔρωτος ἐπιτυχεῖν. ἢ ὅτι πολλοὶ τῶν ἐν πόντῳ ἐρῶσιν. ἈΓΡΟΝΌΜΟΙΣ ΑΥ̓ΛΑΙ̃Σ. ταῖς ἐπαύλεσιν. Ὁ Δ' ἜΧΩΝ. τὸν ἔρωτα δηλονότι.

[774. ὋΣ ἘΝ ΚΤΉΜΑΣΙ. οὐ γὰρ μόνον ἀνθρώπων, ἀλλὰ καὶ κτημάτων ἐρῶμεν· ὅθεν ἡ πλεονεξία γίγνεται.

782. ΜΈΜΗΝΕ. ἤτοι τοῦ καθεστηκότος ἐξίσταται, καὶ κατέχειν ἑαυτὸν οὐ δύναται. T.]

783.

s) ὁμονόει Brunck.

783. ΣΥ ΚΑΙ ΔΙΚΑΙΩΝ ἈΔΙΚΟΥΣ. σὺ καὶ δικαίους διαφθείρεις, ὥστε τὰς φρένας αὐτῶν ἀδίκους γίγνεσθαι, ὡς Ἡρακλῆς ἐνεχόμενος τῷ ἔρωτι τῆς Ἰόλης, τὰ ἐν Οἰχαλίᾳ ἔπραξεν, ἀφορμὴν τοῦ πολέμου μὴ ἔχων, ἢ τὸν ἔρωτα μόνον. ΞΥΝΑΙΜΟΝ ἜΧΕΙΣ. ξυγγενές. ὅτι υἱοῦ πρὸς πατέρα γέγονε μάχη καὶ διαφορά. ΝΙΚΑῖ Δ' ἘΝΑΡΓΗΣ ΒΛΕΦΑΡΩΝ. ὅτι ὁρῶν τὴν παῖδα ὁ Αἵμων σπουδάζουσαν, καὶ πάντα πράττουσαν ὑπὲρ τοῦ ἀδελφοῦ, ἥττων αὐτῆς γέγονε. νικᾷ οὖν, φησίν, ὁ ἔρως τῆς νύμφης, ὅς ἐστι πάρεδρος τῶν μεγάλων θεσμῶν ἐν ἀρχαῖς. τοῦτο δὲ εἶπεν, ὅτι θαυμαστή τις ἐστὶν ἡ τοῦ ἱμέρου ἀρχή, καὶ ὥσπερ νομισθεῖσα ἄνωθεν. διὸ καὶ πάρεδρον αὐτήν φησι τῶν θεσμῶν. ΠΑΡΕΔΡΟΣ ἘΝ ἈΡΧΑΙΣ. τινὲς πάρεδρος δωρικῶς ἀναγινώσκουσι, κατ' ἔλλειψιν τοῦ υ, ἵν' ᾖ παρέδρους. λέγει δὲ τὸν Κρέοντα. νικᾷ δὲ ὁ φανερὸς ἵμερος τῶν βλεφάρων τῆς εὐλέκτρου νύμφης τὸν Κρέοντα, τὸν ἐν ταῖς t) ἀρχαῖς τῶν μεγάλων θεσμῶν. ἌΜΑΧΟΣ. ἀκαταμάχητος. ἘΜΠΑΙΖΕΙ. ἥδεται, χαίρει.

[783. ΣΥ ΚΑΙ ΔΙΚΑΙΩΝ. οἱ γὰρ σώφρονες καὶ δίκαιοι, οἱ μὲν ὑπὸ κάλλους γυναικῶν, οἱ δὲ ὑπὸ κτημάτων ἐπιθυμίας τὴν ἑαυτῶν φύσιν ἠρνήσαντο.

787. ΝΙΚΑῖ ΔΕ. ἤγουν ὁ τῆς Ἀντιγόνης ἔρως πλέον ἴσχυσε τοῦ πατρικοῦ φίλτρου. δέον δὲ εἰπεῖν,

t) ταῖς omisit Brunck.

εἰπεῖν, νικᾷ ἐναργῶς, ἘΝΑΡΓΗ͂Σ εἶπε πρὸς τὸ ἽΜΕΡΟΣ.

790. ΠΑ'ΡΕΔΡΟΣ. πάρεδρον λέγει τὸν Ἔρωτα τῶν μεγάλων ἐν ἀρχαῖς νόμων, ὡς κατακρατοῦντα ἀνθρώπων, καθάπερ καὶ τὰ μεγάλα παρὰ τῶν θεῶν νόμιμα. ἌΜΑΧΟΣ. πρὸς τὸ ΝΙΚΑ͂Ι ἐστὶν ἡ κατασκευή, οὕτως· ἡ ἄμαχος γὰρ θεὸς Ἀφροδίτη ἐμπαίζει, τουτέστιν, ἡ τοῦ γάμου τῆς Ἀντιγόνης ἐγγύησις οὕτω διακεῖσθαι παρασκευάζει τὸν Αἵμονα. Τ.]

[ΜΕΤΡ. 793. ΝΥ͂Ν Δ' ἬΔΗ ἸΩ'. Η ἐπῳδὸς αὕτη κώλων ἐστὶν ἀναπαιστικῶν ε· ὧν τὰ μὲν δ δίμετρα ἀκατάληκτα, τὸ δὲ ε δίμετρον καταληκτικόν, ἤτοι ἑφθημιμερὲς παροιμιακόν. ἐπὶ τῷ τέλει κορωνὶς καὶ παράγραφος. Τ.]

793. ΝΥ͂Ν Δ' ἬΔΗ ἸΩ' ΚΑΥ'ΤΟ'Σ ΘΕΣΜΩ͂Ν ἜΞΩ ΦΕ'ΡΟΜΑΙ. οἷον δυνάμει παρακούομεν τοῦ ἄρχοντος, δακρύοντες τὴν Ἀντιγόνην, ἣν αὐτὸς κατεδίκασε. ΤΟ'Ν ΠΑΓΚΟΙ'ΤΑΝ. τὸν πάντας κοιμίζοντα. ΘΑ'ΛΑΜΟΝ. τὸν ἐν τῷ τάφῳ. ΤΗ'ΝΔ' ἈΝΤΙΓΟ'ΝΗΝ ἈΝΥ'ΤΟΥΣΑΝ. ἀνοίγουσαν, ἢ τρέχουσαν καὶ πορευομένην.

[795. εἰ μὲν τὸ ΠΑΓΚΟΙ'ΤΑΝ τὸν Ἀΐδην νοήσεις, ἀντὶ τοῦ πάγκοινον εἴποις· εἰ δὲ τὸν τάφον τῆς Ἀντιγόνης, ἀντὶ τοῦ, εἰς ὃν ἀεὶ κοιτασθήσεται. Τ.]

[ΜΕΤΡ. 798. ὉΡΑ͂ΤΕ' Μ' Ὦ ΓΑ͂Σ. Τὰ τοιαῦτα εἴδη καὶ αἱ περίοδοι αὗται πᾶσαι καλοῦνται ἀλλοιόστροφα, ὡς εἴρηται. ἔστι δὲ τῆς παρούσης στροφῆς τὰ κῶλα ια. τὸ α χοριαμβικὸν τρίμετρον κατα-

καταληκτικὸν ἐξ ἰαμβικῆς συζυγίας, χοριάμβου καὶ βακχείου· τὸ β ὅμοιον, δίμετρον βραχυκατάληκτον, ἤτοι ἡμιόλιον ἐκ χοριάμβου καὶ ἰάμβου διὰ τὴν ἀδιάφορον· τὸ τρίτον Σαπφικὸν ἀντισπαστικὸν δίμετρον ὑπερκατάληκτον ἐξ ἀντισπάστου, διϊάμβου καὶ συλλαβῆς· τὸ δ ἰωνικὸν ἀπ' ἐλάττονος δίμετρον καταληκτικὸν ἐξ ἐπιτρίτου τρίτου καὶ ἰωνικοῦ καταληκτικοῦ, ἤτοι ἀναπαίστου· τὸ ε χοριαμβικὸν τρίμετρον βραχυκατάληκτον ἐκ διτροχαίου, χοριάμβου καὶ σπονδείου· τὸ ϛ ἀντισπαστικὸν ἡμιόλιον ἐξ ἐπιτρίτου τετάρτου, διαλελυμένης τῆς πρώτης μακρᾶς καὶ ἰάμβου. ἐν μέντοι τῇ ἀντιστροφῇ καθαρόν ἐστι. τὸ ζ χοριαμβικὸν μονόμετρον ὑπερκατάληκτον καθαρόν· τὸ η ἀντισπαστικὸν δίμετρον καταληκτικὸν ἐξ ἐπιτρίτου τετάρτου καὶ βακχείου Φερεκράτειον· τὸ θ ἰωνικὸν δίμετρον ὑπερκατάληκτον ἐξ ἐπιτρίτου τρίτου, ἰωνικοῦ ἀπ' ἐλάττονος πεντασυλλάβου καὶ συλλαβῆς· ἐν δὲ τῇ ἀντιστροφῇ καθαρόν ἐστι. τὸ ι χοριαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον ἐκ χοριάμβου καὶ ἐπιτρίτου πρώτου διὰ τὴν ἀδιάφορον, ἤτοι ἀντισπάστου· τὸ ια χοριαμβικὸν ὅμοιον, ἔχον καθαρὸν τὸν ἐπίτριτον. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος καὶ διπλαῖ συνήθως, ἡ μὲν κατ' ἀρχὰς τοῦ κώλου ἔξω νενευκυῖα, ἡ ἐπὶ τῷ τέλει δὲ ἔσω. T.]

[798. ΓΑ͂Σ ΠΑΤΡΙ'ΑΣ γράφε, μὴ πατρῴας. οὐ γὰρ ἁρμόζει τῷ μέτρῳ οὕτως. T.]

806. ῎ΕΓΚΛΗΡΟΝ. μέτοχον.

[806. ̓ΕΠΙΝΥΜΦΙ'ΔΙΟΣ. ὁ πρέπων ἐπὶ τοὺς νυμφίους ᾄδεσθαι. ΝΥΜΦΕΥ'ΣΩ. νυμφευθήσομαι.]

[ΜΕΤΡ.

[ΜΕΤΡ. 809. ΟΥ'ΚΟΥ͂Ν ΚΛΕΙΝΗ'. Σύστημα κατὰ περικοπὴν ἀνομοιομερές, κώλων ἀναπαιστικῶν ϛ'· ὧν τὰ μὲν ε δίμετρα ἀκατάληκτα, τὸ δὲ ϛ δίμετρον καταληκτικὸν παροιμιακόν. ἐπὶ τῷ τέλει μόνη παράγραφος. Τ.]

[809. ΚΛΕΙΝΗ'. ἐπεὶ ἀδίκως καὶ παρὰ καιρὸν θνήσκεις. ΚΕΥ͂ΘΟΣ. τὸ ὄρυγμα, ἔνθα κρυβεῖσα εἰς Ἀΐδην ἀφίξῃ.

811. ΦΘΙΝΑ'ΣΙ. φθαρτικαῖς.]

812. ΟΥ͂ΤΕ ΞΙΦΕ'ΩΝ 'ΕΠΙ'ΧΕΙΡΑ. οὐ διὰ ξιφῶν τὸν μισθὸν τοῦ πλημμελήματος λαχοῦσα καὶ τὴν τιμωρίαν· ἀλλὰ μετ' ἐλευθερίας τεθνήξῃ, ἰδίῳ καὶ καινῷ νόμῳ περὶ τὸ τέλος χρησαμένη, οἷον οὔτε νοσήσασα, οὔτε ἀναιρεθεῖσα ἐξελεύσῃ τοῦ βίου. ΘΝΑΤΩ͂Ν ΑΙ͂ΔΑΝ. ἤτοι πρὸς τὸν τόπον τοῦ θανάτου. ἢ πρὸς τὴν προαίρεσιν[u]) τοῦ ἐπιχειρήματος, ἢ ἀντὶ τοῦ ἰδίοις αὐτῆς[x]) νόμοις χρησαμένη.

[ΜΕΤΡ. 815. "ΗΚΟΥΣΑ ΔΗ'. Η ἀντιστροφὴ αὕτη τῆς στροφῆς ἐστίν, ἧς ἡ ἀρχή, Ὁρᾶτε μ' ὦ γᾶς. κώλων γάρ ἐστι καὶ αὕτη ια, καὶ ἰσόμετρα ἔχει ταῦτα ἐκείνῃ· πλὴν ἐν μὲν τῷ πρώτῳ κώλῳ ἐπίτριτον τρίτον ἔχει ἀντὶ τοῦ διϊάμβου· ἐν τῷ τρίτῳ διτρόχαιον ἀντὶ τοῦ ἀντισπάστου· ἐν δὲ τῷ πέμπτῳ ἀντὶ τοῦ διτροχαίου ἐπίτριτον πρῶτον. ἐπὶ τῷ τέλει μόνη παράγραφος. Τ.]

815.

u) Verbis ἢ πρὸς τὴν προαίρεσιν praefixit Brunck. ΑΥΤΟΝΟΜΟΣ.

x) αὐτῆς Brunck.

815. ῎ΗΚΟΥΣΑ ΔΗ᾿ ΛΥΓΡΟΤΑ΄ΤΑΝ. ἀντὶ τοῦ, λυγροτάτης·[y]) ἢ τὴν λυγρὰν ὑπομείνασαν. ἢ λυγρήν, καθὸ τὴν Λητὼ ὑβρίσαι τετόλμηκε. τοῦτο δὲ ἔλαβε πρὸς τὸ ὅμοιον τοῦ θανάτου, ὅτι οὐδὲ ἡ Νιόβη ὑπό τινος ἀνῃρέθη. ΤΑ΄Ν ΦΡΥΓΙ΄ΑΝ ΞΕ΄ΝΑΝ. τὴν Νιόβην. ΣΙΠΥ΄ΛΩι ΠΡΟ΄Σ ῎ΑΚΡΩι. Φρυγίας ὄρος ὁ Σίπυλος. ΤΑ΄Ν, ΚΙΣΣΟ΄Σ ῾ΩΣ ᾿ΑΤΕΝΗ΄Σ. ὁ μὴ εὐθὺς τεταμμένος, ἀλλ᾿ εἰλιτενής· πολὺς καὶ ἐπιμήκης· ἢ ὁ μὴ ἀνατείνων εἰς ὕψος, ἀλλ᾿ αὐτοῦ περιειλούμενος καὶ οὐχὶ ὑψηλός. ὁ δὲ νοῦς· ἣν ἐδάμασεν ἡ πέτρας βλάστησις, ὡς κισσὸς περιβαλοῦσα αὐτήν. περιέφυσεν αὐτῇ, φησί, τῇ[z]) πέτρα, ὡς κισσὸς δένδρῳ. ΠΕΤΡΑΙ΄Α ΒΛΑ΄ΣΤΑ ΔΑ΄ΜΑΣΕΝ. ὅτι περιεκεκάλυπτο πανταχῇ τῇ πέτρᾳ.[a])

[819. ΚΑΙ΄ ΝΙΝ ῎ΟΜΒΡΩι. τουτέστι λιθωθεῖσα ὄμβρῳ καὶ χιόνι χειμάζεται.

824. ΔΕΙΡΑ΄ΔΑΣ. τὰς τοῦ ὄρους ἐξοχάς.]

[816. ΞΕ΄ΝΗΝ λέγει τὴν Νιόβην, ἢ ἀντὶ τοῦ φίλην, ὡς θυγατέρα τοῦ Ταντάλου, ἢ διὰ τὸ μὴ Ἑλληνίδα εἶναι. βάρβαροι γὰρ οἱ Φρύγες. ἢ διὰ τὸ δυστυχῆ εἶναι, καθάπερ αὐτή, φίλην ἑαυτῆς λέγει. ΣΙΠΥ΄ΛΩι ΠΡΟ΄Σ ῎ΑΚΡΩι. Σίπυλον ὄρος ἐν Ἀσίᾳ, ὅπερ οἱ μὲν περὶ τὴν Σμύρναν εἶναί φασιν· οἱ δέ, ἀνωτέρω, ὃ νῦν Κουζῆνας ὀνομάζεται.

y) λυγροτάτας Brunck. Mox idem λυγρὰ prö λυγράν.

z) φησίν, ἡ πέτρα Brunck.

a) ΠΕΤΡΑΙΑ — πέτρᾳ omifit Brunck.

ζεται, ἔνθα φασὶ τὴν Νιόβην κλαίουσαν τοὺς παῖδας, ὑπὸ Διὸς λελιθῶσθαι κατοικτείραντος αὐτήν.

819. ΚΑΊ ΝΙΝ ὌΜΒΡΩι ΤΑΚΟΜΈΝΑΝ. καὶ αὐτὴν τηκομένην καὶ δαμαζομένην ἐν ὄμβρῳ, ὥσπερ ὑπάρχει ἡ τῶν ἀνθρώπων φήμη, οὐδαμῶς λείπει καὶ χιών. τουτέστι, λιθωθεῖσα ὄμβρῳ καὶ χιόνι χειμάζεται. T.]

[ΜΕΤΡ. 826. ἈΛΛᾺ ΘΕΌΣ ΤΟΙ. Σύστημα ἕτερον κατὰ περικοπὴν ἀνομοιομερὲς κώλων ἀναπαιστικῶν ε΄ ὧν τὰ μὲν δ δίμετρα ἀκατάληκτα· τὸ δὲ ε καταληκτικόν, ἤτοι ἑφθημιμερὲς παροιμιακόν. ἐπὶ τῷ τέλει μόνη παράγραφος. T.]

826. ἈΛΛᾺ ΘΕΌΣ ΤΟΙ ΚΑΊ ΘΕΟΓΕΝΉΣ. παραμυθούμενος αὐτήν, θεόν φησι τὴν Νιόβην. ἤγουν καρτερεῖν σε χρή, ὡς καὶ ἡ Νιόβη ἐκαρτέρησε, καίτοι θειοτέρου γένους τυγχάνουσα. Ταντάλου γὰρ ἦν τοῦ Διός. ΚΑΊ ΤΟΙ ΦΘΙΜΈΝΑι. καὶ γὰρ φθιμένῳ παντὶ μακαριστὸν ἂν εἴη, τῆς αὐτῆς μοίρας τυχεῖν τοῖς ἰσοθέοις. οἷον μακάριος ἂν εἴη, ὅστις τοῖς ἰσοθέοις ὁμοίως ἐτελεύτησεν. ἜΓΚΛΗΡΑ ΛΑΧΕΙ͂Ν. ἤγουν κοινά, ὅμοια, τοῦ αὐτοῦ κλήρου καὶ τύχης.

[826. ΘΕΟΓΕΝΝΗ͂Σ. Τάνταλος γὰρ ὁ ταύτης πατήρ, ἐκ Διός.]

[ΜΕΤΡ. 830. ΟἿ ΜΟΙ ΓΕΛΩ͂ΜΑΙ. Η δευτέρα αὕτη στροφὴ κώλων ἐστὶ ιε. τὸ πρῶτον χοριαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον ἐξ ἐπιτρίτου τρίτου καὶ χοριάμβου· τὸ δεύτερον ἰαμβικὸν πενθημιμερὲς καθαρόν· τὸ τρίτον ἰωνικὸν ἀπὸ μείζονος δίμετρον ἀκατάληκτον ἐξ ἰωνικοῦ καὶ ἐπιτρίτου δευτέ-

τέρου· (εἰ δὲ βούλει, καὶ ἰαμβικὸν ἐφθημιμερὲς ἔστω, τοῦ δευτέρου ποδὸς ἀναπαίστου) τὸ δ' χοριαμβικὸν μονόμετρον ὑπερκατάληκτον καθαρόν· (εἰ δὲ βούλει, καὶ δακτυλικὸν δίμετρον καταληκτικὸν εἰς δισύλλαβον) τὸ ε χοριαμβικὸν ἡμιόλιον ἐκ χοριάμβου καὶ ἰάμβου. ἐν τῷ πρώτῳ δὲ κώλῳ, ἤτοι τῷ τῆς στροφῆς, κατὰ συνίζησιν γίνεται ὁ ἴαμβος· τὸ ϛ ἀντισπαστικὸν δίμετρον καταληκτικὸν ἐξ ἀντισπάστου καὶ ἀμφιβράχεος· (ἐν δὲ τῷ τῆς ἀντιστροφῆς κώλῳ ἐπίτριτον ἔχει τέταρτον· καλεῖται δὲ τοῦτο Φερεκράτειον) τὸ ζ ὅμοιον ἐξ ἐπιτρίτου πρώτου καὶ μολοσσοῦ· τὸ η ὅμοιον, ἀντισπαστικὸν τρίμετρον βραχυκατάληκτον ἐκ δισπονδείου, ἀντισπάστου καὶ σπονδείου. ἐν δὲ τῷ τῆς ἀντιστροφῆς κώλῳ διίαμβον ἀντὶ ἀντισπάστου ἔχει, καὶ τροχαῖον ἀντὶ σπονδείου· τὸ θ ἰωνικὸν δίμετρον ὑπερκατάληκτον ἐξ ἰωνικοῦ ἀπὸ μείζονος, ἐπιτρίτου δευτέρου καὶ συλλαβῆς· τὸ ι ἀντισπαστικὸν τρίμετρον καταληκτικὸν ἐξ ἐπιτρίτου τρίτου, διιάμβου καὶ κρητικοῦ· (τοῦτο δὲ Φαλαίκειον τὸ τρίμετρον καλοῦσιν· ἀλλ' οὐκ ἐσχημάτισται τοῦτο κατ' ἐκεῖνο. τοῦτο καὶ ἰαμβικόν ἐστι τρίμετρον καταληκτικόν, τροχαῖον ἔχον τὸν παρατέλευτον πόδα· ὅ μοι δοκεῖ ἴδιον εἶναι τοῦ χωλοῦ, κἂν ὁ τεχνικὸς οὐκ εἴρηκε) τὸ ια ἰαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον· (ἐν μέντοι τῷ τῆς ἀντιστροφῆς κώλῳ τρίβραχυν ἔχει τὸν τρίτον πόδα) τὸ ιβ ὅμοιον· τὸ ιγ ἀντισπαστικὸν μονόμετρον ὑπερκατάληκτον, ὃ καλεῖται δοχμαϊκόν· τὸ ιδ ἀντισπαστικὸν δίμετρον ὑπερκατάληκτον Σαπφικὸν καλούμενον, ἢ Ἱππωνάκτειον· (ἀλλ' ἐν

μὲν

μὲν τῷ πρώτῳ κώλῳ ἐπιτρίτους ἔχει τοὺς δύο πόδας· ἐν δὲ τῷ τῆς ἀντιστροφῆς ἀντισπαστικὸν καὶ διίαμβον) τὸ ιε σύνθετον ἐξ ἰαμβικῆς συζυγίας, ἤτοι μονομέτρου καὶ τροχαϊκοῦ ἰθυφαλλικοῦ, ἤτοι γ τροχαίων. ἐπὶ τῷ τέλει μόνη παράγραφος. T.]

830. ΟΙ'ΜΟΙ ΓΕΛΩ͂ΜΑΙ. ὑφ' ὑμῶν γελῶμαι, ὅτι θεοῖς ἴσην με λέγετε.

[832. 'ΟΛΟΜΕ'ΝΑΝ. ἀποθανοῦσαν. 'ΕΠΙ'ΦΑΝΤΟΝ. ὁρωμένην καὶ ζῶσαν.]

838. "ΥΜΜ' 'ΕΠΙΚΤΩ͂ΜΑΙ. γράφεται 'ΕΠΙΒΟΩ͂ΜΑΙ.

839. ΟΙ͂Α ΦΙ'ΛΩΝ "ΑΚΛΑΥΤΟΣ. οἷον μὴ οἰκτειρομένη παρὰ τῶν φίλων ἀπόλλυμαι. "ΕΡΓΜΑ. ἕρμα, περίφραγμα. ΤΑ'ΦΟΥ ΠΟΤΑΙΝΕΙ'ΟΥ. ἔστι μὲν προσφάτου. θέλει δὲ εἰπεῖν καινοῦ καὶ παρεξηλλαγμένου. ΟΥ"Τ' 'ΕΝ ΒΡΟΤΟΙ͂ΣΙΝ. οὔτε ἐν ζῶσι, διὰ τὸ εἶναι ἐν εἱρκτῇ· οὔτε ἐν θανοῦσι, διὰ τὸ ἔτι ἀναπνεῖν. ΟΥ' ΖΩ͂ΣΙΝ ΟΥ' ΘΑΝΟΥ͂ΣΙΝ. λείπει σύνοικος.

[839. ΟΙ͂Α καὶ ὁποία "ΑΚΛΑΥΤΟΣ b) τῶν ΦΙ'ΛΩΝ, ἤγουν μὴ θρήνου ὑπὸ τῶν φίλων ἀξιωθεῖσα, ἐν ΟΙ"ΟΙΣ καὶ ὁποίοις ΝΟ'ΜΟΙΣ· οὐ γὰρ νενομοθέτηται οὑτωσὶ κατορύττειν· "ΕΡΧΟΜΑΙ ΠΡΟ'Σ "ΕΡΓΜΑ καὶ κατασκεύασμα ΤΥΜΒΟ'ΧΩΣΤΟΝ ΤΑ'ΦΟΥ ΠΟΤΑΙΝΙ'ΟΥ καὶ προσφάτου, ἤτοι πρὸς τὸν ὑπὸ γῆν κατορωρυγμένον c) τάφον,

b) Οἷα, ὁποία et ἄκλαυτος ed. Turn. et Steph.

c) κατωρυγμένον ed. Turn. et Steph. Mox eaedem ante θανοῦσι omittunt μή.

φον, ΜΕ'ΤΟΙΚΟΣ ΟΥ"Τ' 'ΕΝ ΒΡΟΤΟΙ"Σ ΖΩ"ΣΙΝ, ΟΥ"Τ' 'ΕΝ ΝΕΚΡΟΙ"Σ ΘΑΝΟΥ"ΣΙ, *τουτέστιν, οὔτε πρὸς ζῶντας μετοικιζομένη, διὰ τὸ ὥσπερ νεκρὸς κατορύττεσθαι, καὶ αὐτίκα τεθνήξεσθαι· οὔτε πρὸς νεκρούς, διὰ τὸ ζῶσα καὶ μὴ θανοῦσα κατορύττεσθαι. τὸ δὲ* 'ΙΩ' ΔΥ'ΣΤΑΝΟΣ *διὰ μέσου.* T.]

[ΜΕΤΡ. 845. ΠΡΟΒΑ"Σ'. *Σύστημα ἕτερον κατὰ περικοπὴν ἀνομοιομερὲς κώλων ἰαμβικῶν δ' ὧν τὰ μὲν γ δίμετρα ἀκατάληκτα, τοῦ τρίτου ἀνάπαιστον ἔχοντος τὸν πρῶτον πόδα· τὸ δὲ τέταρτον δίμετρον ὑπερκατάληκτον. ἔχει γὰρ πλείονα συλλαβὴν τῶν ἄλλων. ἐπὶ τῷ τέλει μόνη παράγραφος.* T.]

845. ΠΡΟΥΒΑ"Σ' 'ΕΠ' "ΕΣΧΑΤΟΝ ΘΡΑ'ΣΟΥΣ. *προβᾶσα ἐπὶ τὸ τῆς δικαιοσύνης ἔσχατον βάθρον μετὰ θράσους, βουλομένη τε ὅσιόν τι δρᾷν περὶ τὸν ἀδελφόν, τὰ ἐναντία πέπονθας. ἔπεσες γὰρ εἰς τὸ κενοτάφιον. τὸ δὲ ἑξῆς· προβᾶσα ὑψηλὸν εἰς δίκας βάθρον, ἔπεσες ἐπ' ἔσχατον θράσους ἐν τῷ παρακοῦσαι τῶν τοῦ ἄρχοντος προσταγμάτων.* ΠΑΤΡΩ"ΟΝ Δ' 'ΕΚΤΕΙ'ΝΕΙΣ. *ἢ τὰ ἡμαρτημένα τῷ Οἰδίποδι ἢ ὑπὲρ τῆς κατάρας τοῦ Οἰδίποδος ταῦτα πάσχεις. αὐτὴ γὰρ τὰ δίκαια προέθου ποιεῖν.*

[848. ΠΑΤΡΩ"ΟΝ "ΑΘΛΟΝ. *ἤγουν ὅσον δυστυχίας ἔμελλεν ἐκεῖνος δυστυχῆσαι, τοῦτο αὐτὴ ἀποπληρεῖς, τοιαύταις περιπεσοῦσα δυστυχίαις.* T.]

[ΜΕΤΡ. 849. "ΕΨΑΥΣΑΣ. Η *ἀντιστροφὴ αὕτη ἐστὶ τῆς δευτέρας στροφῆς, ἧς ἡ ἀρχή,* Οἴ

μοι

μει γελῶμαι. ἔστι δὲ κώλων ὁμοίων ιε. πλὴν ἐν μὲν τῷ ἕκτῳ κώλῳ ἐπίτριτον τέταρτον ἔχει ἀντὶ τοῦ ἀντισπάστου· ἐν δὲ τῷ ὀγδόῳ ἀντὶ τοῦ ἀντισπάστου δίϊαμβον καὶ ἀντὶ τοῦ σπονδείου τροχαῖον· ἐν δὲ τῷ δεκάτῳ τὸν τρίτον πόδα τρίβραχυν· ἐν δὲ τῷ τεσσαρεσκαιδεκάτῳ ἀντὶ τοῦ ἐπιτρίτου ἀντίσπαστον. ἐπὶ τῷ τέλει μόνη παράγραφος. T.]

851. ΤΡΙΠΟ'ΛΙΣΤΟΝ ΟἸ'ΚΤΟΝ. γράφεται ΟἸ'ΚΟΝ.[d]) πολλάκις ἀναπεπολημένον· ἢ διάσημον, καὶ πανταχοῦ ἀκουόμενον, καὶ πολούμενον· ἢ τὸν πολλάκις ἐπελθόντα τῷ ἐμῷ οἴκῳ καὶ γένει. λείπει δὲ τὸ εἰποῦσα.[e]) ΤΟΥ͂ ΤΕ ΠΡΟ'ΠΑΝΤΟΣ 'ΑΜΕΤΕ'ΡΟΥ ΠΟ'ΤΜΟΥ. καὶ τῆς προτέρας ἡμῶν δυστυχίας. ΛΑΒΔΑΚΙ'ΔΑΙΣΙΝ. ἀντὶ τοῦ, Λαβδακιδῶν. ΚΟΙΜΗ'ΜΑΤ' ΑΥ'ΤΟΓΕ'ΝΗΤΑ. καὶ συνουσίαι τοῦ πατρὸς αὐτογενεῖς, ἢ συγγενικαί· ἢ ὅτι ταύτῃ συνεκοιμήθη, ἐξ ἧς γέγονε. τὸ δὲ ἑξῆς· κοιμήματα αὐτογέννητα, κοιμήματα δυσμόρου μητρός, ἐμῷ πατρὶ αὐτογέννητα. ὅτι ὁ αὐτὸς πατὴρ ἅμα καὶ παῖς ἦν. ΟἿ'ΩΝ 'ΕΓΩ' ΠΟΘ' λείπει γονέων. 'ΑΡΑΙ͂ΟΣ. ἐπικατάρατος, διὰ τὰ ἐκείνων ἁμαρτήματα. 'ΕΓΩ' ΜΕ'ΤΟΙΚΟΣ Ἔ'ΡΧΟΜΑΙ.[f]) πρὸς τοὺς γονεῖς δηλονότι. ΔΥΣΠΟ'ΤΜΩΝ ΚΑΣΙ'-

d) ΟΙΤΟΝ Brunck.

e) λείπει δὲ εἰπών. Brunck.

f) ΠΡΟΣ ΟΥΣ Brunck., qui praeterea Scholion priori praepofuit. Paullo ante idem poft ἑξῆς delevit κοιμήματα αὐτογέννητα et deinde αὐτογέννητα fcripfit pro αὐτογένητα.

ΣΙ'ΓΝΗΤΕ ΓΑ'ΜΩΝ ΚΥΡΗ'ΣΑ'Σ. διὰ τὴν πρὸς Ἄδραστον ἐπιγαμίαν, ἥτις αἰτία τοῦ πολέμου κατέστη.

[849. ἜΨΑΥΣΑΣ. ἐμνημόνευσε.

851. ΤΡΙΠΟ'ΛΙΣΤΟΝ. πολυθρύλλητον, καὶ πάνδημον δυστυχίαν, ἣν πᾶς ἐλεεῖ.

863. ἜΤ' ΟΥ̓ΣΑΝ ΚΑΤΗ'ΝΑΡΕΣ. ζῶσαν ἐφόνευσας. διὰ γὰρ τὴν σὴν ταφὴν ζῶσα κατορύττομαι.]

[853. δέον εἰπεῖν, ἡμῖν τοῖς κλεινοῖς Λαβδακίδαις, ἩΜΕΤΕ'ΡΟΥ εἶπε πρὸς τὸ ΠΟ'ΤΜΟΥ. ἢ οὕτως· ἔψαυσας τοῦ πρόπαντος καὶ ὅλου πότμου τοῖς κλεινοῖς Λαβδακίδαις, τοῦ ἡμετέρου, ἤγουν τοῦ συγγενικοῦ. Τ.]

[ΜΕΤΡ. 864. ΣΕ'ΒΕΙΝ ΜΕ'Ν. Σύστημα ἕτερον κατὰ περικοπὴν ἀνομοιομερές, ὅμοιον τῷ μετὰ τὴν δευτέραν στροφὴν συστήματι, οὗ ἡ ἀρχή, Προβᾶσ' ἐπ' ἔσχατον θράσους, κώλων ὁμοίων ἰαμβικῶν διμέτρων δ. ἐπὶ τῷ τέλει μόνη παράγραφος. Τ.]

864. ΣΕ'ΒΕΙΝ ΜΕ'Ν, ΕΥ̓ΣΕ'ΒΕΙΑ' ΤΙΣ. εἰ τοῦ Χοροῦ τὸ μὲν ἔργον τῆς παιδὸς ἐπαινοῦσιν· οὐ μὴν δὲ θαῤῥοῦσιν, ὡς καὶ τὴν γνώμην τοῦ Βασιλέως διελέγχειν ὡς μοχθηράν. Φησὶν οὖν, ὅτι πέπρακται μὲν δι' εὐσέβειαν τὸ ὑπὸ ταύτης· ᾧ δὲ ἡ βασιλεία μέλει, τούτῳ οὐκ ἔστι παραβατὴ ἡ ἀρχή, ὅ ἐστι τὰ προστάγματα. παραβαίνουσι δέ, ὅσοι ἀρχόντων καταφρονοῦσιν. ΑΥ̓ΤΟ'ΓΝΩΤΟΣ. αὐθαίρετος, καὶ ἰδιογνώμων τρόπος.

[864. ΣΕ'ΒΕΙΝ. τοὺς θανόντας. ΚΡΑ'ΤΟΣ. τὸ τοῦ κρατοῦντος θέσπισμα.

867. 'ΟΡΓΑ'. ἀντὶ τῆς ὀργῆς.]

[ΜΕΤΡ. 868. "ΑΚΛΑΥΤΟΣ. Σύστημα ἐπῳδικὸν ἐν ἐκθέσει κώλων ζ. τὸ α ἰαμβικὸν δίμετρον ὑπερκατάληκτον τὸν δεύτερον καὶ τρίτον ἔχον πόδα τρίβραχυν· τὸ β ἀντισπαστικὸν ἡμιόλιον καθαρόν· τὸ γ ἰωνικὸν ἀπ' ἐλάττονος δίμετρον ὑπερκατάληκτον ἐκ τροχαϊκῆς συζυγίας, ἤτοι ἐπιτρίτου δευτέρου, παίωνος τρίτου ἀντὶ ἰωνικοῦ καὶ συλλαβῆς· (εἰ δὲ βούλει, ἀκατάληκτον, τοῦ ἰωνικοῦ πεντασυλλάβου) τὸ δ δακτυλικὸν τετράμετρον καταληκτικὸν εἰς δισύλλαβον. τὸ ε παιωνικὸν δίμετρον καταληκτικὸν ἐκ παίωνος τετάρτου καὶ βακχείου· τὸ ς ὅμοιον τῷ τρίτῳ· τὸ ζ ἰαμβικὸν ἑφθημιμερὲς καθαρόν. ἐπὶ τῷ τελευταίῳ δύο διπλαῖ δηλοῦσαι τέλος ἔχειν τὰ τοιαῦτα εἴδη τὰ ἀνταποδιδόμενα. Τ.]

873. 'ΑΔΑ'ΚΡΥΤΟΝ. ἀντὶ τοῦ, πολυδάκρυτον.

[869. ΤΑΛΑΙ'ΦΡΩΝ. ἀθλία. 'ΕΤΟΙ'ΜΑΝ. πρόχειρον.]

[871. 'ΙΕΡΟ'Ν "ΟΜΜΑ. ἤτοι τὸν ἥλιον· ἢ τὸ τῆς λαμπάδος ὄμμα, ἀντὶ τοῦ ἡλίου φῶς.

873. τὸ 'ΑΔΑ'ΚΡΥΤΟΝ σαφηνισμός ἐστι τοῦ ΟΥ'ΔΕΙ'Σ ΣΤΕΝΑ'ΖΕΙ. τὸ γὰρ παρ' οὐδενὸς στεναζόμενον, ἀδάκρυτόν ἐστιν. Τ.]

[ΜΕΤΡ. 875. "ΑΡ' "ΙΣΤ' 'ΑΟΙΔΑ'Σ. Αἱ μονοστροφικαὶ αὗται περίοδοι στίχων εἰσὶν ἰαμβικῶν τριμέτρων μς· ὧν τελευτή, Πάθοιεν ἢ καὶ δρῶσιν ἐκδίκως ἐμέ. ἐπὶ τῷ τέλει μόνη κορωνίς. Τ.]

875.

875. ῍ΑΡ' ῎ΙΣΤ' ἈΟΙΔΑ`Σ ΚΑΙ` ΓΟ'ΟΥΣ. πρὸς τοὺς ὑπηκόους τοῦτό φησιν ὁ Κρέων ὀργιζόμενος, ὅτι μὴ θᾶττον αὐτὴν ἀπήγαγον πρὸς εἱρκτήν. ὁ δὲ λόγος· ἆρα ἴστε, εἰ χρεὶ ᾖ g) λέγειν ἀοιδὰς καὶ γόους πρὸ τοῦ θανεῖν, οὐδέποτέ τις παύσαιτο; δεῖ οὖν ἐκ βίας ἕλκειν αὐτήν. ΕΙ῍ΤΕ ΧΡΗ` ΘΑΝΕΙ῀Ν. εἰ χρήζει καὶ θέλει θανεῖν. μετριάζειν δὲ προσποιεῖται τῇ κολάσει, ὡς δηλοῖ καὶ τὸ ῾ΗΜΕΙ῀Σ ΓΑ'Ρ ῾ΑΓΝΟΙ', τουτέστιν ἀκοινώνητοι τοῦ φόνου τούτου. φησὶ διὰ τὸ μὴ χερσὶν αὐτὴν ἀνῃρηκέναι.

[875. ῍ΑΡ' ῎ΙΣΤΕ καὶ γινώσκετε ῾ΩΣ καὶ ὅτι οὐδεὶς ἂν παύσαιτο, ΕΙ' ΧΡΕΙ῀ ΗΙ῀, ἤγουν χρήσιμα αὐτῷ, λέγειν πρὸ τοῦ θανεῖν ἀοιδὰς καὶ γόους. τοῦτο δὲ λέγει ὀργιζόμενος τοῖς ἄγουσιν Ἀντιγόνην, ὅτι εἴασαν τοιαῦτα περὶ αὐτῆς διεξέρχεσθαι, καὶ οὐ ταχέως ἤγαγον πρὸς ὅπερ κατεδικάσθη ὄρυγμα.

879. ἈΦΕΙ῀ΤΕ χρὴ γράφειν, οὐκ ἄφετε, καὶ ΖΩ῀ΣΑ ΤΥΜΒΕΥ'ΣΕΙ. οὕτω γὰρ ἁρμόζει τῷ μέτρῳ. τὸ ἈΦΕΙ῀ΤΕ δὲ καὶ ἔν τινι τῶν παλαιῶν εὕρηται βιβλίων· συντάσσειν δὲ οὕτως. οὐκ ἄξετε ταχέως αὐτήν, καὶ ἀφεῖτε μόνην ἔρημον, περιπτύξαντες ἐν τῷ κατηρεφεῖ τύμβῳ, ὡς εἴρηκα ἐγώ, εἴτε χρὴ θανεῖν αὐτήν, εἴτε τυμβεύσει ἐν τοιαύτῃ στέγῃ ζῶσα, ἤγουν ἐντάφιος κείσεται. ΖΩ῀ΣΑΝ δὲ ὀφείλων εἰπεῖν καὶ ΤΥΜΒΕΥ'ΣΕΙΝ πρὸς τὴν ἄνω αἰτιατικὴν καὶ πρὸς τὸ ΘΑΝΕΙ῀Ν, ὁ δὲ πρὸς εὐθεῖαν ἔτρεψε τῇ τοῦ μέτρου ἀνάγκῃ. οὐ γὰρ ΖΩ῀ΣΑΝ ὁ ποιητὴς ἔγραψεν, ὡς ἐν

g) χρείη Brunck.

ἐν πολλοῖς τῶν βιβλίων εὕρηται, ἀλλ' οἱ συντάσσειν μὴ δυνηθέντες. T.]

881. 'ΗΜΕΙ͂Σ ΓΑ'Ρ 'ΑΓΝΟΙ'. τὸ κατὰ ταύτην τὴν κόρην, ἁγνοὶ ἡμεῖς ἐσμέν, καὶ οὐδὲν ἐναγὲς ἐπράξαμεν. ΜΕΤΟΙΚΙ'ΑΣ Δ' ΟΥ͂Ν ΤΗ͂Σ "ΑΝΩ ΣΤΕΡΗ'ΣΕΤΑΙ. ἀντὶ τοῦ, μεθ' ἡμῶν [h]) ἄνω οἰκεῖν.

[882. ΣΤΕΡΗ'ΣΕΤΑΙ. ἤτοι τοῦτο αὐτῇ ἔσται στέρησις καὶ ζημία, τὸ μετοικισθῆναι ἀπὸ τῶν ζώντων εἰς τοὺς θανόντας. δέον δὲ οὕτως εἰπεῖν, τῆς ἄνω διαίτης στερήσεται, ἐπειδὴ ἡ [i]) τοῦ κόσμου στέρησις μετοικία ἐστί, ΜΕΤΟΙΚΙ'ΑΣ εἶπεν, εἰ καὶ ἀγνοοῦντές τινες τὸ ΜΕΤΟΙΚΙ'ΑΣ ἀντὶ τοῦ, τῆς μεθ' ἡμῶν διατριβῆς λέγουσιν. T.]

883. ΚΑΤΑΣΚΑΦΗ'Σ. κατεσκαμμένη, ὑπόγειος. ΟἸ'ΚΗΣΙΣ 'ΑΕΙ'ΦΡΟΥΡΟΣ. τῷ μὴ πρὸς καιρὸν εἶναι τὴν φρουράν, ἀλλὰ διόλου.

[884. ΑἸΕΙ'ΦΡΟΥΡΟΣ. ἐν ᾗ ἀεὶ διάξω φρουρουμένη.]

[886. ΠΕΡΣΕ'ΦΑΣΣΑ. ἡ Περσεφόνη, ἡ φέρουσα ἄτας καὶ βλάβας, ὥς φησι Πλάτων ἐν Κρατύλῳ. διπλασιάζεται δὲ ἐνταῦθα τὸ σ, διὰ τὴν τοῦ μέτρου ἀνάγκην. T.]

887. ΚΑ'ΚΙΣΤΑ ΔΗ' ΜΑΚΡΩ͂Ι. ἀντὶ τοῦ, πολύ.

889. 'ΕΝ 'ΕΛΠΙ'ΣΙ ΤΡΕ'ΦΩ. εὐεπίφορος Σοφοκλῆς εἰς τὸ τρέφω ἀντὶ τοῦ ἔχω λέγειν. ὁ δὲ νοῦς· ἐλπίζω ἀποθανοῦσα πάντας ἕξειν φίλους.

ΚΑ-

h) ἀντὶ τοῦ, τοῦ μεθ' ἡμῶν Brunck.

i) ἐκ pro ἡ ed. Turn. et Steph.

ΚΑΣΙΓΝΗΤΟΝ ΚΑ'ΡΑ. *ὦ Ἐτεόκλεις. ἑξῆς γὰρ τοῦ Πολυνείκους μετὰ οἴκτου μνημονεύει.*

[895. ΠΕΡΙΣΤΕ'ΛΛΟΥΣΑ. *ἐνταφιάζουσα.* ʼΑΡΝΥΜΑΙ. *λαμβάνω.*]

896. ΚΑΙ'ΤΟΙ Σ' ἘΓΩ' ἘΤΙ'ΜΗΣΑ ΤΟΙ~Σ ΦΡΟΝΟΥ~ΣΙΝ ΕΥ'. *παρὰ τοῖς καλῶς φρονοῦσι δοκῶ σε τετιμηκέναι, ὥστε τοὺς συνετοὺς ἀποδέξασθαι τὰ ὑπ' ἐμοῦ εἰς σὲ γενόμενα.*

[896. ΤΟΙ~Σ ΦΡΟΝΟΥ~ΣΙΝ ΕΥ'. *πάντες γὰρ οἱ νουνεχεῖς καὶ τὰ πράγματα ὡς δεῖ διακρίνοντες, ἠγάσαντό με τῆς περὶ σὲ σπουδῆς. σύναπτε δὲ τὸ ΕΥ' πρὸς τὸ* ἘΤΙ'ΜΗΣΑ. Τ.]

899. ἈΝΗΡΟ'ΜΗΝ ΠΟ'ΝΟΝ. *ἀντὶ τοῦ, ὑπέστην.* ΤΙ'ΝΟΣ ΝΟ'ΜΟΥ ΔΗ' ΤΑΥ~ΤΑ. *ἀντὶ τοῦ, τίνος νομίσματος καὶ λογισμοῦ.*

[900. ΤΙ'ΝΟΣ ΝΟ'ΜΟΥ. *ἤγουν τίνι νόμῳ χαριζομένη, καὶ στέργουσα καὶ ἀποδεχομένη τοῦτον, λέγω ταῦτα;* Τ.]

905. ΤΟΙΩ~ΔΕ ΜΕ'ΝΤΟΙ. *τῷ τοιούτῳ νόμῳ, ὃς ἀποδείκνυσι τὸ κατὰ τοὺς ἀδελφοὺς δίκαιον ὑπερέχειν ἁπάντων, τιμήσασά σε, ἔδοξα τῷ Κρέοντι ἁμαρτάνειν, διὰ τὴν ἔνδειξιν τῆς βίας αὐτοῦ.*

908. ΚΑΙ' ΝΥ~Ν ʼΑΓΕΙ ΜΕ. *ἐμφατικώτερον τὸ* ʼΑΓΕΙ. *οὐ γὰρ εἶπεν, ὅτι ἐκέλευσέ με ἀχθῆναι, ἀλλ' αὐτὸς ἄγει.*

913. ΠΟΙ'ΑΝ ΠΑΡΕΞΕΛΘΟΥ~ΣΑ ΔΑΙΜΟ'ΝΩΝ. *ἐπεὶ τὰ τοῦ Κρέοντος, θνητοῦ ὄντος, παρέβη.*

915. ΤΙ'Ν' ΑΥ'ΔΑ'Ν ΣΥΜΜΑ'ΧΩΝ. *λείπει καλεῖν.* ἈΛΛ' ΕἸ ΜΕ'Ν ΟΥ'Ν ΤΑ'Δ' ἘΣΤΙ'Ν.

εἰ

εἰ ταῦτα τοῖς θεοῖς ἀρέσκει, παθόντες τὴν τιμωρίαν, γνοίημεν τὴν ἁμαρτίαν. ΕΙ᾿ Δ᾿ ΟΙ῞Δ᾿ ῾ΑΜΑΡΤΑ΄ΝΟΥΣΙΝ. ἐπὶ τὸν Κρέοντα ἡ ἀναφορά. ῍Η ΚΑΙ᾿ ΔΡΩ͂ΣΙΝ ᾿ΕΝΔΙ΄ΚΩΣ. ἢ ᾿ΕΚΔΙ΄ΚΩΣ, ἤγουν ἔξω τοῦ δικαίου.

[915. ΑΥ΄ΔΑΙ͂Ν. ἐπικαλεῖσθαι.

916. ΔΥΣΣΕ΄ΒΕΙΑΝ ᾿ΕΚΤΗΣΑ΄ΜΗΝ. τουτέστιν, εὐσεβῆ πράξασα ἔργα, ἀσεβὴς ἔδοξα.]

[ΜΕΤΡ. 921. ῎ΕΤΙ ΤΩ͂Ν ΑΥ᾿ΤΩ͂Ν. Σύστημα κατὰ περικοπὴν ἀνομοιομερὲς ἐν εἰσθέσει κώλων ἀναπαιστικῶν ιε, ὧν τὸ ϛ μονόμετρον, τὸ ι πενθημιμερές, τὰ λοιπὰ δίμετρα ἀκατάληκτα, τὸ δὲ ιε δίμετρον καταληκτικόν, ἤτοι ἐφθημιμερὲς παροιμιακόν, ἐπὶ τῷ τέλει κορωνὶς μόνη, ἀναχωρησάντων τῶν ὑποκριτῶν. Τ.]

921. ῎ΕΤΙ ΤΩ͂Ν ΑΥ᾿ΤΩ͂Ν. ἔτι ἐν τῷ αὐτῷ κινήματι ἔοικεν ἡ παῖς εἶναι. οἷον, οὐκ ἐνδέδωκεν ὀδυρομένη.

[921. ᾿ΑΝΕ΄ΜΩΝ. ἤγουν τῆς πρὶν ὑπεροψίας καὶ τύφου. ῾ΡΙΠΑΙ΄, ὁρμαί, κινήσεις. τὸ ᾿ΑΝΕ΄ΜΩΝ πρὸς τὸ ΨΥΧΗ͂Σ σύναπτε, ἵν᾿ ᾖ, ἔτι αὐτῇ αἱ αὐταὶ κινήσεις τῶν ἀνέμων καὶ τῆς ὑπεροψίας τῆς ψυχῆς εἰσίν.]

924. ΚΛΑΥ΄ΜΑΘ᾿ ῾ΥΠΑ΄ΡΞΕΙ. ἀντὶ τοῦ, κλαύσονται οἱ ἄγοντες αὐτήν, ἐὰν ἔτι βραδύνωσι. ΒΡΑΔΥΤΗ͂ΤΟΣ ῞ΥΠΕΡ, διὰ τὸ ἐν αὐτῇ ἐμβραδύνειν.

925. ΟΙ῎ΜΟΙ ΘΑΝΑ΄ΤΟΥ. ἀπειληθέντες ὑπὸ τοῦ Κρέοντος οἱ ὑπήκοοι, ἄξουσί με λοιπὸν ἐπὶ θάνατον.

[925. ΘΑΝΑ΄ΤΟΥ ᾿ΕΓΓΥΤΑ΄ΤΩ ᾿ΑΦΙ͂ΚΤΑΙ. θάνατον ἀπειλεῖ.]

927.

927. ΘΑ'ΡΡΕΙ͂Ν ΟΥ'ΔΕΝ ΠΑΡΑΜΥ-ΘΟΥ͂ΜΑΙ. οὐ παραμυθοῦμαί σε θαῤῥεῖν, ὡς μὴ κεκυρωμένου σοι τοῦ ἀποθανεῖν. τοῦτο δέ φησιν, ὡς οὐκ ἐνδιδούς, ἵνα μὴ ὑπονοήσῃ ἐκείνη μεταπεπεικέναι αὐτὸν δακρύουσα. ἢ ὁ Χορὸς λέγει, ὡς τοῦ Κρέοντος μὴ μεταπεισθέντος.

[927. ΟΥ'ΔΕ'Ν ΠΑΡΑΜΥΘΟΥ͂ΜΑΙ αὐτὴν δηλονότι. ἤγουν, παρηγορίαν οὔ τινα δίδωμι αὐτῇ, μὴ τὰ κεκυρωμένα γενέσθαι.]

929. ῏Ω ΓΗ͂Σ ΘΗ'ΒΗΣ. λοιπὸν πρὸς βίαν αὐτὴν ἄγουσιν οἱ ὑπήκοοι, τὰ πρῶτα αὐτὴν ἐλεοῦντες καὶ αἰδούμενοι. ΟἹ ΚΟΙΡΑΝΙ'ΔΑΙ. κοίρανοι. τοῖς ἀπὸ τοῦ Χοροῦ φησιν. εἰώθασι γὰρ οὐ μόνον τοὺς βασιλεῖς, ἀλλὰ καὶ τοὺς ἐνδόξους τῶν πολιτῶν οὕτω καλεῖν. ἢ πρὸς τὸν Κρέοντα, ἠθικῶς ἂν αὐτὸν εἰς συμμαχίαν προκαλουμένη. ἢ πρὸς τοὺς πάλαι βασιλέας τοὺς προγόνους αὐτῆς. ΤΗ'Ν ΒΑΣΙΛΙ'ΔΑ. τὴν βασίλειαν. ΣΕΒΙ'ΣΑΣΑ. τιμήσασα.

[932. ΚΟΙΡΑΝΙ'ΔΑΙ. οἱ προύχοντες τῶν Θηβαίων· ἢ κοιρανίδας λέγει τοὺς προγόνους αὐτῆς.

935. ΤΗ'Ν ΕΥ'ΣΕΒΙ'ΑΝ γράφε Ἰωνικῶς, ἵν' ᾖ οἰκεῖον τῷ μέτρῳ. ἐκεῖνοι γὰρ τῶν τοιούτων προπαροξυτόνων θηλυκῶν ὀνομάτων τὰς διφθόγγους συστέλλοντες, διὰ τοῦ ι μόνου ἐκφέρουσι παροξυτόνως. ἀλλὰ καὶ τὸ ΣΕΒΙ'ΣΑΣΑ ἀπὸ τοῦ σεβίζω ὀφείλεις λέγειν. οὕτω γὰρ ἁρμόζει τῷ μέτρῳ. Τ.]

[ΜΕΤΡ. 936. ῎ΕΤΛΑ ΚΑΙ' ΔΑΝΑ'ΑΣ. Τὰ τοιαῦτα εἴδη τῶν Χορῶν καλεῖται κατὰ σχέσιν, ὡς εἴρηται. ἔστι δὲ τὰ παρόντα στροφῶν δύο. τῆς πρώτης στροφῆς τὰ κῶλα ιε καὶ τὰ τῆς ἀντιστροφῆς

τοσαυ-

τοσαῦτα. τὸ α ἀντισπαστικὸν τρίμετρον καταληκτικόν, ὃ καλεῖται Φαλαίκειον, ἐξ ἐπιτρίτου τετάρτου καὶ βακχείου· τὸ δεύτερον ὅμοιον, τρίμετρον βραχυκατάληκτον, ἐξ ἐπιτρίτου τετάρτου, ἀντισπάστου καὶ ἰάμβου· τὸ γ ὅμοιον, τρίμετρον καταληκτικὸν Φερεκράτειον ἐξ ἐπιτρίτου τετάρτου καὶ βακχείου ἢ ἀμφιβράχεος· (εἰ δὲ βούλει, δακτυλικὸν τρίμετρον καταληκτικὸν εἰς δισύλλαβον) τὸ δ ὅμοιον τῷ πρώτῳ, ἐξ ἐπιτρίτου τετάρτου, διϊάμβου καὶ σπονδείου· τὸ ε ἰωνικὸν τρίμετρον καταληκτικὸν ἀπὸ μείζονος, ἐκ δύο ἰωνικῶν καὶ μολοσσοῦ· τὸ ς ὅμοιον τῷ τρίτῳ· τὸ ἕβδομον ἰωνικὸν ἀπ' ἐλάττονος δίμετρον καταληκτικόν, ἤτοι ἑφθημιμερὲς ἐξ ἰωνικοῦ καὶ ἀναπαίστου· τὸ η ἀντισπαστικὸν τρίμετρον ἀκατάληκτον ἐξ ἐπιτρίτου τετάρτου, ἀντισπάστου καὶ ἐπιτρίτου πρώτου, ὃ καλεῖται Ἀλκαϊκόν· (ἀλλ' οὐκ ἐνταῦθα κατ' ἐκεῖνο τὸ κῶλον συντέθειται) τὸ θ ἰαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον καθαρόν· τὸ ι ὅμοιον· τὸ ια ἀντισπαστικὸν δίμετρον ὑπερκατάληκτον, ὃ καλεῖται Σαπφικὸν ἢ Ἱππωνάκτειον ἐξ ἐπιτρίτου πρώτου, διϊάμβου καὶ συλλαβῆς, πλὴν καὶ τοῦτο κατ' ἐκεῖνο τὸ κῶλον συντέθειται. ἐπὶ τέλει τῆς τε στροφῆς καὶ ἀντιστροφῆς μόνη παράγραφος. T.]

93'. ἜΤΛΑ ΚΑῚ ΔΑΝΆΑΣ. οἷον, ἡ Δανάη ἔτλη μὴ εἶναι ἐν φωτί, ἀλλ' ἐν σκότῳ· ἐπεὶ καὶ αὐτὴ ἐν χαλκῷ οἴκῳ ἐκέκρυπτο. ΚΡΥΠΤΟΜΈΝΑ Δ' ἘΝ ΤΥΜΒΉΡΕΙ. κατεκλείσθη ὑπὸ τὸν κιβωτόν. ἢ ὑπὸ τὸν ζυγὸν τῆς ἀνάγκης ἦλθε καὶ τῆς εἱμαρμένης. ἢ κατεζεύχθη συνελθοῦσα τῷ Διΐ. ΤΑ-

ΜΙ-

ΜΙΕΥ'ΕΣΚΕ. ἀντὶ τοῦ, ἐν αὐτῇ εἶχε τὰς γονὰς τοῦ Διός· ὅ ἐστιν, ἔγγυος[k]) ἦν. ΜΟΙΡΙΔΙ'Α. εἱμαρμένη. ΟΥ''Τ' ''ΑΝ ΝΙΝ. αὐτὴν τὴν μοῖραν. ''ΟΜΒΡΟΣ ΟΥ''Τ' ''ΑΡΗΣ. ''Αρης νῦν, ὁ πόλεμος. καὶ γὰρ οὗτος κατὰ μοῖραν ἐγείρεται. βούλεται δὲ εἰπεῖν, ὅτι οὔτε τὰ ἐν οὐρανῷ, οὔτε τὰ ἐν τῇ γῇ, οὔτε τὰ ἐν τῇ θαλάττῃ πραττόμενα, παρὰ μοῖραν γίγνεται.

[936. ''ΕΤΛΑ ΚΑΙ' ΔΑΝΑ'ΑΣ. παραμυθούμενος ὁ Χορὸς τὴν Ἀντιγόνην, εἰς παράδειγμα τὴν Δανάην εἰσάγει, ὅτι καὶ ἐκείνην ὁ πατὴρ Ἀκρίσιος, διότι ἐν πύργῳ οὖσα ἔγκυος γέγονεν ὑπὸ Διός, χρυσοῦ γενομένου καὶ καταῤῥυέντος ἐπὶ ταύτην ἀπὸ τοῦ τέγους, ὀργισθείς, ἐν χαλκῷ κιβωτίῳ μετὰ τοῦ παιδὸς ἐνέκλεισεν. ἔστι δὲ τὸ ΧΑΛΚΟΔΕ'ΤΟΙΣ ΑΥ'ΛΑΙ''Σ καὶ τὸ ΤΥΜΒΗ'ΡΕΙ ΘΑΛΑ'ΜΩι ταυτό. Τ.]

946. ΖΕΥ'ΧΘΗ Δ' 'ΟΞΥΧΟ'ΛΩι. τὸ ἑξῆς· ζεύχθη πετρώδει κατάφρακτος ἐν δεσμῷ. μὴ οὕτω δὲ αὐτὸ λάβωμεν, ὅτι καὶ ἡ Ἀντιγόνη ἀσεβὴς οὖσα πέπονθεν ὅπερ ὁ ἀσεβὴς Λυκοῦργος· ἀλλ' ἁπλῶς τῇ παραθέσει τῶν ὁμοίων δυστυχιῶν παραμυθεῖται τὴν κόρην. τὸν δεσμὸν δὲ τῆς ἀμπέλου πετρώδη εἶπεν, ἀντὶ τοῦ, τὸν ἰσχυρόν. ΚΕΡΤΟΜΙ'ΟΙΣ 'ΟΡΓΑΙ''Σ. διὰ τὰς κερτομίους ὀργάς. ΠΕΤΡΩ'ΔΕΙ. τῷ στερεῷ δεσμῷ τῆς ἀμπέλου. ΔΕΙΝΟ'Ν 'ΑΠΟΣΤΑ'ΖΕΙ. ἀντὶ τοῦ πολύ.[l]) ΟΥ''ΤΩ ΤΑ'Σ ΜΑΝΙ'-

k) ἔγκυος Brunck. Mox post αὐτὴν punctum posuit.

l) ΔΕΙΝΟ'Ν-πολὺ Brunck. ante 'ΑΝΘΗΡΟ'Ν δὲ collocavit.

ΝΙ'ΑΣ ΔΕΙΝΟ'Ν. οὕτω καὶ τοῦ Λυκούργου ἀπὸ τῆς μανίας ὀργὴ ἀποβαίνει. ΜΕ'ΝΟΣ γάρ, ἡ ὀργή. 'ΑΝΘΗΡΟ'Ν δέ, τὸ ἀκμαῖον καὶ ἀνθοῦν ἐν κακοῖς. ΚΕΙ͂ΝΟΣ 'ΕΠΕ'ΓΝΩ. τὸ ἑξῆς· κεῖνος ἐπέγνω τὸν θεὸν κερτομίοις γλῶσσαν[m]) μανίαις ψαύων. 'ΕΝΘΕ'ΟΥΣ. τὰς θεολήπτους βάκχας. ΕΥ͂'ΙΟ'Ν ΤΕ ΠΥ͂Ρ. τὸ ὑπὸ τῶν βακχῶν αἰρόμενον ἐν ταῖς Διονυσιακαῖς δᾳδουχίαις. ΦΙΛΑΥ'ΛΟΥΣ 'ΗΡΕ'ΘΙΖΕ ΜΟΥ'ΣΑΣ. κακολογῶν αὐτάς, ἠρέθιζε καθ' αὐτοῦ. λέγει οὖν, ἐτάρασσε καὶ ἐσκόρπιζε τὰς τῶν αὐλῶν ᾠδάς. ἢ οὕτως· τὰς Μούσας, τὰς περὶ τὸν Διόνυσον, ἐχλεύαζε, τουτέστι τοὺς ὕμνους, ἢ τοὺς λόγους. τινὲς δέ φασιν, ὅτι καὶ τὰς Μούσας ὕβρισε.

[946. Λυκοῦργος ὁ Δρύαντος παῖς, βασιλεὺς Μακεδόνων, τιμῶν πάντας τοὺς θεούς, ἀθέως διέκειτο πρὸς Διόνυσον, καὶ ἐπειρᾶτο τάς τε βάκχας αὐτοῦ καὶ τοὺς χοροὺς καθαιρεῖν. ἐξενεχθεὶς οὖν ποτὲ εἰς πόλεμον καὶ τροπῆς γενομένης, ἐπεὶ φεύγειν ἤρξατο, συνεποδίσθη ἐν κλήματι ὑπὸ Διονύσου, καὶ ἀποῤῥιφεὶς εἰς κρημνόν, τὸ ζῆν ἀπολώλεκεν. ἕτεροι δέ φασιν, ὡς λαβόντες αὐτὸν οἱ πολέμιοι συμποδισθέντα, καὶ εἰς ἄντρον ἐμβαλόντες, καὶ τὴν εἴσοδον κλείσαντες, ἐλιμαγχόνησαν, ὃ καὶ κρεῖττον· συνᾴδει γὰρ τῷ ΠΕΤΡΩ'ΔΕΙ ΔΕΣΜΩ͂Ι ΚΑΤΑ'ΦΡΑΚΤΟΣ. εἰ δὲ πρὸς τὸ ἄνω εἴποις τὸ ΠΕΤΡΩ'ΔΕΙ, ἀντὶ τοῦ στεῤῥῷ νοήσεις. λέγει δὲ τὴν Λυκούργου ἱστορίαν, οὐχ ὅτι ἡ 'Αντιγόνη ἀσεβὴς ἦν, ὥσπερ ἐκεῖνος, ἀλλὰ διὰ μόνον τὸ πάθος.

951.

m) γλώσσαις Brunck.

951. ἘΠΕΓΝΩ ΜΑΝΙΆΣ. ἐπέγνω τὰς οἰκείας μανίας, ὡς εἰς κακὸν αὐτῷ ἐτελεύτησαν. λέγει δὲ ὅτι ταῦτα ἀποκερδαίνουσιν οἱ κακοὶ καὶ ἀσεβεῖς. Τ.]

[ΜΕΤΡ. 956. ΠΑΡᾺ ΔῈ ΚΥΑΝΈΩΝ. Η δευτέρα αὕτη στροφὴ κώλων ἐστὶν ια, καὶ ἡ ἀντιστροφὴ τοσούτων. τὸ α ἀντισπαστικὸν δίμετρον ὑπερκατάληκτον ἐξ ἀντισπάστου πεντασυλλάβου, διαλελυμένης τῆς πρώτης καὶ μακρᾶς, διϊάμβου καὶ συλλαβῆς· τὸ β ἰωνικὸν ἀπ' ἐλάττονος τρίμετρον καταληκτικὸν ἐκ παίωνος τρίτου ἀντὶ ἰωνικοῦ, δισπονδείου καὶ ἀναπαίστου· τὸ γ ἰωνικὸν ὅμοιον δίμετρον ἀκατάληκτον ἐξ ἰωνικοῦ ἀπ' ἐλάττονος καὶ ἐπιτρίτου δευτέρου ἢ τροχαϊκῆς συζυγίας· τὸ δ ἀντισπαστικὸν δίμετρον καταληκτικόν, ἑφθημιμερὲς Φερεκράτειον, ἐξ ἀντισπάστου καὶ ἀναπαίστου· (ἐν δὲ τῷ τῆς ἀντιστροφῆς ἐπίτριτον ἔχει δ ἀντὶ τοῦ ἀντισπάστου) τὸ ε ἰαμβικὸν δίμετρον βραχυκατάληκτον· (εἰ δὲ βούλει, ἰωνικὸν ἀπὸ μείζονος ἡμιόλιον ἐξ ἐπιτρίτου τρίτου καὶ σπονδείου) τὸ ς χοριαμβικὸν δίμετρον καταληκτικὸν ἑφθημιμερὲς ἐκ χοριάμβου καὶ βακχείου ἢ ἀμφιβράχεος· τὸ ζ σύνθετον ἐξ ἰαμβικῆς συζυγίας, ἤτοι μονομέτρου καὶ ἰθυφαλλικοῦ, ἤτοι τριῶν τροχαίων· τὸ η ἀντισπαστικὸν δίμετρον ὑπερκατάληκτο ἐξ ἰαμβικῆς συζυγίας πεντασυλλάβου, ἀντισπάστου καὶ συλλαβῆς· ἐν δὲ τῷ κώλῳ τῆς ἀντιστροφῆς παίωνα δεύτερον ἔχει ἀντὶ τοῦ ἀντισπάστου· τὸ θ ὅμοιον δίμετρον ἀκατάληκτον ἐκ διϊάμβου καθαροῦ καὶ ἐπιτρίτου πρώτου· ἐν τῷ πρώτῳ κώλῳ συνίζησίς ἐστι· τὸ ι τροχαϊκὸν δίμετρον ἀκατάληκτον·

ληκτον· τὸ ια ἀντισπαστικὸν δίμετρον καταληκτικόν, ἤτοι ἑφθημιμερὲς Φερεκράτειον ἐξ ἀντισπάστου καὶ μολοσσοῦ. ἐπὶ τῷ τέλει μὲν τῆς στροφῆς παράγραφος· ἐπὶ δὲ τῷ τῆς ἀντιστροφῆς κορωνίς, δηλοῦσα ὡς τὸ ᾆσμα τετέλεσται καὶ ὡς χορὸς ὑπεχώρησε. T.]

956. ΠΑΡᾺ ΔῈ ΚΥΑΝΈΩΝ ΠΕΛΑΓΈΩΝ. ἀντὶ τοῦ, παρὰ δὲ τοῖς κυανέοις πελάγεσι τῆς διδύμης θαλάττης, γέγονεν ἐμφύλια κακὰ περὶ τοὺς Φινείδας. ΚΥΑΝΈΟΙΣ n) δὲ πελάγεσιν εἶπε, τοῖς ὑπὸ τῶν Κυανέων πετρῶν περιεχομένοις. ΔΙΔΎΜΗΣ ἉΛΌΣ. ἢ διὰ τὸ διαχωρίζεσθαι ὑπ' αὐτῶν τὴν θάλασσαν, ἢ διὰ τὸ συνιέναι αὐτὰς καὶ ἑνοῦσθαι, διδύμους φησίν. ἈΚΤΑῚ ΒΟΣΠΌΡΙΑΙ. αἱ ὑπὸ τοῦ Βοσπόρου τοῦ πελάγους περιεχόμεναι. ἮΔ' Ὁ ΘΡΗΙΚΩ͂Ν ΣΑΛΜΥΔΙΣΣΌΣ. ὁ Θρᾳκικὸς Σαλμυδισσός. o) πέλαγος δέ ἐστι δυσχείμερον περὶ Θρᾴκην. Αἰσχύλος· (Προμ. 732.)

Σαλμυδισσία γνάθος
ἐχθρόξενος ναύτῃσι, μητρυιὰ νεῶν.

[956. Βορέας κῆδος συνῆψε τοῖς Ἀθηναίοις, ἁρπάσας Ὠρείθυιαν Ἐρεχθέως, ἐξ ἧς ἔσχε Ζῆθον καὶ Κάλαϊν, καὶ Κλεοπάτραν, ἣν γήμας Φινεὺς δύο παῖδας ἐγέννησε, Πλήξιππον καὶ Πανδίονα. μετὰ δὲ τὸν Κλεοπάτρας θάνατον ἐπέγημεν Ἰδαίαν τὴν Δαρδάνου, κατὰ δέ τινας, Εἰδοθέαν τὴν Κάδμου ἀδελφήν, ἥτις ἐξ ἐπιβουλῆς τυφλώσασα τοὺς

Κλεο-

n) Κυανέοις Brunck.

o) Brunck. hic et ſuperius Σαλμυδησσός. Paullo poſt autem Σαλμυδησσία.

Κλεοπάτρας παῖδας, ἐν τάφῳ καθεῖρξε ζῶντας. ἡ δὲ ἐπιβουλὴ τοιαύτη. κατεψεύσατο αὐτῶν πρὸς Φινέα, ὡς δῆθεν πειρώντων αὐτήν. ἀπατηθεὶς οὖν Φινεύς, ἐξουσίαν αὐτῇ τούτων ἔδωκεν. ἕτεροι δὲ φασιν, ὅτι Φινεὺς ζῶσαν τὴν Κλεοπάτραν ἀπαξιώσας, τὴν Ἰδαίαν ἔγημε. Κλεοπάτρα γοῦν ἀμυνομένη τοῦτον, τυφλοῖ τοὺς παῖδας αὐτῆς. ἡ σύνταξις· αἱ δὲ ΒΟΣΠΟΡΙΑΙ καὶ Θρακικαὶ ἀκταὶ τῆς ἁλός, τῆς ἀπὸ τῶν κυανέων πετρῶν ΔΙΔΥΜΑΣ καὶ διπλῆς· εἰς δίχα γὰρ αἱ κυανέαι πέτραι τὴν ἐκεῖ θάλασσαν τέμνουσιν· ἢ διότι αἱ πέτραι δύο, καὶ ἡ θάλασσα διδύμη ἐστί· καὶ Ὁ ΣΑΛΜΥΔΗΣΣΟΣ ποταμὸς τῶν Θρακῶν, ἽΝΑ καὶ ὅπου ὁ ἌΡΗΣ ἈΓΧΙΠΤΟΛΙΣ καὶ γείτων ἐστίν· ἐκεῖ γὰρ τὸ ἱερὸν ἦν Ἄρεος· ΕἾΔΕ καὶ ἐθεάσατο ἝΛΚΟΣ καὶ πήρωσιν ἈΡΑΤῸΝ καὶ καταράσιμον τοῖς ΔΙΣΣΟΙ͂Σ καὶ διπλοῖς ΦΙΝΕΙΔΑΙΣ καὶ Φινέως παισί, Πληξίππῳ καὶ Πανδίονι, τυφλωθὲν ἐκ τῆς ἀγρίας ΔΑΜΑΡΤΟΣ καὶ γυναικὸς τοῦ Φινέως, τῆς Κλεοπάτρας τῆς ἑαυτῶν μητρός, ἢ τῆς μητρυιᾶς αὐτῶν, τῆς Ἰδαίας τῆς θυγατρὸς Δαρδάνου. ἄμφω γάρ, ὡς εἴρηται, λέγεται. ΤΥΦΛΩΘΈΝ, ἀλαὸν καὶ τυφλόν, ἈΡΑΧΘῈΝ καὶ πληγὲν οὐκ ἐν ἈΚΜΑΙ͂Σ καὶ ὀξύτησιν ἘΓΧΈΩΝ καὶ ξιφῶν, ἀλλ' ὑπὸ αἱματηραῖς τε χερσί, καὶ ἐν ἀκμαῖς ΚΕΡΚΊΔΩΝ, ἤτοι σιδηρῶν ἀτράκτων, ἀραχθὲν ἐν τοῖς κύκλοις τῶν ὀμμάτων τοῖς ἀλαστόροις. Τ.]

959. ἽΝ' ἈΓΧΊΠΟΛΙΣ ἌΡΗΣ. παρὰ γὰρ Θραξὶ τιμᾶται ὁ Ἄρης, ὡς καὶ ὁ ποιητής· (Ιλ. Ν. 301.)

Τὼ

Τὼ μὲν ἄρ' ἐκ Θρήκης Ἐφύρην μέτα θωρήσσεσκον. r)

τὸ δὲ ἽΝΑ τοῖς ἄνω συνάπτεται· ἵνα ἀκταὶ Βοσπόριαι. καὶ οὐδὲν λείπει. ὅσοι δὲ γράφουσιν ὍΝ ἌΡΗΣ, περιττὸν λαμβάνουσι τὸ ὄνομα. ΔΙΣΣΟΙ͂ΣΙ ΦΙΝΕΙ'ΔΑΙΣ. τῶν δισσῶν Φινειδῶν, Πληξίππου καὶ Πανδίονος, ἢ Γηρύμβα καὶ Ἀσπόνδου. ΤΥΦΛΩΘΕ'Ν ἘΞ ἈΓΡΙ'ΑΣ. τὸ ἑξῆς· τυφλωθὲν ὀμμάτων κύκλοις. ἈΛΑΣΤΟ'ΡΟΙΣΙ. τοῖς ἄλαστα πεπονθόσιν, ἢ τοῖς δυστυχέσι κύκλοις τῶν ὀμμάτων. ἈΡΑΧΘΕ'Ν ἘΓΧΕ'ΩΝ. ἀντὶ τοῦ, τυφλωθέν. ἀραχθὲν αἱματηραῖς χείρεσσιν, ὑπ' ἐγχέων καὶ κερκίδων ἀκμαῖς, τουτέστι γυναικείαις.

[961. ΕἾΔΕΝ. ἐπειδὴ ὁ Σαλμυδισσὸς ποταμὸς εἰς τὰς Βοσπορίους ἀκτὰς εἰσβάλλει, διὰ τοῦτο πρὸς αὐτὸν τὴν σύνταξιν ἀπέδωκε, τὸ ΕἾΔΕΝ.

963. ἈΛΑΣΤΟ'ΡΟΙΣΙΝ. δέον εἰπεῖν ἀλαστόρως, ἀλαστόροις εἶπε πρὸς τὸ κύκλοις. ΑΙ'ΜΑΤΗΡΑΙ͂Σ ΧΕΙ'ΡΕΣΣΙ. ἀντὶ τοῦ, χερσὶ ξίφη ἐχούσαις αἱματηρά.]

966. ΜΕ'ΛΕΟΙ ΜΕΛΕ'ΑΝ ΠΑ'ΘΑΝ. ὅτι τελευτήσασα ἀφῆκεν αὐτοὺς ὑπὸ μητρυιάν· ἢ ὅτι αὐτὴ αὐτοὺς ἐξετύφλωσεν. ἈΝΥ'ΜΦΕΥΤΟΝ ΓΟΝΑ'Ν. κακόνυμφον γονήν. ὅτι ἐπὶ κακῷ νυμφευθεῖσα δυστυχεῖς αὐτοὺς ἔτεκεν. ἢ τὴν ἀνύμφευτον ἑαυτῷ q) κοινωνίαν, οἷον τῆς πρὸς γυναῖκας συνουσίας ἄπειροι ὄντες. Ἁ ΔΕ' ΣΠΕ'ΡΜΑ ΜΕ'Ν ἈΡΧΕ-

r) Ἐφύρους et θωρήσσεσθεν.

q) ἑαυτῶν Brunck.

ΧΕΟΓΟ'ΝΩΝ. Βορέας κῆδος συνῆψε τοῖς Ἀθηναίοις, ἁρπάσας Ὠρείθυαν τὴν Ἐρεχθέως, ἐξ ἧς ἔσχε Ζήτην καὶ Κάλαιν καὶ Κλεοπάτραν. ταύτην ὁ Φινεὺς ἔγημεν, ἐξ ἧς αὐτῷ δύο παῖδες ἐγένοντο, Πλήξιππος καὶ Πανδίων, κατὰ δέ τινας, Τηρύμβας ¹) καὶ Ἄσπονδος. μετὰ δὲ τὸν Κλεοπάτρας θάνατον ἐπέγημεν Ἰδαίαν τὴν Δαρδάνου, κατὰ δέ τινας, Εἰδοθέαν τὴν Κάδμου ἀδελφήν, ἧς καὶ αὐτὸς Σοφοκλῆς μνημονεύει ἐν Τυμπανισταῖς, ἥτις ἐξ ἐπιβουλῆς τυφλώσασα τοὺς τῆς Κλεοπάτρας παῖδας, ἐν τάφῳ καθεῖρξεν· ὡς δέ τινές φασιν, ὅτι κατεψεύσατο αὐτῶν, ἅτε δὴ πειρασάντων αὐτήν· ἐφ' οἷς ἀπατηθεὶς ὁ Φινεύς, ἀμφοτέρους τυφλοῖ. ταῦτα δὲ ἱστορεῖ Ἀπολλόδωρος ἐν τῇ Βιβλιοθήκῃ. τινὲς δὲ ἱστοροῦσιν, ὅτι περιοῦσαν τὴν Κλεοπάτραν ὁ Φινεὺς ἐκβέβληκε, καὶ τὴν Ἰδαίαν ἐπέγημεν· ἣ δὲ ὀργισθεῖσα τοὺς ἑαυτῆς ἐτύφλωσε παῖδας.

[970. ἈΝΤΑΣ'. ὑπῆρξε.]

[968. ἈΝΥ'ΜΦΕΥΤΟΝ. ἤγουν κακονυμφεύτου μητρὸς γέννημα ὑπάρξαντες. δέον δὲ εἰπεῖν, ἀνυμφεύτου μητρός, ἈΝΥ'ΜΦΕΥΤΟΝ πρὸς τὸ ΓΟΝΑ'Ν εἶπε. Τ.]

973. ἉΜΙΠΠΟΣ. ταχεῖα, ἴσον ἵππῳ δυναμένη τρέχειν. εἰ δὲ γράφεται ἉΜΙ'ΠΠΟΙΣ, πρὸς τὸ θυέλλαις· τράφη θυέλλησιν ἁμίπποις, ταῖς ἐξισουμέναις ἵπποις, ὡς καὶ Ὅμηρος· (Ιλ. Κ. 437.) θείειν δ' ἀνέμοισιν ὁμοῖοι. ἈΛΛΑ' ΚἈΠ' ἘΚΕΙ'ΝΑι.

1) Γηρύμβας Brunck.

ΝΑι. ἀλλὰ κατ' ἐκείνης, τῆς θυγατρὸς Βορέου, τῆς ἐξ Ἐρεχθειδῶν γεγονυίας, ἐνέσκηψαν αἱ πολυχρόνιοι Μοῖραι, καὶ μεγάλα δυστυχῆσαι αὐτὴν πεποιήκασιν. ἢ μεγάλαι δυστυχίαι καὶ ἐπ' ἐκείνη τῇ Κλεοπάτρᾳ ἦλθον. ΜΑΚΡΑΙ'ΩΝΕΣ. ἀθάνατοι καὶ πολυχρόνιοι. ἜΣΧΟΝ δέ, ἐπέσχον, ἐπετέθησαν, ἐπεβάρησαν.

[975. ἜΣΧΟΝ. ἐπέθεντο. ἤγουν, καὶ ταύτην τὸ μεμοιρασμένον κατέσχεν.]

[ΜΕΤΡ. 976. ΘΗ'ΒΗΣ ἌΝΑΚΤΕΣ. Αἱ περίοδοι αὗται πᾶσαι στίχων εἰσὶν ἰαμβικῶν τριμέτρων ρκζ' ὧν τελευτή, Ἄριστον ἢ σώζοντα τὸν βίον τελεῖν. ἐπὶ τῷ τέλει κορωνὶς μόνη. Τ.]

976. ΘΗ'ΒΗΣ ἌΝΑΚΤΕΣ. καὶ νῦν ἄνακτας φησι τοὺς ἀπὸ τοῦ Χοροῦ ἐντίμους. ἘΚ ΠΡΟΗΓΗΤΟΥ͂ ΠΕ'ΛΕΙ. ἡ ὁδὸς τοῦ τυφλοῦ μετ' ἄλλου ἐστίν.

[976. ἭΚΟΜΕΝ. ἐγώ τε καὶ ὁ ἐμὸς παῖς.]

981. ΟΥ̓ΚΟΥΝ ΠΑ'ΡΟΣ ΓΕ. οἷον, οὐδὲ τὴν ἀρχὴν τῆς σῆς κατωλιγώρουν μαντείας.

[981. ἈΠΕΣΤΑ'ΤΟΥΝ. ἐχωριζόμην. ἀλλ' ὅπερ ἔλεγες, ἡδέως ἐδεχόμην, ὥστε καὶ νῦν πείσομαί σοι.

984. ΒΕΒΩ͂Σ ἘΠΙ' ΞΥΡΟΥ͂ ΤΥ'ΧΗΣ. ἤγουν εἰς κίνδυνον καθιστάμενος.]

985. ΤΟ' ΣΟ'Ν ΦΡΙ'ΣΣΩ ΣΤΟ'ΜΑ. ἀντὶ τοῦ, τὸν σὸν λόγον.

[985. ΤΟ' ΣΟ'Ν ΦΡΙ'ΣΣΩ ΣΤΟ'ΜΑ. φοβοῦμαι μή τι καθ' ἡμῶν λέξῃς.]

987.

98-. ΕΙ'Σ ΓΑ'Ρ ΠΑΛΑΙΟ'Ν ΘΑ"ΚΟΝ. θᾶκος, τόπος οὕτω καλούμενος. ΟΙ'ΩΝΟΥ" ΛΙΜΗ'Ν. λιμὴν, ὅρμος καὶ ἕδρα, ὅπου πάντα τὰ ὄρνεα προσέρχονται. ΚΑΚΩ͂Σ ΚΛΑ'ΖΟΝΤΑΣ. λείπει ἐπὶ κακῷ.[5]) ΒΕΒΑΡΒΑΡΩΜΕ'ΝΩι. ἑρμηνευθῆναι μὴ δυναμένῳ, ἀλλὰ ἀσαφεῖ.

[98-. 'ΟΡΝΙΘΟΣΚΟ'ΠΟΝ. ἐφ' οὗ καθήμενος σκοπῶ τοὺς ὄρνιθας.

990. ΟΙ"ΣΤΡΩι. μανία. ΒΕΒΑΡΒΑΡΩΜΕ'-ΝΩι. ἀτάκτῳ.]

[988. ΛΙΜΗ'Ν, ἤγουν συναγωγή. ἐκεῖ γὰρ συνάγων τοὺς ὄρνιθας, ὅταν τι βούλωμαι μαντεύσασθαι, σκοπῶ τὴν αὐτῶν πτῆσιν καὶ τὰς φωνάς.

990. δέον εἰπεῖν κλαζόντων πρὸς τὸ 'ΟΡΝΙ'-ΘΩΝ, ΚΛΑ'ΖΟΝΤΑΣ εἶπε πρὸς τὸ σημαινόμενον. τὸ γὰρ 'ΑΚΟΥ'Ω ΦΘΟ'ΓΓΟΝ 'ΟΡΝΙ'ΘΩΝ, ἀντὶ τοῦ, ὄρνιθας. οἱ δὲ λέγοντες τὸ ΚΛΑ'ΖΟΝΤΑΣ πρὸς τὸ "ΕΓΝΩΝ, ψυχροί τινές εἰσιν. Τ.]

991. 'ΕΝ ΧΗΛΑΙ"ΣΙΝ. ἀντὶ τοῦ, τοῖς ὄνυξι. ΦΟΝΑΙ"Σ. ταῖς αἱματικαῖς.

[991. ΣΠΩ"ΝΤΑΣ. σπαράττοντας ἀλλήλους φονικοῖς ὄνυξι.

992. 'ΡΟΙ"ΒΔΟΣ ΟΥ'Κ "ΑΣΗΜΟΣ. ἦχος οὐχ ἥσυχος, ἀλλὰ σφοδρὸς καὶ ψοφώδης.]

993. 'ΕΜΠΥ'ΡΩΝ 'ΕΓΕΥΟ'ΜΗΝ. ἀντὶ τοῦ, ἀπεπειρώμην τῆς διὰ πυρὸς μαντείας.

[993. 'ΕΜΠΥ'ΡΩΝ 'ΕΓΕΥΟ'ΜΗΝ. θυμάτων ἡπτόμην.

994.

5) λείπει ἡ ἐπὶ. ἐπὶ κακῷ. Brunck.

994. ΠΑΜΦΛΕ'ΚΤΟΙΣΙΝ. ἐν οἷς πάντα θύματα φλέγεται.]

996. ΜΥΔΩ͂ΣΑ. δίυγρος οὖσα ἡ καῦσις. ΚΗΚΙ'Σ δέ, ἡ ἀνάδοσις ἐνταῦθα· κυρίως δὲ ἡ λιγνὺς τοῦ καπνοῦ, ἡ ἀπὸ τῶν καιομένων γιγνομένη. 'ΑΝΕ'ΠΤΥΣΕΝ. ἀνέβαλε.[t]) ΚΑ'ΤΥΦΕ. καὶ ἔτυφε. τύφειν ἐστί, τὸ ἠρέμα ὑποσμύχειν. 'ΑΝΕ'ΠΤΥΕ δέ, ἀνέβαλε. τὰ μηρία ἐκ τοῦ λίπους. ΚΑΤΑΡ'Ρ'ΥΕΙ͂Σ. καταῤῥεόμενοι, καθυγραινόμενοι, ἐκ τοῦ λίπους τῆς καλυπτούσης πιμελῆς ἐξέπιπτον.

[996. ΚΗΚΙ'Σ. ὑγρὰ καὶ λιπώδης ἀνάδοσις. 'ΕΤΗ'ΚΕΤΟ. κατέῤῥει. ΚΑ'ΤΥΦΕ. χωρὶς ἀνάψεως ἐκαίετο. ΚΑ'ΝΕ'ΠΤΥΕ. ἤγουν ἐξέπιπτε τῶν μηρῶν ἡ κεκαλυμμένη πιμελή.

998. ΔΙΕΣΠΕΙ'ΡΟΝΤΟ. ἀτάκτως εἰς ἀέρα ἐφέροντο. 'ΕΞΕ'ΚΕΙΝΤΟ. ἐγυμνοῦντο.]

[997. ὅτι μετὰ τῶν μηρῶν καὶ τὴν χολὴν τοῦ ζώου καὶ τὴν κύστιν παρετίθουν, ἀκριβῶς ἐν Αἰσχύλῳ εἴπομεν εἰς τοὺς Ἑπτὰ ἐπὶ Θήβαις.[u]) δέον δὲ εἰπεῖν, μεταρσίως, καί, καταῤῥυείσης τῆς πιμελῆς, ΜΕΤΑ'ΡΣΙΟΙ εἶπε πρὸς τὸ ΧΟΛΑΙ', καὶ ΚΑΤΑΡ'Ρ'ΥΕΙ͂Σ πρὸς τὸ ΜΗΡΟΙ'. Τ.]

1000.

t) 'ΑΝΕ'ΠΤΥΣΕΝ. ἀνέβαλε omifit Brunck.

u) Valcken. ad Eurip. Phoen. 1261. ubi hoc Scholion excitat, hoc in dramate, (S. c. Theb.) inquit, quantum commemini, nufpiam iftiusmodi fuit adnotationi locus; in Prometheo Vincto memorat Aefchylus v. 494. (495. ed. Schütz.) χολῆς λοβοῦ τε ποικίλην εὐμορφίαν. Quod Kingius in hunc Phoeniffarum locum evulgavit ex Barocc. Codice, Scholion fortaffis eft Triclinii, quem in Sophocle verfantem memoria fefellerit. In tres ille Tragicos Scholia quaedam fcripfiffe videtur.

1000. ΤΟΙΑΥ͂ΤΑ ΠΑΙΔΟ΄Σ. τοῦ ὁδηγοῦντος δηλονότι. ΦΘΙ΄ΝΟΝΤ᾽. ἢ φθοροποιά· ἢ διὰ τοῦ πυρὸς ἀσήμως φθειρόμενα. ἘΣΧΑ΄ΡΑΙ. αἱ ἑστίαι. ΠΑΝΤΕΛΕΙ͂Σ. αἱ τὰ τέλεια τῶν ἱερείων δεχόμεναι· ἢ ὅλαι· ἢ δι᾽ ὧν πάντα τελειοῦται. ΠΛΗ΄ΡΕΙΣ ῾ΥΠ᾽ ΟἸΩΝΩ͂Ν ΤΕ, ΚΑΙ᾽ ΚΥΝΩ͂Ν ΒΟΡΑ͂Σ. ἀντὶ τοῦ, οἱ κύνες, καὶ οἱ ὄρνιθες διασπάσαντες τὸ τοῦ Πολυνείκους σῶμα, ἐπὶ τοὺς βωμοὺς ἐκόμισαν, καὶ οὕτως ἐμόλυναν ἅπαντας.

[1001. ἈΣΗ΄ΜΩΝ. κακοσήμων, ἢ ἀφ᾽ ὧν οὐχ οἷόν τ᾽ ἦν σημειώσασθαι.

1004. ἘΣΧΑ΄ΡΑΙ. τόποι, ὅπου τὰ θύματα καίονται.

1005. ΒΟΡΑ͂Σ. σπαράξεως εἰς βοράν.]

[1001. εἰκότως εἶπε τὸ ὈΡΓΙ΄ΩΝ. ὥσπερ γὰρ τὰ μυστήρια οὐδεὶς εἶδεν, εἰ μὴ οἱ πεπειραμένοι, οὕτω καὶ τὰ μαντεύματα οἱ μάντεις μόνοι γιγνώσκοντες τοῖς ἄλλοις διαταφοῦσιν.

1004. ἢ πρὸς τὸ ΠΑΝΤΕΛΕΙ͂Σ ὑποστικτέον, οὕτω, καὶ αἱ ἐσχάραι αἱ παντελεῖς, ἤτοι ἐν αἷς πᾶσαι αἱ θυσίαι τελοῦνται. ἢ πρὸς τὸ ΠΛΗ΄ΡΕΙΣ. οὕτως· οἱ γὰρ βωμοὶ ἡμῖν καὶ αἱ ἐσχάραι, ΠΛΗ΄ΡΕΙΣ καὶ πεπληρωμέναι εἰσὶ, ΠΑΝΤΕΛΕΙ͂Σ καὶ τέλειαι, ΤΟΥ͂ ΓΟ΄ΝΟΥ καὶ τοῦ υἱοῦ Οἰδίποδος, τοῦ ΠΕΠΤΩ͂ΤΟΣ καὶ πεσόντος ΔΥΣΜΟ΄ΡΟΥ καὶ ἀθλίου. τὸ δ᾽ ῾ΥΠ᾽ ΟἸΩΝΩ͂Ν ΤΕ ΚΑΙ᾽ ΚΥΝΩ͂Ν ΒΟΡΑ͂Σ ἑρμηνεία ἐστὶ τοῦ πῶς εἰσὶ πλήρεις. Τ.]

1007. ΘΥΣΤΑ΄ΔΑΣ ΛΙΤΑ΄Σ. τὰ διὰ θυσιῶν γιγνομένας λιτάς. ἈΠΟΡ῾ΡΟΙΒΔΕΙ͂. ἀπηχεῖ,

ἀφίησιν. ἈΝΔΡΟΦΘΟ´ΡΟΥ ΒΕΒΡΩ͂ΤΕΣ. ἀπὸ τοῦ ἑνικοῦ ἐπὶ τὸ πληθυντικὸν μετέβη.

[1009. Ἰστέον ὅτι ἑνικῶς πρῶτον εἰπὼν τὸ ὌΡΝΙΣ, ἐπειδὴ οὐχ εἷς ἦν ὁ ποιῶν τὴν βοήν, ἀλλὰ πολλοί, πρὸς πληθυντικὸν ἀπέδωκε τὸ ΒΕΒΡΩ͂ΤΕΣ, εἰ καὶ ἀμαθεῖς τινες τὸ ὌΡΝΙΣ ἀντὶ τοῦ ὄρνιθές φασι, καὶ τὸ ῬΟΙΒΔΕΙ͂ ἀντὶ τοῦ ῥοιβδοῦσιν, οὐκ εἰδότες ὅτι μόνον ἐν οὐδετέροις πληθυντικοῖς τὰ ἑνικὰ τρίτα πρόσωπα τῶν ῥημάτων ἀντὶ πληθυντικῶν λαμβάνεται, ὡς ἄλλα τε πολλὰ μαρτυρεῖ, καὶ τὸ παρὰ Λιβανίῳ· Ἦρα γάρ, φησί, τὰ μειράκια τοῦ γέροντος. εἰ καὶ ἐν Πινδάρῳ που εὕρηται μόνῳ· (Πυθ. δ΄. 100.) ἢ ῥα Μηδείας ἐπέων στίχες. T.]

1015. ἈΚΕΙ͂ΤΑΙ. ἰᾶται, θεραπεύει. ἈΚΙ´ΝΗΤΟΣ. ἀμετάθετος. ΑΥ῾ΘΑΔΙ´Αι ΤΟΙ. διὰ τὴν αὐθάδειαν εἰς σκαιότητα πίπτουσιν οἱ ἄνθρωποι.

1018. ΤΙ´Σ ἈΛΚΗ` ΤΟ`Ν ΘΑΝΟ´ΝΤ᾽. καὶ Ὅμηρος· (Ἰλ. Ω. 54.)

Κωφὴν γὰρ δὴ γαῖαν ἀεικίζει μενεαίνων.

1022. ΤΟΞΕΥ´ΕΤ᾽ ἈΝΔΡΟ`Σ ΤΟΥ͂ΔΕ. ἤγουν ἀποπειρᾶσθέ μου, ὡς τοξόται σκοποῦ. ἈΝΔΡΟ`Σ ΤΟΥ͂ΔΕ. ἀντὶ τοῦ, ἐμοῦ. ἌΠΡΑΚΤΟΣ Ὑ῾ΜΙ͂Ν ΕἸ´ΜΙ. ὑφ᾽ ὑμῶν τῶν μάντεων, καὶ τῶν συγγενῶν. ἘΞΗΜΠΟ´ΛΗΜΑΙ. ἀνεμπόλητος, μὴ πεπραγματευμένος. καὶ Ὅμηρος· (Ὀδ. Θ. 162.) εἴ τε πρηκτῆρες ἔασιν. Ἡ ΠΕ´ΠΡΑΓΜΑΙ. πεπραγμάτευμαι. x) ΚΑ`ΜΠΕΦΟ´ΡΤΙΣΜΑΙ. προδέδο-

x) Brunck. sic: ΕΞΗΜΠΟΛΗΜΑΙ. ἤγουν πέπραμαι, πεπραγμάτευμαι. καὶ Ὅμηρος — ἔασιν. ἀνεμπόλητος, μὴ πεπραγματευμένος. Wakef. (Silv.

δέδομαι, φόρτος γεγένημαι· ἐποιήσαντό με φόρτον.

[1022. *μὴ λάβῃς εἰς τὸ* ΤΟΥ͂ΔΕ *ἔξωθεν ἐπὶ ἢ κατά· ἀλλ' ἔστιν ἡ γενικὴ πρὸς τὸ* ΣΚΟΠΟΥ͂. *τὸ δὲ* ΣΚΟΠΟΥ͂ *πρὸς τὸ* ΤΟΞΟ'ΤΑΙ. *οἱ γὰρ τοξόται, σκοποῦ τοξόται εἰσίν.* Ὦ ΠΡΕ'ΣΒΥ, ΠΑ'ΝΤΕΣ 'ΩΣ ΤΟΞΟ'ΤΑΙ ΣΚΟΠΟΥ͂ ΤΟΥ͂ΔΕ ΤΟΥ͂ 'ΑΝΔΡΟ'Σ, *τουτέστιν, ὥσπερ σκοπὸν ποιησάμενοί με, τοξεύετε.*

1024. ΠΑ'ΛΑΙ. *υἱὸς αὐτοῦ Μενοικεύς, Τειρεσίου πρόσθεν εἰπόντος, ὡς εἰ πρὸς τὸ σπήλαιον τοῦ δράκοντος ἑκὼν ἑαυτὸν ἀναιρήσει, σωτηρία ἔσται τῇ πόλει, ἀπελθὼν ἐκεῖσε, ἑαυτὸν διεχρήσατο.* T.]

1025. ΤΟ'Ν ΠΡΟ' ΣΑ'ΡΔΕΩΝ 'ΗΛΕΚΤΡΟΝ. *Σάρδις, πόλις Λυδίας, παρακειμένη τῷ χρυσοφόρῳ Πακτωλῷ. ἀντὶ τοῦ, εἴ τι βούλεσθε εἰς χρήματα νεῦον, δέχεσθε. τὸν γὰρ Πολυνείκη οὐ θάψετε.*

[1025. ΠΡΟ' ΣΑ'ΡΔΕΩΝ. *ἐν γὰρ τῇ Λυδίᾳ πλησίον Σάρδεων ὁ Πακτωλὸς ἐστι ποταμὸς ψήγματα χρυσοῦ τοῖς ἐκεῖ χορηγῶν. καλεῖ γοῦν τὸν χρυσὸν* 'ΗΛΕΚΤΡΟΝ, *διὰ τὸ καθαρόν. τοιοῦτος γὰρ ὁ ἤλεκτρος. ἔστι δὲ καὶ ἐν τῇ Ἰνδίᾳ τόπος χρυσοῦ ψήγματα ἔχων, ὃν ἀνορύττουσι θηρία τινά, μύρμηκες*

(Silv. Crit. P. IV. p. 134.) huac in modum yerba putat ordinanda: καὶ τῶν συγγενῶν οὐκ ἀνεμπόλητος, μὴ πεπραγματευμένας. Ἐξημπόλημαι· ἤγουν κτλ.

μηκες καλούμενα, πτεροῖς χρώμενα, ἀφ' ὧν οἱ Ἰνδοὶ μηχαναῖς τισὶ λαμβάνουσι τὸν χρυσόν. Τ.]

1032. ΘΕΟΥ͂Σ ΜΙΑΙ'ΝΕΙΝ ΟΥ̓ΤΙΣ 'ΑΝΘΡΩ'ΠΩΝ ΣΤΕ'ΝΕΙ. ἀμίαντον γὰρ τὸ θεῖον.

1037. ΠΟΙ͂ΟΝ ΤΟΥ͂ΤΟ ΠΑ'ΓΚΟΙΝΟΝ. τῷ βίῳ κοινόν. ἐπεὶ εἶπεν ἼΑΡ' ΟἿΔΕΝ 'ΑΝΘΡΩ'ΠΩΝ ΤΙ'Σ, καὶ καθόλου ἔλαβε πᾶσι κοινὸν καὶ φανερόν.

[1037. ΤΟΥ͂ΤΟ ΠΑ'ΓΚΟΙΝΟΝ. τὸ ΤΙ'Σ. ἐπειδὴ γὰρ ἀορίστως ἐλέχθη, ἕκαστος ἑαυτὸν ὑποπτεύει εἶναι.]

1040. ΤΗ͂Σ ΝΟ'ΣΟΥ ΠΛΗ'ΡΗΣ ἜΦΥΣ. ἀντὶ τοῦ, τῆς ἀβουλίας.

[1041. 'ΑΝΤΕΙΠΕΙ͂Ν ΚΑΚΩ͂Σ. ἐξ ἐναντίας κακολογήσειν.]

[1041. ὥσπερ τὸ λέγω μόνον πρὸς δοτικὴν συντάσσεται, μετὰ δὲ τοῦ κακῶς συντεθὲν, αἰτιατικῇ, οὕτως ἔχει καὶ τὸ 'ΑΝΤΕΙΠΕΙ͂Ν, καὶ τὸ ΚΑΚΩ͂Σ 'ΑΝΤΕΙΠΕΙ͂Ν· τὸ μὲν δοτικῇ, τὸ δὲ κακῶς ἀντειπεῖν, αἰτιατικῇ. Τ.]

1045. ἼΑΡ' ΟἿΣΘΑ ΤΑΓΟΥ͂Σ ὌΝΤΑΣ. οἶσθα, φησί, βασιλέας ὑβρίζων.

[1045. ἼΑΡ' ΟἿΣΘΑ. ἆρα γινώσκεις λέγων ἡμᾶς ὄντας ταγούς, ἐκεῖνα ἃ λέγεις; τουτέστιν, ἆρα γινώσκεις οὐ τοὺς τυχόντας ὑβρίζων, ἀλλὰ βασιλεῖς; Τ.]

1048. ὌΡΣΕΙΣ ΜΕ ΤΑ'ΚΙ'ΝΗΤΑ. τὰ ἄῤῥητά με δημοσιεύειν ἀνακινεῖς.

[1048.

[1048. ΤΑ'ΚΙ'ΝΗΤΑ χρὴ γράφειν, ἵν' ᾖ μακρὸν τὸ α, ὡς ἐκ κράσεως ὄν· εἰ δ' ἄλλως γράψεις, οὐκ ὀρθὸν ἔσται. Τ.]

1050. ΟΥ"ΤΩ ΓΑ'Ρ "ΗΔΗ. οὕτω νομίζεις, ὅτι ἐπὶ κέρδεσι λέγω;

1051. 'ΩΣ ΜΗ' 'ΜΠΟΛΗ'ΣΩΝ, μὴ ἐξαπατήσων.

[1051. 'ΕΜΠΟΛΗ'ΣΩΝ. κερδήσων, ἤγουν καταπείσων καὶ πρὸς τὸ σὸν θέλημα ἄξων.]

1052. ΜΗ' ΠΟΛΛΟΥ'Σ "ΕΤΙ ΤΡΟΧΟΥ'Σ. μὴ πολλοὺς ἡλίου δρόμους τελέσων, ὅ ἐστιν, ἡμέρας. 'ΑΜΙΛΛΗΤΗ"ΡΑΣ δέ, τοὺς ἀλλήλους διαδεχομένους. ΤΡΟΧΟΥ'Σ δέ, ἀντὶ τοῦ κύκλους, δρόμους. ΤΕΛΩ"Ν δὲ ἀντὶ τοῦ τελέσων. "Ισθι, φησίν, οὐ πολλοὺς δρόμους ἡλίου τελέσων.[y])

[1053. ΤΡΟΧΟΥ'Σ. περιόδους. 'ΑΜΙΛΛΗΤΗ"ΡΑΣ. ὥσπερ ἐξ ἁμίλλης περιϊόντας. λέγει δὲ τὰς ἡμέρας καὶ νύκτας. περιστρέφοντος γὰρ τοῦ οὐρανοῦ τὸν ἥλιον ἀεί, ἡμέρα καὶ νὺξ γίγνεται.]

1056. "ΕΧΕΙΣ ΒΑ'ΛΛΩΝ. ἀντὶ τοῦ, ἔβαλες. ΨΥΧΗ'Ν Τ' 'ΑΤΙ'ΜΩΣ. τὴν τῆς 'Αντιγόνης.

[1056. 'ΑΝΘ' "ΩΝ. διότι. ΤΩ"Ν "ΑΝΩ. ἀπὸ τῶν ἄνω.]

[1057. τὸ ΨΥΧΗ'Ν καὶ πρὸς τὸ ΒΑΛΩ'Ν καὶ πρὸς τὸ ΚΑΤΩ/ΚΙΣΑΣ λάμβανε κατὰ συνεκδοχήν. Τ.]

1059. 'ΑΝΟ'ΣΙΟΣ. νῦν τὸν μὴ τυχόντα τῶν ὁσίων λέγει. "ΩΝ ΟΥ"ΤΕ ΣΟΙ' ΜΕ'ΤΕΣΤΙΝ, ἐξουσία

y) "Ισθι — τελέσων omisit Brunck.

σία δίδοται. λέγει δὲ τῶν νεκρῶν. ἘΚ ΣΟΥ͂ δὲ ΒΙΑ΄ΖΟΝΤΑΙ καὶ οἱ ἄνω θεοὶ ἔχειν αὐτὸν ἄνω ἄταφον.

1062. ὙΣΤΕΡΟΦΘΟ΄ΡΟΙ. αἱ ὕστερον μέλλουσαι βλάψαι. καὶ τὸ ΛΟΧΩ͂ΣΙ γὰρ τὴν οὐ παραχρῆμα, ἀλλὰ τὴν ἐς ὕστερον ἀψοφητὶ τιμωρίαν δηλοῖ. τὸ ἀρσενικὸν δὲ ἀντὶ τοῦ θηλυκοῦ ἔταξεν, ὡς καὶ τὸ (Oid. T. 81.) σωτῆρι ψύχῃ.[z])

1065. ΚΑΤΗΡΓΥΡΩΜΕ΄ΝΟΣ. ἀργύρῳ πεισθείς. ΦΑΝΕΙ͂. δείξει. ΧΡΟ΄ΝΟΥ ΤΡΙΒΗ΄. ἀντὶ τοῦ, ἀναβολή. ἈΝΔΡΩ͂Ν ΓΥΝΑΙΚΩ͂Ν. λείπει ὁ καὶ. ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν.

1068. ἘΧΘΡΑΙ῀ ΔΕ΄ ΠΑ͂ΣΑΙ. ἡ Θηβαίοις ἐχθραί, ἢ τοῖς θεοῖς. αἱ πόλεις δέ, φησίν, ὧν ἄρχεις, ἐπαναστήσονταί σοι. ΚΑΘΗ΄ΓΝΙΣΑΝ. μετὰ ἄγους ἐκόμισαν.[a]) ἘΣΤΙΟΥ͂ΧΟΝ ἘΣ ΠΟ΄ΛΙΝ. ἀντὶ τοῦ, ἐπὶ τὴν ἑστίαν τῆς πόλεως. ἙΣΤΙΟΥ͂ΧΟΝ δέ, τὴν ἔχουσαν ἑστίαν καὶ βωμούς.

[1068. δέον ἐχθρῶς εἰπεῖν, ἘΧΘΡΑΙ῀ εἶπε πρὸς τὸ ΠΟ΄ΛΕΙΣ. ἀπορήσειε δ' ἄν τις, πῶς εἶπε ΣΥΝΤΑΡΑ΄ΣΣΟΝΤΑΙ, καὶ οὐ, συνταραχθήσονται. οὔπω γὰρ ἐταράχθησαν, ἀλλ' ἔμελλον. καὶ φαμὲν ὅτι ὁ ταραγμὸς αὐτῶν, εἰ καὶ μήπω γέγονεν, ἀλλ' ἐξ ὅτουπερ εἰς αὐτὰς παρὰ κυνῶν, ἢ οἰωνῶν, τὰ σπαράγματα γέγονεν, ἐξ ἐκείνου τοῦ καιροῦ ἡ φθορὰ αὐταῖς ἐπεκρέματο. εἰς δὲ τὸ ὍΣΩΝ, μὴ λάβῃς ἔξωθεν ἐπί, ἀλλὰ πρὸς τὸ ΚΑΘΗ΄ΓΝΙΣΑΝ,

z) τύχῃ Brunck.

a) ἐκόμισαν corrigit Toup. Em. in Suid. P. III. p. 214.

ΣΑΝ, οὕτω, καθ' ὅσων ἥγνισαν, ἤγουν μεμιασμένως ἔφερον. ἄγος γάρ, τὸ μίασμα. Τ.]

1072. ΤΟΙΑΥ͂ΤΑ. ΛΥΠΕΙ͂Σ ΓΑ'Ρ. τοιαῦτα κατὰ τῆς καρδίας σου τοξεύματα ἀφῆκα μετὰ θυμοῦ· ἢ τῷ θυμῷ τῆς καρδίας σου. λείπει δὲ ἡ κατά. ΤΩ͂Ν ΣΥ' ΘΑ'ΛΠΟΣ. τὴν δριμύτητα, τὸν ἐμπρησμόν, τὸν ἰόν. ΘΑ'ΛΠΟΣ γάρ, τὸ καῦμα, ἐκ μεταφορᾶς δὲ τῶν ἑρπετῶν. ἐκεῖνα γὰρ θερμαινόμενα, τὸν ἰὸν ἀφίησι· διὸ καὶ ἐν θέρει μᾶλλον ἰσχύουσιν.

[1072. "ΩΣΤΕ ΤΟΞΟ'ΤΗΣ. τοῦτο λέγει, διὰ τὸν λόγον αὐτοῦ, ὃν ἄνωθεν ἔφη (1033.) πάντες, ὥστε τοξόται σκοποῦ, τοξεύετ' ἀνδρὸς τοῦδε. διὸ προσέθηκε καὶ τὸ ΒΕ'ΒΑΙΑ, δεικνὺς ἐντεῦθεν, ὅτι ἃ σὺ ὑπολαμβάνεις ἐξ ἡμῶν ἐπὶ σοὶ φέρεσθαι κέρδους χάριν, ψευδῶς λογίζῃ. Τ.]

1080. 'ΕΞ "ΟΤΟΥ ΛΕΥΚΗ'Ν 'ΕΓΩ' ΤΗ'ΝΔ' 'ΕΚ ΜΕΛΑΙ'ΝΗΣ. ἀντὶ τοῦ, ἀπὸ νεότητος ἄχρι γήρως. ΛΑΚΕΙ͂Ν. φθέγξασθαι.

1084. ΤΟ' Τ' ΕΙ'ΚΑ'ΘΕΙΝ. τὸ μὲν ὑποχωρεῖν, δεινόν· τὸ δὲ ἀντιστάντα βλαβῆναι, πάρεστι.

[1084. καὶ γὰρ τὸ ΕΙ'ΚΑ'ΘΕΙΝ καὶ ὑποτάσσεσθαι τῷ μάντει, καὶ θάπτειν ἐᾶν Πολυνείκην, καὶ 'Αντιγόνην ἐξελαύνειν τοῦ τάφου, ΔΕΙΝΟ'Ν. πολλοὺς γὰρ εἰσαῦθις ὁμοίους εἶναι προτρέψεται, εἰδότας ὡς οὗτοι κακοὶ ὄντες οὐκ ἐκολάσθησαν. τὸ δ' 'ΑΝΤΙΣΤΑ'ΝΤΑ με αὐτῷ ΠΑΤΑ'ΞΑΙ τὸν ΘΥΜΟ'Ν αὐτοῦ ἐν "ΑΤΗι καὶ ἐν βλάβῃ, τουτέστι, τὸ διὰ μάχης ἐλθεῖν με αὐτῷ, καὶ τὴν ἀναίδειαν καὶ θρασύτητα αὐτοῦ, ἣν πρὸς ἐμὲ ἐνεδείξατο, τιμωρήσασθαι, 'ΕΝ ΔΕΙΝΩ͂Ι ΠΑ'ΡΑ καὶ πάρεστι. θεῖον γὰρ

γὰρ τὸ τῶν μάντεων γένος, καὶ οὐχ οὕτω δεῖ πρὸς αὐτοὺς ἀπαντᾷν, ἀλλὰ γεραίρειν τιμαῖς. Τ.]

1091. ΣΥΝΤΈΜΝΟΥΣΙ ΓΆΡ. συντόμως κατακόπτουσι καὶ βλάπτουσι.

1093. ΟΙ῎ΜΟΙ ΜΌΛΙΣ ΜΈΝ. μόγις μεθίσταμαι τῆς προτέρας γνώμης. ΔΥΣΜΑΧΗΤΈΟΝ. περιττεύει τὸ ΔΥΣ.

1095. ΔΡΑ͂ ΝΥ͂Ν. ἀντὶ τοῦ, δρᾶσον.

[1095. ΜΗΔ᾽ ἘΠ᾽ ἊΛΛΟΙΣΙ ΤΡΈΠΟΥ, ἤγουν μὴ μεταβουλεύου.]

1098. ΕΙ῎Σ ἘΠΌΨΙΟΝ ΤΌΠΟΝ. φανερόν, διὰ τὸ ὕψος. φησὶ δὲ τὸν τάφον. ΔΌΞΑ ΤΗ͂Δ᾽ ἘΠΕΣΤΡΆΦΗΝ. δοκήσει μετεστράφην. ΔΈΔΟΙΚΑ ΓᾺΡ ΜΗ΄. δέδοικα γάρ, φησί, μὴ οὐκ ἔστι καλὸν τὸ νομοθετεῖν καινά· ἀλλ᾽ ἄριστόν ἐστι τὸ πείθεσθαι τοῖς ἀρχαίοις νόμοις.

[1100. ἜΔΗΣΑ. ἐδέσμευσα, καὶ εἰσήγαγον εἰς τὸ ὄρυγμα αὐτήν. ἢ δεσμὸν λέγει, ὅπερ εἴς τε αὐτὴν καὶ τὸν Πολυνείκην ἐκύρωσεν. Τ.]

[ΜΕΤΡ. 1103. ΠΟΛΥΏΝΥΜΕ. Τὰ τοιαῦτα εἴδη τῶν χορῶν καλεῖται κατὰ σχέσιν, ὡς εἴρηται. ἔστι δὲ τὰ παρόντα στροφῶν δύο. τῆς πρώτης στροφῆς τὰ κῶλα ιβ, καὶ τὰ τῆς ἀντιστροφῆς τοσαῦτα. τὸ α ἀναπαιστικὸν δίμετρον βραχυκατάληκτον· τὸ β ἰαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον· τὸ γ ἰαμβικὸν δίμετρον βραχυκατάληκτον, τοῦ δευτέρου ποδὸς ἀναπαίστου· (εἰ δὲ βούλει, ἰωνικὸν δίμετρον καταληκτικὸν ἀπὸ μείζονος, ἐκ παίωνος δευτέρου ἀντὶ ἰωνικοῦ καὶ δακτύλου· ἐν δὲ τῷ τῆς ἀντιστροφῆς μολοσσὸν ἔχει τὸν τελευταῖον) τὸ δ ἰαμβικὸν δίμετρον

βρα-

βραχυκατάληκτον καθαρόν· τὸ ε χοριαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον ἐκ χοριάμβου καὶ διϊάμβου· (τοῦτο εἴη ἂν καὶ τροχαϊκὸν ἑφθημιμερὲς Εὐριπίδειον, τοῦ πρώτου ποδὸς δακτύλου) τὸ ἕκτον περίοδος καταληκτική· (δύο γάρ εἰσιν ἴαμβοι καὶ δύο τροχαῖοι καταληκτικοί, ἤτοι ἐλλιπεῖς μιᾷ συλλαβῇ) τὸ ζ δακτυλικὸν πενθημιμερὲς ἐκ σπονδείων· τὸ ὄγδοον δακτυλικὸν δίμετρον ἐκ σπονδείων· τὸ θ χοριαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον ἐκ χοριάμβου καὶ δισπονδείου· (τὸ δὲ τῆς ἀντιστροφῆς κῶλον διτρόχαιον ἔχει ἀντὶ τοῦ χοριάμβου) τὸ ι ἀναπαιστικὸν πενθημιμερές· (ἀλλ' ἐν τῷ πρώτῳ κώλῳ σπονδεῖον ἔχει τὸν δεύτερον πόδα· ἐν δὲ τῷ τῆς ἀντιστροφῆς καθαρόν ἐστι) τὸ ια ἀντισπαστικὸν ἡμιόλιον ἐξ ἐπιτρίτου πρώτου καὶ ἰάμβου· (τὸ μέντοι τῆς ἀντιστροφῆς κῶλον δισπόνδειον ἔχει ἀντὶ τοῦ ἐπιτρίτου) τὸ ιβ ἰαμβικὸν ἑφθημιμερὲς καθαρόν. ἐπὶ τῷ τέλει τῆς τε στροφῆς καὶ ἀντιστροφῆς παράγραφος μόνη. T.]

1103. ΠΟΛΥΩ'ΝΥΜΕ. ὦ Διόνυσε. οἱ μὲν γὰρ Βάκχον, οἱ δὲ Ἴακχον, οἱ δὲ Λύαιον, οἱ δὲ Εὔϊον, οἱ δὲ Διθύραμβον αὐτὸν καλοῦσιν. ἈΜΦΕ'ΠΕΙΣ ἸΤΑΛΙ'ΑΝ. διὰ τὸ πολυάμπελον τῆς χώρας. ΠΑΓΚΟΙ'ΝΟΥΣ ἘΛΕΥΣΙΝΙ'ΑΣ. ἐν οἷς πάντες συνάγονται διὰ τὰς πανηγύρεις. ἢ διὰ τὸ τὴν θεὸν πάντας τρέφειν. ἢ ὅτι κοινὰ τὰ μυστήρια Δήμητρος καὶ Διονύσου. ΔΗΟΥ͂Σ ἘΝ ΚΟ'ΛΠΟΙΣ. ἀντὶ τοῦ, ἐν τοῖς[b]) πεδίοις. ὮΩ ΒΑΚΧΕΥ͂ ΒΑΚΧΑ͂Ν. τῶν

b) τοῖς omittit Brunck.

τῶν βακχῶν βακχευτά. ΜΗΤΡΟ´ΠΟΛΙΝ. τὴν πόλιν τῆς μητρός σου. ᾿ΑΓΡΙ´ΟΥ Τ᾿ ᾿ΕΠΙ` ΣΠΟΡΑ͂ ΔΡΑ´ΚΟΝΤΟΣ. παρὰ τὸν τόπον, ἐν ᾧ ἐσπάρησαν οἱ ὀδόντες τοῦ δράκοντος.

[1103. ΠΟΛΥΩ´ΝΥΜΟ´Σ ἐστιν ὁ Διόνυσος, ὅτι οἱ μὲν Βακχεῖον, οἱ δὲ Ἴακχον, οἱ δὲ Εὔϊον, οἱ δὲ Λύαιον, οἱ δὲ Εἰραφιώτην, οἱ δὲ Δημήτριον, οἱ δὲ Διθύραμβον αὐτὸν καλοῦσιν. ῎ΑΓΑΛΜΑ δὲ Σεμέλης αὐτὸν καλεῖ, ὡς ἀπ᾿ ἐκείνης ἐπ᾿ εὐδαιμονίᾳ καὶ λαμπρότητι Θηβῶν γεννηθέντα. ἐπικαλεῖται οὖν αὐτὸν ὁ Χορός, φοβούμενος διὰ τοὺς τοῦ μάντεως λόγους.

1109. ἐπειδὴ ἐν Θήβαις ὁ Διόνυσος μὲν γέγονεν, οὗτος δὲ τὰς Βάκχας πεποίηκε, διὰ τοῦτο ΜΗΤΡΟ´ΠΟΛΙΝ αὐτὴν τῶν Βακχῶν λέγει. Τ.]

1113. ΣΕ` Δ᾿ ῾ΥΠΕ`Ρ ΔΙΛΟ´ΦΟΥ ΠΕ´ΤΡΑΣ. τοῦ Παρνασσοῦ δηλονότι. τοιοῦτο γάρ ἐστι τὸ ὄρος. ΣΤΕ´ΡΟΨ. ἡ λαμπρά. ῞ΟΠΩΠΕ ΛΙΓΝΥ´Σ. σὲ ὁρᾷ ὁ λαμπρὸς καπνός. ἀντὶ τοῦ, σοὶ θυσίαι κατὰ Παρνασσὸν γίγνονται. ἢ παρόσον αὐτόματον πῦρ ἐκεῖσε ἀναδίδοται. ΚΩΡΥ´ΚΙΑΙ. αἱ Παρνασσίδες. Κωρύκιον γὰρ ἄντρον ἐν Παρνασσῷ. ΚΑΣΤΑΛΙ´ΑΣ ΤΕ ΝΑ͂ΜΑ. Κασταλία, πηγὴ ἐν Παρνασσῷ. ΝΥΣΑΙ´ΩΝ ᾿ΟΡΕ´ΩΝ. Νύσσα,c) Φωκίδος ὄρος. εἰσὶ δὲ καὶ ἄλλαι πολλαὶ Νύσσαι. ΚΙΣΣΗ´ΡΕΙΣ. κισσοφόροι. ΧΛΩΡΑ´ Τ᾿ ᾿ΑΚΤΑ´. ἢ τὸ ἐν Εὐβοίᾳ φησὶν ἄλσος, ἢ τὸ ἐν Παρνασσῷ, ἐν ἀμφοτέροις γὰρ τοῖς τό-

c) Νύσα et paullo post Νύσαι Brunck,

τόποις ἡ ἄμπελος, ἣ καθ' ἑκάστην ἡμέραν περὶ μὲν τὴν ἕω βότρυας φέρει· περὶ δὲ τὴν μεσημβρίαν, ὄμφακας· ἐτρυγᾶτο δὲ πεπανθεῖσα περὶ τὴν ἑσπέραν. ΕΥ'ΑΖΟ'ΝΤΩΝ. ὑμνούντων, μετὰ εὐφημίας εὐοῖ λεγόντων, ὅς ἐστιν ὕμνος Διονύσου.

[1114. Κωρύκιον ἄντρον ἐν Παρνασῷ. ἄλλοι δέ φασι πόλιν παρακειμένην αὐτῷ οὕτω καλουμένην.

1117. Νύσσα, πόλις ὑπὲρ Αἰθιοπίαν παρακείμενον ἔχουσα ὄρος, ἐφ' οὗ ἐτιμᾶτο ὁ Διόνυσος.

1119. ΧΛΩΡΑ' Τ' 'ΑΚΤΑ'. ἤγουν ἀειθαλής, διὰ τὴν ἐκεῖ ἄμπελον, τὴν καθ' ἑκάστην ἡμέραν βότρυς πεπαινομένους ἐκφέρουσαν, ὅθεν καὶ ἡ σπονδὴ τῷ Διονύσῳ· διὸ καὶ τὸν τόπον καλεῖ πολυστάφυλον, ὅς ἐστιν ἐν τῷ Παρνασῷ, ὡς Εὐριπίδης φησί. (Φοινίσσ. 236.) συντακτέον δὲ τὸ μὲν ΠΕ'ΜΠΕΙ πρὸς τὸ ΣΕ', τὸ δὲ ΣΕ' πρὸς τὸ ΘΗΒΑΙ'ΑΣ 'ΑΓΥΙΑ'Σ 'ΕΠΙΣΚΟΠΟΥ'ΝΤΑ, τουτέστιν, ἐκ Παρνασοῦ εἰς Θηβῶν χωρεῖς ἐπιτήρησιν. τὸ δ' 'ΑΒΡΟ'ΤΩΝ 'ΕΠΕ'ΩΝ ΕΥ'ΑΖΟ'ΝΤΩΝ διὰ μέσου, ἀντὶ τοῦ, θείων ὕμνων εἰς σὲ φερομένων. Τ.]

[ΜΕΤΡ. 1123. ΤΑ'Ν 'ΕΞ 'ΑΠΑΣΑ'Ν. Η δευτέρα αὕτη στροφὴ κώλων ἐστὶ θ, καὶ ἀντιστροφὴ τοσούτων. τὸ α ἰαμβικὸν ἑφθημιμερὲς καθαρόν· τὸ β ἰωνικὸν ἀπ' ἐλάττονος δίμετρον καταληκτικὸν ἑφθημιμερὲς ἐξ ἰαμβικῆς συζυγίας καὶ ἰωνικοῦ καταληκτικοῦ, ἤτοι ἀναπαίστου· (τοῦτο καὶ ἰαμβικὸν εἴη ἂν δίμετρον βραχυκατάληκτον, τοῦ τρίτου ποδὸς ἀναπαίστου) τὸ γ τροχαϊκὸν ἑφθημιμερὲς καθαρόν, ὃ καλεῖται Εὐριπίδειον ἢ ληκύθειον· τὸ δ ὅμοιον δίμετρον βραχυκατάληκτον, ὃ καλεῖται ἰθυ-

ἰθυφαλλικόν· τὸ ε ἰωνικὸν ἀπ' ἐλάττονος δίμετρον ἀκατάληκτον ἐξ ἰωνικοῦ καὶ ἐπιτρίτου τρίτου· ἐν τῷ πρώτῳ δὲ κώλῳ ἰωνικὸν ἀπὸ μείζονος ἔχει τὸν δεύτερον, ἀδιαφόρου τῆς τελευταίας οὔσης· τὸ ϛ χοριαμβικὸν δίμετρον καταληκτικὸν ἑφθημιμερὲς ἐκ χοριάμβου καὶ ἀμφιμάκρου· τὸ ζ ὅμοιον τῷ δευτέρῳ· τὸ ὄγδοον ὅμοιον τῷ τρίτῳ· τὸ θ χοριαμβικὸν, ὅμοιον τῷ ἕκτῳ ἐκ χοριάμβου καὶ ἀμφιβράχεος. ἐπὶ τῷ τέλει μὲν τῆς στροφῆς παράγραφος· ἐπὶ δὲ τῷ τῆς ἀντιστροφῆς κορωνὶς δηλοῦσα ὡς τὸ ᾆσμα τετέλεσται. Τ.]

1125. ΚΕΡΑΥΝΙ´Α. κεραυνοβλῆτα. ἘΠΙ´ ΝΟ´ΣΟΥ ΜΟΛΕΙ͂Ν. λείπει θέλησον. ἢ ἀπαρέμφατον ἀντὶ προστακτικοῦ. ΠΑΡΝΗΣΙ´ΑΝ ὙΠΕ`Ρ ΚΛΙΤΥ´Ν. ἀντὶ τοῦ, Παρνησίας ὑπὸ κλιτύος· οἷον, διὰ γῆς, ἢ δι' ὑγρᾶς. Ἡ ΣΤΟΝΟ´ΕΝΤΑ ΠΟΡΘΜΟ´Ν. ἢ στονόεντος διὰ πορθμοῦ. καὶ ὁ ποιητής· (Ἰλ. Ψ. 230.) ὁ δ' ἔστενεν οἴδματι θύων. ΣΤΟΝΟ´ΕΝΤΑ δέ, τὸν ἠχώδη, διὰ τὰ κύματα. ΠΟΡΘΜΟ`Ν δὲ ἔνιοι, τὸν ἀπ' Εὐβοίας εἰς Βοιωτίαν· οἱ δέ, τὴν Σικελικὴν θάλασσαν.

1131. ἸΩ` ΠΥΡΠΝΕΟ´ΝΤΩΝ ΧΟΡΑΓΕ´. τῶν πυρπνόων ἄστρων ἐπίσκοπε. καὶ γὰρ αἰθέριος τιμᾶται, ὡς καὶ Εὐριπίδης ἐν Βάκχαις[d]) φησὶν αὐτὸν ἐν αἰθέρι κατοικεῖν. Ἄλλως. ΧΟΡΑΓΕ´. τὸν χορὸν ἄγων· ἢ τῶν ἄστρων χορηγέ. κατὰ γάρ τινα μυστικὸν λόγον, τῶν ἀστέρων ἐστὶ χορηγός. ΚΑΙ` ΝΥ-

d) Verba *ἐν Βάκχαις* omittit Brunck.

ΝΥΧΙΏΝ ΦΘΕΓΜΑ΄ΤΩΝ. τῶν ἐν νυκτὶ εὐφημιῶν, καὶ ὕμνων. ἐν νυκτὶ γὰρ αἱ Διονυσιακαὶ χορεῖαι γίγνονται. ὅθεν καὶ νυκτέλιος. καὶ Εὐριπίδης·[e])

Νύκτωρ τὰ πολλὰ, σεμνότητ' ἔχει σκότος.

ΠΕΡΙΠΟ΄ΛΟΙΣ. ταῖς ἱερείαις, ταῖς σαῖς ἀκολούθοις. καὶ ἐν Νάξῳ γὰρ τιμᾶται, ὅτι ἐκεῖ τῇ Ἀριάδνῃ συνεγένετο. ΑΙ΄ ΣΕ ΜΑΙΝΟ΄ΜΕΝΑΙ. λείπει ἡ περὶ, ἵν' ᾖ, αἵτινες περὶ σέ.

[1135. ΝΑΞΙ΄ΑΙΣ. ταῖς ἐκ Νάξου. κἀκεῖ γὰρ ἐτιμᾶτο, συμμιγεὶς Ἀριάδνῃ.

1138. ΤΟ΄Ν ΤΑΜΙ΄ΑΝ. τὸν χορηγὸν καὶ δοτῆρα τῆς αὐτῶν μανίας.]

[1146. οὕτω χρὴ γράφειν ΠΥ͂Ρ ΠΝΕΟ΄ΝΤΩΝ ἌΣΤΡΩΝ ΧΟΡΑΓΕ΄, ἵν' ᾖ τὰ κῶλα ὅμοια τοῖς τῆς στροφῆς. ἀμαθεῖς γάρ τινες τῶν μέτρων τοῦτ' ἐνήλλαξαν, ΧΟΡΑΓΕ΄ ἌΣΤΡΩΝ γράψαντες. καλεῖ δὲ πῦρ πνέοντα ἄστρα, τὰς λαμπάδας, ἃς ἐν νυκτὶ αἱ βάκχαι κατέχουσι. ΦΘΕΓΜΑ΄ΤΩΝ. τῶν ὕμνων τῶν βακχικῶν, ἐπειδὴ κατὰ τὴν νύκτα ἐγένοντο.[f])

1135. ΞΥ΄Ν ΝΑΞΙ΄ΑΙΣ γράφε. οὕτω γὰρ ἁρμόζει τῷ μέτρῳ· καὶ ΣΑΙ͂Σ ΘΥΑ΄ΣΙ ΠΡΟΣΠΟ΄ΛΟΙΣ. εἰ δ' ἄλλως γράψεις, οὐκ ὀρθῶς γράψεις. T.]

[ΜΕΤΡ. 1139. ΚΑ΄ΔΜΟΥ ΠΑ΄ΡΟΙΚΟΙ. Αἱ μονοστροφικαὶ αὗται περίοδοι στιχῶν εἰσὶν ἰαμβικῶν

e) Brunckius omisit verba ὅθεν καὶ νυκτέλιος. Post Εὐριπ. addit: ἐν Βάκχαις· (478.)

f) τὰ τοῦ Διονύσου μυστήρια addunt Turn. Steph.

κῶν τριμέτρων ρα, ὧν τελευτή, Καὶ τῆς ἄγαν γὰρ ἐστι πσυ σιγῆς βάρος. ἐπὶ τῷ τέλει κορωνίς. Τ.]

1140. ΟΥ'Κ ἜΣΘ' ὉΠΟΙ͂ΟΝ ΣΤΑ'ΝΤΑ. ὁπωσδήποτε βεβιωκότα, εἴτε καλῶς, εἴτε ἐναντίως.

1142. ΚΑΙ' ΤΥ'ΧΗ ΚΑΤΑΡ'Ῥ'ΕΠΕΙ. πίπτει, καταβάλλει. γράφεται δὲ καταῤῥέπειν,[g] ὅ ἐστι, πίπτειν ποιεῖ.

[1143. τὸ ἈΕΙ' πρὸς τὸ ὈΡΘΟΙ͂ καὶ τὸ ΚΑΤΑΡ'Ῥ'ΕΠΕΙ συναπτέον.

1144. ΚΑΘΕΣΤΩ'ΤΩΝ. τῶν συμβαινόντων, γινομένων. ὁποῖα ἔσται, ἢ εἰ ἀεὶ ὡσαύτως ἕξουσι. ΖΗΛΩΤΟ'Σ. μακαριστός.]

1145. ὩΣ ἘΜΟΙ' ΠΟΤΕ. λείπει, ἐδόκει.

1149. ΚΑΙ' ΝΥ͂Ν ἈΦΕΙ͂ΤΑΙ ΠΑ'ΝΤΑ. ἀπολέλυται, ἀπόλλυται. Ἄλλως. ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν παιζόντων τοῖς κύβοις, ἢ ἀπὸ τῶν ἁλιέων. βόλος γάρ, ἡ τοῦ δικτύου ἄφεσις. ὍΤΑΝ ΠΡΟΔΩ͂ΣΙΝ. ἀπολέσωσιν. ΟΥ' ΤΙ'ΘΗΜ' ἘΓΩ'. οὐ τίθημι, φησίν, ἐν τοῖς ζῶσι τὸν τοιοῦτον. οἷον, οὐ νομίζω ζῆν ἐκεῖνον τὸν ἄνδρα, ὃν ἂν προδῶσιν αἱ ἡδοναί.

[1149. ἈΦΕΙ͂ΤΑΙ. ἀπολέλυται πάντα τὰ ποιοῦντα αὐτὸν μακαριστόν.]

1152. ΚΑΙ' ΖΗ͂. ἀντὶ τοῦ ζῆθι, προστακτικῶς. ΤἌΛΛ' ἘΓΩ' ΚΑΠΝΟΥ͂ ΣΚΙΑ͂Σ. τὰ ὑπόλοιπα οὐδ' ἂν ἀχρήστου τινὸς πριαίμην.

[1153. ΤΥ'ΡΑΝΝΟΝ. βασιλικόν.

1156. ἌΧΘΟΣ. συμφοράν.]

g) καταῤῥίπει Brunck.

1157. ΟἹ ΔΕ᾿ ΖΩ͂ΝΤΕΣ ΑἼΤΙΟΙ. τού-τοις δὲ τοῦ θανεῖν αἴτιοι ἐγένοντο οἱ ζῶντες.

116-. ΠΟΤΕΡΑ ΠΑΤΡΩΙ͂ΑΣ. τὸ χ, ὅτι ἐρωτᾷ πότερα πατρῴας ἢ πρὸς οἰκείας χερός, ἀκούσας ἤδη, ὅτι ΑΥ᾿ΤΟ'ΧΕΙΡ ἀπέθανεν.

[1161. ΜΗΝΙ'ΣΑΣ ΦΟ'ΝΟΥ. ὀργισθεὶς ἕνεκα τοῦ φόνου τῆς Ἀντιγόνης.

1162. ΌΡΘΟ'Ν. ἀληθές.]

[1160. ΠΟ'ΤΕΡΑ ΠΑΤΡΩΙ͂ΑΣ. ἀπορήσειεν ἄν τις ἐνταῦθα, πῶς, τοῦ ἀγγέλου εἰπόντος ΑΥ᾿-ΤΟ'ΧΕΙΡ, ὁ Χορὸς ἐρωτᾷ περὶ τοῦ φονεύσαντος. καὶ φαμέν, ὅτι οἱ δεχόμενοι συμφορῶν λόγους παρά τινος, ὥσπερ ἐκπληττόμενοι τῷ ἀκούσματι, οὐ πάντα τὸν λόγον ἀκριβῶς ἀκούουσιν, ἀλλὰ μόνην τὴν ἀρχὴν δεχόμενοι, αὖθις τὸν λέγοντα ἐπανέρονται. T.]

1164. ΤΑ'ΛΑΙΝΑΝ ΕΥ᾿ΡΥΔΙ'ΚΗΝ. Ἡσίοδος Ἡνιόχην αὐτὴν καλεῖ·

Ἵκετο δ᾿ ἐς Κρέοντα h) καὶ Ἡνιόχην.

ὉΜΟΥ͂. ἐγγύς. ΚΛΥ'ΟΥΣΑ ΠΑΙΔΟ'Σ. λείπει ἡ περί, ἵν᾿ ᾖ, περὶ τῆς i) παιδός. Ἡ ΤΥ'ΧΗΙ ΠΑ'ΡΑ. ὅ ἐστιν, ἐκ τύχης.

[1167. ΤΩ͂Ν ΛΟ'ΓΩΝ ἘΠΗΙΣΘΟ'ΜΗΝ. τῶν λόγων τοῦ ἀγγέλου ἤκουσα. ἔμαθον.]

[1166. μὴ λάβῃς εἰς τὸ ΠΑΙΔΟ'Σ ἔξωθεν τὸ ΠΕΡΙ', ἀλλὰ πρὸς τὸ ΚΛΥ'ΟΥΣΑ ἐστὶν ἡ γενική.

h) Κρείοντα Brunck.

i) τοῦ pro τῆς Brunck. cum Valcken. ad Phoen. p. 720.

νική. τὸ γὰρ κλύειν, τοῦ παιδὸς ἦν· τουτέστιν, ἐκεῖνος παρέσχε τοῦτο καὶ αἴτιος γέγονεν.

1168. ἡ τοιαύτη γενική, τὸ ΠΑΛΛΆΔΟΣ πρὸς τὸ ἜΞΟΔΟΝ ἐστίν. αὕτη γὰρ ἦν ἡ τῆς ἐξόδου αἰτία. ἢ πρὸς τὸ ΣΤΕΙ'ΧΟΥΣΑ ὑποστικτέον, ἵν' ᾖ τὸ ΠΡΟΣΗ'ΓΟΡΟΣ πρὸς τὸ ΠΑΛΛΆΔΟΣ. οὐ γὰρ μόνον προσήγορος τῷ δεῖνι, k) ἀλλὰ καὶ τοῦ δεῖνος φαμέν. οὕτω· ΣΤΕΙ'ΧΟΥΣΑ καὶ πορευομένη πρὸς ἔξοδον, ὍΠΩΣ καὶ ἵνα ἹΚΟΙ'ΜΗΝ καὶ ἔλθοιμι ΠΡΟΣΗ'ΓΟΡΟΣ καὶ συνόμιλος τῆς Παλλάδος θεᾶς, ΕΥ'ΓΜΑ'ΤΩΝ καὶ εὐχῶν, τουτέστιν ἵνα εὐχὰς αὐτῇ προσφέρω. μὴ ξενιτθῇς δὲ πρὸς τὰς δύο γενικάς, τὸ ΠΑΛΛΆΔΟΣ καὶ τὸ ΕΥ'ΓΜΑ'ΤΩΝ. ὥσπερ γάρ φαμεν, διδάσκαλος τῶν παίδων εἰμὶ μαθημάτων, οὕτως καὶ τοῦτο. Τ.]

1169. ΕΥ'ΓΜΑ'ΤΩΝ ΠΡΟΣΗ'ΓΟΡΟΣ. δι' εὐχῶν προσαγορεύουσα. ἈΝΑΣΠΑΣΤΟΥ̃. δυσχερῶς ἀνασπωμένης, καὶ ἀνοιγομένης. ἈΠΟΠΛΗ'ΣΣΟΜΑΙ. ἐκπλήττομαι.

[1170. βιαίως τὰ κλεῖθρα τῶν πυλῶν ἀνέσπασα. l) οὐ γὰρ ἠδυνάμην φέρειν τὴν ἀκοήν. δέον δὲ εἰπεῖν ἀνασπαστῶς, ἈΝΑΣΠΑΣΤΟΥ̃ πρὸς τὸ ΠΥ'ΛΗΣ εἶπεν.

1171. ΟἸΚΕΙ'ΟΥ. τοῦ περὶ τοῦ παιδός.]

[1176. τοῦτο οὕτω συντάξεις· ὦ ΦΙ'ΛΗ ΔΈΣΠΟΙΝΑ, ἘΓΩ' ΠΑΡΩ'Ν ἐνταῦθα ΚΑΙ' ἘΡΩ̃

k) οὐ γὰρ μόνον τὸ προσήγορος πρὸς τὸ δεῖνα ed. Turn. et Steph. Paullo ante eaedem εἴη pro ᾖ.

l) ἀνέσπων ed. Turn. et Steph.

'ΕΡΩ̃ καὶ εἴπω, ὅσα δηλονότι προεῖπον, ΚΑΙ' ΟΥ'ΔΕ'Ν "ΕΠΟΣ ΤΗ̃Σ 'ΑΛΗΘΕΙ'ΑΣ ΠΑΡΗ'ΣΩ καὶ καταλείψω. T.]

1177. ΠΑΡΗ'ΣΩ. παραλιμπάνω.[m]) ΜΑΛΘΑ'ΣΣΟΙΜ' "ΑΝ. ἀπατήσαιμι.

[1180. ἀπορήσειεν ἄν τις, πῶς, τοῦ ἕπεσθαι καὶ ὁδηγεῖν ἐναντίων ὄντων, οὗτός φησιν 'ΕΓΩ' ΔΕ' ΣΩ̃Ι ΠΟΔΑΓΟ'Σ 'ΕΣΠΟ'ΜΗΝ ΠΟ'ΣΕΙ. καὶ φαμέν, ὅτι διὰ τοῦτο λέγει τὸ 'ΕΣΠΟ'ΜΗΝ, διότι δοῦλος ἦν, οἱ δὲ δοῦλοι τῇ τῶν δεσποτῶν ἄγονται γνώμῃ· τὸ δὲ ΠΟΔΑΓΟ'Σ, διότι οὗτος τότε τὸν αὐτοῦ δεσπότην προέπεμπεν. T.]

1181. "ΕΝΘ' "ΕΚΕΙΤΟ ΝΗΛΕΕ'Σ. ἀντὶ τοῦ, ἐλέους μὴ τυχόν.

[1182. τὸ "ΕΤΙ πρὸς τὸ "ΕΚΕΙΤΟ συναπτέον. T.]

1183. ΚΑΙ' ΤΟ'Ν ΜΕ'Ν. πρὸς τὸ ἑξῆς· καὶ τὸν μὲν λούσαντες. 'ΕΝΟΔΙ'ΑΝ ΘΕΟ'Ν. τὴν 'Εκάτην, ἢ τὴν Περσεφόνην. ΘΑΛΛΟΙ̃Σ. ξύλοις. ΣΥΓΚΑΤΗ'ΘΟΜΕΝ. συγκατεκαίομεν. 'ΟΡΘΟ'ΚΡΑΝΟΝ. ὑψηλόν. ΝΥΜΦΕΙ̃ΟΝ. τὸν νυμφῶνα.

[1183. 'ΕΝΟΔΙ'ΑΝ ΘΕΟ'Ν. τὴν Περσεφόνην, τὴν ἐν ταῖς τριόδοις πορευομένην. αὕτη γάρ ἐστιν ἡ 'Εκάτη, ὡς ἄλλοις τε πολλοῖς δοκεῖ, καὶ Λυκόφρονι.]

[1184. δέον εὐμενῶς εἰπεῖν, ΕΥ'ΜΕΝΕΙ̃Σ εἶπε πρὸς τὸ 'ΟΡΓΑ'Σ. ΚΑΤΑΣΧΕ'ΘΕΙΝ δὲ λέγει

P 2 ΕΥ'-

m) παραλιμπανῶ Brunck.

ΕΥ'ΜΕΝΕΙ̃Σ τὰς ΌΡΓΑ'Σ, διότι τὸ τὴν ὀργὴν ἐπέχειν, εὐμένειά ἐστιν.

1189. τὸ ΝΥΜΦΕΙ̃ΟΝ πρὸς τὸ ΚΟ'ΡΗΣ· τὸ δὲ ΚΟ'ΡΗΣ πρὸς τὸ ΑἼΔΟΥ. τὸ γὰρ ὄρυγμα, εἰς ὅπερ εἰσβέβληται, ὥσπερ θάλαμος ἦν αὐτῇ· αὐτὴ δὲ τοῦ Ἅιδου. θάνατος γὰρ αὐτὴν ἐνταῦθα κατείληφε, καὶ οἱονεὶ ὁ Ἅιδης αὐτὴν ἐνυμφεύσατο. Τ.]

1191. ἈΚΤΕ'ΡΙΣΤΟΝ. τὸν κακοκτέριστον τῆς Ἀντιγόνης τόπον. ἢ τὸν μὴ δεξάμενον ἐντάφια. ἌΣΗΜΑ ΠΕΡΙΒΑΙ'ΝΕΙ ΒΟΗ̃Σ. τὰ κακὰ σύμβολα τῆς βοῆς περιστοιχίζεται.

1199. Ἴ́Τ' ἌΣΣΟΝ. προσέλθετε δηλονότι. ἉΡΜΟ'Ν ΧΩ'ΜΑΤΟΣ. τὴν ἐκ λίθων ἁρμονίαν τοῦ τάφου, ἢ τὸ ὑψηλὸν μέρος τοῦ χώματος, τὸ ἡρμοσμένον λίθοις. ΛΙΘΟΣΠΑΔΗ̃ ὡς λίθου ἀποσπασθέντος, ὅπως εἰσέλθῃ ὁ Αἵμων. ἢ ὑμεῖς ἀποσπάσαντες ἀθρήσατε. Ἡ ΘΕΟΙ̃ΣΙ ΚΛΕ'ΠΤΟΜΑΙ. ἢ ἀπατῶμαι ὑπὸ τῶν θεῶν.

[1203. ἈΘΥ'ΜΟΥ. ὀλιγοψύχου. τὸ ἘΞ πρὸς τὸ ἩΘΡΟΥ̃ΜΕΝ ἔχει τὴν δύναμιν. ἘΝ ΛΟΙΣΘΙ'Ωι. ἐν ἐσχάτῳ τόπῳ τοῦ τάφου.]

1204. ἩΘΡΟΥ̃ΜΕΝ. ἐθεωροῦμεν. ΒΡΟ'ΧΩι ΜΙΤΡΩ'ΔΕΙ. μιτρώδη βρόχον λέγει, ὅστις ἦν αὐτῇ ζώνη ἀπὸ σινδόνος. ΚΑΘΗΜΜΕ'ΝΗΝ. τὸν τράχηλον δεδεμένην.

[1208. ἈΠΟΙΜΩ'ΖΟΝΤΑ. ἀποκλαιόμενον πῶς, θανούσης αὐτῆς, τοῦ ταύτης λέχους ἐστέρηται. ἢ ΦΘΟΡΑ'Ν ΕΥ'ΝΗ̃Σ λέγει τὴν ἐν Αἴδου αὐτῆς οἴκησιν.

1215.

1215. ΠΑΠΤΗ'ΝΑΣ. *προσβλέψας.*]

[1205. *μὴ λάβῃς εἰς τὸ* ΑΥ'ΧΕ'ΝΟΣ *ἔξωθεν τὸ ἐξ. ἀλλ' ἔστιν ἡ τοιαύτη γενικὴ πρὸς τὸ* ΚΡΕΜΑΣΤΗ'Ν.

1206. *βρόχον μιτώδη σινδόνος, κυρίως τὴν ἀρπεδόνην τὴν ἐν τοῖς ὑφάσμασι φασίν. ἐνταῦθα δὲ λέγει τὴν ζώνην αὐτῆς, ἥτις στενοεπίμηκες ἦν τμῆμα σινδόνος. ἄλλοι δὲ φασι τὸ αὐτῆς κρήδεμνον· οἱ δέ, τὸ τῆς σινδόνος μέρος μεθ' ἧς αὐτὴν ἐνῆκαν ἐκεῖσε.*

1210. *τὸ* ΣΤΥΓΝΟ'Ν *ἢ ἀρσενικὸν νοητέον πρὸς τὸ* ΣΦΕ', *ἢ οὐδέτερον πρὸς τὸ* ΟΙ'ΜΩ'ΞΑΣ. Τ.]

1216. ΠΤΥ'ΣΑΣ ΠΡΟΣΩ'ΠΩι. *οἷον ἀποστραφεὶς καὶ σκυθρωπάσας, καὶ ἐκ τοῦ προσώπου καταμεμψάμενος. οὐ κυρίως προσπτύσας τῷ πατρί, ὡς καὶ ἡμεῖς ἐν συνηθείᾳ φαμέν, Κατέπτυσεν αὐτοῦ, ὅ ἐστι, κατεφρόνησε τῶν λόγων αὐτοῦ. οὐχ εἷλκε δὲ τὸ ξίφος κατὰ τοῦ πατρός, ὥσπερ ᾤετο. εἶπε γὰρ ἄνω·* (751.)

Ἦδ' οὖν θανεῖται, καὶ θανοῦσ' ὀλεῖ τινά.

ὁ ἄγγελος δὲ οὕτω νομίζων ἀπαγγέλλει. ΔΙΠΛΟΥ͂Σ ΚΝΩ'ΔΟΝΤΑΣ. *ἀντὶ τοῦ, διπλᾶς ἀκμάς. ἀμφήκες γὰρ τὸ ξίφος. κνώδων δέ, τὸ ὀξὺ τοῦ ξίφους, παρὰ τὸ καίνειν τοῖς ὀδοῦσι.*

[1216. ΠΡΟΣΩ'ΠΩι. *τῷ ἑαυτοῦ.* 'ΑΝΤΕΙΠΩ'Ν. *ἀνταποκριθείς.* ΞΙ'ΦΟΥΣ ΔΙΠΛΟΥ͂Σ ΚΝΩ'ΔΟΝΤΑΣ. *ἤτοι τὸ δίστομον ξίφος.*

1218. ΗΜΠΛΑΚΕ. *ἀπέτυχε.*]

1220. ΜΕ'ΣΟΝ 'ΕΓΧΟΣ. *τὸ* 'ΕΓΧΟΣ *οἱ τραγικοὶ καὶ ἐπὶ ξίφους λαμβάνουσι.*

[1220.

[1220. ʽΥΓΡΟ'Ν. ἐξ αἵματος. ʼΑΓΚΩ͂Ν. τὸν αὐτοῦ. ΠΡΟΣΠΤΥ'ΣΣΕΤΑΙ. περιπλέκεται.

1222. ʼΕΚΒΑ'ΛΛΕΙ ʽΡΟΗ'Ν. ἐκπέμπει τῶν ῥινῶν καὶ τοῦ στόματος αἷμα πρὸς τὸ πρόσωπον τῆς παρθένου.]

1223. ΦΟΙΝΙ'ΟΥ ΣΤΑΛΑ'ΓΜΑΤΟΣ. τὴν πνοὴν τοῦ φοινίου σταλάγματος ἐκβάλλει τῇ λευκῇ αὐτῆς παρειᾷ, ὅ ἐστιν, αἷμα ἐξέπνευσε. ΤΕ'ΛΗ ΛΑΧΩ'Ν. τοὺς γὰρ γαμοῦντας, τελείους ἐκάλουν.

1230. ʼΕΛΠΙ'ΣΙ ΔΕ' ΒΟ'ΣΚΟΜΑΙ. νομίζω αὐτὴν μὴ βούλεσθαι δημοσίᾳ θρηνεῖν, ἀλλ᾽ ἐν τῷ οἰκήματι μετὰ τῶν θεραπαινίδων. ΓΝΩ'ΜΗΣ ΓΑ'Ρ ΟΥ'Κ ʼΑΠΕΙΡΟΣ. οὐκ ἀνόητος, φησιν, ὑπάρχει, ὥστε δημοσίᾳ ὀδύρεσθαι. ʽΑΜΑΡΤΑ'ΝΕΙΝ δὲ λέγει νῦν, τὸ ἐμφανῶς θρηνεῖν.

[1233. ΔΜΩΑΙ͂Σ ΠΡΟΘΗ'ΣΕΙΝ. δούλαις προβαλέσθαι.]

[1233. τὸ ΠΡΟΘΗ'ΣΕΙΝ καὶ πρὸς τὸ ʼΕΣ ΠΟ'ΛΙΝ ἐκληπτέον.

1234. ʽΑΜΑΡΤΑ'ΝΕΙΝ. ἀνοίκεια ἑαυτῇ ἔργα ποιεῖν. λέγω δὴ τὸ δρᾶσαί τι περὶ αὐτὴν δυσχερὲς ἐπὶ τῷ παραδόξῳ τῆς τοῦ παιδὸς συμφορᾶς ἀκούσματι. Τ.]

1237. ʼΑΛΛ᾽ ʼΕΙΣΟ'ΜΕΣΘΑ. ἀλλ᾽ ἔσω ἀπελθόντες μαθησόμεθα, μή τι καὶ μανιάδες κρύφα βουλεύεται, ἀνελεῖν ἑαυτὴν πειρωμένη.

[ΜΕΤΡ. 1241. ΚΑΙ' ΜΗ'Ν ʽΟΔ᾽ ʼΑΝΑΞ. Σύστημα κατὰ περικοπὴν ἀνομοιομερὲς προῳδικὸν κώλων ἀναπαιστικῶν δ, ὧν τὰ μὲν τρία δίμετρα ἀκατά-

τάληκτα, τὸ δὲ τέταρτον καταληκτικόν, ἤτοι ἑφθημιμερὲς παροιμιακόν. ἐπὶ τῷ τέλει μόνη παράγραφος. Τ.]

1241. ἘΦΉΚΕΙ. ἀντὶ τοῦ ἧκει. ΜΝῆΜΑ. τὸν νεκρόν. ΟΥ̓Κ ἈΛΛΟΤΡΊΑΝ ἎΤΗΝ. οὐ δι' ἄλλον ἀποθανόντα, οὐκ ἐξ ἄλλου νεκρωθέντα.

[1242. ΜΝῆΜ' ἘΠΊΣΗΜΟΝ. τὸ τοῦ παιδὸς σῶμα φανερόν.

1243. ΟΥ̓Κ ἈΛΛΟΤΡΊΑΝ. αὐτὸς γὰρ αἴτιος τῷ παιδὶ τοῦ θανάτου ἐγένετο. τὸ δὲ ΕἸ ΘΈΜΙΣ ΕἸΠΕῖΝ λέγει, διότι βασιλεὺς ἦν, καὶ ᾔδεῖτο αὐτόν.]

[ΜΕΤΡ. 1245. ἸῺ ΦΡΕΝῶΝ. Τὰ τοιαῦτα εἴδη καὶ αἱ περίοδοι πᾶσαι καλοῦνται ἀλλοιόστροφα, ὡς εἴρηται. ἔστι δὲ τῆς παρούσης στροφῆς τὰ κῶλα ζ. τὸ α ἀντισπαστικὸν τρίμετρον ἀκατάληκτον· (ὃ καλεῖται Ἀσκληπιάδειον, ἐξ ἰαμβικῆς καὶ τροχαϊκῆς συζυγίας καὶ ἐπιτρίτου τρίτου ἢ ἰωνικοῦ συγκείμενον διὰ τὴν ἀδιάφορον) τὸ β ὅμοιον, τὸν πρῶτον ἔχον πόδα ἑξάβραχυν, διαλελυμένων τῶν μακρῶν τοῦ ἀντισπάστου συλλαβῶν· τοὺς δὲ λοιποὺς ὁμοίους τῷ πρώτῳ. τὸ γ τρίμετρον βραχυκατάληκτον ἐξ ἀντισπάστου, ἐπιτρίτου δευτέρου καὶ ἰάμβου· τὸ δ ὅμοιον, τρίμετρον καταληκτικόν, ὃ καλεῖται Φαλαίκειον ἐξ ἐπιτρίτου τρίτου, διιάμβου καὶ κρητικοῦ· τὸ ε ὅμοιον ἐξ ἐπιτρίτου πρώτου, διιάμβου καὶ κρητικοῦ· τὸ ς δίμετρον ὑπερκατάληκτον ἐξ ἐπιτρίτου τετάρτου, διιάμβου πεντασυλλάβου, διαλελυμένης τῆς πρώτης μακρᾶς, καὶ συλλαβῆς· τὸ ζ ὅμοιον τῷ τρίτῳ κατὰ πάντα.

ἐπὶ

ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος καὶ διπλαῖ, ἡ μὲν ἐν ἀρχῇ τοῦ κώλου, ἡ δὲ μετὰ τὴν παράγραφον. Τ.]

1247. ΘΑΝΑΤΟΈΝΤΑ. θανάτου ἄξια, ἢ θανάτου αἴτια. ἌΝΟΛΒΑ. ἀνωφέλητα. ΝΈΟΣ ΝΈΩι ΞΥΜΜΟΡΩι. νέᾳ ἡλικίᾳ καὶ καινοπρεπεῖ θανάτῳ τετελεύτηκας.

[ΜΕΤΡ. 1255. ΟἼΜ' ὩΣ ἜΟΙΚΑΣ. Σύστημα κατὰ περικοπὴν ἀνομοιομερὲς μονόστιχον· ἴαμβος γάρ ἐστι τρίμετρος. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος μόνη. Τ.]

1255. ΔΙΚΗΝ ἸΔΕΙ͂Ν. γράφεται ἜΧΕΙΝ.

[1255. ΤΗ῍Ν ΔΙΚΗΝ. τὸ δίκαιον. λέγει δὲ τὸ μὴ χρῆναι πρὸς Ἀντιγόνην τοιαῦτα ποιεῖν.]

[ΜΕΤΡ. 1256. ΟἼΜΟΙ. Η δευτέρα αὕτη στροφὴ κώλων ἐστὶν ζ. τὸ α ἰαμβικὸν κόμμα μονόμετρον βραχυκατάληκτον. τὸ β ἴαμβος τρίμετρος καθαρός· τὸ γ ἀντισπαστικὸν τρίμετρον καταληκτικόν, τοῦ πρώτου ποδὸς διϊάμβου, τοῦ δὲ δευτέρου ἐξασυλλάβου· τὸ δ ὅμοιον τῷ δευτέρῳ· τὸ ε ἀντισπαστικὸν τρίμετρον καταληκτικόν, οἱ πόδες ὅμοιοι τοῖς ῥηθεῖσιν ἄνω· τὸ ϛ τρίμετρον βραχυκατάληκτον, ἀντισπαστικὸν ἐκ ποδῶν ὁμοίων, ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος καὶ διπλαῖ, ὡς εἴρηται. Τ.]

1259. ἈΓΡΙΑΙΣ ὉΔΟΙ͂Σ. ἀγρίαις ὁρμαῖς. ΛΑΚΠΑΤΗΤΟΝ. τὴν μεθ' ὕβρεως ἀπωθουμένην. ἢ τὴν μεγάλως καταπατουμένην. ἈΝΤΡΕΠΩΝ ΧΑΡΑΝ. τὴν χαρὰν λὰξ πατήσας.

[1259. τὸ ἜΠΑΙΣΕ με ἘΝ τῷ ἘΜΩ͂Ι ΚΑΡΑι, ἀντὶ τοῦ, ἐξέστησε τὰς ἐμὰς φρένας, καὶ τοῦ

τοῦ λελογισμένου παρατροπὴν εἴργαστο.[n]) οὐ γὰρ ἐγίνωσκον κατ' ἐμαυτοῦ κινῶν τὸν Ἀνάγυρον, τοιαῦτα κατ' Ἀντιγόνης ἐψηφισμένος. ΧΑΡΑ'Ν δέ φησιν, ἣν εἶχε δηλονότι, τῆς ἀρχῆς ἐγκρατὴς γεγενημένος.[o]) Τ.]

[ΜΕΤΡ. 1263. ῏Ω ΔΕ'ΣΠΟΘ'. Σύστημα ἕτερον κατὰ περικοπὴν ἀνομοιομερές, στίχων ἰαμβικῶν τριμέτρων ἀκαταλήκτων ἕξ. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος μόνη. σύγκεινται δὲ οἱ στίχοι οὗτοι ἐξ ἰάμβων, σπονδείων καὶ χορείων· ἐν τισὶ δὲ ἐν τῷ τέλει καὶ πυῤῥίχιος εἴληπται. Τ.]

1264. ΤΑ' ΜΕ'Ν ΠΡΟ' ΧΕΙΡΩ͂Ν. ὡς τοῦ Κρέοντος τὸν παῖδα βαστάζοντος.

[1264. ΠΡΟ' ΧΕΙΡΩ͂Ν ΤΑ'ΔΕ ΦΕ'ΡΕΙΣ. ἤτοι τὸν παῖδα. ΤΑ' Δ' 'ΕΝ ΔΟ'ΜΟΙΣ. τὰ ἐνεστῶτα τῆς γυναικός.]

[1263. τοῦτο οὕτως εἴποις. ῏Ω ΔΕ'ΣΠΟΤΑ, ῎ΕΟΙΚΑΣ καὶ φαίνῃ ῞ΗΚΕΙΝ καὶ ἐλθεῖν ῎ΟΨΕΣΘΑΙ καὶ ἰδεῖν ΚΑΙ' ΤΑ'ΓΕ[p]) 'ΕΝ ΔΟ'ΜΟΙΣ ΚΑΚΑ' ΤΑ'ΔΕ, ἤγουν τὸν Εὐρυδίκης θάνατον, 'ΩΣ ῎ΕΧΩΝ ΓΕ ΚΑΙ' ΚΕΚΤΗΜΕ'ΝΟΣ, ταῦτα δ' ἐκ παραλλήλου εἴρηται, ΤΑ' ΜΕ'Ν, κακὰ δηλονότι, ΠΡΟ' ΧΕΙΡΩ͂Ν καὶ ἔμπροσθεν τῶν χειρῶν, ἤγουν τὸν Αἵμονα θανόντα, τὸν σὸν παῖδα, ΤΑ' ΔΕ', ἤγουν τὴν τοῦ γένους συμφοράν, ΦΕ'ΡΩΝ καὶ ὑπομένων,

n) εἰργάσατο ed. Turn. et Stephani. Recte.

o) ἣν εἶχε διὰ τὸ τῆς ἀρχῆς ἐγκρατὴς γεγενῆσθαι. ed. Turn. et Steph.

p) τάδε ed. Turn. et Steph.

μένων. τριπλᾶ γὰρ ἐπῆλθε αὐτῷ κακά. ὅ τε Ἐτεοκλέους καὶ Πολυνείκους, q) καὶ τῆς ἀδελφῆς αὐτῶν Ἀντιγόνης θάνατος· ὅ τε τῶν δύο υἱῶν αὐτοῦ Μενοικέως καὶ Αἵμονος, καὶ τελευταῖος πάντων ὁ τῆς αὐτοῦ γυναικὸς Εὐρυδίκης. T.]

1267. ΠΑΜΜΗΤΩΡ. ἡ κατὰ πάντα μήτηρ. ἐμφαντικῶς δὲ εἶπεν, ὅτι καὶ μέχρι θανάτου μήτηρ ἐδείχθη, μὴ ἑλομένη ζῆν μετὰ τὸν τοῦ παιδὸς θάνατον.

[ΜΕΤΡ. 1269. ἸΩ' ἸΩ'. Ἡ ἀντιστροφὴ αὕτη τῆς πρώτης ἐστὶ στροφῆς, ἧς ἡ ἀρχή, Ἰὼ φρενῶν. ἔστι δὲ καὶ αὕτη κώλων ὁμοίων ἐκείνῃ ζ καὶ ἐξ ὁμοίων ποδῶν σύγκειται, καὶ τινὰς αὐτῶν διαλελυμένους ἔχουσιν ὡς ἐκεῖνα. ἐπὶ τῷ τέλει μόνη παράγραφος. T.]

[1270. ΔΥΣΚΑ'ΘΑΡΤΟΣ. ὁ γόων καὶ συμφορῶν ἀδυνάτως ἔχων καθαίρεσθαι Ἅιδης, εἰς ὃν πάντες μετὰ τὴν ἐνθένδε ἀπαλλαγὴν συνάγονται, ὥσπερ εἰς λιμένα. T.]

1272. ΚΑΚΑ'ΓΓΕΛΤΑ. κακὴν ἀπαγγελίαν ἔχοντα. ἘΠΕΞΕΙΡΓΑ'ΣΩ. ἐπέσφαξας. ΣΦΑ'ΓΙΟΝ ΓΥΝΑΙΚΕΙ'ΟΝ. τὸν ἀπὸ σφαγῆς τῆς γυναικὸς μόρον. ἘΠ' ὈΛΕ'ΘΡΩι. τοῦ Αἵμονος.

[1273. ΤΙ'Ν' ΑΥ'ΔΑΙ̃Σ ΛΟ'ΓΟΝ γράφε, ἵν' οἰκεῖον ᾖ τὸ κῶλον πρὸς τὸ τῆς στροφῆς. τὸ γὰρ ΤΙ'ΝΑ ΘΡΟΕΙ̃ οὐκ ἔχει ὀρθῶς. T.]

[ΜΕΤΡ. 1279. ὉΡΑΙ̃Ν ΠΑ'ΡΕΣΤΙΝ. Σύστημα ἕτερον κατὰ περικοπὴν ὅμοιον τῷ μετὰ τὴν πρώ-

q) Turn. et Steph. addunt: καὶ τῆς αὐτῶν μητρὸς ἑκάστης.

πρώτην στροφὴν συστήματι. ἔστι δὲ καὶ τοῦτο μονόστιχον ὡς ἐκεῖνο· ἴαμβος γάρ ἐστι τρίμετρος, ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος μόνη. T.]

1279. ΟΥ᾽ ΓΑ᾽Ρ ᾽ΕΝ ΜΥΧΟΙ͂Σ ῎ΕΤΙ. ἐγκέκλεισται ἡ γυνή.

[ΜΕΤΡ. 1280. ΟΙ῎ΜΟΙ. Η ἀντιστροφὴ αὕτη τῆς δευτέρας ἐστὶ στροφῆς, ἧς ἡ ἀρχή, Οἴμοι. ἔστι δὲ κώλων ὁμοίων ἐκείνῃ κατὰ πάντα ϛ· ὧν τὰ μέν ἐστιν ἰαμβικά, τὰ δὲ ἀντισπαστικά. ἐπὶ τῷ τέλει μόνη παράγραφος. T.]

1284. ΤΑ᾽ Δ᾽ ᾽ΕΝΑΝΤΙ῎Α. γράφεται ΤΟ᾽Ν Δ᾽ ῎ΕΝΑΝΤΑ.

[ΜΕΤΡ. 1287. ῾ΗΔ᾽ ᾽ΟΞΥ῎ΘΗΚΤΟΣ. Σύστημα κατὰ περικοπὴν ἀνομοιομερές, στίχων ἰαμβικῶν τριμέτρων ε. σύγκειται δὲ ἔκ τε ἰάμβων καὶ σπονδείων καὶ χορείων καὶ δακτύλων. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος. T.]

[ΜΕΤΡ. 1292. ΑΙ᾽ ΑΙ῎ ΑΙ᾽ ΑΙ῎ Η τρίτη αὕτη στροφὴ κώλων ἐστὶ ε. τὸ α ἰαμβικὸν μονόμετρον· τοιοῦτον γάρ ἐστι τὸ τῆς ἀντιστροφῆς· (χρὴ οὖν τὸ μὲν αἲ τὸ πρῶτον τοῦ ποδὸς ὀξύνειν· τὸ δὲ β περισπᾶν, ἵν᾽ ᾖ ἴαμβος ὁ ποῦς) τὸ β ἀντισπαστικὸν τρίμετρον βραχυκατάληκτον ἐξ ἀντισπάστου, ἐπιτρίτου δευτέρου καὶ ἰάμβου· τὸ γ ὅμοιον κατὰ πάντα· τὸ δ ἰαμβικὸν δίμετρον βραχυκατάληκτον, τοῦ πρώτου ποδὸς χορείου· τὸ ε ὅμοιον τῷ δευτέρῳ· (ἔχει δ᾽ ἐν τῷ πρώτῳ κώλῳ ἀμφοτέρους τοὺς πόδας ἐπιτρίτους· ἐν δὲ τῷ δευτέρῳ τὸν πρῶτον ἀντίσπαστον. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος καὶ διπλαῖ, ὡς ἄνω εἴρηται. T.]

1287.

1287. ΟΞΥ'ΘΗΚΤΟΣ. ὀξεῖαν λαβοῦσα πληγήν. ῞ΗΔΕ ΒΩΜΙ'Α ΠΕ'ΡΙΞ. ὡς ἱερεῖον περὶ τὸν βωμὸν ἐσφάγη προπετής. ΛΥ'ΕΙ ΚΕΛΑΙΝΑ'. ἀπόλλυται. ΤΟΥ῀ ΠΡΙ'Ν ΘΑΝΟ'ΝΤΟΣ ΜΕΓΑΡΕ'ΩΣ. ὡς αὐτῆς προγαμηθείσης Μεγαρεῖ τινι πρὸ τοῦ Κρέοντος· οἱ δὲ φασι τοῦ Μενοικέως, τοῦ ἀποσφάξαντος ἑαυτόν. πρότερον γὰρ Μεγαρεὺς ἐκαλεῖτο. ἐν δὲ τῷ Τυράννῳ Οἰδίποδι καὶ αὐτὸς Μενοικέα αὐτὸν καλεῖ. 'ΕΦΥΜΝΗ'ΣΑΣΑ. καταρασαμένη σοι, ὡς παιδοκτόνῳ.

1293. 'ΑΝΕ'ΠΤΑΝ ΦΟ'ΒΩι. ἐσείσθην, ἐταράχθην. 'ΑΝΤΑΙ'ΑΝ. γράφεται ΚΑΙΡΙ'ΑΝ.

[1293. 'ΑΝΕ'ΠΤΑΝ. ἐξέστην, καὶ πόῤῥω ἐμαυτοῦ γέγονα. 'ΑΝΤΑΙ'ΑΝ. πληγήν.

1294. 'ΑΜΦΙΘΗ'ΚΤΩι. διστόμῳ. οὐ γὰρ δύναμαι φέρειν τὸ τῶν συμφορῶν πέλαγος, ὥστε θανὼν ἀναισθησίαν ἔσχον ἀεὶ[r]) τούτων.]

[1287. ΒΩΜΙ'Α. Ἰστέον, ὅτι ἡ τοῦ Κρέοντος γυνὴ περὶ βωμὸν, ὄντα τῶν βασιλείων ἐντὸς, μαχαίρᾳ ἑαυτὴν ἀπέσφαξεν. ἐδήλωσε δὲ τὴν σφαγὴν διὰ τοῦ 'ΟΞΥ'ΘΗΚΤΟΣ. δέον δὲ εἰπεῖν ὀξυθήκτως, 'ΟΞΥ'ΘΗΚΤΟΣ εἶπε πρὸς τὸ ῞ΗΔΕ. ὥσπερ ἐστὶ καὶ τὸ ΚΕΛΑΙΝΑ'. δέον γὰρ εἰπεῖν κελαινῶς, ΚΕΛΑΙΝΑ' εἶπε πρὸς τὸ ΒΛΕ'ΦΑΡΑ, οὕτω, λύει τὰ ΒΛΕ'ΦΑΡΑ καὶ τοὺς ὀφθαλμούς. ποταπά; ΚΕΛΑΙΝΑ'. τουτέστιν, ἐκάλυψε τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτῆς σκότος θανούσης. ἔκλυσις γὰρ καὶ ἀπαλλαγὴ

r) ἂν pro ἀεὶ Turn. Steph.

λαγὴ φωτός, ὁ θάνατος. Μεγαρέα δὲ λέγει ἐνταῦθα, ὥς μέν τινές φασιν, ἄνδρα αὐτῆς πρὸ τοῦ Κρέοντος ὄντα οὕτω καλούμενον· ὡς δ' ἄλλοι λέγουσιν, ὁ ἐν τῇ χειᾷ τοῦ δράκοντος ἀποσφαγεὶς πρῶτος υἱὸς αὐτῆς Μενοικεύς, κατ' ἀρχὰς Μεγαρεὺς ἐκαλεῖτο. εἰ μὲν οὖν τὸ πρῶτον εἴποις, ΛΕ΄ΧΟΣ νοήσεις τὴν πρὸς ἐκεῖνον γαμικὴν συνάφειαν· εἰ δὲ τὸ δεύτερον, λέχος κωκῦσαι αὐτὴν ἐρεῖς, τὸ[a]) παρὰ καιρὸν αὐτὸν ἀπελθεῖν, καὶ μὴ τυχεῖν ὑμεναίου, ὃ καὶ κρεῖττον. μαρτυρεῖ δὲ καὶ τὸ ΤΟΥ῀ΔΕ λαμβάνον τὸ ΛΕ΄ΧΟΣ κατὰ συνεκδοχήν.

1295. ῎ΑΘΛΙΟΣ χρὴ γράφειν ἐνταῦθα, ἵν' ᾖ τὸ κῶλον ὅμοιον τῷ τῆς ἀντιστροφῆς. τὸ γὰρ ΔΕΙ΄ΛΑΙΟΣ οὐκ ὀρθόν. T.]

[ΜΕΤΡ. 1297. ῾ΩΣ ΑἸΤΙ΄ΑΝ ΓΕ. Σύστημα ἕτερον κατὰ περικοπὴν ἀνομοιομερὲς στίχων ἰαμβικῶν τριμέτρων ἀκαταλήκτων ε. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος μόνη. T.]

1297. ΤΩ῀ΝΔΕ ΚἈΚΕΙ΄ΝΩΝ. τοῦ τὴν γυναῖκα καὶ τὸν υἱὸν ἀποθανεῖν. ᾿ΕΠΕΣΚΗ΄ΠΤΟΥ. κακῶς ἐλέγου. τελευτώσης αὐτῆς ἐνομίζου, ἐπεγράφου.

[1297. ΤΩ῀ΝΔΕ ΚἈΚΕΙ΄ΝΩΝ. τῶν τοῦ Αἵμονος μόρων, καὶ τῶν τοῦ Μενοικέως, διότι εἴασας αὐτὸν ἀπολέσθαι, καὶ οὐκ ἐκώλυσας.

1298. ᾿ΕΠΕΣΚΗ΄ΠΤΟΥ. πρόφασιν καὶ κατηγορίαν ἐδέχου.]

[1298.

a) αὐτοῦ ἐρεῖς τῷ Turn. Steph.

[1298. σύναπτε τὸ ΜΟ'ΡΩΝ πρὸς τὸ ΤΩ͂ΝΔΕ· τὰ δὲ λοιπὰ διὰ μέσου λέγε. T.]

1299. ΠΟΙ'Ω, ΔΕ'. τίνι τρόπῳ, φησὶν, ἐλύετο καὶ ἐφέρετο εἰς φονάς; ἀντὶ τοῦ, ποίῳ τρόπῳ εἰς φόνον ἔπεσε;

[1300. "ΟΠΩΣ. ἐπεί.]

[1301. τὸ 'ΟΞΥΚΩ'ΚΥΤΟΝ ἀντὶ τοῦ, τὸ ὀξέος καὶ μεγάλου θρήνου δεόμενον· ἢ τὸ ὀξέως καὶ ταχέως καὶ ἐξαίφνης θρῆνον ἐγεῖραν. T.]

[ΜΕΤΡ. 1302. "Ω ΜΟΙ ΜΟΙ. Η τετάρτη αὕτη στροφὴ κώλων ἐστὶν ἀντισπαστικῶν ϛ. εἰσὶ δὲ πάντα τρίμετρα βραχυκατάληκτα ἐξ ἀντισπάστων καὶ ἐπιτρίτων καὶ διτροχαίων συγκείμενα· τὸ μέντοι τέταρτον τὸν δεύτερον ἔχει πόδα πεντασύλλαβον ἐπίτριτον, τὸ δὲ πέμπτον τὸν μὲν πρῶτον πόδα ἑξασύλλαβον, ἤτοι ἑξάβραχυν· τὸν δὲ δεύτερον πεντασύλλαβον, δίιαμβον. ὁ δέ γε τελευταῖος αὐτῶν ποὺς ἀδιάφορός ἐστι. ποτὲ μὲν γὰρ ἴαμβός ἐστι, ποτὲ δὲ πυῤῥίχιος. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος καὶ διπλαῖ, ὡς εἴρηται. T.]

1302. ΤΑ'Δ' ΟΥ'Κ 'ΕΠ' "ΑΛΛΟΝ. οὐδεὶς ἀνθρώπων ταῦτα ἐπὶ ἄλλον ἀπὸ τῆς ἐμῆς αἰτίας μεθαρμόσει. ὅ ἐστι, τοῦ σοῦ φόνου. ἢ[1]) οὐδεὶς ἂν εἴποι ἕτερον τῶν ἀνθρώπων αἴτιον, ἀλλ' ἐμέ. ΤΟ'Ν ΟΥ'Κ "ΟΝΤΑ. τὸν οὐκ ὄντα ὅλως, μᾶλλον δὲ μηδένα.

[1306. "ΑΓΕΤΕ' Μ' 'ΕΚΠΟΔΩ'Ν. καλῶς εἶπεν ἀναχωρῆσαι. τὰ γὰρ ἐκποδὼν κακά, καὶ μεγάλα

1) Interpunctionem ac vocem ἢ omisit Brunck.

γάλα ὄντα, ἐλάχιστα φαίνεται· ὥσπερ οὖν ἐκ τοῦ ἐναντίου τὰ ἐν ποσὶ καὶ μικρὰ ὄντα, μείζω φαίνεται.]

[ΜΕΤΡ. 1308. ΚΕΡΔΗ ΠΑΡΑΙΝΕΙΣ. Σύστημα ἕτερον κατὰ περικοπὴν ἀνομοιομερὲς στίχων ἰαμβικῶν τριμέτρων δύο. ἐπὶ τῷ τέλει μόνη παράγραφος. Τ.]

1308. ΚΕΡΔΗ ΠΑΡΑΙΝΕΙΣ, ΕΙ ΤΙ ΚΕΡΔΟΣ ΕΝ ΚΑΚΟΙΣ. κέρδος μεταφωνεῖς τὸν θάνατον. παρὰ τούτου γὰρ τὰ κράτιστα κακὰ ἀπαλλάσσεται, καὶ βράχιστα γίγνεται, τουτέστιν ἐλάχιστα γίγνεται. ἐν ἄλλοις δὲ οὕτω· τὰ μικρὰ τῶν κακῶν λυσιτελέστερά ἐστιν ὡς ἂν κακά· ἢ οὕτως· τὰ ἐν ποσὶ κακά, ἂν ἐλάχιστα ᾖ, κράτιστά ἐστιν. ἢ οὕτως· βραχέα γὰρ τὰ κακά, ἐάν τις ἀναχωρῇ. ἢ τὰ μικρὰ τῶν κακῶν λυσιτελέστερά ἐστι. τὸ γὰρ ταχέως φεύγειν τὰ ἐν ποσὶ κακά, κράτιστόν ἐστι.

[1308. ΚΕΡΔΗ. τὸ ἀπαχθῆναι ἐντεῦθεν, ἵνα τῆς τούτων θέας ἀπὼν ὀλίγην ὀδύνην ἔχῃς. ΒΡΑΧΙΣΤΑ ΓΑΡ ΚΡΑΤΙΣΤΑ. ἤγουν ἔλαττον λυποῦσιν, εἰ πόῤῥω τις τούτων γένοιτο.]

[ΜΕΤΡ. 1310. ΙΤΩ ΙΤΩ. Η ἀντιστροφὴ αὕτη τῆς τρίτης ἐστὶ στροφῆς, ἧς ἡ ἀρχή, Αἲ αἲ αἲ αἴ. ἔστι δὲ κώλων ὁμοίων ἐκείνῃ ε. ἐν μέντοι τῷ πέμπτῳ κώλῳ ἀντίσπαστον ἔχει τὸν πρῶτον πόδα, οὐκ ἐπίτριτον. ἐπὶ τῷ τέλει μόνη παράγραφος. Τ.]

1311. ΦΑΝΗΤΩ ΜΟΡΩΝ. ὁ ἐμὸς θάνατος μείζων τούτων τῶν κακῶν. ΤΕΡΜΙΑΝ. τῆς τελευτῆς παρασκευαστικήν. τέρμα γάρ, τὸ τέλος.

[1311.

[1311. τὸ 'ΕΜΩ͂Ν ἀντὶ τοῦ ἡμερῶν νοητέον πρὸς τὸ ΤΕΡΜΙ'ΑΝ, οὕτως· ''ΑΓΩΝ καὶ φέρων 'ΕΜΟΙ' ΤΕΡΜΙ'ΑΝ καὶ ἐσχάτην 'ΗΜΕ'ΡΑΝ τῶν 'ΕΜΩ͂Ν ἡμερῶν. ἢ τὸ 'ΕΜΩ͂Ν πρὸς τὸ ΜΟ'ΡΩΝ, οὕτως· ὁ ''ΥΠΑΤΟΣ καὶ ἔξοχος τῶν ΜΟ'ΡΩΝ, τουτέστι, τὸ τέλος τῶν ἐμῶν δυστυχιῶν. μέχρι γὰρ ἄν τις ἐν ζῶσι τυγχάνῃ, καὶ συμφορῶν μέτοχός ἐστιν· ἐπὰν δὲ ἀπογένηται, καὶ τοῦ δυστυχεῖν παύεται· ὥστε ὁ θάνατος καὶ τέλος ἐστὶ συμφορῶν, καὶ συμφορὰ ὑπερτάτη. τὸ γὰρ ζῆν, ὃ μέγιστόν ἐστι κέρδος, ἀφαιρεῖται. Τ.]

[ΜΕΤΡ. 1315. ΜΕ'ΛΛΟΝΤΑ ΤΑΥ͂ΤΑ. Σύστημα ἕτερον κατὰ περικοπὴν ἀνομοιομερὲς στίχων ἰαμβικῶν τριμέτρων πέντε καθαρῶν· ἐπὶ τῷ τέλει μόνη παράγραφος. Τ.]

1315. ΜΕ'ΛΛΟΝΤΑ ΤΑΥ͂ΤΑ. δεύτερα. ''ΟΤΟΙΣΙ ΧΡΗ'. τοῖς θεοῖς.

[1315. ''ΟΤΟΙΣΙ. οἷστισιν, ἤγουν σοί. σὲ γὰρ ἄξιον φροντίζειν, ὅπως Εὐρυδίκη καὶ Αἵμων τεθάψεται.]

1317. 'ΑΛΛ' ''ΩΝ 'ΕΡΩ͂: ὧν βούλομαι τυχεῖν, ταῦτα ηὐξάμην.

[1318. ΜΗ' ΝΥ͂Ν ΚΑΤΕΥ'ΧΟΥ ΜΗΔΕ'Ν. μηδὲν εὔχου κατὰ σοῦ. τουτέστι τὸ θανεῖν. οὐδεὶς γὰρ αὐτὸ ἐκφευξεῖται.]

[1318. ΠΕΠΡΩΜΕ'ΝΗΣ. μεμοιρασμένης. ὥστε ἐπειδὴ καὶ σοὶ τὸ τοιαῦτα παθεῖν πέπρωτο, μὴ δυσχέραινε, μηδὲ κατεύχου θανεῖν. Τ.]

[ΜΕΤΡ. 1320. ''ΑΓΟΙΤ' ''ΑΝ. 'Η ἀντιστροφὴ αὕτη τῆς τετάρτης ἐστὶ στροφῆς, ἧς ἡ ἀρχή, ''Ω μοι

μοι μοι. ἔστι δὲ κώλων ὁμοίων ἐκείνη ϛ, πλὴν ἐν μὲν τῷ πρώτῳ κώλῳ ἀντίσπαστον ἔχει ἀντὶ ἐπιτρίτου τὸν πρῶτον πόδα, ἐν δὲ τῷ τρίτῳ καὶ τετάρτῳ καὶ πέμπτῳ τὸν β πόδα πεντασύλλαβον ἐπίτριτον. ἐπὶ τελευταίῳ κώλῳ δύο διπλαῖ, ἡ μὲν ἐν ἀρχῇ, ἡ δὲ ἐπὶ τῷ τέλει, δηλοῦσαι ὅτι τετέλεσται τὰ ἀνταποδιδόμενα. T.]

1324. ΠΑ'ΝΤΑ ΓΑ'Ρ ΛΕ'ΧΡΙΑ. ἤγουν πλάγια καὶ πεπτωκότα τὰ μὲν ἐν χερσί, τὰ δὲ ἐπὶ τῇ κεφαλῇ. ΔΥΣΚΟ'ΜΙΣΤΟΣ. ἀφόρητος.

[1321. ΟΥ'Χ 'ΕΚΩ'Ν. οὐ γὰρ ᾔδειν ὡς διὰ τὸν τῆς Αντιγόνης θάνατον καὶ αὐτὸς τεθνήξῃ.[a])

·1324. ΛΕ'ΧΡΙΑ. ἀνατετραμμένα. ἤγουν καὶ ἡ πρᾶξις καὶ ὁ νοῦς μου ἐξησθένησε.]

[1323. ΠΑ῀ ΚΑΙ' ΘΩ῀. ἤτοι τί ποιήσω; οὐ γὰρ ἔχω πότερον θρηνήσω πρότερον. πότερον τὸ τῆς γυναικὸς πάθος, ἢ τὸ τοῦ παιδός; T.]

[ΜΕΤΡ. 1326. ΠΟΛΛΩ῀Ι ΤΟ' ΦΡΟΝΕΙ῀Ν. Σύστημα ἀνομοιομερὲς ἐπῳδικὸν ἐν ἐκθέσει τοῦ δράματος κώλων ἀναπαιστικῶν ϛ, ὧν τὰ μὲν δ δίμετρα ἀκατάληκτα, τὸ δὲ ε μονόμετρον, ὃ καὶ παρατέλευτον ὀνομάζεται· τὸ ϛ δίμετρον καταληκτικὸν ἐφθημιμερὲς παροιμιακόν. ἐπὶ τῷ τέλει μόνη κορωνὶς τὸ δρᾶμα ἐπισφραγίζουσα. T.]

1326. ΠΟΛΛΩ῀Ι ΤΟ' ΦΡΟΝΕΙ῀Ν. τὸ καλῶς φρονεῖν, πρῶτόν ἐστιν εὐδαιμονίας, καὶ τοῖς ἀνθρώποις ἐξοχώτατον. ΜΕΓΑ'ΛΟΙ ΔΕ' ΛΟ'ΓΟΙ.

αἱ

a) οὐ γὰρ ᾔδειν διὰ τὸν 'Αντιγόνης θάνατον καὶ αὐτὸν καὶ αὐτήν σε τεθνήξεσθαι. Ed. Turn. et Steph.

αἱ μεγαλοῤῥημονίαι τῶν ὑπερηφάνων, τιμωρίας μεγίστας τοῖς κεκτημένοις ἐπάγουσαι, τελευταῖον διδάσκουσι τὸ φρονεῖν. καὶ ὁ ποιητής· (Ιλ. Ρ. 32.) ῥεχθὲν δέ τε νήπιος ἔγνω.

Ιστέον δὲ, ὅτι διαφέρει τῆς Εὐριπίδου Ἀντιγόνης αὕτη, ὅτι φωραθεῖσα ἐκείνη, διὰ τὸν Αἵμονος ἔρωτα ἐξεδόθη πρὸς γάμον· ἐνταῦθα δὲ τοὐναντίον.

[1326. ΤΟ' ΦΡΟΝΕΙ͂Ν. τὸ φρόνιμον εἶναί τινα. ΠΡΩ͂ΤΟΝ ΥΠΑ'ΡΧΕΙ. προτιμότερον καὶ κρεῖττόν ἐστιν.[x]) ἡ γὰρ ἀρχὴ κρείττων τῶν μετ' αὐτήν, ἐπειδὴ αἰτία ἐστίν.

1329. ΥΠΕΡΑΥ'ΧΩΝ. τῶν ὑπερηφάνων.

1331. ΓΗ'ΡΑι. ἤγουν ὕστερον.]

[1328. 'ΑΣΕΠΤΕΙ͂Ν. ἀσεβεῖν. τοῦτο δὲ λέγει διὰ τὸ παροργίσαι τὸν Κρέοντα Πλούτωνα καὶ Περσεφόνην, διὰ τὸ Πολυνείκην ἄθαπτον ῥῖψαι. Τ.]

x) ἡ φρόνησις πολλῷ προτιμοτέρα καὶ κρείττων ἐστὶ τῆς εὐδαιμονίας, ὡς οὖσα αὐτῆς ἀρχή. Ed. Turn. et Steph.

IN

SOPHOCLIS

ANTIGONAM

ADNOTATIONES.

Q 2

V. 1. Non multum differunt κοινὸν et αὐτάδελφον, recteque docet Scholiastes Sophoclem pro germano κοινὸν non raro posuisse. Vide infra v. 207. (202.) Oed. Tyr. 269. (261.) Musgr. Affert hunc versum Eustath. p. 612, 22.

v. 2. Quid sibi velit vulgatum ὅ τι, vix, puto, erit, qui explicet. Nihil certius Hermanni emendatione ὅτι, qua exquisitior quaedam elegantia loco restituitur. Amant enim Graeci diversas confundere structuras, veluti cum particulam ὅτι vel ὅπως Infinitivo jungunt, quem ab ellipsi verbi alicujus pendere perperam statuit Zeunius ad Viger. p. 547. 435. Eadem ratione illustrari debet locus Platonis in Apologia 27. citatus H. Stephano de dialecto Attica p. 77. et Hoogeveno de particulis p. 880. ἀντὶ τούτου ἕλωμαί τι ὧν εὖ οἶδ᾽ ὅτι κακῶν ὄντων. Denique non aptius exemplum afferri potest, quam Oedipi R. v. 1402. sqq.

ἆρά μου μέμνησθ᾽, ὅτι
οἷ᾽ ἔργα δράσας ὑμιν, εἶτα δεῦρ᾽ ἰὼν
ὁποῖ᾽ ἔπρασσον αὖθις;

quae lectio quamquam et nonnullorum codicum et Aldinae editionis auctoritate nititur, adeo tamen displicuit Brunckio, ut omissa ejus mentione μέμνησθ᾽ ὅτι ex edd. Turn. Steph. et Cant. recipiendum judicaret.

v. 4. οὔτ᾽ ἀτήριον. Libri omnes scripti et impressi οὔτ᾽ ἄτης ἄτερ, quod absurdum est et plane contrarium ejus, quod sententia postulat. Manifesta est lectionis depravatio, librarii socordiae tribuenda. De hoc

hoc loco egi ad Aeſchyli Prom. 1021. ubi conjecturam protuli, vulgata lectione, qua nihil deterius eſſe poſſit, ſane meliorem, οὔτ' ἀήσυλον. Poſtmodo vero ſagaciori inveſtigatione genuinam lectionem deprehendere mihi viſus ſum, οὔτ' ἀτήριον. Legitimae formae ſunt ἀτηρός, ἀτήριος: ut ἀλιτηρός, ἀλιτήριος: ἐπώνυμος, ἐπωνύμιος apud Pindarum: ἔντοπος, ἐντόπιος: et alia multa. Frequenter occurrit ἀτηρός: rarior eſt altera forma, cujus exemplum in promtu non habeo. Citatur quidem ex Aeſchylo in Eumen. 1010. Sed metri anapaeſtici lex oſtendit pro ἀτήριον ibi reponendum eſſe ἀτηρόν. Satis eſt vocem eſſe probi commatis, et analogiae regulis haud repugnare. Brunck. οὔτ' ἄτης ἄτερ. Manifeſte hoc cum loci ſententia pugnat, nec ſani quidquam attulerunt Interpretes. Mihi non ſpernendum videbatur, οὔτ' ἄτῃ σαγέν, nec infortunio cumulatum, a σάττω, onero. Aeſchyl. Agam. 653. τημάτων σεσαγμένων. Noſter Philoct. 767. (745.) τοὐπίσαγμα τοῦ νοσήματος. Musgr. Leniſſima locum medicina perſanavit D. Coray in Gallici interpretis Levesque animadverſionibus ad Thucydidem, Tom. III. pag. 261. reſtituendo οὔτ' ἄγης ἄτερ. Suidas et Etym. Magnum: ἄγη· — ζῆλος. Heſychius: ἀγαῖς· (Scrib. ἄγαις. Vid. Etym. Magnum l. c.) ζηλώσεσιν. Αἰσχύλος Θρῄσσαις. Herodot. VI, 60. ὡς φθόνῳ καὶ ἄγῃ χρεώμενος. Patet igitur ἄγης ἄτερ idem ſignificare quod ἄφθονον, ἄζηλον, i. e. ἄνολβον, δυστυχές, ut priori hemiſtichio poſterius ex aſſe reſpondeat. Sic Eurip. Iphig. T. ἄζηλα, κοὐκ εὐδαίμονα. Ridicule lapſus eſt amicus ſcilicet Purgoldi reprehenſor, Aſtius, οὔτ' ἄκης ἄτερ ſcribendum eſſe conjiciens laudato Oed. Col. 1270. ubi ἄκη, nominativum pluralem ab ἄκος, pro nominativo ſingulari habuit ſubſtantivi, quod Graecis ignotum eſt.

v. 7. καὶ νῦν τοιοῦτ' αὖ. Reisk.

v. 10. τῶν ἐχθρῶν κακά, ea quae in inimiciſſimos edi et patrari ſolent. Musgr. Imo injuria ab inimicis illata.

v. 14. διπλῇ χερί, mutua manu. Confer v. 176. (170.) Musgr.

v. 20. καλχαίνουσ᾽ — Eurip. Heracl. 40.

ἐγὼ μὲν ἀμφὶ τοῖσδε καλχαίνω τέκνοις. Brunck.

καλχαίνουσ᾽. Κάλχαν piſcem, de quo hic Scholiaſtes, commemorat Nicander Alexipharm. 393. Eundem eſſe quem alias πορφύραν dicunt, ex Lycophrone conjicere licet, qui πέπλους Κάλχῃ φορύκτους habet v. 864. Verbum καλχαίνω apud Euripidem quoque legitur Heraclid. 40. Musgr.

v. 21. τὼ κασιγνήτω — τὸν μέν, τὸν δέ. Pro τῶν κασιγνήτων τὸν μέν, τὸν δέ. Simile eſt ſchema in his Homeri verſibus, quibuscum hunc Tragici locum comparat Euſtathius p. 517.

Τρῶες δὲ μεγάθυμοι ἐπεὶ ἴδον υἷε Δάρητος
τὸν μὲν ἀλευάμενον, τὸν δὲ κτάμενον παρ᾽ ὄχεσφιν.

Sic infra 561. (559.) τὼ παῖδε φημὶ τώδε, τὴν μέν, τὴν δέ — pro τῶν παίδων τῶνδε τὴν μέν, τὴν δέ — Brunck.

v. 24. σὺν δίκῃ. Abundat praepoſitio, ut alibi, v. gr. hujus fab. 1235. (1251.) Philoct. 61. Musgr. Verba σὺν δίκῃ χρησθεὶς δικαίᾳ καὶ νόμῳ vertit Brunckius: jus et fas obſervans, vocula σὺν prorſus neglecta. Eam ne abſolute poſitam putes vertendamque ſimul, proxime ſequentes dativi vetant: multo minus etiam otioſa videri debet. Si ſana eſt lectio, vix aliter locus explicari poteſt, quam ut ad χρησθεὶς ſubaudias αὐτῷ, i. e. Ἐτεοκλεῖ. „agens cum eo, tractans eum.“ Ac ſane Graeci, cum verba duo, diverſos caſus regentia, ad idem nomen aeque referuntur, ne nomen proprium aut pronomen minus ſuaviter repetatur, in utrovis regimine ſemel ponunt, altero omiſſo.

Exem-

Exemplis a Porsono ad Eurip. Med. 734. citatis adjungere libet Eurip. fragm. incert. IV.

ἀρετὴ δ', ὅσωπερ μᾶλλον ἂν χρῆσθαι θέλῃς,
τοσῷδε μᾶλλον αὔξεται τελεουμένη.

Ubi mireris Celeberrimorum virorum, Valckenarii et Musgravii audaciam, quorum alter Diatr. p. 163. αὔξετ' ἠγλαϊσμένη, alter αἴθεται λειουμένη reponit. Suffecisset, ni fallor, corrigere τελουμένη hoc sensu: tanto magis augetur et consummatur. Sic τέλος τῆς ἀληθείας in Platonis Gorg. §. 94. de veritate perfecta et consummata recte accipit Heindorfius. Sed revertamur ad locum Sophocleum. In eo χρησθεὶς dictum est pro χρησάμενος eadem ratione qua μνησθεὶς et alia ejusmodi occurrunt. Nec male me habet insolentior illius verbi usus relate ad mortuum adhibiti, praesertim cum non omnino absimilis sit locus in Eurip. Hec. 311. 312. οὐκοῦν τόδ' αἰσχρὸν, εἰ βλέποντι μὲν φίλῳ χρώμεσθ', ἐπεὶ δ' ὄλωλε, μὴ χρώμεσθ' ἔτι; His fere de causis vulgatam lectionem retineri posse putavi. Nescio tamen an verior sit Hermanni sententia, in Notis Mss. proposita, qui postquam χρησθεὶς necessario cum δίκῃ jungendum esse monuit, σὺν ex interpretatione natum suspicatur, quum quis verba δίκῃ χρησθεὶς per σὺν δίκῃ exponeret, scribendumque conjicit ὡς λέγουσί μοι; qua formula utitur Sophocles in Oed. Col. 1161. Sic ἀγγέλλουσί μοι Ai. 1226. Unum addo, quod ad intellectum loci facere potest, ἀγχιστέων habitam fuisse rationem in justis solvendis, unde dicti sunt ταφῆες, κηδεσταί. Vid. Valcken. ad Ammon. p. 6. 7.

v. 25. Non probandus est Brunckius θεοῖς reponens coll. v. 77. 745. (737.) 1070. (1058.) Recte enim Musgravius sic: „ἔντιμον νεκροῖς. Veteres, si quis aut inhumatus jaceret, aut non rite post mortem coleretur, contemptui inter mortuos habitum credebant. Hinc Electra apud Aeschylum Choeph. 482.

παρ'

παρ' εὐδείπνοις ἔσῃ Ἄτιμος. Clytaemnestra quoque Eumenid. 97.

"Ὄνειδος ἐν φθιτοῖσιν οὐκ ἀπόλλυται."

v. 27. τὸ μὴ τάφῳ καλύψαι. Sic libri omnes, sine οὐ, quod infra 544. (542.) additum. Vide notam ad priorem Oedipum 1387. Brunck. τὸ μή. Vide ad Electr. 1036. (1026.) Musgr.

v. 30. εἰσορμῶσιν. Sic optime eruditus Britannus in nova editione Pentalogiae Jo. Burton. Vulgo εἰσορῶσι sensu nullo. Conjecerat Valckenarius ad Phoen. p. 549. ἐνθοροῦσι, minus feliciter. πρὸς χάριν valet ἕνεκα, ut infra 908. (900.) τίνος νόμου πρὸς χάριν, id est τίνος ἕνεκα νόμου. Apud Euripidem Med. 541. πρὸς ἰσχύος χάριν, idem est ac πρὸς βίαν, κατ' ἰσχύν, seu, ut loquitur noster Philoct. 594. (592.) πρὸς ἰσχύος κράτος. Brunck. Interpungo: — οἰωνοῖς γλυκὺν

Θησαυρὸν, εἰσορῶσι πρὸς χάριν, βορᾶς.

Hesychius: πρὸς χάριν, πρὸς τέρψιν. Nec damno tamen Valckenaerium, ἐνθοροῦσι πρὸς χάριν βορᾶς legentem ad Eurip. Phoeniss. 1628. Musgr. Wakef., qui phrasin πρὸς χάριν βορᾶς per se nimis affectatam, cum vero praecesserit γλυκὺς θησαυρὸς, inepte etiam tautologam pronuntiat, audacter pro more corrigit: θησαυρὸν ὠμοβρῶσι καὶ κυσὶν βοράν, excitata nube locorum, ubi „alitibus in hoc negotio canes dantur comites." Vid. Silv. Crit. P. I. p. 164. sq. Unice verum est εἰσορμῶσιν. Sic ὁρῶντες et ὁρμῶντες in codicibus permutantur Aeschyl. Pers. 392. 463. 811. ὁρωμέναν et ὁρμωμέναν in ejusd. Suppl. 435. Vulgatam tamen agnoscit Eustathius p. 719, 19. τοῖς πρὸς χάριν ὁρῶσι βορᾶς τῆς ἀπὸ σαρκῶν. — Ceterum hinc mutuatus videtur Euripides in Suppl. v. 282. μὴ ἀτάφους χάρματα θηρῶν παῖδας κατίδῃς. Conf. etiam Aeschyli Sept. c. Theb. 1015. τόνδε Πολυνείκους νεκρὸν Ἔξω βαλεῖν ἄθαπτον, ἁρπαγὴν κυσίν.

v. 35.

v. 35. παρ' οὐδὲν. Euripides Orest. 569.

Παρ' οὐδὲν αὐταῖς ἦν ἂν ὀλλύναι πόσεις. Musgr.

v. 36. φόνον — δημόλευστον. Eadem poena his verbis denuntiatur apud Aeschylum Sept. c. Theb. 201.

λευστῆρα δήμου δ' οὔτι μὴ φύγῃ μόρον.

Ad quem locum vide quae notavit Stanlejus.

v. 38. ἐσθλῶν κακή, i. e. ἐξ ἐσθλῶν κακή. Musgr.

v. 40. Legitur vulgo λύουσ' ἂν ἢ θάπτουσα, manifesta depravatione: nam quae inter duo verba oppositio debet esse, nulla hic est, quum λύειν τὸν νόμον prorsus idem sit quod θάπτειν. Mendam esse in alterutra voce nemo non vidit. Priori eam subesse pronuntiavit Toupius Cur. Nov. in Suidam p. 104. et legendum esse κλύουσ' ἂν ἢ θάπτουσα. *) Sed cui hoc placere possit, is nullum elegantiae sensum habuerit. Quis non intelligit poëtam duobus epithetis uti debuisse, qualia sunt latina assentire et contradicere? Longe acutius Canterus viderat in Scholiastae interpretatione genuinum verbum latere, quod pro θάπτουσα reponendum esset: verum e depravatis scholiis, quibus utebatur, nihil boni eruere potuit. Nos e Regiis membranis scholion emendatum dedimus, et inde Tragici manum restituimus: εἰ δὲ γράφεται ἢ 'φάπτουσα, ἀντὶ τοῦ λύουσα τὸν νόμον, ἢ ἐπιβεβαιοῦσα αὐτόν. Opposita sunt λύειν et ἐφάπτειν, solvere et adstringere. Librarii error ex 'φάπτουσα fecit θάπτουσα, eo procliviore lapsu, quo magis ei obversabatur sepulturae cogitatio, cujus tam frequens in hac fabula, et statim ab initio, mentio. Dubitari non potest, quin haec sit vera lectio, quam si mihi membranae Regiae non obtulissent, aliorum conjecturis praetulissem Eldickii facilem et elegantem emendationem, etiam

*) Eadem Reiskii est conjectura, Erf.

etiamsi a veteri scriptura paullo longius recedat: λέγουσ' ἂν ἢ πράσσουσα. Brunck. λύουσ' ἂν ἢ θάπτουσα. Heraldus ad Tertulliani Apolog. I. Digress. XXVII. emendabat λούουσ' ἄν. Sed cum nondum Antigone consilium suum patefecerit, in generalibus versari debet Ismenes responsio. Lego igitur:

Λέγουσ' ἂν ἢ πράττουσα προσθείμην πλέον;

Quid ego vel dicendo vel agendo proficere potuero?

Cantero placebat τάττουσα pro θάπτουσα, quomodo olim a nonnullis scriptum fuisse testatur Scholiastes. Musgr. Equidem, cur opposita requirat Brunckius, non magis intelligo, quam qua ratione ἐφάπτειν seu simpliciter sive addito νόμον significare possit legem adstringere. Imo persuasum mihi est scribendum esse λούουσ' ἂν ἢ θάπτουσα, in quod dudum incideram, antequam sic ab Heraldo emendatum cognovissem. Commemoratur quippe lavatio tamquam mos funerationem praecedere solitus. Sic in Eurip. Phoen. 1661. Antigone a Creonte petit, ut Polynicis cadaver sibi saltem lavare liceat — Σὺ δ' ἀλλὰ νεκρῷ λουτρὰ περιβαλεῖν μ' ἔα. Debilis et infirma est Musgravii objectio. Quid enim aliud velle poterat Antigona, quam lavare fratrem vel sepelire? Λύειν autem et λούειν alibi quoque confusa reperiuntur, ut Orphei Lithic. 380. et Aeschyl. Choeph. 291. ubi ex Hermanni emendatione scribendum: δέχεσθαι δ', οὔτε συλλούειν τινά. Denique ne quis particula ἢ sententias disjungente offendatur, faciet locus ex Eurip. Phoen. 1647.

ὃς ἂν νεκρὸν τόνδ' ἢ καταστέφων ἁλῷ,
ἢ γῇ καλύπτων, θάνατον ἀνταλλάξεται.

Miro judicio Astius Brunckianam lectionem ita sequitur, ut imaginem repetitam putet a ludo puerorum, ubi puer aviculam manu tenet filo alligatam, quam altera manu evolare sinit, altera retrahit.

Ibid.

Ibid. προσθείμην πλέον. In alias faepe formas haec locutio, paullo rarior illa, variari folet, ut πλέον τι μοί ἐστι, πλέον τι ποιῶ, πλέον τι ἔχω. Vid. Valcken. Diatr. p. 150.

v. 44. νοεῖς θάπτειν σφ', fepelire hunc meditaris, id quod publice prohibitum eſt; vel, nunc cum publice prohibitum eſt? Musgr.

v. 53. ἔπος h. l. eodem fenfu dictum, quo Tragici vocem ὄνομα frequentant. Iacobſius in ſpecim. emendatt. p. 30. citra neceſſitatem emendabat ἄγος, laudato Senecae Herc. F. 388. „Quid geminum nefas Miſtumque nomen conjugis, nati, patris." Soph. Oed. T. 1424. φλόγα Αἰδεῖσθ' ἄνακτος Ἡλίου, τοιόνδ' ἄγος Ἀκάλυπτον οὕτω δεικνύναι. Eurip. Med. 1315. Ἐκλύεθ' ἁρμοὺς ὡς ἴδω ζιπλοῦν κακόν. Quorum locorum primus tantum abeſt ut faveat viro docto, ut vulgatam potius confirmet ob verba: miſtumque nomen: reliqui parum conveniunt. Praeterea duplicis piaculi commemorationem ab hoc quidem nexu alienam eſſe intelligitur.

v. 55. Αὐτοκτενοῦντε D. Coray in Animadvv. ad Heliodor. p. 7. in αὐτοκτονοῦντε mutat. Ejusmodi enim compoſita fervare folere antepenultimam perfecti medii, a quo derivantur, ut, Λέγω, λέλογα, τερατολογῶ, Νέμω, νένομα, αὐτονομοῦμαι (ab inuſitato αὐτονομῶ), Δέρω, δέδορα, παλινδρομῶ. Sic etiam a Κτείνω, ἔκτονα, formari αὐτοκτονῶ. Αὐτοκτονοῦντε autem idem eſſe quod ἑαυτοκτονοῦντε, ἀλληλοκτονοῦντε. Vid. Brunckii notam ad v. 145. Ego Hermannum fecutus ſum haec in Notis Mss. monentem: „Αὐτοκτονοῦντε ſcribendum eſſe puto. Αὐτοκτονεῖν, αὐτονομεῖσθαι vereor ne numquam aut fuerint in ufu, aut eſſe potuerint."

v. 57. Caudam trahit χεροῖν fine epitheto poſitum. An legendum?

κοι-

κοιναῖν κατειργάσαντ' ἐπ' ἀλλήλοις χεροῖν.

Κοιναῖν χεροῖν. fraternis manibus. Vide ad v. 1. Musgr. Χεροῖν sine epitheto positum satis defendit Sophocles ipse Aj. 1281. ὃν οὐδαμοῦ φὴς οὐδὲ συμβῆναι ποδί, et magis etiam Aj. 1047. τόνδε τὸν νεκρὸν χεροῖν μὴ ξυγκομίζειν. Aliam ob caussam vulgata offensioni fuit Hermanno in Notis Mss. haec monenti: „Nemo diffitebitur, non eleganter jungi ἐπ' ἀλλήλοιν χεροῖν. Vide an scripserit Sophocles ἐπαλλήλοιν χεροῖν, continuis caedibus, ita ut haec verba ad praegressam matris necem spectent. Quamquam exemplum hujus vocabuli ex antiquo scriptore non habeo in promptu." Mihi istud quidquid est asperitatis, condonandum potius videbatur, quam emendatione conjecturali tollendum.

v. 59. νόμου βίᾳ. Bona locutio, sed hoc forte loco superflua. An legendum νόμῳ βίας, vi? quo sensu non infrequens est χειρῶν νόμῳ, quod et Suidas habet. Musgr.

v. 64. ἀκούειν, parere, obedire. Vide ad Oed. Col. 167. (172.) 1716. (1645.) Regitur autem ab ἔφυμεν, quod ex superioribus repetendum. Musgr. Imo supplendum ὥστε et vertendum cum Brunckio: tum (sc. cogitare oportet) subditas nos esse potentioribus, ita ut nobis necesse sit ... obtemperare.

v. 67. Verba τοῖς ἐν τέλει βεβῶσι πείθεσθαι affert Eustathius p. 818, 59. 881, 29. sine nomine scriptoris, et tamquam Euripidis p. 789, 19. Idem sequentia, τὸ γὰρ — οὐδένα affert p. 484, 7.

v. 70. Amplector Brunckii interpretationem: lubens te utar adjutrice. Ad ἡδέως subintelligendum ἐμοί. Minus commode alii explicant: lubens mecum facies.

v. 71.

v. 71. ἴσθ', i. e. ἴσθι ab εἰμὶ ſum. Aliter eſt v. 98. Musgr. Cave ab ἵημι derivandum putes, quod Brunckius feciſſe videtur.

v. 74. Palladas epigr. CXLIV,

πόσον χρόνον ἐνθάδε μίμνεις,
ὡς πρὸς ἐκεῖνον ὅλον τὸν μετὰ ταῦτα βίον;

Cicero ad Atticum 12, 18. Longum illud tempus, cum non ero, magis me movet, quam hoc exiguum. Quem locum e Sophocleo expreſſum eſſe ſuſpicatur Muretus Var. Lect. Lib. XI. cap. XII.

v. 75. τῶν ἐνθάδε, id eſt, τοῦ, ὃν δεῖ μ' ἀρέσκειν τοῖς ἐνθάδε. Vid. Hermann. ad Viger. p. 714.

v. 78. ποιοῦμαι, habeo, aeſtimo: ut in phraſi ἐν οὐδενὶ λόγῳ ποιοῦμαι. Musgr.

v. 79. βίᾳ πολιτῶν, invitis civibus. In recentioribus editt. additum fuit ad hunc locum ſatis ineptum ſcholion, βίᾳ, ἀντὶ τοῦ βιαίως. quo auctore neſcio. Iſta nec in Romana, nec in Florentina ed. leguntur. Brunck.

v. 80. προὔχοι'. Heſychius: πρόχοιο, προφασίζοιο, quo ſenſu hic accipiendum. Musgr. Conf. Valcken. Callimach. p. 224. — Προὔχοιο ex hoc loco affert Euſtathius p. 1109, 37. et τάφον χώσουσ p. 652, 29. σὺ μὲν τάδ' ἂν προὔχοιο Thomas M. in προΐσχω.

v. 82. H. Stephanus interpungi vult: οἴ μοι, ταλαίνης; ὡς ὑπερδέδοικά σου.

v. 83. ἐξόρθου βίον, cura, ut vita tua recto ſtet talo: i. e. cave tibi ipſi, ne in infortunium aliquod incidas. Scholiaſtes legit πότμον, quod eodem recidit. Musgr.

v. 84. προμηνύσεις. Sic loqui ſolent, qui verecunde imperant. Vide Oed. Tyr. 1540. (1517.) Musgr.

v. 86. Porſonus ad Eurip. Hecub. 624. ed. rec. haec notat: „In Sophoclis Antig. 86. πλεῖον ἐχθίων ſi le-

si leges, Joannis Clerici (Praef. ad Philargyr. Cantabr. p. 31.) cadet objectio. Potes et μᾶλλον, sed illud melius." Abstinui a mutatione: quandoquidem ea Tragicis licentia patuisse videtur, ut poeticas vocabulorum formas etiam in senarios inferrent, si vulgarium usus metri ratione prohiberetur. Id si verum est, jure ac merito retinui μέσσον infra v. 1207. et 1220.: corrigi autem debet Eurip. Helen. 1246. πιστὴ γὰρ ἐσσὶ σῷ πόσει, φεύγουσά με. Quid erat enim, quod ἐσσὶ mallet poeta scribere, quam εἶ σύ?

v. 88. θερμὴν, audacem. Sic θερμὸν ἔργον κἀπίθετον Aristoph. Plut. 415. Conf. ad Philoct. 950. (913.) Musgr. Affert hunc versum Eustathius p. 1140, 28. — θερμήν. Hinc ductum conjicit Iacobsius Dioscoridis epigr. XXVI. versum ultimum:

θερμὰ κατὰ ψυχροῦ δάκρυα χεῖτε τάφου.

ψυχρὰ Graecis vocantur vilia et inutilia (περιεσσὰ v. 68.) omnia, ut ψυχρὰ καὶ ἀνωφελῆ ὀνόματα ap. Lucian. T. I. p. 155. ψυχρὴ ἐπικουρίη ap. Herodot. VI. 488. 72. quos locos laudavit Iacobs Anthol. Gr. Vol. I. P. I. p. 98. Illaetabilia et metum excitantia intelligit Astius coll. fragm. Sapphus ap. Schol. Pindari ad Pyth. I, 10. p. 490. V. II. Heyn.

v. 92. Alludit ad hunc versum Eustathius p. 1089, 20.

v. 94. προςκεῖσθαι saepe adhibetur de quavis rei vel personae ad aliam relatione. Sic infra v. 1227. de temeritate: ὅσῳ μέγιστον ἀνδρὶ πρόςκειται κακόν. Eurip. Troad. 185. Hecuba de se: τῷ πρόςκειμαι δούλα.

v. 100. Verba ἀκτὶς ἀελίου affert Eustath. p. 161, 17.

v. 103. ἐφάνθης ποτ'. Haec majorem elegantiam habebunt, si statim post solis exortum dicta esse concipias. Musgr.

v. 104.

v. 104. Sol vocatur ἀμέρας βλέφαρον, ut luna νυκτὸς ἀφεγγὲς βλέφαρον Eurip. Phoen. 546. — Διρκαίων — μολοῦσα. Primum conspiciebatur sol trans Dircen fluvium prope Thebas manantem.

v. 106. Aldus et codd. veteres τὸν λεύκασπιν Ἀργόθεν, metro claudicante. Inepto additamento Triclinius defectum supplevit, φῶτα. Legendum τὸν λεύκασπιν ἐξ Ἀργόθεν. Sic Homerus Ιλ. Θ. 304.

τόν ῥ' ἐξ Αἰσύμηθεν ὀπυιομένη τέκε μήτηρ.

ad quem versum Eustathius: περισσῶς δὲ κεῖται ἡ ΕΞ πρόθεσις καὶ ἐν τῷ ἐξ Αἰσύμηθεν, ὡς καὶ ἐν τῷ ἐξ οὐρανόθεν, καὶ ἐν ἄλλοις. Ceterum numero singulari τὸν φῶτα, Argivos omnes significat, quo schemate nihil magis obvium. Brunck. Illustravit hanc numeri enallagen Musgr. ad Eurip. Hippol. 1268. Suppl. 379. Heracl. 807. Idem Ἀργόθε πρὶν legit, citans ἄντροθε ex Pind. Pyth. 18. antistr. 5. et λειμωνόθε e Theocrit. VII. 80. ἐξ Ἀργόθεν improbat Hermannus ad Viger. p. 812. epicorum poetarum usu in Sophoclem intruso offensus. Quae ratio minus me movet: multa enim Tragici ex Epicis adoptasse reperiuntur. Atque, ut Grammaticus Sangermanensis teste Bastio (Lettre critique p. 153.) monet, καθόλου περιττὰς προςλαμβάνειν προθέσεις, οὐκ ἦν ἀηθὲς τοῖς ἀρχαίοις. At metrum illam mutationem repudiat, quippe cum non possint in antistrophico carmine sibi respondere versus hujusmodi:

– ´– ´– ⏑ | – ´– ⏑ –

τὸν λεύκασπιν ἐξ Ἀργόθεν

– – – – | ´– ⏑ ⏑ –

πευκάενθ' Ἥφαιστον ἑλεῖν.

Vide quae de versibus Glyconeis in libro de metris vernacula lingua scripto §. 187. monuit Hermannus. Reposito ἀπ' Ἀργόθεν nihil difficultatis residet.

v. 109.

v. 109. ἐξυτέρῳ. Non spernendum esset ἐξωπόρῳ, ut ὠκυπόρῳ, ταχυπόρῳ. Sed praestat, quod editor Oxoniensis ex Scholiaste reponit, ἐξυτέρῳ, ut sarcastice significet Chorus eos celerius fugere quam advenerant. Musgr.

v. 111. ἀρθείς. Hoc si passive accipiatur, nihil erit a quo ὂν regi possit. quod perspiciens Scaliger reponebat ὅς, incertum qua mente. Verba passiva potestatem activam obtinere non sine exemplo est. Vide Aj. 208. 621. (617.) Neque ab ea lege immunis est hic ipse aoristus. Infra utique habes ἐπενταθεὶς pro ἐπεντείνας v. 1249. (1235.) Herodotus IV. 76. τὶς τῶν Σκυθέων καταφρασθεὶς αὐτόν. V. 92. φρασθέντα τοῦτο. Hactenus de vocum enallage. Ἐπαίρεσθαι στρατὸν dicitur ut ἐπαίρειν στόλον. Aeschyl. Agam. 47. Pers. 797. Eurip. Hecub. 1141. Electr. 2. Musgr. Non probo. Afferenda enim erant exempla ipsius passivi αἴρεσθαι active significantis. Reiskius nonnisi ὂν in ὅτ' mutabat.

v. 112. ἐς γᾶν. Constructio est: ὀξέα κλάζων ἐς γᾶν, acutum stridens adversus terram, more aquilarum, cum hostem vel praedam involant. Aeschylus Agam. 48.

Μέγαν ἐκ θυμοῦ κλάζοντες Ἄρη
Τρόπον αἰγυπιῶν. Musgr.

Imo jungenda sunt: ἐς γᾶν ὑπερέπτα.

v. 113. ὑπερέπτα. Steinbrychel in Mus. Turic. Vol. I. P. I. reddendum putat advolavit. Vide not. ad v. 117. Sed quis non videt, poetam in metaphora perstitisse, ut recte verti possit: superne advolavit.

v. 114. πτέρυξ λευκῆς χιόνος, notat τὴν λευκὴν ἀσπίδα. Vide Eustathium p. 1055. l. 28. Hesychius: πτέρυγες, σκέπαι. Brunck.

v. 117. Steinbrychel l. c. expressum suspicatur ex Aeschyli S. adv. Th. 88. βοᾷ ὑπὲρ τειχέων ὁ λεύκασπις

 ὀρνυ-

ὄρνυται πτὰς, ἐπὶ πόλιν διώκων. Idem in utroque loco ὑπὲρ non super, sed prope vertit, quo significatu occurrere monet apud Arrian. de Exped. Alex. II, 9. οἱ ὑπὲρ τοῦ ὄρους τεταγμένοι, prope montem s. ad montis radicem constituti; Ioseph. Archaeol. XIV, 13, 5. ὑπὲρ θαλάττης, prope ad mare; Pind. Pyth. I, 34. ταί θ' ὑπὲρ κύμας ἁλιέρκεες ὄχθαι; Eur. Hec. ... ὑπὲρ μητρὸς φίλης λίσσω. Excitat etiam Homeri στῆ δὲ ὑπὲρ κεφαλῆς, expressum et a Quinto Smyrn. XIV, ..., et ab Herodoto VII, 17. ὑπερστὰν (τὸ ὄνειρον) τοῦ Ἀρταβάνου. Adscripsi loca, ut, si quibus visum fuerit, ipsi examinare possint. Mihi quidem persuasum est, praepositionem ὑπὲρ illo significatu numquam a Graecis adhibitam fuisse, nostro autem in loco verba στὰ ὑπὲρ μελάθρων non alium sensum habere, quam quum a Romanis scriptoribus hostes supra caput esse dicuntur, v. c. Liv. III, 17. Sallust. Catil. 52.

v. 119. ἑπτάπυλον στόμα. Septem utique urbis portas. Eurip. Phoeniss. 629. ἑπτάστομον πύργωμα. Musgr.

v. 126. δυςχείρωμα. Contra analogiam peccare videtur, ut vix dubitem quin scripserit Auctor δυςχειρώτως (adverbialiter) ab adjectivo δυςχείρωτος, quod rariusculum quidem, sed extat apud Diodor. Sic. V, 35. Sensus est: talis strepitus Martis circa tergum (aquilae) intendebatur ab adversario ejus dracone, adeo ut haudquaquam subigi posset. Draconem hic Thebanos significare et docet Scholiastes, et satis per se perspicuum est. Musgr. Equidem cur voc. δυςχείρωμα h. l. damnem, caussae nihil video. Neque vero etiam adduci possum, ut ἀντιπάλῳ δράκοντι de Thebanis dictum arbitrer. Cum enim δυςχείρωμα nihil aliud significare queat nisi difficultatem objectam, quae victoriam prohibet, Thebani suo sibi impetu ipsis

ipsis dicerentur nocuisse, quod quidem absurdissimum foret. Argivos itaque appellatione illa designari existimo propter saevitiam et periculum Thebanis intentatum. Similiter usurpatum occurrit voc. λέων et apud Latinos oratores bellua. Eademque de caussa Tydeum cum dracone comparat Aeschylus S. adv. Theb. 382. et 83.

v. 127. Ad hunc locum observante Burtono alludit Libanius, qui in oratione sua super Iuliani Imperatoris nece p. 288. ed. Morel. haec habet: Ζεὺς, ὁ κατὰ Σοφοκλέα, μεγάλης γλώττης κόμπους ὑπερεχθαίρων, νόσῳ πεδήσας ἀπήνεγκε. — Eandem sententiam habes apud Aeschyl. Pers. 829. Ζεύς τοι κολαστὴς τῶν ὑπερκόμπων ἄγαν φρονημάτων ἔπεισιν, εὔθυνος βαρύς. et Herodot. VII, 10. φιλέει γὰρ ὁ θεὸς τὰ ὑπερέχοντα πάντα κολούειν.

v. 129. ῥεύματι. Eurip. Iph. Taur. 1448. ῥεῦμά τ' ἐξορμῶν στρατοῦ. Musgr.

v. 130. ὑπεροπλία apud Homerum occurrit penultima producta, Ιλ. Α. 205.

ᾗς ὑπεροπλίῃσι τάχ' ἄν ποτε θυμὸν ὀλέσσῃ. Brunck. ὑπεροπτείας. Utrum sic legas, an cum Dorvillio (in Chariton. p. 608.) ὑπεροπλίας, parum interest. Editi male ὑπεροπτίας. Musgr.

v. 131. βαλβίδων. Proprie significat carceres (ἄφεσιν) unde cursum auspicabantur Athletae: hinc ad metam sive finem cursus nonnulli transtulerunt. Pollux lib. III. sect. 147. ἵνα δὲ παύονται, τέλος, καὶ τέρμα καὶ βατήρ· ἔνιοι δὲ καὶ βαλβίς. Posteriori notione hic adhibet Sophocles, sed metaphorice ad significandam victoriam. Ἐπ' ἄκρων βαλβίδων, ad summam metam. Musgr.

v. 133. ὁρμῶντ'. Pro ὁρμῶντας, dualis pro plurali. Sic Oppianus Cyneg. I. 72. θηρητῆρε λύκους ὀλέσαν. II, 165. θηρῶν μεδέοντε λέοντες. Aratus Prognostic. 966. κόρακες κρώξαντε. Vide et Ernestium ad Homer. Iliad. Δ, 566.

566. Musgr. Singularis est δεμῶντ'. Significat Sophocles Iovem totius exercitus insolentiam in uno ejus duce punire voluisse, ut bene monuit H. Stephanus. Παλτὸν πῦρ ex hoc loco commemorat Eustathius p. 674, 14.

v. 134. ἀντίτυπος. Ed. Ald. et Scholiastes ἀντίτυπα δ' ἐπὶ γᾷ. Fortasse verum: ἀντιτύπῳ δ' ἐπὶ γᾷ. Quamquam malim ἀντίτυπον δ' ἐπὶ γᾶν.

ταντα λωθείς. Nec vocem hanc alibi invenio, nec quidquam de ea docent veteres grammatici, si Scholiastem excipias, qui διασεισθεὶς exponit, ex Anacreonte excitans ταντα λίζει. Sed qui fragmentum illud Teji senis attentius legit, facile intelliget ταντα λίζειν, licet pro διασείειν forte positum, non talem tamen agitationem significare, qualis erat Capanei fulmine e scalis dejecti. Optime hic conveniret πέσεν αἰθαλωθείς, nisi nimia esset mutatio. Legendum puto, ταρταρωθείς. Verbum ταρταρόω habet Scholiastes Euripidis ad Phoeniss. 1192. Apollodorus lib. I. c. 2. τοὺς καταταρταρωθέντας. Capaneus apud Statium XI. 71.

— Insignem Stygiis fovet amnibus umbram. Musgr.

Hermannus in Notis Mss. haec monuit: „Codicum et Eustathii lectio ἀντίτυπα non modo metro repugnare videtur, sed sententiam quoque reddit argutam. Si aliqua hic caussa reperiretur, quare feminina forma usus esset Sophocles, facile corrigi posset ἀντιτόπᾳ. Malim tamen ἀντιτύπᾳ. Praesidium huic conjecturae aliquod ipse Eustathius praebet, ita scribens p. 1701, 17. — τὸ ταντα λωθῆναι, κείμενον παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν τῷ, ἀντίτυπα δ' ἐπὶ γᾷ πέσε ταντα λωθεὶς ἤγουν τὸ τοῦ Ταντάλου παθών· τὸ δὲ ἦν φασὶ κατασεισθῆναι, μάλιστα μὲν οὖν τὸ ἄνωθεν κάτω πεσεῖν κατὰ γῆς ἀντιτύπου ἤ τινι πτώσει παρηκολούθησε καὶ ἐπίκρυψις ἐπικαταστραφέντος αὐτῷ τοῦ Σιπύλου, ὅπερ οὐκ ἐξ ἀνάγκης καὶ ὁ

τοῦ

τοῦ Σοφοκλέους ἔπαθε Καπανεύς· ἐπανταλώθη γὰρ ἐκεῖνος μόνῳ τῷ τῆς πτώσεως ἀντιτύπῳ (similitudine), οὐ μὴν καὶ τῷ λόγῳ τῆς ἐπικρύψεως." Non minus tamen verisimile videtur ἀντίτυπος. Certe nihil proclivius, quam α pro ος scribi et vice versa. Vid. Porson. ad Hecub. p. 50. ed. rec. ubi plura ejusmodi confusionis exempla reperiuntur. Iis unum alterumve addere liceat. Aeschyl. Agam. 1459. 60. metri caussa scribendum:

φεῦ τίς ἂν ἐν τάχει,
μὴ περιώδυνα, μηδὲ δεμνιοτήρης —.

Vulgo περιώδυνος. Eurip. Andr. 1180. σχέτλιος παθέων e membr. reg. recte scripsit Brunckius, σχέτλια παθὼν metro adversatur: notandum enim versibus 1174 — 1184. stropham contineri, antistropha inde a v. 1187. incipiente. In fragmento incerti poetae ap. Stobaeum, Ecl. L. I p. 34. ed. Heeren.

γεννᾷ τὸ θεῖον εὐτυχῆ δωρήματος

audacter Heynius correxit διὰ ῥήματος, cum nullo negotio posset δωρήματα reponere. — Ταντανωθεὶς immerito suspectum habuit etiam Wakefieldius Silv. Crit. P. II. p. 92. aut αἰθαλωθεὶς aut ἀνθρακωθεὶς legendum esse arbitratus. Repugnat Eustathii locus itemque Scholion, quod teste Valcken. ad Phoen. 1193. in cod. Regio Paris. adest: ἀντίτυπος διασεισθείς. Denique πυρφόρος appellatur Capaneus, quod urbem incendio delere parabat, unde apud Aeschylum S. Theb. 438. insigne in clypeo gestasse perhibetur γυμνὸν ἄνδρα πυρφόρον. Eurip. l. c. εἰς γῆν δ' ἔμπυρος πίπτει νεκρός.

v. 136. ἐπέπνει. Euripides Androm. 555. ὥσπερ ἱστίοις Ἐμπνεύσομαι τῇδ'. Idem Rhes. 387. πῶλος κοιδοῦ — καταπνεῖ σε. Musgr.

v. 137. ῥιπαῖς ἐχθίστων ἀνέμων, i. e. odii acerbissimi flatu. Eadem metaphora infra v. 942. (921.)

(921.) ὅτι τῶν αὐτῶν ἀνέμων αὐταὶ ψυχῆς ῥιπαὶ — Musgr. Aeſchylum noſter imitatus eſt S. Theb. 342.

ἄλλος δ' ἄλλον ἄγει,
φονεύει, τὰ δὲ καὶ πυρφορεῖ.
καπνῷ χραίνεται πόλισμ' ἅπαν·
μαινόμενος δ' ἐπιπνεῖ λαοδάμας
μιαίνων εὐσέβειαν Ἄρης.

Unde apparet in noſtro loco pariter Capaneum ſiſti urbis incendium ſufflantem.

v. 138. Musgr. corrigit:

Εἶχε δ' ἄλλᾳ τὰ δείν'· ἆθλα δ' ἐπ' ἄθλοις —

in antiſtrophico verſu recte παννυχίοις ſcribens. „Alioqui (ait) legendum erit ἆθλα δ' ἄθλοις, deleto ἐπ', quod ſententiam non juvat. Τὰ δεινὰ interpretor mala a Capaneo denunciata, de quibus Aeſchyl. Sept. Theb. 432. πύργοις δ' ἀπειλεῖ δείν'. Confer et Eurip. Iphig. Aulid. 53. hujus fab. 414. (406.) Ἆθλα, labores, aerumnas. Inſplentior haec vocis notio, neque tamen Heſychio incognita, qui ἆθλα per ἀγῶνας explicat: et ſic habet Noſter Philoct. 515. (508.)"

v. 140. δεξιόχειρος. Ita olim lectum eſſe teſtatur Scholiaſtes; nec dubito quin ea Poetae ſcriptura ſit, cui δεξιόσειρος ſuffecerunt homines imperiti, δεξιόχειρος genitivum eſſe et a recto δεξιόχειρ fluere exiſtimantes. Eſt ea quidem uſitatior forma; ſed neque alteram poetis repudiatam fuiſſe oſtendet Homerus Iliad. ά. 402.

Ὦχ' ἑκατόγχειρον καλέσασ' ἐς μακρὸν Ὄλυμπον.

Valet id et in aliis vocibus. Sic a κόρυς formatur εὐκόρυθος Oppian. Cyneg. I. 362. a ῥὶς naſus, εὐρίνοιο Ejusd. Halieut. IV. 275. Plura ſimilia vide infra ad v. 985. (963.) Musgr. Voc. δεξιόσειρος explicuit Hermann. in Comm. ſoc. philol. Lipſ. Vol. IV. P. I. p. 50. Nimirum ſic appellavit Martem Sophocles, ut impetuoſum, dextri equi more, ſignificaret. Pariter Aeſchylus, quum fortem et validum vellet indicare, σειραφόρον κρατοῦντα πῶλον dixit

dixit Agam. 1651, 2. — Δεξιόσειρος Ἄρης hinc memoratus Eustathio p. 675, 41. — εἶχε δ' ἄλλᾳ τὰ μέν. Ancipitem syllabam in fine versus nihil offensionis habere arbitror. Sensus est: alia alibi sors. Minus bene vertit Brunckius: aliter quidem in alios grassatus est (Mars.) Vocibus τὰ μὲν poëta subjunxit ἄλλα δέ, ut Pindarus Ol. II, 132. τὰ μὲν χερσόθεν, ὕδωρ δ' ἄλλα φέρβει. Nem. VIII. 51. τὰ μὲν ἀμφ' Ἀχιλεῖ, ἄλλων δὲ μόχθων ἐν ἁμέραις. — Sic non opus videtur paullo audaciore Hermanni conjectura in Notis Mss. proposita:

εἶχε δ' ἄλλα· τὰ μὲν
τῷ, τὰ δ' ἐπ' ἄλλοις ἐπενώμα —

„Sed aliter cecidit res. Haec in hunc, (Capaneum) alia in alios mala contulit Mars."

v. 142. Euripides Phoen. 757. Ἴσους ἴσοισι πολεμίοισιν ἀντιθείς. Apollodor. III. p. 154. Ἐτεοκλῆς, καταστήσας ἡγεμόνας, ἴσους ἴσοις ἔταξε.

v. 143. τέλη. Dona diis oblata significare videtur Trachin. 242. Eurip. Med. 1393. Hinc arma ab Argivis ducibus gestata, postquam ab ipsorum corporibus derepta tropaeum ornabant, sarcastice dicuntur dona Jovi Tropaeo oblata. Τέλος donum habet Aeschyl. Sept. c. Theb. 266. Euripides apud Athen. p. 40. D. μικρὰ θύοντες τέλη. Musgr. Eustath. p. 686, 19. Σοφοκλῆς δὲ καὶ τὰς στρατιωτικὰς πανπευχίας ἐν Ἀντιγόνῃ πάγχαλκα τέλη λέγει, διὰ τὸ τελειοτέρους ἴσως ποιεῖν τοὺς ἔχοντας αὐτήν. εἰ μή τι ἄρα καὶ ἐκεῖ οὕτως ἐκάλεσε τὰ ὁπλιτικὰ τάγματα. Posterior interpretatio vera. Hermann. in Notis Mss. Et confirmatur simili loco Aeschyli Pers. 295. sq. ὃς τ' ἐπὶ σκηπτουχίᾳ ταχθεὶς ἀνανδρον τάξιν ἠρήμου θανών.

v. 145. καθ' αὑτοῖν. Id est, ut a Scholiasta recte expositum, κατ' ἀλλήλων. Non itaque solus Menander

ἑαυ-

ἑαυτοὺς pro ἀλλήλους adhibuit, et praedem criminanti Eustathio Sophoclem dare potest. Sic enim ille in V. Odysseae p. 1547. ὅτι οὐ ταυτὸν ΑΛΛΗΛΟΙΣ εἰπεῖν καὶ ΕΑΥΤΟΙΣ. τὸ μὲν γὰρ ἑαυτούς, ὥς φασιν οἱ παλαιοί, ἐπὶ τῶν καθ' αὐτὰ λεγομένων τέθειται· οἷον, Αἴας καὶ Μενοικεύς, φασίν, ὁ Κρέοντος ἑαυτοὺς ἀνεῖλον. ἤγουν ἑκάτερος ἑαυτόν. τὸ δὲ ἀλλήλους ἐπί τινων συμπεπλεγμένων κεῖται. οἷον, οἱ τοῦ Οἰδίποδος παῖδες ἀλλήλους ἀπέκτειναν, ἤτοι ἕτερος τὸν ἕτερον. Μένανδρος οὖν, φασίν, ἁμαρτάνει λέγων, Οὐκ ἠρκέσαμεν ἑαυτοῖς. ἐχρῆν γὰρ ἀλλήλοις εἰπεῖν. [Ex ed. rec.] Brunck.

v. 147. κοινοῦ. Malim κοινόν, communem vel aequalem partem. Reliqui sc. Argivorum duces plenam atque indivisam adversariis concesserant victoriam: soli Eteocles et Polynices sociata morte interibant. Κοινὰ pro ἴσα habet Noster Trachin. 964. Electr. 1141. Musgr.

v. 151. τῶν νῦν non videtur ad πολέμων pertinere; nam et languidum foret nec dicitur ἐκθέσθαι λησμοσύνην, sed θέσθαι. Quare jungenda censeo verba sic, ἐκ πολέμων, post bellum, θέσθε λησμοσύναν τῶν νῦν, obliviscamini praesentia, i. e. funera fratrum.

v. 154. ἐλελίχθων, terrae agitator vel concussor. Defendi potest ex Eurip. Bacch. 585. et 623. Hic tamen non magnam emphasin habet; nec, si sic accipias, facile est reliqua expedire. Mihi, ut et veteri Grammatico apud Scholiasten, ὁ Θήβας Βακχεῖος valet Bacchus Thebis oriundus, sive ὁ Θηβαγενὴς Διόνυσος. Eurip. Cyclop. 660. τὸν Αἴτνας μηλονόμον. Phoeniss. 1197. Μαινάλου κόρη. Pro ἐλελίχθων autem legerim non ἐλελίζων, quod habet Aldina, sed ἐλελιχθεὶς clamoribus et vociferatione invocatus. Constructio et interpretatio est: ὁ Θήβας Διόνυσος Bacchus Thebarum indigena ἄρχοι ἐλελιχθεὶς auspicium det invocatus, i. e. ab eo initium fiat. Musgr. Ἐλελίχθων cum genitivo Θήβας tam est exquisitum,

situm, ut nesciam, an praeferri mereatur, praesertim quum sic Romana scholia habeant. Hermann. in Notis Mss. Brunckius hanc lectionem a Triclinio non male defensam esse dicit. ἄρχοι, choream incipiat, unde ἔξαρχος dicitur Eurip. Bacch. 141. Spanhem. ad Callim. H. in Del. v. 17. „notum est, inquit, cum ἄρχειν, ἄρχεσθαι, tum composita ἐξάρχειν, κατάρχεσθαι, de iis dici, qui in veterum sacris et choreis primi canendo aut saltando etiam reliquis auspicium faciebant." De voce κατάρχεσθαι et κατάρχειν eodem sensu tametsi rarius occurrente vid. Valcken. ad Phoen. p. 216. Schneiderus in lex. Gr. s. v. ἰλελίζω jungi vult ἰηλίζων ἄρχοι, laetum clamorem incipiat.

v. 156. Brunckii, qui τῆσδε Κρέων ὁ Μενοικέως νεοχμὸς edidit, haec nota est: „τῆσδε. Haec vox ab omnibus libris abest: addit eam Heathius; et sic quidem integris pedibus versus procedit, sed invenustis. In Μενοικέως fit synizesis, at non in νεοχμός, quae vox anapaestus est: media corripitur ante tenuem et liquidam. Philoct. 751.

τί δ' ἐστὶν οὕτω νεοχμὸν ἐξαίφνης ὅτου.

Eurip. Bacchis 212.

κλύω δὲ νεοχμὰ τήνδ' ἀνὰ πτόλιν κακά.

Idem Troasin 233.

κῆρυξ νεοχμῶν μύθων ταμίας.

Equidem mallem totum hunc versum abesse, et legi:

ἀλλ' ὅδε γὰρ δὴ βασιλεὺς νεοχμὰς
νεαραῖσι θεῶν ἐπὶ συντυχίαις
χωρεῖ —"

τῆσδε vel τῇδε Κρέων ὁ Μ. v. legendum putabat Musgr. versu non invenusto tantum, ut Brunckius ait, sed prorsus illegitimo. Caesuram enim Tragici, ut primus observavit Seidlerus meus, in systematicis anapaestis non violant, nisi sic, ut vocabulum, in quo cae-

caesura esse debebat, ultimam syllabam eamque brevem in proximum pedem transmittat. Porro adjectivum νεοχμὸς, si simpliciter et absque ulla relatione positum est, a substantivo suo nimium distat; sin autem cum iis, quae statim sequuntur, arctius cohaerere putetur, eo nomine displicebit, quod, ubi duae notiones se invicem excipiunt, quarum altera alteri respondet, ejusdem familiae vocabulo uti consueverunt Tragici. Audacior visa est altera Brunckii ratio, cui haud dubie praestat, quod Seidlerus reponendum suspicabatur:

ἀλλ' ὅδε γὰρ δὴ βασιλεὺς χώρας
παῖς ὁ Μενοικέως
νεοχμοῖσι θεῶν ἐπὶ συντυχίαις —

Κρέων enim vix retineri poterat ob synizesin, quam hoc nomen, cum in thesi est anapaestici versus, jure suo deprecatur. Mea ipsius correctio non leve praesidium habet a Scholiastae Romani interpretatione, qui cum his verbis utatur: νεωστὶ καταστραθεὶς εἰς τὴν ἀρχὴν καὶ τυραννίδα, participium et adverbium invenisse videri potest. Nec displicere sibi eam rationem ait Hermannus in Notis Mss. ubi tamen sic pergit: „Sed quum hic locus in iis sit, in quibus ultra probabilitatem progredi non liceat, vide an tua me conjectura ad suspicionem etiam probabiliorem adduxerit. Rationes meae sunt hae. Etsi Κρέων facile ex κρείων pro κραίνων scripto oriri potuit, simplicius tamen et ideo fortasse verius putabimus nomen regis ab interpretibus adjectum fuisse. Deinde scholiastae νεωστὶ καινὸς βασιλεὺς suspicari jubet, cum et adverbium et adjectivum in codice suo habuisse. Atqui adverbio nullus locus est, nisi cum participio. Hinc colligas ita scripsisse poetam,

ἀλλ' ὅδε γὰρ δὴ κραίνων χώρας,
παῖς ὁ Μενοικέως, νεοχμὸς νεοχμοῖς

In

In qua emendatione hoc percommodum accidit, quod non opus eſt ordinem verborum mutare. Caeterum compara Aeſch. Prom. 963. νέον νέοι κρατεῖτε."

v. 158. ἐρίσσων. Confer Aj. 251. Aeſchyl. Supp. 550. οἴστρῳ ἐρεσσομένα. Musgr.

v. 159. 160. Reſpexit ad haec Euſtathius p. 172, 10. 732, 53.

v. 163. πολλῷ σάλῳ. Plutarchus in Fabio de Africano loquens Sophocleam hanc metaphoram adhibuit: τὴν ἡγεμονίαν ὡς ἀληθῶς πολλῷ σάλῳ σεισθεῖσαν ὤρθωσε πάλιν. [Ex ed. rec.] Brunck.

v. 168. Non video, cur Eteocles et Polynices haud potuerint παῖδες appellari et Laii, qui avus, et Oedipi, qui pater erat.

v. 178. γὰρ h. l. non cauſſam reddit, ſed explicationem ejus, quod praeceſſerat, continet, ut Oed. T. 711. Vid. Matthiae Miſc. philol. Vol. II. P. 1. p. 14. ſqq.

v. 182. Wakef. in Silva Crit. P. V. p. 20. ſine ulla neceſſitate corrigit μεῖζον.

v. 183. οὐδαμοῦ λέγω. Supplendum εἶναι: in nullo honoris loco eſſe dico, οὐδαμοῦ εἶναι λέγω. Musgr.

v. 190. τοὺς φίλους ποιούμεθα. Facilius intelligerem, detracto articulo, φίλους ποιούμεθα. Quamquam neque illud commodam hic ſententiam efficeret, quae hujusmodi debet eſſe: Patria eſt, cui ſalutem omnes debemus, et quamdiu illa ſalva vivimus (ταύτης ἔπι πλέοντες ὀρθῆς) facile amicos comparamus, vel facile amicorum numerum redintegramus. Poſtremum Graece non male ſignificaverit τοὺς φίλους πληρούμεθα. Non diſſimili notione τὰς ναῦς ἐπληροῦτο dixit Xenophon Hellen. lib. VI.

Pro

Pro ὀρθῆς, teste Stephano, legitur et ὀρθᾶς. Sed alterum tuetur Cicero bene hic ab editore Oxoniensi excitatus: Una navis est jam bonorum omnium: quam quidem nos damus operam ut rectam teneamus. Ad Famil. XII. epist. 25. Plato p. 896. B. πάντα ἡμῖν κατ' ὀρθὸν πλεῖ. Libanius vol. II. p. 165. ὀρθῆς μενούσης τῆς πόλεως. Musgr. τοὺς φίλους ποιούμεθα significat: comparamus nobis eos amicos, quos nobis comparamus. Eadem ratione dicitur τοὺς θεοὺς ἡγεῖσθαι, credere deos esse, quos esse credi soleat. Vid. Hermann. ad Eurip. Hecubam p. 145. sq.

v. 196. ἐφαγνίσαι. Ita in calce ed. Turnebianae, meritoque probat Heathius: ἁγνίζειν utique Graecis valet non lustrare tantum vel expiare. verum et sacrificare, diis offerre. Vid. Eurip. Alcest. 76. Iph. Taur. 711. ubi ἁγνίσει et ἁγνισθεὶς in ἁγίσει et ἁγισθεὶς mutari non finit metrum. Adde πέλανον ἐπὶ πυρὶ καθαγνίσας Ion. 720. ἥγνισαν ἔντομα μήλων Apollon. Rhod. II. 928. ubi non pariter a metro firmatur Mss. scriptura. Similem notionem habet verbum ἐφαγιστεύω, cujus participium ἐφαγιστεύσας cum copula καὶ in unam vocem coalescit infra v. 253. (247.) ἀφανίσαι frustra tuetur Toupius ad Suidam in voce, reponens τὰ πάντα γ' ἀφανίσαι. Cantero placebat ἀφαγνίσαι, Musgr.

v. 197. δέχεται κάτω. Credebantur libamina sub terram et ad mortuorum usque sedem penetrare. Hinc Chorus apud Aeschylum Pers. 626.

Σύ τε πέμπε χοὰς θαλάμους ὑπὸ γῆς.

Philostratus vit. Apollon. VI. cap. II. θεοὶ γὰρ χθόνιοι βόθρους ἀσπάζονται καὶ τὰ κοῖλα τῇ γῇ δρώμενα. Conf. Porphyrium citatum M. Delrio ad Senecae Oedip. 556. Musgr.

v. 199. τοὺς ἐγγενεῖς. Noster Electr. 430. (421.) Πρὸς νυν θεῶν σε λίσσομαι τῶν ἐγγενῶν, ubi al a huc pertinentia. Aeschylus θεοὺς τοὺς ἐγγενεῖς, Sept. c. Theb. 588. Musgr.

v. 201. πρῆσαι κατάκρας. Malim πέρσαι κατάκρας. Subfrigidum mihi saltem videtur πρῆσαι πυρί. Musgr. Mihi non item.

v. 202. κοινοῦ, fraterni vel cognati. Vid. ad v. 1. Musgr.

v. 203. ἐκκεκηρύχθαι. Si de futuro edicto loqueretur, obvia emendatio esset ἐκκεκηρύχθω, promulgatum esto. Verum id jam antea promulgatum erat: vide v. 198. (192.) adeoque malim ἐκκεκήρυκται. Musgr. Brunckius vertit: hunc interdictum esse AIO, ut λέγω vel simile quid supplevisse videatur. Sed absolutam ejusmodi verbi ellipsin nulla niti auctoritate affirmanti credo Wyttenbachio in animadvv. in Iuliani or. I. p. 51 — 53.

v. 206. αἰκιστόν τ' ἰδεῖν. Sic optime in E αἰκιστὸς verbale ejusdem formae qua ἱστός. Aldus edidit αἰκισθέντ'. Melior est membran. scriptura αἰκισθέν τ' — Sane copulam flagitat structurae ratio: et αἰκισθὲν ad δέμας relatum Grammaticae regulis consistit. Nam ordo sic instituendus: ἐᾶν δ' ἄθαπτον, καὶ ἰδεῖν δέμας ἐδεστὸν καὶ αἰκισθὲν πρὸς οἰωνῶν καὶ πρὸς κυνῶν. Brunck. Mihi cum Hermanno in Notis Mss. αἰκιστὸν multo deterius visum est quam αἰκισθέντ'. Verto autem locum sic: et corpore alitibus canibusque ad devorandum projecto turpatum. Ad αἰκισθέντ' subaudiendum ex antecedentibus ἐᾶν: etenim αἰκισθέντ' ἰδεῖν dictum est ut ἡδὺ λαβεῖν et alia similia. Αἰκισθέν τ' conjecerat Reiskius.

v. 211. σοὶ ταῦτ' ἀρέσκει. Sic scribendum esse vidit eruditus Britannus apud Heathium. Perperam vulgo ταῦτ', quorum confusionem jam observavimus ad Oed.

Oed. T. 284. Tantilla scripturae menda doctis viris fraudi fuit, Toupio ad Suidam I. p. 60. et Koenio ad auctorem de Dialectis p. 27. qui σε in hoc versu legendum putarunt. σοὶ non ad ἀρέσκει, sed ad τὰ αὐτὰ refertur, subaudio alio pronomine με. Constructio est, ἀρέσκει με τὰ αὐτά σοι. Haud melior est alius Britanni conjectura legentis μὲ ταῦτ' ἀρέσκει — Vera est, opinor, Marklandi observatio, με initio senarii tragici nusquam reperiri. Brunck. Scriptura σοὶ ταῦτ' ἀρέσκει nihil, si quid video, proficimus: aliena enim a Chori mente videtur ejusmodi assensus declaratio. Alia res foret, si post Κρέον plenius interpungi liceret, quo facto Chorus in universum, eadem sibi quae regi placere, obsequenter significaret. Accedit quod omnino anceps est de loco deplorato judicium. Tutius itaque putavi vulgatam tenere, quam si quis eo quoque nomine improbaret, quod ἀρέσκει dativum sibi junctum habet, egregie falleretur. Fortasse hoc dicere voluit Chorus: quae tibi placent, ea quominus efficiantur, nihil est quod impediat. Iam quod ad sequentem versum attinet, eum qui antecedenti sic annectunt, ut εἰς vel ἐπὶ supplendum esse statuant, talem ellipsin nullo exemplo neque confirmarunt neque confirmare potuerunt. Hinc in Scaligeri et Reiskii sententiam concessi unum versum desiderari existimantium, cujus hanc ferme sententiam fuisse conjicio:

μὴ ξυνθανόντας ἀξίωμ' ἔχειν ἴσον.

Hermannus in Notis Mss. „Fortasse," inquit, „nam in hoc loco omnia incerta sunt, non opus est de lacuna cogitare, si ita scripserit poeta:

σοὶ ταῦτ' ἀρέσκει, παῖ Μενοικέως, Κρέον,
τὸν τῇδε δύσνουν, ἀμφί τ' εὐμενῆ πόλει.

Chorus certe in hac fabula valde sectatur Creontis partes. Ἀμφὶ cum accusativo legitur supra v. 168.

apud

apud Aeſchylum Suppl. 261. et Euripidem Hecub, 706."

v. 213. νόμῳ χρῆσθαι παντί, quavis lege uti, i. e. quamvis legem ferre. Musgr. In vulgata ſcriptura πῶν τ' quid ſibi velit particula τε, nemo exputaverit. Repoſui τοῦτ', quae vox interdum abundat, ut infra v. 698. Oedip. Col. 504. et τόδε ejusdem fabulae v. 640.

v. 217. ἀλλὰ refertur ad ſuppreſſam ſententiae partem, quam ſupplet gloſſa: οὐ λέγω ὑμᾶς φυλάσσειν, ἀλλὰ — Nimirum ſenes, minus percepta Creontis mente, onus cuſtodiendi cadaveris, quod ſibi imponi rebantur, deprecati fuerant. Brunck.

v. 218. Codd. et Aldus hunc verſum ſic exhibent: τί δῆτ' ἂν ἄλλῳ τοῦτ' ἐπεντέλλοις ἔτι; falſa et inepta ſententia. ἄλλο hic olim lectum fuiſſe evincit obſervatio in veteri cod. ſcripta: οἱ μεγαλογράφοντες τὸ ἄλλο, id eſt, qui pro ἄλλο ſcribunt ἄλλῳ, μεγάλως ἀγνοοῦντες λιγεῖν παρ' ἄλλων ἀκούουσιν. unde ſponte ſua naſcitur ſequentis vocis τοῦτ' emendatio. Legendum ἄλλο τοῦδ', quod vidit etiam novus editor Pentalogiae, aliud praeter hoc. Eſt enim haec ſententia: quandoquidem nobis non mandas cadaver cuſtodire ne ſepeliatur, quid eſt quod praeter hoc nos facere jubeas? Brunck. ἄλλῳ. Emendandum forte ἄλλο, ut et interpretum aliqui legiſſe videntur. Musgr. Temere Brunckius τοῦτ' in τοῦδ' mutavit. Senſus vulgatae hic eſt: quid hoc aliud eſt quod nobis mandas? Vide ſupra v. 7.

v. 231. ἥνυτον, adveni, viam confeci. Vid. ad Oed. Col. 1632. (1562.) Musgr. Praetuli cum Hermanno in Notis Mss. ταχύς. Βραδὺς enim explicatio eſſe videtur verborum σχολῇ ταχύς, quamquam non pugnaverim, ne quis ἐκ παραλλήλου poſitas eſſe has voces exiſtimet.

v. 232. ὁδὸς βραχεῖα γίνεται μακρὰ hinc laudat Plutarch. de recta rat. audiendi p. 181. ed. Oxon.

v. 234. Vulgata ferri nequit, in qua σοὶ non modo male in initio positum est, sed etiam nexum orationis turbat. Hermannus in Notis Mss. legi vult τῷ, quare, coll. Aeschyl. Prom. 237. Ego transpositis tantum vocibus dedi καί σοι. καὶ interdum significat et quamquam, ut εἰ simpliciter quanquam, v. c. Aeschyli Choeph. 295. καὶ μὴ 'πεποίθη, τοὔργον ἔστ' ἐργαστέον.

v. 236. τὸ μὴ παθεῖν. Vid. ad Electr. 1036. (1026.) Musgr.

v. 238. Parmeno servus apud Terentium in Eunucho V. 5.

> Here, primum te arbitrari id quod res est velim:
> quicquid hujus factum 'st, culpa non factum 'st mea.

Pari modo Sostrata marito suo ait in Heautontim. IV. I.

> Primum hoc te oro, ne quid credas me advorsum edicium tuum
> facere esse ausam. Brunck.

v. 241. Nihil mutandum. στοχάζει ad ea refertur, quae custos v. 240. dixerat, hoc sensu; belle, i. e. commodum tuum probe respiciens, conjicis s. judicas te non dignum esse, qui in malum quodpiam incidas.

v. 242. Apud Terentium Syrus servus, audita praemunitione Sostratae, eamdem conjecturam facit:

> Nescio quid peccati portat haec purgatio.
> Brunck.

v. 246. Διψίαν κόνιν e Sophocle memorat Eustathius p. 666, 57. quod et ad hunc v. et ad v. 429. pertinet.

v. 247.

v. 247. παλύνας, ſpargens. Vide Heſychium in voce, et Gregorium de Dialectis p. 262. Musgr.

v. 249. γενῇδος. Heſychius: γενῇδα, ἀξίνην, πέλεκυν. quae interpretatio non optime huic loco convenit, ut potius ligonem intelligi putem, diverſum quidem a δικέλλῃ, ut ſunt ubique duo ligonum genera, unum, quod ſupra caput elevatur, aliud, quod pedis ope deorſum in terram deprimitur. Musgr.

v. 251. χέρσος. Non ſatis diſtinguitur a γῇ, vereorque ne ſcribendum ſit χειρὸς ἄῤῥωξ, non manuum ope fractum. Musgr. Pleonasmus eſt minime ſollicitandus. Vid. Porſon. ad Eurip. Phoen. 22.

v. 256. λεπτὴ — κόνις. Commode citat editor Oxonienſis Aeliani Var. Hiſt. V. 14. cui adde Horatium lib. I. od. 28. Musgr.

v. 258. Iacobſ. in Spec. Emendd. p. 32. malit ἕλκοντος ἢ σπάσαντος, haec verba ſic a veteribus jungi monens, ut a Platone de Republ. VIII. p. 539. χαίροντες ὥςπερ σκυλάκια τῷ ἕλκειν καὶ σπαράττειν τοὺς πλησίον αἰεί. Ἕλκειν autem ſolenne de canibus verbum eſſe ex Homer. Il. X. 335. et Eurip. Herc. F. 567. docet. Ipſe tamen vulgatam defendi poſſe fatetur.

v. 260. φύλαξ ἐλέγχων φύλακα, pro φύλακος ἐλέγχοντος. Nominativus abſolutus per ablativum abſolutum latine reddendus. Hujus ſchematis exempla protuli ad Aeſchyli Perſas 120. quibus adde Eurip. Iphig. T. 701. Ione 945. Hippol. 23. Utrumque caſum eleganter in eadem phraſi jungit Lyſias p. 812. ed. Reiskii: ὥςτε οὐκ ἔτι ὧν οὗτοι κλέπτουσιν ὀργίζεσθε, ἀλλ' ὧν αὐτοὶ λαμβάνετε, χάριν ἴστε, ὥςπερ ὑμεῖς τὰ τούτων μισθοφοροῦντες, ἀλλ' οὐ τούτων τὰ ὑμέτερα κλεπτόντων. Brunck.

v. 263. τὸ μὴ εἰδέναι. Devarius de particula Μή: „Si verbum negativae vel prohibitivae facultatis praeceſſerit infinitum, tunc μή, indefinito appoſitum, ex

 περι-

περιουσίας apponitur; ut ἠρνήσαντο μὴ λαβεῖν. Sic ἀπαγορεύω μὴ ποιεῖν ἐκκλησίαν etc." p. 143. Confer infra v. 541. (533.) Musgr. Porſon. ad Eurip. Med. p. 362. ed. Lipſ. hunc verſum ſic citat: κοὐδεὶς ἐναργής, ἀλλ' ἔφυγε τὸ μὴ εἰδέναι. At enim nullus hic locus eſt aoriſto, ſed imperfectum requiritur.

v. 264. Neſcio an antiquius aliud exſtet ſuperſtitionis illius teſtimonium, qua diu captae fuerunt ſeptentrionalium omnium populorum mentes. Nihil in hiſtoria notius, quam purgationes, quibus, adhibito ſacramento, rei objecta crimina amoliebantur, et innocentiam ſuam comprobabant. Earum diverſa erant genera, quae omnia com, uni nomine indigetabantur, Iudicium Dei. Sollemnis fuit purgatio per ferrum candens: alia per medium ignem inceſſus, qualis fuit Hirporum θαυμαστὴ ἱεροποιία, cujus meminit Virgilius Aen. XI. 787.

et medium freti pietate per ignem
cultores multa premimus veſtigia pruna.

Brunck.

ἕτοιμοι, i. e. πρόθυμοι, non inviti, ſi quis exigeret. — μύδρους αἴρειν. Confer Plutarchum in Ariſtide, p. 234. Horat. epod. 16. Cyrill. in Iulian. p. 359. Archaeolog. Gr. lib. II. cap. 6. Musgr.

v. 271. καλῶς πράξαιμεν, i. e. εὐτυχήσαιμεν, proſpera vel laeta ſorte uteremur. Musgr.

v. 272. ἀνοιστέον. Sic Eurip. Phoen. 1722. Σφιγγὸς ἀναφέρεις ὄνειδος.

v. 275. καθαιρεῖ, damnat. Vocem forenſem eſſe oſtendit Pollux lib. VIII. 15. Lyſias adv. Agoratum: τὴν μὲν καθαιροῦσαν [ψῆφον] ἐπὶ τὴν ὑστέραν, τὴν δὲ σώζουσαν, ἐπὶ τὴν προτέραν, p. 467. Eurip. Oreſt. 862. καθεῖλον ἡμᾶς. Musgr.

v. 277. Aeſchyl. Perſ. 251. ὤ μοι, κακὸν μὲν πρῶτον ἀγγέλλειν κακά.

v. 280. Ordo eſt, παῦσαι λέγων, πρὶν — Brunck. Non admitti poſſe Brunckianam interpunctionem everſa numerorum concinnitas arguit. Falluntur etiam editor Oxonienſis et Musgr. λέγων pro λέγοντα poſitum eſſe putantes. λέγων pertinet ad μεστῶσαι. Graeci enim, ubi Participium vel Adjectivum Infinitivo jungunt, caſum, qui praeceſſerat, ad quemque illud refertur, ſervare ſolent. Hîc itaque Sophocles nominativum adhibuit, quia Imperativo παῦσαι Nominativus σὺ continetur. Vid. Matthiae Miſcell. Philol. Vol. II. P. I. p. 5.

v. 285. ſeq. ſpectavit Euſtathius p. 706, 22.

v. 287. γῆν ἐκείνων. Digna notari locutio, utpote quae oſtendit deos cujuslibet gentis tanquam mancipes ejus habitos eſſe. Musgr.

v. 289. πόλεως ἄνδρες. Vide notata ad Aj. 424. Musgr.

v. 290. ἐῤῥόθουν — ἐμοί. Hoc qui Creonti coram dicebant, mirum ſi clanculum capita moverent, tanquam puſillanimi repente facti. Legendum, ni fallor, ἐῤῥοθοῦντ' dicebantur. Heſychius: ῥαθεῖν, — λέγειν. Musgr. Conjectura plane ἀπροςδιόνυσος.

v. 293. τούτους, hos excubitores. Musgr.

v. 296. Νόμισμα quo ſenſu hic accipiendum ſit, Euripidei Oedip. fr. V. docet:

οὔτοι νόμισμα λευκὸς ἄργυρος μόνον
καὶ χρυσός ἐστιν· κτλ.

v. 299. ἵστασθαι. Herodot. VIII. 60. οὐκ ἐθέλει οὐδὲ ὁ θεὸς προσχωρέειν πρὸς τὰς ἀνθρωπηΐας γνώμας. Thucyd. IV. 56. πρὸς τὴν ἐκείνων γνώμην ἀεὶ ἔστασαν. Idem VI. 34. τῶν δὲ ἀνθρώπων πρὸς τὰ λεγόμενα αἱ γνῶμαι ἵστανται. Philippus rex apud Demoſthenem p. 283. κατὰ τὸ συμφέρον ἱσταμένων. Plutarchus vol. II. p. 74, A. πρὸς ὁρμήν τινα βίαιον ἱσταμένους. Musgr.

v. 301. δυςσέβειαν εἰδέναι. Affatim illuſtravimus ad Eurip. Helen. 932. Musgr.

v. 307. δηλώσηθ'. An legendum διαλύσηθ' exſolvatis? Pollux VIII. 147. εἰςενεγκεῖν ζημίαν, ἀποδοῦναι, διαλῦσαι, ἀποτίσαι. Musgr. Vulgatae ſenſus eſt. antequam ... indicaveritis, quae ratio fuerit hujus injuriae.

v. 313. H. Stephanus de Dial. Attic. p. 177. ubi de articuli pleonasmo loquitur, „ſequente particula ἢ, inquit, nequaquam articulo uteris. dices enim πλείονα χρόνον καθεύδει ἢ ἐγρηγορεῖ, non τὸν πλείονα. At Sophocles tamen auſus eſt τοὺς πλείονας dicere ſequente hac particula ἢ, in Antigone, Ἐκ τῶν γὰρ αἰσχρῶν λημμάτων τοὺς πλείονας Ἀτωμένους ἴδοις ἂν ἢ σεσωσμένους." Adde Oed. Col. 795. ἐν δὲ τῷ λέγειν Κάκ' ἂν λάβοις τὰ πλείον' ἢ σωτήρια. — Hermannus in Notis Mss. haec monuit: Stephani adnotatio explicatione indiget. Non enim ubique ὁ πλείων ante ἢ dici poteſt, ſed tum demum, quum aliud quid additur, quo comparativus re vera ſpectat. In locis Sophocleis haec ſubeſt ſententia: τοὺς πολλοὺς vel πλείστους ἴδοις ἂν μᾶλλον ἀτωμένους ἢ σεσωσμένους; τὰ πολλὰ vel πλεῖστα λάβοις ἂν κακὰ μᾶλλον ἢ σωτήρια. Ubi hujusmodi explicatio locum non habet, ibi abeſſe debet articulus.

v. 318. Hunc verſum Grotius neſcio unde, ſed mire depravatum, inter Sophoclis incerta fragmenta retulit:

τί δαί, ῥιπίζεις τὴν ἐμὴν λύπην ὅπι.

eumque ſic vertit:

Tua verba vero ſuſcitant luctus meos.

Brunck.

ὅπου. Confer citata ad Aj. 33. Musgr.

v. 320. λάλημα. Id eſt λαλητής. Res pro perſona. Sic in Aj. 381. 389. Ulyſſes ἄλημα appellatur. Brunck. λάλημα δῆλον. Legendum, ni fallor, λάλημα,

λημα δειλόν, miser garritor. Λάλημα pro λάλος, ut Euripid. Androm. 939. Vide citata ad Aj. 381. Musgr. δειλὸν etiam Reiskii est conjectura. Beckius in diatribe critica de Rheso (editionis tragoediarum Eurip. Vol. III. p. 461.) restituendum suspicabatur δοῦλον ex Eurip. Iphig. Aul. 313. μακροὺς δέ, δοῦλος ὤν, λέγεις λόγους. In eandem opinionem ego quoque incideram, offensus voc. δῆλον inutilitate. Nunc autem cum Hermanno servandam puto vulgatam, cujus explicatio est δῆλος in cod. Augustano. Haec lectio quamquam ipsa probari non potest, quia deberet etiam ἐκπεφυκὼς scribi, quod metro adversatur, habet tamen hanc virtutem, quod monet, ne corrigamus. Ceterum Schneiderus in Lexico Graeco (s. v. ἄλημα) Scholiastam h. l. ἄλημα legisse putat, quoniam in expositione sua verbis περίτριμμα τῆς ἀγορᾶς οἷον πανοῦργος utatur, Ajacis autem v. 381. κακοπινέστατον ἄλημα στρατοῦ per κακοηθέστατον κολάκευμα, τρῖμμα, et v. 389. αἱμυλώτατος, ἐχθρὸν ἄλημα per πλάνη, παραλογιστικὸν πανούργημα ἢ περίτριμμα παρὰ τὸ λῆκειν interpretetur.

v. 321. Brunckianam lectionem non esse Sophocleam, quovis pignore contenderim. Primum enim εἰμὶ in cod. August. supra ποιήσας scriptum est tamquam interpretatio. Deinde cur ποτέ? cur, quod majus est, omissum pronomen ἐγώ, sine quo nullus cum praecedentibus nexus inveniri potest. Id quidem praebet Brunckii cod. T. Scribe:

οὔκουν τό γ' ἔργον τοῦθ' ὁ ποιήσας ἐγώ.

Nec tamen repugnem, si cui magis placeat,

οὔκουν ποτ' ἔργον τοῦθ' ὁ ποιήσας ἐγώ.

Sed ποτὲ sic etiam ab librariis fortasse additum v. 390. (388.) Hermann. in Notis Mss. τό γ' ἔργον conjecerat etiam Reiskius. Valcken. ad Phoen. v. 209. legi jubebat τοῦτο ποιήσας ἔχω.

v. 338.

v. 323. Distinguendum:

Ἦ δεινόν, ἣν δοκῇ γε καὶ ψευδῆ, δοκεῖν.

Dirum vel magnum est (i. e. magnam vim habet) opinari, etiam cum quis falso opinetur. Musgr. Reiskio placebat: ἦ δεινὸν ἡ δόκη γε, καὶ ψευδῆ δοκεῖ. res gravis est opinio, etiamsi falsa opinetur.

v. 332. τὰ δεινά, astuta, solertia. Musgr.

v. 334. τοῦτο. id est κατὰ τοῦτο. Brunck. τοῦτο, i. e. κατὰ τοῦτο, itaque. Frequentat hanc ellipsin Herodotus. Musgr. Wakefield. ad Lucret. III. 493. male construit πολίου ὕδτῳ, πέραν πόντου. Χειμερίῳ ὕδτῳ dictum, ut nimboso vento Ovid. ex Ponto II, 3, 27.

v. 337. ὑπ' οἴδμασι. Hoc, licet non usquequaque verum, dixisse videtur Poeta ad augendum rei terrorem; aliis fortasse magis placeat ἐπ' οἴδμασι. Musgr.

v. 338. θεῶν τὰν ὑπερτάταν. Sic Terram vocat propter vetustatem, quum Deorum pariter atque hominum mater esse perhibeatur.

v. 341. ἔτος ἐξ ἔτους, annum ex anno, Optimam hanc lectionem Scholiastae debemus. Notandum ἔτος hic accusativum esse, nam H. Stephanus pro nominativo habuisse videtur: alioqui nulla ratio erat, cur πολεῦον in proximo versu legeret. Apoll. Rhod. IV. 1774. Εἰς ἔτος ἐξ ἔτεος γλυκερώτεραι. Nonnus lib. III, 270. Εἰς ἔτος ἐξ ἔτεος πεφορημένος. Musgr.

v. 343. Κουφονέων. Vox mihi ignota, ut quae maxime. Lubens adeo suffecerim κουφοδεῶν timidorum. Musgr. Κουφονέων retinet Wakef. ad Lucret. VI, 743. vertens celeriter navigantium.

v. 345. Aldinam lectionem praetuli, quia θὴρ magis poeticum est vocabulum quam θηρίον.

v. 346.

v. 346. φύσιν, sobolem, gentem. Sic Lucretius lib. I. 16. natura animantum. Idem I. 57. Omnis divûm natura. Musgr.

v. 348. Eustathii locum in varr. lectt. excitatum attulit etiam Brunckius in Lexico Sophocleo p. 710. verum non indicato loco, quo περιφραδὴς ἀνὴρ pertineat.

v. 351. ἄγετ' ἀμφίλοφον. Malim: ἄγετ' ἀμφὶ λόφον. Musgr. Hermannus in Notis Mss. reponendum putabat, λασιαύχενά θ' ἵππιον ἄξεται ἀμφίλοφον ζυγόν, justo audaciore, ut videtur, metaphora. Quid, si reponatur: λασιαύχενά θ' ἵππιον ἄξεται ἀμφὶ λόφον ζυγόν.

v. 354. ἠνεμόεν. Hesychius: ἠνεμόεν, ὑψηλόν, μετέωρον. Ἠνεμόεντα λαγωὸν pernicem leporem habet Nicander Theriac. 453. καυλοὺς ἠνεμόεντας Ibid. 616. Musgr. ἀνεμόεν φρόνημα non cum Brunckio de sublimium rerum scientia, sed de celeritate consilii intelligendum juxta Hermanni sententiam in libro de metris p. 438. propositam, ubi Ovidianum ventosi equi (Fastor. IV. 392.) comparat. In Notis Mss. ἠνεμόεις de pedibus equorum inveniri monet apud Oppianum Cyneg. I. 284. de tigribus ibidem v. 431. et III. 98. de sagittis apud Nonnum Dionys. XXIX. 52. p. 742, 29. et XXXIII. 314. p. 838, 7. Pro φρόνημα Valcken. ad Ammon. p. 70. φώνημα reponi jubet auctore Scaligero in notis Mss. quod ego, quid sibi velit praecedente φθέγμα, non intelligere me fateor. Receptam scripturam Stephano deberi suspicatur, nam in veteri Sophoclis editione legi φόνημα. Mox pro ὀργὰς Scholiastam legisse conjicit ἀρχάς: verum et hic praeferenda vulgata, licet eam utroque in loco alteri posthabeat Corayus in Prodromo Bibliothecae Graecae, pag. λγ. ubi simul ἐδιδάξατο per αὐτὸς ἑαυτὸν ἐδίδαξε interpretatur. Multo minus etiam probari potest Musgravianum ὀρχμάς, i. e. secundum Hesychii expositionem,

φρα-

φραγμούς. ἀστύνομοι ὀργαὶ civiles mores et omnino civilia instituta denotant. Adfini significatu vocem ὀργαὶ adhibuit Sophocles Ajac. 640. οὐκ ἔτι συντρόφοις ὀργαῖς ἔμπεδος. Voc. ἀστύνομος extat Pind. Nem. IX. 74.

v. 357. αἴθρια. Metrum postulare videtur αἴθρεια. Sic Homerus εὐβόεια pro εὐβοεία Iliad. λ'. 678. Odyss. ξ'. 101. Euripides ποταμεῖα pro ποταμία Troad. 1074. Alii πολεμήϊα et κεραμήϊα pro πολέμια et κεράμια. Homerus. Nicander. Idem κνάθεια Theriac. 591. δενδρείου 832. καυλεῖον 882. σπερμεῖα 599. 894. 900. Solon tamen αἰθρίην αὖθις ἔδωκεν ἰδεῖν v. 22. Aristoph. Nub. 370. καίτοι 'χρῆν γ' αἰθρίας οὔσης. Musgr. Defectum duabus syllabis versum restituit Hermanni sagacitas addita voce ἄθρις, quam verisimillimum est a Sophoclis manu profectam esse. Non solum enim simile quid Scholiastam legisse colligere licet ex illius interpretatione: ΕΥ'ΑΙ'ΣΘΗΤΟ'Σ ἐστι καὶ οἰκοδομημάτων, sed ipsam vocem ἄθρις ab eo expositam esse probabile facit Scholion ad Ajac. 910. ubi vocc. κωφὸς et ἄιδρις declarantur per ἀναίσθητος. Utramque enim vocem respici docet Suidas, qui scholion hoc s. v. ἄιδρις exscripsit. Mox et metro et poëticae orationis ingenio gratificans αἰθρίων pro αἴθρια καὶ reposui cum eodem Hermanno. Is enim tum in diss. de differ. poëseos et prosae orat. P. I. p. 31. tum nuper ad Orph. Lith. 81. intelligenter monuit antiquos poëtas sedulo cavisse, ne duo epitheta ornantia per copulam conjungerent, languidum id esse ratos. Iam quidem ut nihil non tersum est et elegans in hoc loco, ita inprimis exquisita verbi substantivi post copulam omissio, cui praesidium afferam ex Odyss. λ. 834.

οἴκου ἔτι ζώει, καὶ ὁρᾷ φάος ἠελίοιο,
ἢ ἤδη τέθνηκε, καὶ εἰν Ἀΐδαο δόμοισιν.

et

et Sophocl. Oed. R. 1112. ἔν τε γὰρ μακρῷ γήρᾳ ξυνᾴδει, τῷδε τ᾽ ἀνδρὶ σύμμετρος, ubi tamen fcribendum videri poſſit τῷδέ τἀνδρὶ σύμμετρος. Ipſe nuper in aliam incidi ſuſpicionem, fortaſſe non improbabilem. Quid, ſi legatur:

πάγων ἀλεξαίθριος
δύςομβρα φεύγειν βέλη.

Subſtantivum ἀλεξαίθριον e Sophocle laudatur ab Heſychio. Adjectivum quidem non memini me legere, ſed ſatis defenditur analogia vocis ἀλεξάνεμος et ſi quae ſunt ejus generis aliae. In Brunckiana editione prorſus ἄμετρος eſt locus inde a v. 356 — 359. Diſtinguitur enim ſic:

ὀργὰς ἐδιδάξατο, καὶ
δυςαύλων πάγων αἴθρια
καὶ δύςομβρα φεύγειν βέλη.

Quibus haec, ſi Diis placet, reſpondent in antiſtropha:

ποτὲ μὲν κακὸν, ἄλλοτ᾽ ἐπ᾽ ἐσθ-
λὸν ἕρπει· νόμους παρείρων
χθονὸς, θεῶν τ᾽ ἔνορκον δίκαν.

Ceterum verba δυςαύλων πάγων ſignificant gravium cubantibus pruinarum. Vide Gataker. ad Antonin. p. 232. a. B.

v. 358. Δύςομβρα βέλη, nihil amplius, ex hoc loco commemorat Euſtathius p. 692, 55.

v. 364. Hermannus in libro de metris p. 439. e Triclinii ſcholio reponendum putat μηχανόεν, quo admiſſo τέχνας accuſativus pluralis eſt. In Notis Mss. autem non audet vulgatam lectionem mutare.

v. 364, 5. Horum verſuum non ſatis expedita eſt ſententia. Mihi poſt τέχνας diſtinguendum videtur, et pro ὑπὲρ ἐλπίδ᾽ legendum ὑπέρελπι δ᾽.

Σοφόν τι τὸ μηχανόεν
τέχνας· ὑπέρελπι δ᾽ ἔχων

Ποτὲ

Ποτὲ μὲν κακὸν, ἄλλοτ' ἐπ' ἐσθ-
λὸν ἕρπει, νόμους — Musgr.

v. 366, 7. in Aldina, ut hic dedi, exhibentur. Nec aliter invenit Triclinius, fed cum metrum non fatis congruere videretur, ita interpolare fuftinuit, perfrictae frontis homuncio:

Καὶ γὰρ ποτὲ μὲν κακὸν, ἄλ-
λοτ' αὖθις δ' ἐπ' ἐσθλὸν ἕρπει
Νόμους —

Neque hoc tantum, fed poft χθονὸς integrum fatisque elegantem verfum refecuit θεῶν τ' ἔνορκον δίκαν. Quorum facinoforum cum ipfe ultro index teftisque fit, qualis videri debet H. Stephani negligentia atque focordia, qui rejecta MStorum fcriptura, adulterina haec pro Sophocleis venditavit? Musgr.

v. 367. παρείρων. gl. ὁ φυλάττων τοὺς ἐν γῇ ὄντας νόμους. Verum non video, qui fignificationem hanc verbum παρείρειν induere poffit. Alias fignificat inferere. Locus vitii fufpectus effe poffit, tametfi in codd. fcripturae nulla obfervatur varietas. Legendum forte νέμων εὐωρῶν. Brunck. νόμους παρείρων. Sententiae non convenire παρείρων recte judicat Heathius. Emendaverim, fi per metrum liceret, γεραίρων. Verum cum nullum hic locum habeat Bacchius, legendum fortaffe φρουρῶν cuftodiens. Etiam γεραίρων ftare poteft, fi in ftropha legeris διαίθερα. Musgr. γεραίρων tentavit etiam Reiske. Brunckii εὐωρῶν fenfum plane contrarium ejus, qui requiritur, dare vidit Goës in comment. in Aefchyli Agam. p. 46. cujus conjectura ὠρεύων id cum Brunckiana commune habet, quod metro adverfatur. Quod olim Hermannus conjecerat, ῥύων, dudum ab ipfo metri cauffa improbatum amplectitur Aftius. Vulgata lectio pifce fanior eft. Verbum παρείρειν, quod praeter hunc locum occurrit in fragm. Aefchyli apud Longin. de fublim. III, 1.

1. in Xenoph. Sympos. VI, 2. et Polybii Hist. XVII 1 1; 13: verti debet conferere, connectere, a quo significatu parum differt is, qui in Aeschyleo fragmento locum habet. „Qui leges patriae et sacratam Deorum justitiam connectit," i. e. qui leges patriae tales esse vult, quae sanctae Deorum justitiae conveniant. Sermo est de principe.

v. 374. ἐς δαιμόνιον. Hunc et sequentem versum nondum expedire potui. An legendum?

Εἰ δαιμόνιον τέρας ἀμφινοῶ
Τόδε πως, οὐδ' ὡς ἀντιλογήσω
Τήνδ' οὐκ εἶναι —

Dubius quodammodo sum, utrum hoc ostentum divinum sit; verum neque sic inficias eo, hac non esse (i. e. hoc non patrasse) puellam Antigonen. Hoc autem dicere videtur nondum in scenam prodeunte Antigona. Vel,

Εἰς δαιμόνιον τέρας ἀμφινοῶν
Τόδ' ἐπᾶσ' [i. e. ἐπῄεισα] εἴ πως. Musgr.

Offendere Musgravium potuisse tanto magis demiror, quanto difficilius est sensum vulgatae lectionis praetervidere. Vertas: de incredibili hocce prodigio ambigo. εἰ conjecerat etiam Reiskius; et mox πῶς δ'.

v. 378. Distinguo:

τί ποτ'; οὐ δή που.

Exclamat Chorus τί ποτ'; quid autem? visa derepente Antigona; quam idem, qui Creonti nuncius fuerat, excubitor captivae ritu adducit. Musgr.

v. 385. ποία. Legendum forte,

— ποινὰ ξύμμετρος προὔβη δίκης;

An poena justitiae aequalis et accommoda processit? Musgr.

v. 387.

v. 387. ψεύδει. Legendum putem ψέγει, culpat, reprehendit. Quomodo enim secunda cogitatio priorem decipiat, non intelligo. Musgr. Nihil muto, sed ψεύδειν insolentius adhibitum arbitror pro falsum esse aliquid ostendere. Pari significatu ψευδοποιεῖν a Polybio usurpatur. De sententia conferri potest Eurip. Hippol. 436. et Cress. fragm. IX.

αἱ δεύτεραί πως φροντίδες σοφώτεραι.

v. 388. Exquisitam codicis Dresd. scripturam merito suo recepi. Suidas, σχολῇ γ' ἄν, ἀντὶ τοῦ, οὐδ' ὅλως, βραδέως, οὐδαμῶς. Σοφοκλῆς (Oed. T. 433.) ἐπεὶ σχολῇ γ' ἄν οἴκους τοὺς ἐμοὺς ἐστειλάμην. Vid. Perizon. ad Aelian. V. H. IX, 24.

v. 389. ταῖς σαῖς ἀπειλαῖς, propter minas tuas. Vide ad Oed. Col. 1345. (1280.) Musgr.

v. 391. μῆκος. Valet μέγεθος, ut in μήκεος ὄλβου apud Plutarch. vol. II. p. 607, E. Subaudiendum autem κατά. — οὐδέν. Sic si scribas, valet οὐδαμῶς. Cum nota elisionis οὐδέν', erit per enallagen generum pro οὐδεμιᾷ, de qua vide ad Trachin. 794. Musgr.

v. 392. Optime sic distinguit Zach. Mudgius:

Ἥκω, δι' ὅρκων καίπερ ὢν ἀπώμοτος.

Constructio est: ἥκω, καίπερ δι' ὅρκων ἀπώμοτος ὤν. Plato: ὢν οὐδὲν ἀπώμοτον p. 896, D. Musgr.

v. 400. ἐπίσταμαι reponendum putat etiam Hermannus in Notis Mss. Frequenter nuncii in peroranda narratione hac formula utuntur: πάντ' ἔχεις λόγον, πάντ' ἀκήκοας λόγον.

v. 402. ἴδον. Rarissime Attici augmentum abjiciunt, lubensque ego assentior Dawesio Miscell. Crit. p. 267. emendanti ἰδεῖν, quod et multo elegantius est vulgata. Musgr.

v. 403. Verba ὃν σὺ τὸν νεκρὸν ἀπεῖπας affert Eustathius p. 148, 33. H. Stephan. de dial. Att. p. 178. aut redundare putat articulum praepositivum, aut, si

arti-

articulorum ordo mutetur in eum, quem ſimplex et vulgo recepta orationis ſtructura poſtulat, utrique locum eſſe.

v. 407. In verbis ἣ κατεῖχε τὸν νέκυν, articulus verſum finiens meis certe auribus moleſtus eſt. Neque usquam alibi Sophocles eum ſic collocat. Saepius quidem apud Sophoclem articulus in praecedente verſu, nomen in ſequente eſt, ſed ſemper interjecta aliqua particula, vel adjectivo: Oed. T. 553. τὸ δὲ Πάθημ'. 995. τό τε Πατρῷον αἷμα. 1056. τὰ δὲ Ῥηθέντα. Oed. C. τό γε Σῶμ'. 290. τὰ δὲ Μεταξὺ τούτου. 577. τὰ δὲ Κέρδη. Trach. 383. τὰ δὲ Λαθραῖ'. Phil. 423. τά γε Κείνων κάκ'. Aj. 1015. τὰ σὰ Κράτη. El. 619. τὰ σὰ Ἔργ'. Antig. 953. τὰ σὰ Κηρύγματ'. Oed. C. 351. τὰ τῆς Οἴκοι διαίτης. Phil. 263. ὧν οἱ Δισσοὶ στρατηγοί. Quare neſcio an ſcribendum ſit, ᾗ κατείχετο νέκυς. Hermann. in Notis Mss. Nihil huc pertinet ejusdem fabulae v. 1266. ubi perperam Brunckius edidit: ἐπεὶ δέ γ' ὁ Τλήμων ἔκειτο, δεινὰ τἀνθένδ' ἦν ὁρᾶν. Scribendum: ἐπεὶ δὲ γῇ Ἔκειτο τλήμων, δεινά γ' ἦν τἀνθένδ' ὁρᾷν. — δεινά γ' habent duo codd., T. et Barocc. 1.

v. 409. ἄκρων ἐκ πάγων. Sic Τρῳάδος ἀπὸ πέτρας σταθεὶς Eurip. Troad. 527. ubi alia elegantis hujus formulae exempla attulimus. — ὑπήνεμοι. Malim, ἐπήνεμοι, vento propiores. Id enim maxime curae erat, ne ventus odorem ad eos deferret. Ἐπήνεμος extat Xenoph. Oeconom. p. 503. Musgr. De praepoſitione ἐκ poſita κατὰ τὸ σημαινόμενον, quando in verbo adjecto, praeter propriam, alia etiam notio ineſt, quae τὸ ἐκ proprie adſciſcat, vid. docta Matthiae nota in Miſc. philol. Vol. II. P. II. p. 87. ὑπήνεμοι quare a Musgravio in ſuſpicionem vocatum ſit, neſcire me fateor. Eo ipſo enim, quod ὑπήνεμοι, i. e. vento non expoſiti, confidebant cuſtodes, id quod volebant conſequerentur neceſſe erat. Quod reponi vult vir doctus,

doctus, ἐπήνεμοι, quantum ego ſcio, nusquam occurrit; longe alio autem ſenſu ἐπηνέμιος, de quo vide, ſi placet, Suidam.

v. 410. Conſtructio eſt: πεφευγότες ὀσμὴν ἀπ' αὐτοῦ, μὴ βάλοι, fugientes odorem ejus, ne nos feriret. Male ergo, meo quidem judicio, Dorvillius reponebat ἀφ' [illegible]οῦ in Chariton. p. 528. Musgr. Musgravii ſententiam probat etiam Hermannus in Notis Mss. — Nec βάλῃ ſollicitari debebat; quandoquidem καθήμεθα eodem jure pro praeſente, quam pro imperfecto haberi poteſt.

v. 411. Schneiderus in Lexico Gr. ſ. v. ἐγερτὶ neſcio qua neceſſitate ſcribendum judicat ἐγερσικυδᾶν. Eum ſi hoc fortaſſe movit, quod in Rheſo alius eſt poteſtatis voc. ἐγερτί, at major Sophoclis eſſe debet auctoritas quam ejus qui illam fabulam ſcripſit. Neque aliud mihi notum eſt verbum, quod ab ἐγερτὶ incipiat.

v. 413. ἐν αἰθέρι μέσῳ κατέστη. Adumbratum hoc ex Homerico verſu Ιλ. Θ.

ἦμος δ' ἠέλιος μέσον οὐρανὸν ἀμφιβεβήκει.

obſervante Euſtathio p. 698. Brunck.

v. 416. Hermannus in praef. ad Hecub. p. XXXVIII. legi jubet ἄγος, quo vocabulo proprie ſignificari putat, quod quis ſtupet et a quo prae metu refugit. Vid. Obſſ. crit. in locos quosdam Aeſchyli et Eurip. p. 101. Sed ea ſignificatio vereor ne nulla poſſit auctoritate confirmari. Οὐράνιον ἄχος eſſe videtur ingens malum. Sic οὐράνια ἄχη Aeſchyl. Perſ. 571. ἄταν οὐρανίαν Soph. Aj. 196. Ἄχος autem cum proprie dolorem denotet, nihilo audacius de ipſo malo adhibetur, quam αἷμα de enſe Soph. Electr. 1394. aut τροφὴ de arcu alimenta parante Philoctet. 1126. et γῆς τινάκτειρα νόσος Aeſchyl. Prom. 932. de tridente. Hinc Aeſchyleum quoque locum Choeph.

584.

584. mutari nolim, in quo Hermannus δεινὰ δειμάτων ἄγη reponit.

Non accidit, quod maxime optaveram, ut Hermannus in ſententiam meam perduceretur. In Notis enim Mss. haec monuit: Οὐράνιον ἄχος ex h. l. commemorant Euſtathius, p. 151, 18. 345, 41. (quem locum in lexicon ſuum Favorinus tranſtulit in v. τυφωία) 1196, 50. Heſychius, Photius in lex. Ms. Non tamen, ſi centeni auctores iſtam ſcripturam tueantur, adduci poſſem, ut veram eſſe putem. Grammatici quum pulverem ſignificari tradunt, quid aliud quam explicare ſe locum non poſſe fatentur? Solus Euſtathius, ſed ridicule, de ſole per pulverem quaſi contriſtato cogitavit. Nec tibi aſſentior, ἄχος de malo intelligenti, quae ſignificatio aliquot certe et tutioribus locis firmari debebit, quam is eſt, quem ex Aeſchyli Choephoris protuliſti. Et quod addis, nihilo audacius ἄχος de malo ipſo dici, quam in Electra αἷμα de enſe, et in Philocteta τροφὴ de arcu alimenta parante, non magis me aſſentientem habes. Nam in Philocteta v. 1126. quum τροφὰν de arcu dicit, ſatis uſitata translatione, cujus exemplum eſt etiam v. 953. id nominat, cui parando maxime inſerviat arcus. In Electra autem v. 1394. ſi concedatur, quod et veteres et recentiores interpretes contendunt, αἷμα enſem ſignificare, tum equidem credam etiam ξίφος de ſanguine dici poſſe. Dicitur ibi Oreſtes ad matrem occidendam intro abiiſſe

νεακόνητον αἷμα χειροῖν ἔχων.

Quae verba, ſi ſana eſt lectio, cur non malimus de caede, quam de enſe intelligere? Caedes certe facilius dici poteſt νεακόνητος, id eſt, ſi ſenſum ſpectes, parata, quam enſis αἷμα. Sed, niſi me omnia fallunt, in illo loco idem, quod in Antigona, accidit, ut vetus error deciperet interpretes. Verſus enim, qui dochmi-

dochmiacus eſt, (nam in ſtropha μετάρσιοι ſecundam brevem habet) male legi docet νεακόνητον. Vide ne vera ſit lectio, quam non intellectam ſervavit Scholiaſtes Romanus, νεοκόνητον,· recens necantem. Videtur hoc vocabulum ejusdem eſſe originis, ut κατακονὰ Euripidis in Hippol. 821. in quo haerent grammatici. Utrumque puto a κάω, unde καίνω eſt, et fortaſſe aliquando κένω fuit, derivatum eſſe. Hinc Sophocles κέκονα dicit, teſte Etym. M. p. 500, 55. Et Heſychius: κέκονεν, πεφόνευκεν. Idem κόνει, φόνοι. Sic a φάω φένω et φόνος eſt. Ex iſto κένω factum κτείνω. Ita cum integritate metri ſenſus erit optimus, ſublata inſulſa metaphora. Hoc dicit poeta: adeſt ab inferis mortuorum adjutor, novam caedem manibus gerens. Eodem modo paullo ante dixerat, τὸ δυςέριστον αἷμα φυσῶν Ἄρης.

v. 420. τοῦδ' ἀπαλλαγέντες. gl. τοῦ σκηπτοῦ πεπαυμένου. Nullam cauſſam video, cur a librorum omnium lectione discedatur. Brunck.

v. 421. πικρᾶς ὄρνιθος, moeſtae volucris. Qui ſic praeter Sophoclem locutus ſit, neminem novi. Musgr.

v. 422. Notandus, ſed neutiquam ſollicitandus eſt pleonasmus plane ſingularis, κενῆς εὐνῆς ὀρφανὸν λέχος. Similia quodammodo ſunt Euripidea, θρήνων ὀδυρμοὶ Troad. 609. κοίτας λέκτρον Med. 436. λέκτρων κοίτας Alc. 946. quae loca Porſonus, nec Sophoclei immemor, congeſſit ad Hecub. 302.

„Pleonasmi iſtius exempla apud Aeſchylum non pauca ſunt, veluti Prometh. 812. νᾶμα Πλούτωνος πόρου, vel, quae magis quadrant, ibidem δεσμῶν πέδαι v. 6. et δυσμενῶν φθινασμάτων Perſ. 230.“ Hermann. in Notis Mss.

v. 428. εὐκροτήτου, malleo bene indurati. Vere ſic explicat Dorvillius ad Chariton. p. 86. conferens Eurip. Electr. 819. Musgr.

v. 429.

v. 429. χοαῖσι τρισπόνδοισι. Ea quaenam fuerint docebit Euripides Iphig. Taur. 163. et seq. Musgr.

v. 439. εἰ δή. Subauditur καλῶ, ἀνακρίνω, vel simile verbum. Vide Musgravium ad Eurip. Helenam 555. Brunck.

v. 441. τὸ μή. Vide notata ad v. 269. (263.) Musgr. ναί, φημὶ δρᾶσαι Reiskius.

v. 449. Hunc et sequentem versum Wakef. in Silv. Crit. P. III. p. 12. ita corrigit:

οὐδ' ἦν ξύνοικος τῶν κάτω θεῶν Δίκη,
ἢ τούσδ' ἐν ἀνθρώποισιν ὥρισαν νόμους.

Nihil mutandum censet Hermannus in Notis Mss. „Sanissima, inquit, vulgata, si repures indignationem Antigonae. Hoc dicit: „violavi leges tuas: quidni enim? nam nec Iuppiter, nec sacratum inferorum deorum fas has scripsit mortalibus leges, ut fratrem furor ne sepeliret." Ita esse facile apparet e praegressis Ζεύς κηρύξας τάδε. Ex ἦν repete in versu seq. ἦσαν." Mihi vulgata lectio et olim displicuit, et, fateor, etiamnum displicet. Nam cum verba τούσδε νόμους non intelligi possint nisi de iis legibus, quarum paullo ante vv. 444. 446. 447. mentio facta erat, nominatim de edicto, quo Polynicem sepeliri vetuerat Creon, haud equidem video, qua ratione hic versus cum antecedentibus conciliari possit. Quippe dicitur in eo lex illa Deorum auctoritate niti, a quibus constitutam esse poëta modo negaverat. Deinde quae Thebanis data fuerat, quo jure ἐν ἀνθρώποισι condita vocatur? Fortasse pro τούσδ' scribendum τούς, quo admisso οἱ ἐν ἀνθρώποισι νόμοι, ut cum Xenophonte Memor. IV, 4, 19. loquar, erunt οἱ ἐν πάσῃ χώρᾳ κατὰ ταὐτὰ νομιζόμενοι. Sic πᾶν τὸ ἐν ἀνθρώποις χρυσίον, in toto orbe terrarum, Xenoph. Ages. 8, 6. τῶν et τῶνδε permutantur supra v. 193.

v. 452. ἄγραπτα. Vide de his disputantem Xenophontem in Memor. l. l. τὸν τῆς φύσεως νόμον et τὸν τοῦ Διὸς θεσμὸν obſervante Burtono vocat Dio Chryſoſtomus Orat. LXXX. p. 667. B. C. ed. Morel.

v. 453. A ſenſu hujus loci Brunckius in verſione aberravit, verba θνητὸν ὄνθ' ὑπερδραμεῖν, quae manifeſto de ſe dicit Antigona, referens ad Creontem. Maſculinum ſingularis numeri adhibetur, ubi de choro feminarum ſermo eſt, vel ubi, ut noſtro in loco, univerſe aliquis intelligitur, ſeu vir, ſeu femina ſit, licet femina nunc innuatur. Vid. Hermann. ad Viger. p. 713. δύνασθαι autem non raro idem eſſe quod θέλειν, vix eſt, cur moneam.

v. 454. „Repugnat ſenſui νῦν γε. Scribe νῦν τε κἀχθές, ut νῦν τε καὶ πρώην in Ariſtoph. Ran. 726. ed. Brunck." Hermann. in Notis Mss. Burtonus conferri jubet Catull. in Epithal. Iul. et Manl. v. 137. Erasmi Adagia chil. 2. cent. 5. in Heri et nudius tertius. Gatakerum ad Antonin. l. 10. §. 7. et Caſaub. ad Strab. l. 1. p. 7. ed. Amſtel. — Senſu non abſimilis noſtro locus eſt Oedip. R. 865. ſqq.

v. 456. Vertit Brunckius: has quod violaſſem, cujusvis hominis faſtu perterrita, ſane non debui Diis poenas luere. Haec, ne quid gravius dicam, difficilius intelligas quam Graeca, quorum hic ſenſus eſt: harum ego, nullius hominis decreta metuens, nolebam diis judicibus poenas dare, i. e. nullius hominis metu adduci poteram, ut his legibus violandis divinam mihi poenam contraherem.

v. 461. Ὅστις γὰρ ἐν πολλοῖσιν. Eandem rem expreſſit Noſter apud Stobaeum Serm. 120.

Θανεῖν ἄριστόν ἐστιν, ἢ ζῆν ἀθλίως.

Et apud Aeſchylum Io in Prometh. v. 749.

— κρεῖσ-

— κρεῖσσον γὰρ εἰςάπαξ θανεῖν,
Ἢ τὰς ἁπάσας ἡμέρας πάσχειν κακῶς.

Quibus affinia loquitur Andromache in Eurip. Troad. v. 632.

Τοῦ ζῆν δὲ λυπρῶς κρεῖσσόν ἐστι κατθανεῖν.

Burton. Sententia ubivis obvia, ut vel hanc ob caussam repudiari debeat Mureti opinio in Var. Lect. XIX, 22. e loco nostro haustum existimantis, quod ait C. Caesar apud Sallustium in Catil. 51, 20. in luctu atque miseriis mortem aerumnarum requiem, non cruciatum esse.

v. 467. δρῶσα. Vulgo δρᾶσα, quod a διδράσκω esset, non a δράω facio. Musgr.

v. 469. δηλοῖ, id est δηλοῦται. Activum pro passivo: ut Aj. 878. ἁνὴρ οὐδαμοῦ δηλοῖ φανείς. Brunck.

v. 473. περισκελῆ. Vide ad Aj. 658. (651.) Musgr.

v. 476. καταρτυθέντας. Verbum hac in re signatum. Themistoclis dictum a Plutarcho refertur: τοὺς τραχυτάτους πώλους, ἀρίστους ἵππους γίγνεσθαι, ὅταν ἧς προςήκει τύχωσι παιδείας καὶ καταρτύσεως. [Ex ed. rec.] Brunck. καταρτυθέντας. Plutarch. vol. I. p. 31, D. ἵππους — προκαταρτύοντες ἐπὶ τοὺς ἀγῶνας ἄγουσιν. Ibid. 38, D. καταρτύῃ τὴν φύσιν. — ἐκπέλει. Hesychius, hunc ipsum forte locum respiciens: ἐκπέλει, ἔξεστιν. Malim nihilominus: οὐ γὰρ εὖ πέλει, non enim expedit. Musgr. Vulgatam tuetur Eustathius p. 55, 27. citans: οὐ κἀκπέλει φρονεῖν μέγα, ὅς δοῦλός ἐστι τῶν πέλας.

v. 477. ὅστις δοῦλός ἐστι τῶν πέλας. Insubide vertit Iohnsonus, qui servus est proximi. οἱ πέλας sunt quivis alii: ὁ πέλας, alius quivis. Vide Gatakerum Opp. T. I. p. 526. Brunck.

v. 478. ὑβρίζειν — ἐξηπίστατο. Vide supra ad v. 307. (301.) Musgr.

 v. 484.

v. 484. ὁμαιμονεστέρας. Margo Turnebianae ὁμαιμονέστερα, quod vulgata non deterius. Musgr.

v. 485. τοῦ παντὸς Ζηνὸς Ἑρκίου. Id est, cognatis omnibus, qui mecum in iisdem aedibus conversantur, et eumdem Iovem Penetralem colunt. Vide auctores laudatos ad Hesychii glossam Ἑρκείου Διός. Ceterum ordo est: ἀλλ' εἴτε κυρεῖ ἀδελφῆς, εἴτε ὁμαιμονεστέρας ἡμῖν τοῦ παντὸς Ζηνὸς Ἑρκίου. Meras nugas agit novus editor Pentalogiae in longa ad hunc locum nota, quam bene saltem conclusit merita derisione Gallici interpretis [Dupuis]. ὁμαιμονεστέρας in codd. meis omnibus reperi. Si qui sunt alii, in quibus ὁμαιμονεστέρα scriptum sit, librarii errori varietas imputanda est. Tragici verba non aliter interpretamur ac Eustathius p. 1930. χρῆσις δὲ Ἑρκείου Διὸς καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ, ἔνθα Ἑρκεῖον Δία ἐκεῖνος τοὺς ἐν οἴκῳ πάντας δηλοῖ. Brunck.

v. 486. ἀλύξετον. gl. ἐκφεύξετον. Quo significare voluit grammaticus, patrios casus μόρου κακίστου pendere a suppressa praepositione ἐξ. Elliptin non adgnoscit Eustathius p. 710. ὅτι δὲ τὸ ἀλύξαι οὐ μόνον κοινότερον αἰτιατικῇ συντάσσεται, ἀλλὰ καὶ γενικῇ, δηλοῖ Σοφοκλῆς ἐν τῷ, Οὐκ ἀλύξετον μόρου κακίστου. Brunck.

v. 487. μόρου κακίστου. Vide ad Electr. 628. (619.) Musgr.

v. 490. ἐπήβολον φρενῶν. Porphyrius Quaestion. Homer. I. τό, ἐπήβολος σημαίνει τὸν ἐπιτυχῆ καὶ ἐγκρατῆ. Citat deinde ἐπήβολον φρενῶν ex Nostri Alcmaeone. Maximus Tyrius dissert. XXIV. 3. ἀρετῆς ἐπήβολον. Musgr. Verba ἐπήβολον φρενῶν spectavit Eustathius p. 625, 37.

v. 491. κλοπεύς. Conjungo cum πρόσθεν ηὑρῆσθαι, ut constructio sit: ὁ δὲ θυμὸς τῶν ἐν σκότῳ μηδὲν ὀρθῶς τεχνωμένων, φιλεῖ πρόσθεν κλοπεὺς ηὑρῆσθαι. Mens autem eorum, qui in tenebris pravi aliquid moliuntur, solet prius malefica convinci, i. e.

male.

maleficii convinci. Margo Turnebianae κλοπαῖς, quod bene repudiat H. Stephanus. Musgr. Paullo aliter vertit H. Stephanus: „Mens eorum, qui aliquid sceleris clam moliuntur, quum alioqui sit illius occultatrix, solet tamen prius deprehendi, i. e. solet vultus eorum, qui scelus moliuntur, certis quibusdam indiciis detegere mentem et trepidam conscientiam eorum, qui etc. Huc pertinere videntur hi senarii Menandrei: Ὁ συνιστορῶν αὐτῷ τι, κἂν ᾖ θρασύτατος, Ἡ σύνεσις αὐτὸν δειλότατον εἶναι ποιεῖ. Cicero de Finibus I. Etsi vero impietas molita quippiam est, quamvis occulte fecerit, nunquam tamen confidet id fore semper occultum. Plerumque improborum facta primo suspicio insequitur, deinde sermo atque fama, tum accusator, tum judex. Ovid. Metam. II, 447.

Heu quam difficile est crimen non prodere vultu."

v. 507. ὑπίλλουσι. Erotianus: ὑπείλλει, ὑποστρέφει· ὡς καὶ Εὐριπίδης ἐν Οἰδίποδι φησίν, Οὐρὰν ὑπείλλει ὑπὸ λεοντόπουν βάσιν. Mihi, loco hoc perpenso, non convenire videtur ὑπίλλουσι, sed legendum ἐπίλλουσι. Confer tamen eundem Erotianum v. φωναί. Musgr. ὑπίλλουσι. Eustathius ad Odyss. σ. pag. 1834. Ἐκ τοῦ ἴλλειν γίνεται — τό, σοὶ δ' ὑπίλλουσι στόμα, ἤγουν ὑποβάλλουσι κλείοντες οἷα ὀδὰξ ἐν χείλεσι φύντες. Hemsterhusius apud Ruhnkenium ad Timaei Lex. Plat. p. 72. explicat: tibi subjiciunt, subvolvunt quasi atque adeo obnoxium habent os dicendique libertatem.

v. 510. χῶ καταντίον. Ita omnino legendum cum Aldina. Herodot. Χαλκίδος καταντίον VI. 118. Ἀβύδῳ καταντίον VII. 33. Vulgo, κατὰ χθονός. Musgr.

v. 512. Non temere rejiciendum esset τιμᾶς χάριν, si recte procederet reliquorum constructio. Vide Eurip. Orest. 829. Nunc malim:

Πῶς

Πῶς δῆτ' ἐκείνῳ δυσσεβῆ τιμᾷν χάρις;

Quomodo ipsi gratum erit impios honorare? Musgr. Vulgatam sic optime interpretatur Reiskius: quapropter illi (Polynici) honorem tribuis impium, legibus adversantem.

v. 513. ὁ κατθανὼν νέκυς ineptum est, quum de utroque fratre perinde intelligi possit. At hic significatur Eteocles, cui justa peracta fuerant, quique proinde perspicue designatur his verbis, ὁ κατὰ χθονὸς νέκυς. Brunck. Legendum: Οὔ μ' ἀρτυνεῖ [vel ἀρτύσει] σοι ταῦθ', non eadem quae tu corriget me. Hesychius: ἄρτυνος, ἄρχων. Idem in ἄρτυεν: ὁ Τιτὰν ἄρτυεν, ἀντὶ τοῦ, διέτασσεν, ἐβασίλευεν. Confer omnino v. 484. (476.) Oed. Col. 72. (71.) — ὁ κατθανὼν νέκυς. Non spernendum quod dat margo Turnebianae ὁ κατὰ χθονὸς νέκυς. Vulgatam tamen non male defendit H. Stephanus ex Homeri νεκύων κατατεθνειώτων Odyss. λ'. 37. et νεκύεσσι καταφθιμένοισιν ibid. v. 490. Musgr. Non debuit sollicitari μαρτυρήσει, quod, ut hîc, legitur in Eurip. Hippol. 977. Οὐ μαρτυρήσει μ' Ἴσθμιος Σίνις ποτὲ Κτανεῖν ἑαυτόν, ἀλλὰ κομπάζειν μάτην. — Ὁ κατθανὼν autem vera lectio est, altera versum anapaesto vitiante. Uter fratrum significetur, e nexu satis apparet. Sic supra v. 94. τῷ θανόντι de Polynice.

v. 517. τοὺς νόμους ἴσους. Ἰσοτιμία γὰρ ἐν Ἅιδου καὶ ὅμοιοι ἅπαντες. Lucian. Mort. Dial. XXV. 2. et Dial. XXIV. Chiron τὴν ἐν Ἅιδου ἰσοτιμίαν laudat ut rem plane popularem. Vid. Iacobs. Anthol. Gr. Vol. IX. p. 243.

v. 519. εὐαγῆ. gl. ἀποδεκτά, εὐσεβῆ. Brunck.

v. 521. Laudat hunc versum Plutarch. de discr. amici et adulatoris, p. 202. ed. Oxon.

v. 524. sqq. De hoc loco sic Wakef. in Silv. Crit. P. II. p. 12. „Voces τέγγουσ' εὐῶπα παρειὰν post δάκρυ' εἰβομένη statim venientes frigore lethali feriunt omnes loci venustates, atque etiam Demetrio videntur

scru-

ſcrupulum inieciſſe. Et quid ineptius fingi poteſt aut cothurno Sophocleo magis indignum, quam Scholiaſtae interpretatio? Αἱματόεν ῥέθος, τὸ ἐπὶ τῷ προσώπῳ ἐρύθημα. Ante illum ſcilicet corruptus ferebatur tragicus, nunc demum, ſi vere auguror, ſanitate priſtina redonandus:

νεφέλη δ' ὀφρύων ὕπερ, αἱματόεν
ῥέθος αἰσχύνει,
τέγγουσ' εὐῶπα παρειάν.

Sic Eurip. Troad. 280. ἕλκ' ὀνύχεσσι παρειάν. Vid. etiam Suppl. 77. Hec. 655. Il. Λ. 393. Τ. 285." — Mihi nil praeter interpunctionem mutandum videbatur, in quo conſentientem mihi eſſe Valcken. ad Eurip. Hippol. 173. non ſine voluptate mea intellexi. Tautologia, quam vituperat Wakef., minime illa inanis eſt atque iners, ſed quum puella lacrimas effundere bis dicitur, priore loco adjunctum eſt cauſſae, quare manent, indicium, poſteriore autem effectus, quem habuerint. Illa in ſororis deſiderio, hic in deformata pulchritudine verſabatur. Qua utraque re quid efficacius fingi poterat ad ſpectatorum animos leni benevolentiae et commiſerationis ſenſu permulcendos? Nec male me habet inſolentior uſus voc. αἱματόεις, novandi ſtudio, quod in Sophocle erat, defendendus. Praeterea Wakefieldianae mutationi hiatus obſtat, altero verſu in vocalem definente, altero a vocali incipiente. — Εὐῶπα παρειὰν hinc affert Euſtath. p. 768, 40.

v. 527. ῥέθος, faciem: ut Apollon. Rhod. II. 68. Musgr.

v. 529. ὑφημένη. Sic legiſſe videtur antiquus enarrator; et proba eſt haec lectio. Libri omnes noſtri praeferunt ὑφειμένη, quod non prorſus damnandum. Eurip. Herc. fur. 71.

οἵ θ' Ἡράκλειοι παῖδες, οὓς ὑπὸ πτεροῖς
σώζω νεοσσούς, ὄρνις ὡς ὑφειμένη.

He-

Hesych. ὑφειμένος, καθειμένος, ταπεινός. Brunck. ὑφειμένη unice verum putat Hermannus in Notis Mss. Musgravius vertit: furtim subrepens.

v. 535. καὶ ξυμμετίσχω καὶ φέρω τῆς αἰτίας. In φέρω praepositio σὺν e praecedente verbo repetenda ἀπὸ κοινοῦ. Est enim tamquam si dixisset καὶ ξυμμετίσχω καὶ ξυμφέρω. Brunck. Eadem constructio in Aeschyli Prom. 331.

πάντων μετασχὼν καὶ τετολμηκὼς ἐμοί.

Hermann. in Notis Mss.

v. 539. ξύμπλουν — τοῦ πάθους. Euripides Iph. Taur. 603.

Ὁ ναυστολῶν γάρ εἰμ' ἐγὼ τὰς συμφοράς,

Οὗτος δὲ συμπλεῖ τῶν ἐμῶν μόχθων χάριν. Musgr.

v. 541. Post λόγοις subaudiendum est μόνον. Thucyd. I. 89. Πάντες γὰρ αὐθημερὸν ἀξιοῦσιν οὐχ ὅπως ἴσοι, ἀλλὰ καὶ πολὺ πρῶτος αὐτὸς ἕκαστος εἶναι. Videatur de hujus voculae ellipsi H. Stephanus de Dial. Att. p. 104.

v. 543. ἁγνίσαι. Bene Scholiastes per τιμῆσαι interpretatur. Sic contrarium μιαίνειν Euripidi ἀτιμάζειν valet Suppl. 380. Heraclid. 265. Musgr.

v. 549. ἀλγοῦσα μὲν — gl. εἰ, ὥσπερ οἴει, σὺν γέλωτι ταῦτα προφέρω σοι, λυπουμένη προφέρω. Brunck. εἰ γέλωτ' ἐν σοὶ γελῶ. Probabiliter Heathius εἰ γελῶ γ' ἐν σοί, γελῶ. Nec spreverim tamen, εἰ γελῶμ' ἐν σοί, i. e. ἐγγελῶμί σοι. Musgr. Nihil mutandum. Conf. v. 652.

v. 555. μὲν τοῖς. Inverso ordine pro τοῖς μέν. Mox legendum τοῖς δ', disjunctim. Musgr.

v. 558. Τοῖς θανοῦσιν ὠφελεῖν affert Eustath. p. 725, 55.

v. 561. οὐ γάρ ποτ'. Adulatoria oratio, et tanquam veniam deprecantis. Musgr.

v. 561. 62. paucis mutatis laudat Gregorius Corinthius in libello de dialecto Ionica §. XXIX.

v. 565.

v. 565. ἀλλ' ΗΔΕ μέντοι μὴ λέγ'. Sic legendum. Materialiter, ut ajunt, positum est hic ἥδε, repetitum ex τῆσδ' in praec. versu. Optima glossa est in August. τὸ ἥδε. Id est, ἀλλὰ μέν τοι μὴ λέγε τὸ ἥδε. In membr. et T. ut apud Aldum, ἀλλ' ἥδε μέν σοι μὴ λέγ'. In E. ἀλλ' ἥδε μέν' τοι σοὶ μὴ λέγ'. Nemo non videt μέντοι unice verum esse. Saepissime σοι et τοι commutantur, unde orta obscuritas Aldinae lectionis, quae tamen longe praeferenda absurdae conjecturae nuperi Parisini editoris, qui post μέν σοι, reticentiam esse fingit et pro μὴ λέγε, μὴ ἄλεγε legit, duplici elisione, hoc sensu: sed haec quidem tibi ... desine curare. non enim jam est. Ἀποσιωπήσεως plurima exempla sunt apud hunc Tragicum. Verum quotiescumque hac figura utuntur poëtae vel oratores, quivis vel obtusior ex ante dictis, vel ex affectu loquentis personae, perspicit quidnam sit, quod supprimatur. At hic nemo, opinor, divinaverit quid additurus erat Creon post haec verba Sed haec quidem tibi ... nisi ejus sermonem emendator abrupisset. Brunck.

v. 575. μὴ τριβὰς ἔτ'. Sic libri omnes, quos corruptos esse pronuntiat Toupius ad Suidam III. 163. legendum statuens, μὴ τριβάζετ'. Mihi cum erudito viro non amplius convenit; quin sinceram esse vulgatam lectionem ajo. Supprimitur verbum nomini τριβὰς aptum, ἐμβάλλετε, ποιεῖτε, vel simile. Estque haec ellipsis elegans, in familiari sermone valde usitata. Sic Cicero libro de Finibus II. 6. Tum ille, Finem, inquit, interrogandi, si videtur. et IV. extremo: Scrupulum, inquam, abeunti: sed videbimus. Ubi verba itidem supprimuntur. Iratum autem et festinantem Creontem maxime convenit quam paucissimis mandata sua complecti. Brunck. μὴ τριβὰς ἔτ'. Mihi subaudiendum videtur ποιεῖτε vel ἄγετε.

ἄγετε. Nec ullus aptior ellipſibus locus, quam ubi feſtinantia hominis iracundi depingenda eſt. Toupio tamen placet τριβάζετ', a verbo nondum ſatis cognito τριβάζω.

Ariſtoph. Acharn. 344. μή μοι πρόφασιν. Veſp. 1174. μή μοι γε μύθους. Cic. de fin. II. 6. finem interrogandi, ſi placet. Vid. et Electr. 371. (362.) Musgr. καὶ σοί γε κἀμοί, et tibi et mihi decretum eſt, i. e. recte conjicis Antigonae ſupplicium a me conſtitui. Moram inique ferentis aſpera et acerbae cavillationis plena oratio. Nugas agit Wakef. in Silv. Crit. P. I. p. 34. reponens τί σοί γε κἀμοί; quid mihi tecum rei eſt?

v. 577. γυναῖκας εἶναι, i. e. intus in thalamis agere. Sarcaſtica phraſis, qua ſignificat eas indecore, nec pro honeſtarum mulierum more, extra aedes vagari. Vide quae Toupius notavit ad Suidam v. Ἀμπαλίναρος. — ἀνειμένας. Clytaemneſtra apud Noſtrum Electr. 518. (509.) ἀνειμένη μὲν, ὡς ἔοικας, αὖ στρέφῃ. Musgr. Sic recte interpretatur etiam Wakef. in Silv. Crit. P. I. p. 34. Male Brunckius: mulieres iſtas dehinc libere vagari nequaquam convenit. Quippe non μὴ, ſed μηδὲ in textu eſt.

v. 581. εἰσιδῇ. Sic πολλῷ σάλῳ εἰσίδαντες ſupra v. 169. (163.) Musgr.

v. 582. Wakefield. in Silv. Crit. P. II. p. 35. οὐδὲν ἐλλείπει γενεᾶν reſcribi jubet invito loquendi uſu, qui verbum ἐλλείπειν cum dativo perſonae ſtrui poſtulat.

v. 584. ὅταν ἔρεβος ἐπιδράμῃ, cum caligo invaſerit. Musgr. ὅταν ἔρεβος ὕφαλον ἐπιδράμῃ, cum tenebrae ex imo mari prodeunt, hiſcentibus ſc. undis. Ad verba δυςπνόοις Θρῄσσῃσι πνοαῖς alludit Euſtathius p. 732, 28.

v. 587. δυςήνεμον, ventorum vehementiorum comitem. Sic malim interpretari, quam ven-

ventis valde vexatum, quod de ſabulo, ſundum maris occupante, non temere affirmandum. Quanquam Epigr. Philippi Anthol. p. 41.

— ἐκ δὲ νειάτων
Μυχῶν βυθῖτις ψάμμος ἐξηρεύγετο. Musgr.

Iacobſii emendatione locus carere non poteſt, tum quod δυςάνεμον θῖνα poſt δυςπνόοις Θρήσσησι πνοαῖς egregie langueret, tum quod antiqui poëtae non ſolent epitheta ornantia per copulam conjungere. Vide notam ad v. 357.

v. 592. Defectus verſiculi variis modis ſuppleri poteſt. Olim conjeceram addendum eſſe κακῶν, quam in vocem conjuraſſe videtur librariorum ſocordia. Abeſt ea Aeſchyl. Perſ. 463. et 811. in codice Mosqu., omittitur etiam a Suida, cum v. δύςφορα Sophocleum locum Electr. 140. affert. Hermannus, ut ſyllabarum menſura quam accuratiſſime congrueret, in Notis Mss. κακὰ praeferebat. Nihil tamen facilius excidere potuit quam τινά, quod ipſum additur in Oed. T. 921, ὅπως λύσιν τιν' ἡμῖν εὐαγῆ πόρῃς. Seidlerus in Novo Mercurio Germanico, 1804. Partic. 3. p. 169. ubi perpolitam dedit hujus carminis verſionem vernaculam, nihil hîc deeſſe arbitratur, in ſtrophico verſu omittens ὁμοῖον. Utut haec ſint, repudianda fuit Brunckii lectio οὐδ' ἔχει μίαν λύσιν, cui nihil praeſidii ineſt in El. 142. ἐν οἷς ἀνάλυσίς ἐστιν οὐδεμία κακῶν. οὐδεμία ſignificat nulla, οὐδὲ μία ne una quidem.

v. 594. φάος. Heſychius: φόως, φῶς, χαρά, σωτηρία. Eurip. Bacch. 608. ὦ φάος μέγιστον ἡμῖν. Idem Iph. Taur. 856. δόμοις ἐξεθρέψω φάος. Musgr.

v. 595. κατ' praetuli, ut metro convenientius. Copula ἐμφατικῶς omiſſa.

v. 596.

v. 596. κοπίς. Vulgo κόνις ineptissime. Meritis laudibus extollit egregiam hanc emendationem Heathius, qua nihil verius. Vide Fragm. inc. LXXXIV. Brunck. ἀμᾷ. Bene Dorvillius, exscindit, perdit interpretatur ad Chariton. p. 367. — κόνις. Dorvillio significat, pulverem ob deorum manium reverentiam Polynici injectum. vss. 253. 262. et 436. (247. 256. et 428.) Speciose tamen κοπὶς reponunt alii non indocti Viri. Musgr. κοπὶς Reiskii et teste Burtono Askewii est emendatio. Ejus apud Heathium ne mentionem quidem se invenisse ait Hermannus in Notis Mss. addito hoc judicio: „Equidem etsi non pugnaverim ne legatur κοπίς, non putem tamen vulgatam, in qua admirabilis est poetici sermonis audacia, damnandam esse.“ Ceterum ne gladius Diis inferis tributus offensionem moveat, notandum Iovi μάκελλαν adsignari Aeschyl. Agam. 538. Aristoph. Av. 1240. et Marti μάστιγα Aeschyl. Agam. 654.

v. 598. τὰν σάν. Scholiastes et ed. Ald. τεάν, quod metro minus quam videri potest adversatur. Musgr.

v. 599. ὑπερβασίᾳ. Hesychius: ὑπερβασίης — ὑπερηφανίας. — κατάσχοι, superaverit. Hesychius: κατασχεῖν, κατακρατεῖν. et alibi: κατέσχες — περιεκράτησας. Musgr.

v. 601. Non congruunt metra,

οὔτ' ἀκάματοι θεῶν,
εἰδότι δ' οὐδὲν ἕρπει.

Uterque numerus hoc loco aptus. Facile forsitan in mentem veniat, antistrophicum versum mutare, οὐκ εἰδότι δ' ἕρπει. Sed quis credat, si ita scripserit Sophocles, hinc ortum esse εἰδότι δ' οὐδέν? Vide ergo ne in stropha scribendum sit:

ἀκάματοι θεῶν οὐ
μῆνες.

οὐ, praegressο οὔτε, aliquot Aeschyli exemplis confirmari poterit: sed haec praetereo, quum ipsa Antigona sic loquatur, v. 250. 258. Hermann. in Notis Mss. Amplexus essem hanc emendationem, si de sede voculae οὐ mihi constitisset.

v. 605. ἔπειτα plerumque valet postea: nonnunquam tamen posthac vel in posterum, ut ἐς τὸ ἔπειτα Thucyd. IV. 18. τά τ' εἰσέπειτα Noster Aj. 35. Dubites forte utram potestatem habeat Eurip. Alcest. 247. Legendum omnino:

Τό τ' ἔπειτ', καί τε μέλλον,
Ὡς τὸ πρίν, ἐπαρκέσει
Νόμος ὅδ', οὐδέν' ἕρπων
θνατῶν βιότῳ, πάμ-
πολυς, ἐκτὸς ἄτας.

τοῦ ἔπειτα, τοῦ μέλλοντος, et deinceps, Plato Parmenide p. 1120, A. Ὡς et καὶ in Mss. saepe confundi docet Marklandus ad Iph. Aul. 173. citans Montfauconium Palaeograph. Graec. p. 345. 346. Ἕρπων dat Scholiastes. Οὐδέν', i. e. οὐδενί. ita ed. Ald. Musgr. Verbis τὸ ἔπειτα tempus instans significatur. Mirificus est Musgr. ἔπειτ' καὶ pro ἔπειτα καὶ et mox ὡς pro καὶ rescribens, quod fecisse videtur futuro ἐπαρκέσει tres illas temporis partes, quas poeta modo memoraverat, simul designante sine caussa offensus. Οὐδέν' vero ex Ald. non adoptasset, si literam ι in dativis elidi non posse compertum habuisset. Afferamus jam, quo de hoc loco Hermannus in Notis Mss. monuit. „Facillima (inquit) lectio ad sensum esset, νόμος ὅδ', οὐδὲν ἕρπει θνατῶν βιότῳ πάμπολύ γ' ἐκτὸς ἄτας. Sed quum consensu libri habeant πάμπολις, quumque ἕρπων praebeat scholiastes, exquisitius quid latere probabile est. Ac quo-

quoniam ἕρπων, quantum equidem intelligo, ad νόμος referri nullo pacto poteſt, non video, quid reliquum ſit, quam ut interpunctio corrigatur:

ἀγήρως δὲ χρόνῳ δυνάστας
κατέχεις Ὀλύμπου
μαρμαρόεσσαν αἴγλαν,
(τό τ' ἔπειτα, καὶ τὸ μέλλον,
καὶ τὸ πρὶν ἐπαρκέσει
νόμος ὅδ') οὐδὲν ἕρπων
θνατῶν βιότῳ πάμπολυς ἐκτὸς ἄτας.

Iovi tribuuntur, quae alias ſimpliciter δαίμονι." Mihi, fateor, non ſatis placebat parentheſis: quapropter alteram correctionem praetuli. ἕρπειν conjecerat etiam Reiskius.

v. 612. πυρὶ θερμῷ. Non de nihilo eſt θερμῷ· nam ἐν πυρὶ βέβηκας, teſte Suida, ad eos dicitur, qui in magno diſcrimine verſantur, non qui jam calamitate afflicti ſunt. — προςάρῃ. Ed. Ald. προςψαύσῃ. An verum fuerit προςάψῃ? Musgr.

v. 614. πέφανται. ἀπεφάνθη, ἐγνωματεύθη. Euſtathius p. 1728. Brunck. Verba κλεινὸν ἔπος πέφανται affert Euſtathius p. 189, 25.

v. 615. Euſtathius p. 453, 26. κατὰ γὰρ τὴν τραγῳδίαν τὸ κακὸν δοκεῖ ποτ' ἐσθλὸν εἶναι τῷδε, ὅτῳ θεὸς φρένας ἄγει πρὸς ἄτην. — Verſus a Scholiaſta citati leguntur etiam apud Athenagoram in Legat. p. 106. ed. Oxon. Eandem ſententiam expreſſit Aeſchylus in fragmento, quod ſervarunt Plutarchus de audiend. poetis p. 63. ed. Oxon. et Euſeb. praep. evang. lib. 13. cap. 3.

— θεὸς μὲν αἰτίαν φύει βροτοῖς,
ὅταν κακῶσαι δῶμα παμπήδην θέλῃ.

Addi poſſunt jambi a Lycurgo c. Leocratem p. 198. R. excitati:

ὅταν γὰρ ὀργὴ δαιμόνων βλάπτῃ τινά,
τοῦτ' αὐτὸ πρῶτον ἐξαφαιρεῖται φρενῶν

τὸν

τὸν νοῦν τὸν ἐσθλόν, εἰς δὲ τὴν χείρω τρέπει
γνώμην, ἵν' εἴδῃ μηδὲν ὧν ἁμαρτάνει.

Comparavit eos Heynius ad Il. IX. 116. una cum Archilochi fragmento:

ἤμπλακον, καί πού τιν' ἄλλον ἦδ' ἄλη κιχήσατο.

Quem locum trochaicum esse et pro ἄτη scribendum ἄλη docuit me Hermannus.

v. 620. τῆς μελλογάμου τάλιδος. Aldus et veteres codices τῆς μελλογάμου νύμφης τάλιδος. Vox νύμφης interpretatio est nominis τάλιδος et ex interlineari glossa in textum irrepsit. Voces τῆς μελλογάμου Triclinius rejecit, quae etiam pro glossemate haberi possunt. At obstat Pollux, qui eas pro genuinis adgnoscit III. 45. et probabile est hoc epitheto rarius nomen poëtam ipsum interpretari voluisse. Hesych. Τάλις. ἡ μελλόγαμος παρθένος, καὶ κατωνομασμένη τινί· οἱ δέ, γυναῖκα γαμετήν· οἱ δέ, νύμφην. Vox est Aeolica: nugatur Eustathius, qui eam a verbo ταλάω deducit, p. 962. ἐκ τοῦ ταλάω γίνεται καὶ ταλασίφρων, καὶ ταλασιουργεῖν ἐπὶ γυναικῶν, τὸ ἐμμένειν ἔργοις καὶ ταλασίᾳ. ἴσως δὲ καὶ ἡ παρὰ τῷ τραγικῷ τάλις, τουτέστι μελλόγαμος παρθένος, μελλονύμφη, ὡς καὶ αὐτὴ ταλασίαν ἀσκοῦσα. Brunck. ἀχνύμενος. Post hanc vocem addit ed. Aldina τῆς μελλογάμου νύμφης. Aliter Iul. Pollux III. sect. 45. et Suidas v. τάλις, quorum hic τῆς μελλογάμου, ille μελλογάμου tantum agnoscit. Si a vulgata discedimus, legendum cum Suida,

— ἄρ' ἀχνύμενος
τῆς μελλογάμου
τάλιδος ἥκει.

Verum cum Hesychius τάλις per ἡ μελλόγαμος παρθένος interpretetur, praestat totum triada, ut Grammatici glossema, rejicere. Musgr. Eustathii loco, quem Brunckius allegavit, alius addi potest, p. 699, 26. ἴσως δὲ καὶ ἡ παρὰ τῷ Σοφοκλεῖ μελλόνυμφος τάλις· τάλαιναν γὰρ αὐτὴν ἡρμήνευσάν τινες, εἰ καὶ ἕτεροι ὄνομα ἡλικίας νέας

αὐτὰ

αὐτὸ φασιν. Quod μελλόνυμφος citat, memoriae errore factum puto.

v. 621. μόρον. Regitur ab ἀχνύμενος. Pindar. Pyth. VII. epod. 1. τόδε ἄχνυμαι. Comparari potest εὐσεβεῖς — θνήσκοντας οὐ χαίρουσι Eurip. Hippol. 1354. χαίρω δέ σ' εὐτυχοῦντα Rhes. 391. Musgr.

v. 623. Μάντεων ὑπέρτερον affert Eustath. p. 711, 16. et πατρὶ λυσσαίνων πάρει p. 792, 35.

v. 624. ἆρα μὴ κλύων. Perabsurda est quaestio: num decretum meum nondum audiens ades ob sponsam succensens? Neque hic locum habet pleonasmus negativae: non enim πλεονάζειν dixeris, quae contrariam prorsus sententiam efficit. Legendum utique:

— τελείαν ψῆφον ἆρ' ἐμὴν κλύων; Musgr.

Hermannus ad Viger. p. 789. Sophoclem scripsisse putabat ἆρά μοι κλύων — ut redundaret pronomen μοί. At recte monuit Hoogeveen. ad eundem Viger. p. 163. dativum illum semper ita παρέλκειν, ut latentem secum adferat significationem quandam, vel imperiose prolatum, aliquid vel tenerum affectum notans: quod utrumque hujus loci ratio non admittit. Quare non minus leni conjectura δὴ rescripsi. In Notis Mss. Hermannus vulgatam defendit hoc sensu: num forte iratus mihi es? Sic tamen exempla desidero, in quibus altera interrogationis pars a disjunctiva vocula ἢ incipiat.

v. 625. τῆς μελλονύμφου. Regitur a λυσσαίνων. Sic θυγατέρος θυμούμενος Eurip. Orest. 751. Musgr.

v. 626. Vocula μὲν temere offensus Purgoldus importunis locum conjecturis vexat, ἢ σοὶ 'σμέν, vel adeo ἢ σοὶ 'μέν, quod esse vult ἐμὲν pro ἐσμέν, reponens. „Μὲν si dicitur, non sequente δέ, aut intelligi potest δέ, aut omittitur illa pars orationis, in

qua

qua ſequi debebat δέ." Hermann. ad Viger. p. 800.

v. 628. ἀπορθοῖς, dirigas, oro. Optativo enim modo accipiendum, non indicativo. Musgr.

v. 629. ἀξίως ἔσται. Legendum haud dubie ἀξιώσεται. Musgr. Minime. Adverbia ſaepenumero locum adjectivorum ſuſtinent. Sic Homer. Il. Δ. 14. ὅπως ἔσται τάδε ἔργα. Eurip. Hecub. 732. εἴ τι τῶνδ' ἐστὶν καλῶς. Thucyd. II. 14. χαλεπῶς αὐτοῖς ἡ ἀνάστασις ἐγίγνετο. ibid. IV. 20. μὴ ῥᾳδίως αὐτῷ πάλιν οὔσης ἀναχωρήσεως. Lucian. I. p. 211. ὅλως πρὸς τῷ τοιούτῳ ἐστί.

v. 630. μείζων φέρεσθαι. Legendum μεῖζον φέρεσθαι. Sic πλέον ἢ 'γὼ φέρεται Oed. Tyr. 509. (501.) Musgr. Recte.

v. 631. διὰ στέρνων ἔχειν, in animo habere, ſentire, animatum eſſe. Heſychius: στέρνον· διάνοια, φρένες.

v. 632. ἑστάναι, ſtare. Non videtur huic loco convenire. Quare malim ἱστάναι, ſtatuere. Musgr. Nihil mutandum. Conf. v. 697. 8.

v. 637. φιτύει. Ita legendum eſſe bene monet Heathius, auctorem citans Scholiaſten Sophoclis ad Aj. 1313. (1296.) Vide et Trachin. 315. (312.) Musgr. Euſtathius p. 767, 30. καὶ μὴ ἀνωφέλητα, κατὰ τὸν εἰπόντα, ἐκφύωσι τέκνα.

v. 640. τὰς φρένας. Legendum τὰς φρένας γ', niſi malit aliquis τὰς φρόνεις a φρόνις. Musgr.

v. 643. τί γὰρ γένοιτ' ἄν. Locum hunc obſervante Burtono citat Clemens Alex. in Stromat. lib 6. c. 2. — ἕλκος, dolor. Heſych. ἕλκη, λῦπαι. Eodem ſignificatu occurrit in Aeſchyl. Agam. 651.

v. 645. Schützius ad Aeſchyli Choëph. 194. legendum conjicit ὡς εἰς τὰ δυσμενῆ. Fruſtra. πτύειν enim pariter atque ἀποπτύειν abominandi ſignificatione adhiberi poteſt, quod vel ex adjectivo θεόπτυστος apparet.

v. 646. συμφεύσειν. Conf. v. 827. (808.) Musgr.

v. 652. Si post ἄκοσμα interpungimus, θρέψω significabit fovebo, amplectar, pro consanguineis habebo: quod, licet infrequens, non displicet. Heathio contra commodius videtur post θρέψω distinguere:

— εἰ γὰρ δὴ τάδ' ἐγγενῆ φύσει
Ἄκοσμα θρέψω, κάρτα τούς γ' ἔξω γένους.

Si hos, qui natalibus mihi conjuncti sunt, parum morigeros habuero, reliquos, quibus nulla mecum generis necessitudo, omnino habebo. Musgr. τά γ' ἐγγενῆ. Γε nonnumquam idem fere valere, quod etiam, monet Porsonus in praef. ad secundam edit. Hecubae p. XXXVII. coll. Hecub. 606. Οὐδὲν τό γ' αἰσχρόν, et 842. φίλους τιθέντες τούς γε πολεμιωτάτους. Aristoph. Nub. 400. ἀλλὰ τὸν αὐτοῦ γε νεὼν βάλλει. Addo nostrae fab. v. 517. ὅμως ὅ γ' Αἴδης τοὺς νόμους ἴσους ποθεῖ, ubi Aldus ὅδ' Αἴδης habet. Alcmaeonis fragm. VII. ὅταν οἵ γ' ἀγαθοὶ κατανικῶνται.

v. 655. sqq. Verba, ut vulgo, collocata nullum plane sensum praebent. „Quem civitas summae rerum praefecerit, ei parere oportet — atque hunc ego virum confidam recte imperare, aliusque subjectum imperio jussa rite exsequi velle.“ Quaenam ista est sententiarum cohaerentia? quis tandem designatur verbis τοῦτον τὸν ἄνδρα? num is, quem civitas regem constituit? minime; siquidem nemo eam ipsam ob caussam, quod a civitate rex est creatus, bonus rex futurus est. Atqui non aliud assuit in iis quae proxime praecesserunt subjectum, quo voces illae referri possint: quod si quis e verbis τοῦδε χρὴ κλύειν eruendum putet, admissa Scholiastarum interpretatione, τὸν τῷ βασιλεῖ πειθόμενον, τὸν κλύοντα τοῦ ὑπὸ τῆς πόλεως σταθέντος ἄρχοντος, eum judicio suo quominus fruatur non impedio.

pedio. Transponendis verſibus ſalutem loco reſtituendam eſſe pulcre vidit Seidlerus meus.

v. 657. Hinc judice Valckenario ad Phoen. 248. expreſſum illud Platonis in Apol. Socrat. p. 28. D. οὗ ἄν τις — ταχθῇ, ἐνταῦθα δεῖ μένοντα κινδυνεύειν. „προστεταγμένον, juſſum, i. e. ubi juſſus eſt." Musgr.

v. 662. στήσειε. Herodotus: στήσωμεν ἡμέων αὐτῶν βασιλέα, I. 97. ὡς βασιλέα στήσοντες III. 84. ἐστήσαντο βασιλῆα V. 42. Vide et Oed. Tyr. 959. (940.) Musgr.

v. 663. καὶ δίκαια καὶ τἀναντία. Sic Corinthius rex Medeae ait apud Senecam:

aequum atque iniquum regis imperium feras.

τἀναντία notat καὶ μεγάλα καὶ ἄδικα. Brunck.

v. 666. δορός. Regi videtur a τροπάς. Confer Aeſchyl. Agam. 1246. Eurip. Rheſ. 116. Musgr.

v. 667. καταῤῥήγνυσι. Propria conſtructio eſt, cum ſequitur accuſativus rei quae ῥῆξιν ſuſtinuit; ut apud Plutarchum in Fabio: κατέῤῥαξεν ἐς τὸν χάρακα τοὺς πολεμίους Vol. I. p. 179. A. Herodot. IX. 69. τοὺς δὲ λοιποὺς κατήραξαν — ἐς τὸν Κιθαιρῶνα. Verum hic enallage eſt conſtructionis, de qua vide ad Oed. Col. 1532. (1462.) Electr. 122. — τῶν ὀρθουμένων, eorum qui recti ſteterunt: i. e. quibus proſpere cecidit eventus: ὀρθοῦν enim Sophocli eſt ſoſpitem, beatum reddere vel ſervare. Vid. Oed. Tyr. 39. 51. Electr. 418. (409.) hujus fab. 169. (163.) 1172. (1142.) Senſus eſt: Ii autem qui recti in acie ſteterunt ſalutem plerumque obedientiae ſuae debent. Musgr. Simili plane modo loquitur Eteocles in Aeſchyli Sept. Theb. v. 226. Πειθαρχία γάρ ἐστι τῆς εὐπραξίας Μήτηρ, γυνὴ σωτῆρος.

v. 668. Non parum languere mihi videtur σώματα. Multo aptius eſſet δώματα, quod egregie opponeretur ἀναστάτοις οἴκοις. Hermann. in Notis Mss.

 Mihi

Mihi quidem secus videtur. Vereor enim, ne obedientiae laus non unius, sed reliquorum etiam licentiae incommodorum commemorationi opposita esse debeat. τὰ πολλὰ σώματα nihil aliud est quam τοὺς πολλούς. Sic in Eurip. Hecub. 305. τὸ μὲν σὸν σῶμ', ὑφ' οὗπερ εὐτύχουν, nihil aliud est quam σέ, ὑφ' ἧςπερ —.

v. 669. κοσμουμένοις, iis, quae decreta et edicta sunt. Enallage est constructionis, de qua vide ad v. 686. (667.) nam proprie κοσμεῖσθαι dicitur populus. Musgr. Affert hunc versum Eustathius p. 59, 28. 759, 38.

v. 670. ἡσσητέα. An supplendum ex versu praecedenti τὰ κοσμούμενα? Neque sinendum, ut mandata mea a foemina vincantur. Musgr. Eustathius p. 759, 39. hinc affert οὐ. γυναικῶν ἡσσητέα.

v. 673. Simillimus est locus Euripideus, Phoen. 500. et 501. ubi Chorus sic:

ἐμοὶ μέν, εἰ καὶ μὴ καθ' Ἑλλήνων χθόνα
τεθράμμεθ', ἀλλ' οὖν ξυνετά μοι δοκεῖς λέγειν.

Eum ex nostro fuisse derivatum non dubitat Valckenarius; nam aliquot annis ante actam esse Sophoclis Antigonam, quam Euripidis committerentur Phoenissae.

v. 675. θεοὶ φύουσιν ἀνθρώποις φρένας. Non apparet, quid hoc ad argumentum vel occasionem faciat. Satis commode sequeretur: Ergo nec superbia efferri aequum est, qui alium erroris convincit, nec angi, qui convincitur. Verum hoc fortasse Sophocles consulto reticuit, ut non satis pro Haemonis ingenio verecundum. Musgr.

v. 678. Non absurde hoc interpretatur Heathius, quem vide. Sensus non malus esset: Tu quin recte dicas, non negaverim. Quamquam et alia ratione recte fortasse se habeat res. Sic tamen legendum forte χ' ἁτέρα. Musgr. Vertit Heathius: fieri quidem id possit ab alio

alio (qui filius non fit tuus) et quidem non indecore. Qui fenfus mihi quidem ab omni hoc loco alienus videtur, quoniam non dixerat Haemon dedecere fe a patris fententia difcedere, fed fibi eam probari oftenderat. Brunckii autem interpretatio: eft tamen ut alius etiam vera dicere queat, quomodo e Graecis exfculpi poffit, non videre me fateor. Scribendum aut χἀτέρᾳ aut χἀτέρως, quod Scholiaftes habuit: ex alterutro enim corruptum eft χἀτέρῳ monente Hermanno in notis Mss.

v. 681. πράσσει τις. Friget τὶς fine emphafi repetitum. An legendum:

Λέγει τις, ἢ πράσσει, τάχ' ἢ ψέγειν ἔχει.

Vel, Λέγοι τις, ἢ πράσσοιτό σ', ἢ ψέγειν ἔχοι. Musgr. Non inufitata eft pronominis repetitio. Sic nofter Trach. 943. ὥςτ' εἴ τις δύο Ἢ καὶ πλέους τις ἡμέρας λογίζεται, Μάταιός ἐστιν· οὐ γάρ ἐσθ' ἥ γ' αὔριον, Πρὶν εὖ πάθῃ τις τὴν παροῦσαν ἡμέραν. Quem locum propter hanc ipfam repetitionem citat Euftathius ad Il. κ. p. 801, 1. = 719, 12. quo minus a me follicitari debebat. Sexies repetit τὶς in tribus verfibus Philemon p. 358. (Stob. CVIII. p. 455. ed. Grot.) Eurip. Oreft. 1216. φύλασσε δ', ἤν τις, πρὶν τελευτηθῇ φόνος, Ἢ ξύμμαχός τις, ἢ κασίγνητος πατρὸς Ἐλθὼν ἐς οἴκους φθῇ. Indicavit haec loca Porfonus in fecunda ed. Hecubae p. 82.

v. 682. Τὸ γὰρ σὸν etiam in Scholiis Romanis. Sed et ufus, et maxime res ipfa poftulare videntur τὸ σὸν γάρ. Hermann. in Notis Mss. Saepius tamen vocabula, quae in ictu collocanda fuiffe putes, obfcurata reperias. Oed. R. 671. τὸ γὰρ σόν, οὐ τὸ τοῦδ', ἐποικτείρω στόμα. Ibid. 1024. ἡ γὰρ πρὶν αὐτὸν ἐξέπεισ' ἀπαιδία. Eurip. Hecub. 305. (ed. Porf.) quem locum modo excitavi: 593. καὶ νῦν τὸ μὲν σόν, ὥςτε μὴ στένειν, πάθος κτλ. coll. 1185. Sane quidem hi loci eorumque fimiles mutationem non refpuunt; fed quid talibus faciendum,

dum, qualis eſt Eurip. Hecub. 382. ἢ ζῶν. τὸ γὰρ ζῆν μὴ καλῶς, μέγας πόνος: porro in ipſa fabula noſtra v. 45. τὸν γοῦν ἐμὸν καὶ τὸν σόν, ἥν σὺ μὴ θέλῃς, Ἀδελφόν. Aj. 104. ἔγωγ' Ὀδυσσέα, τὸν σὸν ἐνστάτην λέγω. Ibid. 996. ὦ φίλτατ' Αἴας, τὸν σὸν ὡς ἐπῃσθόμην μόρον.

v. 683. λόγοις τοιούτοις. Impedita conſtructio merito interpretes offendit. Simpliciſſima emendatio eſt:

λόγους τοιούτους, οἷς σὺ μὴ τέρψῃ, κλύων. Musgr.

H. Stephanus hunc verſum aut parentheſi includendum aut ſequenti poſtponendum eſſe cenſebat. Nihil videtur minus; nam verba λόγοις τοιούτοις explicari debent: propter ejusmodi ſermones. Sic ſupra v. 389. ταῖς σαῖς ἀπειλαῖς.

v. 695. εὐκλείας. Optime Iohnſonus εὐκλείᾳ. Sic παῤῥησίᾳ θάλλοντες Eurip. Hippol. 422. Musgr. εὐκλείας ἄγαλμα dictum ut εὐκλείας στέφανος Aj. 465. Eurip. Suppl. 315. Antiop. fr. IV. 4. Vulgatam tuetur etiam Dorvillius ad Charit. p. 227. ed. Lipſ.

v. 698. ὡς φῂς σύ, i. e. τοὺς σοὺς λόγους.

v. 699 — 701. affert Euſtathius, paucis mutatis, p. 237, 22. — οὗτοι. A ſingulari transiit ad pluralem, ut infra 1010. Xenoph. Cyrop. IV, 5, 39. ὅστις δὲ εἰς ἐνδεόμενά του κατεσκήνωσε, τούτους ὑμεῖς σκεψάμενοι τὸ ἐλλεῖπον ἐκπληρώσατε· ubi vid. Zeunius. Excitari ſolet etiam Aj. 725. verum ejus loci alia eſt ratio. Ibi enim verba εὖ τίς ἐσθ' ὃς σὺ tamquam in parentheſi addita ſunt, nec cohaerent cum ſequente participio, ut Hermannus monuit ad Viger. p. 729. Graecos imitantur Latini. Sic Terentius in Eunuchi prologo v. 1. ſqq.

Si quisquam eſt, qui placere ſe ſtudeat bonis
Quamplurimis, et minime multos laedere,
In his poëta hic nomen profitetur ſuum.

Ad

Ad quem locum Donatus: „Cum dixisset, quisquam, intulit in his. Et alibi: (Heaut. 2, 4, 13.) Cujus mos maxime est consimilis vestrum, hi se ad vos applicant.“

v. 702. Non probo Wakefieldium in Silv. Crit. P. IV. p. 167. ἀνδρὶ corrigentem. Constructio est: αἰσχρὸν οὐδὲν τὸ μανθάνειν ἄνδρα πολλά. Similem articuli positum habes Trachin. 65.

σὲ πατρὸς οὕτω δαρὸν ἐξενωμένου
τὸ μὴ πυθέσθαι ποῦ 'στιν, αἰσχύνην φέρειν.

quem ego locum, assumpta partim Valckenarii correctione, praeter necessitatem sollicitavi. Pertinet huc etiam nostrae fabulae v. 33. ταῦτα τοῖς μὴ οὐκ εἰδόσι. 715. τῶν λεγόντων εὖ καλὸν τὸ μανθάνειν. Electr. 1486. (1482.) θνήσκειν ὁ μέλλων. Eur. Androm. 214. χιόνι τὴν κατάῤῥυτον,

v. 704. Comparationem hanc, verbis ex parte mutatis, traduxit ad vinolentiae laudem Antiphanes, cujus parodiam profert Eustathius p. 1612, ex Athenaeo p. 23.

Τὸ δὲ
ζῆν εἰπέ μοι τί ἐστι — Τὸ πίνειν, φήμ' ἐγώ,
ὁρᾷς παρὰ ῥείθροισι χειμάῤῥοις ὅσα
δένδρων ἀεὶ τὴν νύκτα καὶ τὴν ἡμέραν
βρέχεται, μέγεθος καὶ κάλλος οἷα γίγνεται·
τὰ δ' ἀντιτείνονθ', οἱονεὶ δίψαν τινὰ
ἢ ξηρασίαν σχόντ' αὐτόπρεμν' ἀπόλλυται. Brunck.

Bene interpretatur Heathius: videsne prope fluenta, quotquot arbores hibernis torrentibus cedunt? nisi praestiterit: videsne arborum propter fluenta, quotquot — Dorvillius in Chariton. p. 723. conjunctim legit a παραῤῥείθρος, adjectivo mihi incognito, deducens. Musgr.

v. 707. νεὼς ἐγκρατής, gubernator navis, eodem modo dictum ut alicubi apud Platonem ἐγκρατὴς

τῆς τῶν ἡνιῶν. Non ſpernendum tamen ἐγκρατῆ ad πέδα relatum, quo ſignificatur validus pes nauticus.

v. 709. σέλμασιν. Proprie tranſtris, i. e. ſcamnis, quibus remiges inſident. Ὕπτια haec dicuntur, cum diverſum a vero, i. e. communi ſitum obtinent: ut ὀρθά, quaecumque recte ſe habent. Conſtructio videtur eſſe: στρέψας κάτω τὴν νῆα, ὑπτίοις σέλμασι τολοιπὸν ναυτίλλεται. Poſtremum hoc valet οὐ ναυτίλλεται. Vide ad Oed. Tyr. 1304. (1273.) De re conf. Eurip. Oreſt. 706. Musgr.

v. 711. ſqq. Obverſabatur Sophocli, quod nec Scholiaſtes notare praetermiſit, locus Heſiodeus Ἐργ. 290.

Οὗτος μὲν πανάριστος, ὃς αὐτῷ πάντα νοήσει
Φρασσάμενος τά κ' ἔπειτα καὶ ἐς τέλος ᾖσιν ἀμείνω·
Ἐσθλὸς δ' αὖ κἀκεῖνος, ὃς εὖ εἰπόντι πίθηται.
Ὃς δέ κε μήθ' αὐτῷ νοέῃ, μήτ' ἄλλου ἀκούων
Ἐν θυμῷ βάλληται, ὅδ' αὖτ' ἀχρήϊος ἀνήρ.

„Sententia eſt plurimorum imitatione nobilitata: ex quibus duos excitaſſe ſatis eſt. Cicero Orat. pro Cluentio 31. Sapientiſſimum eſſe dicunt eum, cui quod opus ſit ipſi veniat in mentem: proxime accedere illum, qui alterius bene inventis obtemperet. Livius XXII, 29. Saepe ego audivi, milites, eum primum eſſe virum, qui ipſe conſulat, quid in rem ſit: ſecundum eum, qui bene monenti obediat: qui nec ipſi conſulere, nec alteri parere ſciat, eum extremi ingenii eſſe.“ Bibl. Crit. Amſtelod. Vol. II. P. II. p. 49.

v. 713. πάντ'. An ſubaudiendum κατά? ἐπιστήμης πλέω κατὰ πάντα. Vel etiam ſine ellipſi regi poteſt ab ἐπιστήμης πλέω. Vide annotata ad v. 798. (779.) Quod infra dicit φιλεῖ γὰρ τοῦτο μὴ ταύτῃ ῥέπειν, ſic diſertius enuntiat Auctor Rheſi v. 106.

— οὐ γὰρ ὡὑτὸς πάντ' ἐπίστασθαι βροτῶν
Πέφυκεν.

Sed

Sed Haemoni verecundior oratio conveniebat, quam quidem Aeneae perſona poſtulabat. Musgr.

v. 714. εἰ δ' οὖν. Par apud Euripidem ellipſis Ion. 456.

Εἰ δ', οὐ γὰρ ἔσται, τῷ λόγῳ δὲ χρήσομαι. Musgr.

εἰ δ' οὖν elliptice, negativa ſententia, ob negationem e poſteriori membro in prius ἀπὸ κοινοῦ repetendam: εἰ δ' οὖν μὴ τοιοῦτος ἔφυ, οὐ γὰρ φιλεῖ ταύτῃ ῥέπειν τοῦτο, ἤγουν τὸ εἶναι ἐκ φύσεως τινὰ τοιοῦτον. Brunck.

v. 719. τὴν φύσιν, aetatem. Musgr.

v. 721. ἔργον. Frequentant Graeci ἔργον ἐστὶ pro χρεία ἐστὶ opus eſt, ejusque notionis exempla aliquot dedimus ad Aj. 12. Nec aliter hic acceperim, licet τἄργα verſu praecedenti alia poteſtate adhibitum ſit. Verum in ἀναδιπλώσεσιν non ſemper caviſſe videntur Veteres, ut vox repetita eandem utrobique poteſtatem conſequeretur. Musgr. Imo ſic locus intelligendus: ſcilicet ejusmodi ἔργον, quod tu ſpectandum putas, eſt, legibus non parentes honore afficere.

v. 723. Dicitur εὐσεβεῖν εἰς τινὰ et εὐσέβειν τινά. Vid. Valcken. ad Phoen. 1331.

v. 724. τοιᾶδ' pro τῆδ' poſitum, ut οἵων pro ὧν infra v. 878. (858.) Musgr.

v. 728. Thomas M. in Χρή. Χρή με ποιῆσαι πάντοτε λέγε, οὐ χρή μοι, εἰ καὶ Σοφοκλῆς ἅπαξ. Ad noſtrum locum pertinere hanc obſervationem recte monuit Oudendorpius comparato Luciani loco in Hermotimo T. I. p. 798. χρὴ γάρ, οἶμαι, σοὶ τῷ πρώτῳ χρηστῷ καὶ ἀξίῳ ἐντυχόντι ἀποφέρεσθαι. — γε poſt χρὴ hunc fere ſenſum habet: ſi verum eſt, quod dicis.

v. 731. Legendum, ſublata diſtinctione poſt καλῶς:

Καλῶς ἐρήμης γ' ἂν σὺ γῆς ἄρχοις μόνος.

Pulchre ſcilicet tu in deſerta terra regnaveris, i. e. nihil valet ſine populo rex. Musgr.

v. 732.

v. 732. συμμαχῶν, quod codex E. praebet, haud deterius esse recte judicat Brunckius coll. Trachin. 1238. (1240.)

ἀνὴρ ὅδ᾽ ὡς ἔοικεν οὐ νεμεῖν ἐμοὶ
φθίνοντι μοῖραν.

Haec constructio non mihi tantum fraudi fuit in Trachiniarum loco, sed multo me doctioribus viris, Porsono et Schützio, Aeschyli Pers. 187. ubi vulgata lectio: τούτω στάσιν τιν᾽, ὡς ἐγὼ ᾽δόκουν ὁρᾶν, τεύχειν ἐν ἀλλήλαισι non magis est sollicitanda quam v. 563. τυτθὰ γ᾽ ἐκφυγεῖν ἄνακτ᾽ αὐτὸν, ὡς ἀκούομεν. Diversas constructiones eadem ratione confudit Herodot. IV. 5. ὡς δὲ Σκύθαι λέγουσι, νεώτατον ἁπάντων ἐθνέων εἶναι τὸ σφέτερον. IV. 76. ὡς δ᾽ ἐγὼ ἤκουσα Τιμνέω — εἶναι αὐτὸν (τὸν Ἀνάχαρσιν) — IV. 85. ὡς δὲ ἐγὼ πυνθάνομαι τῶν τὸν Ἑλλήσποντον οἰκεόντων Ἑλλήνων καὶ Πόντον, τὸν Ζάμολξιν τοῦτον ἐόντα ἄνθρωπον, δουλεῦσαι ἐν Σάμῳ. Plato Phileb. p. 20. D. τὸ δέ γε μήν, ὡς οἶμαι, περὶ αὐτοῦ ἀναγκαιότατον εἶναι λέγειν. Idem Phaedr. p. 128. D. παντάπασι γάρ, ὃ καὶ κατ᾽ ἀρχὰς εἴπομεν τοῦδε τοῦ λόγου, ὅτι οὐδὲν ἀληθείας μετέχειν δέοι — ubi vid. Heindorfius.

v. 734. Porsonus ad Orest. 301. pro, ὦ παγκάκιστε, legi jubet, ὦ παῖ κάκιστε, ex Plutarcho T. II. p. 483. Cui scripturae non modo Trachiniarum obstat versus 1126. ubi Hyllum filium Hercules itidem alloquitur ὦ παγκάκιστε, sed multo magis etiam loquendi usus, ex quo dicendum fuerat ὦ κάκιστε παῖ· ὦ enim articuli constructionem sequitur. Obverti quidem possunt duo loci ex ipso petiti Sophocle, Electr. 86. ὦ φάος ἁγνὸν, et Oed. R. 58. ὦ παῖδες οἰκτροί: verum ii tantum abest ut illam labefactent regulam, ut stabiliant potius et confirment. Rationem sic declaravit Hermannus ad Homer. h. in Apoll. 14. „Non dicitur οἱ παῖδες οἰκτροί, sed οἱ οἰκτροὶ παῖδες. At quum οἱ οἰκτροὶ παῖδες dicimus, primarium est οἰκτροί; quum οἱ παῖδες οἱ οἰκτροί, potius est παῖδες. Itaque qui ὦ οἰκτροὶ

παῖδες

παῖδες dicit, miſeros alloquitur, qui ſunt pueri; qui ὦ παῖδες οἰκτροί, pueros, qui ſunt miſeri. Aperta eſt cauſſa, quare haec formula articuli exemplum deſerat, neque ὦ παῖδες ὦ οἰκτροὶ dicatur. Multum autem refert, utra loquutione utaris. ὦ μάκαρ Ἀτρείδη, μοιρηγενές, ὀλβιόδαιμον felicem praedicantis eſt. ὦ τοῦ στρατηγήσαντος ἐν Τροίᾳ ποτὲ Ἀγαμέμνονος παῖ, claro patre ortum compellantis. Opponuntur infelix et ignobili patre natus. Quodſi ὦ Ἀτρείδη μάκαρ, ὦ παῖ Ἀγαμέμνονος dicas, opponentur, qui non ſunt Atridae, et qui cum Agamemnone alia fuerunt neceſſitate juncti, quam quae inter filium et patrem eſt. Contra recte Sophocles, ὦ φάος ἁγνόν: opponuntur enim tenebrae, non lumen impurum. In Homerico illo ὦ πάτερ ἡμέτερε Κρονίδη adjectivi loco eſſe puto haec, πάτερ ἡμέτερε. Sed etiam ſi cui placeat poſt ἡμέτερε interpungere, ὦ πάτερ ἡμέτερε dici, non ὦ ἡμέτερε πάτερ debebat, quod eſſet, noſter, non aliorum pater."

v. 735. οὐ — δίκαια — ἐξαμαρτάνονθ'. Comparandum τοιαῦθ' ἁμαρτάνουσιν ἐν λόγοις ἔπη Aj. 1115. (1096.) Musgr.

v. 737. οὐ γὰρ σέβεις. Malim εὖ γὰρ σέβεις — ſarcaſtice ut ſupra 750. et 752. (731. et 733.) Musgr. Cur tandem?

v. 739. Probe factum, quod cod. Auguſt. γ' poſt ἂν omittit. Particula iſta bis poſita merito non delectabatur Brunckius, at non magis nos delectamur temeraria ejus emendatione. Nihil in toto loco mutavi, quam in οὐκ ἂν literam. Elidi non poteſt diphthongus in τοι, ſed per craſin vocalem longam efficit, Vid. Porſonus ad Med. 863. quem locum pari cum noſtro depravatione laborantem eadem egregius vir medicina reſtituit.

v. 748. γυναικὸς ὢν δούλευμα, id eſt δοῦλος. Res pro perſona, ut Oedip. T. 85. Sic Eurip. Bacchis

792.

792. δουλεύοντα δουλείαις ἐμαῖς. Id est δούλαις. Idem Or. 924.

εἰ τἄνδον οἰκουρήμαθ᾽ οἱ λελειμμένοι
φθείρουσιν.

id est τὰς ἔνδον οἰκουροὺς γυναῖκας. Androm. 446.

Σπάρτης ἔνοικοι, δόλια βουλευτήρια.

Ibidem male curiosae mulieres, prava dantes consilia, appellantur ποικίλα λαλήματα. Hoc schema Latinis etiam usitatum. Cicero de Oratore III. 42. Quo item in genere et virtutes et vitia pro ipsis, in quibus illa sunt, appellantur. Brunck. κώτιλλε. Quando transitivum est, plerumque adulari significat. Potest tamen duas contrarias fere notiones habere, plane ut ὀνειδίζω. Musgr.

v. 751. δεννάσεις, ὑβρίσεις. Hesych. δεννάζων, λοιδορῶν. Quae glossa pertinet ad Aj. 243. a nomine δέννος, quo utitur Herodotus L. IX. cap. 107. παρὰ δὲ τοῖς Πέρσησι, γυναικὸς κακίω ἀκοῦσαι, δέννος μέγιστός ἐστι. Eustathius laudato Herodoto ad Ιλ. Η. p. 668. addit δέννον δὲ λέγει τὴν ὕβριν, ἐξ οὗ τὸ δεννάζειν παρὰ Σοφοκλεῖ. Occurrit hoc verbum etiam in Eurip. Rheso 928. 954. et in Theognidis Gnomis 1163. Brunck. ἐπιψόγοισι. Sic legendum conjunctim. Vulgo male, ἐπὶ ψόγοισι. Musgr. Si hoc damnat, cur non mutavit Eurip. Phoen. 1549. οὐκ ἐπ᾽ ὀνείδεσιν, οὐδ᾽ ἐπὶ χάρμασιν, ἀλλ᾽ ὀδύναισι λέγω. Troad. 316. ἐπὶ δάκρυσι καὶ γόοισι τὸν θανόντα — κατααστένουσ᾽ ἔχεις.

v. 757. τοῖς θέλουσι. Supplendum ξυνεῖναι: ut insanias cum iis amicorum degens, quibus tecum degere gratum fuerit. Musgr.

v. 766. κρύψω — ζῶσαν. In arcam inclusos tradunt non dissimili genere poenae Danaen: Cycni liberos (Lycophr. 239.) Comaram (Theocrit. VII. 78.) denique Sotadem poetam (Athen. XIV. cap. IV.) Musgr.

v. 773.

v. 773. ἀνίκατ', ἀμάχαν' Ἔρως. Libri omnes ἀνίκατε μάχαν. De Sophocle male meritus fuiſſem, niſi elegantiſſimam emendationem Tib. Hemſterhuſii recepiſſem, Valckenario ad Hippol. 525. merito probatam. Quae ſequuntur verba, ὃς ἐν κτήμασι πίπτεις, a veteri enarratore male fuerunt accepta. Parum valet ad vim Amoris declarandam, ſi dicatur opulentos invadere. Libidinem fovent divitiae; ſed vel pauper amare poſſit: aliena eſt prorſus a poëtae ſententia opulentiae mentio. Grotius hunc ſenſum merito damnavit, quumque e propoſitis verbis non alium meliorem elicere poſſet, ea male affecta cenſuit, et bene ſibi viſus eſt emendare, reponendo, ὃς εἰν ὄμμασιν ἵπτῃ, quod quidem nemini Sophocleum videri poſſit. Non melior eſt Heathii conjectura, ὃς ἐν γλήνεσι πίπτεις. Alia ſunt aliorum ſomnia, quae ſi reticeam, lectorum ſaltem gratiam initurum me confido. Summa ſententiae eſt, Amor omnia domat, quod oſtenditur enumeratione animantium omnium, quorum varia genera vel diſerte nominantur, vel a ſedibus quas incolunt, innuuntur. Primo loco τὰ κτήματα, ſeu τὰ κτήνη nominat poëta. Si quid contra librorum fidem mutandum eſſet, pro κτήμασι legerem κτήνεσι. Heſych. κτήνη, βοσκήματα. Sed non video cur eadem ſignificatio nomini κτῆμα tribui non potuerit, maxime in chorico cantico, cujus indoles pene dithyrambica ejusmodi metonymias affectat. Servata hac lectione venuſte repetitur articulus ὃς, cujus inſubida iteratio eſſet, ſi vel ὄμμασι vel γλήνεσι legeretur, quorum utrumlibet ad νεάνιδος referendum eſſet. Nemo non ſentit ſcripturum fuiſſe poëtam, ὃς ἐν γλήνεσι πίπτεις, μαλακαῖς τ' ἐν παρειαῖς νεάνιδος ἐννυχεύεις. Poſtrema haec expreſſit Horatius in carmine ad Lycen:

Ille

Ille virentis et
doctae psallere Chiae
pulchris excubat in genis.

Ad quem locum Bentlejus Plutarchum in **Amatorio** emendat, quem diu ante eum suppleverat et elegantissimis observationibus illustraverat Bernardus Martinus Var. Lect. II. 6. Brunck. Hemsterhusii emendationem ἀμάχαν' jure suo rejicit Musgravius metri caussa. Librorum autem lectio mihi etiam displicet. „Quorsum enim μάχαν? Quis armis congreditur cum amore? Non sermo est de debellando amore, sed de debellante omnia, cujus vim effugere nemo possit. Nec pugnat ipse amor, sed clam sese pectoribus insinuat. Non poterit μάχαν defendi loco Trachiniarum v. 441.

ἔρωτι μὲν νυν ὅςτις ἀντανίσταται
πύκτης ὅπως ἐς χεῖρας, οὐ καλῶς φρονεῖ."

Haec Hermannus in Notis Mss. cujus praeclaram emendationem ἐνίκατ' ἀμάχατ' recipiendam putavi in libro de metris vernacula lingua scripto §. 448. propositam. De versu sequente peculiaris exstat Io. Iacobi Steinbrychelii Epistola ad Villoisonum in Museo Turicensi. Eundem antea examini subjecerat Villoisonus ipse in Epistola ad Lorryum, Parisiensem medicum. Ille duas ponit correctiones: alteram, ὅτ' εἰν ἥμασι πίπτεις, quando per tela ruis: alteram, ὃς ἐν λήμασι πίπτεις, qui altos spiritus invadis: quod ipsum nuper in mentem venit Astio. Deinde, relicta emendatione, ab interpretatione auxilium repetit, vulgatam sic vertens, qui opibus insultas. Villoisonus lectionem triplici ratione tentat; ut legatur, vel, ὅσα πήματα τίκτεις, quanta mala gignis: vel, ὃς ἐν πήμασι πίπτεις, qui cum malis irruis, qui irruendo mala tecum affers, qui incidis in mala: vel, ὃς ἐν τ' (vel ὃς εἰν)

εἰν) ἥπατι πίπτεις, qui in cor s. hepar irruis. Non multo melior est Musgravii conjectura, legendum suspicantis ἐν σχήμασι πίπτεις, titulos dignitatesque invadis, coll. Eurip. Hecub. 619. ὦ σχήματ' οἴκων, et Senecae Hippol. 208.

Cur in penates rarius tenues subit
Haec delicatas eligens pestis domos?

Δείμασι pro κτήμασι corrigebat Hermannus ad Orph. Argon. 934. Δεῖμα est terriculamentum. Hesychius: δεῖμα, φόβητρον. Ac sane quemadmodum mari terra (777. 778.) et Diis homines opponuntur, sic puellae, cujus infirma est ac debilis natura, validum quiddam et potens opponi debuisse videtur: sed displicet tamen belluarum cum puella consociatio. Equidem iis assentior, qui vulgatam negant sollicitandam esse, ita tamen ut neque Brunckii sequar interpretationem, nomini κτῆμα significatum tribuentis, qui nullo confirmari potest exemplo, neque Anonymi opinionem, qui nuper in ephem. Ienensibus 1804. n. 257. p. 179. sq. κτήματα de Amoris mancipiis capiebat, non sentiens deficiente pronomine σοῦ vel σοῖς duri aliquid et contorti loco inesse: imo Huschkii amplector sententiam in Analectis Criticis p. 49. proditam. Is apposite confert Propertium I. Ecl. XIV. 15. seq.

Nam quis divitiis adverso gaudet Amore?
Nulla mihi tristi gaudia sint Venere!
Illa potest magnas heroum infringere vires,
Illa etiam duris mentibus esse dolor.
Illa neque Arabium metuit transcendere limen,
Nec timet ostrino, Tulle, subire toro,
Et miserum toto juvenem versare cubili.
Quid relevant variis serica textilibus?

Dein-

Deinde ad Brunckii verba: Parum valet ad vim Amoris declarandam, si dicatur opulentos invadere, haec adnotat: „Hic reponas cum poëta:

> Quid? non Antigonae tumulo Boeotius Haemon
> Corruit ipse suo saucius ense latus?
> Et sua cum miserae commiscuit ossa puellae,
> Qua sine Thebanam noluit ire domum?

Nonne Amor iste adversus recte dici potuit ἐν κτήμασι πίπτειν, aut Arabium, sive aeratum transcendere potentiorum limen, qui tot regias stirpes pessum dederat? qui Oedipum Iocastae, filium matri, junxerat? cujus vi ac consiliis factum, ut Phaedra desiderio Hippolyti, cum summa utriusque pernicie, exardesceret? Scholiastes commemorat Herculem, cui Venus Iolen dederat conjugem σὺν αἵματι, σὺν καπνῷ, φονίοις θ' ὑμεναίοις, ut est apud Eurip. Hippol. 551." Sic oppositionem continent versus laxiorem quidem, sed ipsa laxitate sua tanto similiorem iis, quae statim sequuntur. Verbis enim ὃς ἐν κτήμασι πίπτεις formidolosa dei potentia, proximis autem versibus blandissimum ejus lenocinium graviter ac venuste describitur. Nec jam opus est cum Wyttenbachio in Biblioth. Crit. Vol. II. P. III. p. 100. et p. 107. medicinam exspectemus vel ab integriori codice, vel a vetere Scriptore, aut Grammatico, qui veram lectionem servaverit.

v. 777. sq. Amoris in maria terrasque imperium celebratur significatis animantium generibus potestati ejus subjectorum. Ita enim capiendum esse locum persuadet comparatio versus 349. ubi ferae epitheto ἄγραυλος designantur. Eadem, si qua est, ambiguitate Amorem dixit Noster ἐπὶ πόν-

τον

τον ἔρχεσθαι in Phaedrae fragm. IV. clarius loquens de Venere in fragm. incert. XXIII.

εἰςέρχεται μὲν ἰχθύων πλωτῷ γένει·
ἔνεστι δ' ἐν χέρσου τετρασκελεῖ γένει.

In primis autem comparari debet Euripides Hippol. 1272.

Ποτᾶται δ' ἐπὶ γαῖαν, εὐάχητόν
θ' ἁλμυρὸν ἐπὶ πόντον.
θέλγει δ' Ἔρως, ᾧ μαινομένᾳ κραδίᾳ
πτανὸς ἐφορμάσει,
χρυσοφαής, φύσιν
ὀρεσκῴων σκυλάκων,
πελαγίων θ' ὅσα τε γᾶ τρέφει —

Qui locus notabilis eſt ob deſcriptionem et generalem et ſpecialem junctim exhibitam.

v. 779. καὶ σὲ οὐδεὶς φύξιμος. Verbale caſum verbi ſui regit, quod utriusque linguae ſcriptoribus ſollemne eſt. Plaut. in Aulul. Quid tibi ergo meam, me invito, tactio eſt? Perperam hic gloſſa σ' interpretatur σοί. Brunck. σ'. Regitur a φύξιμος, tranſitiva verbi poteſtate ad adjectivum translata. Sic Iſocrates adv. Callimachum: τὴν δίαιταν μέλλειν ἔξαρνον εἶναι. Plato Alcibiad. II. οὐκ ἀνήκοον εἶναι ἔνια p. 453, F. Idem Charmide p. 465, D. ἐξάρνῳ εἶναι τὰ ἐρωτώμενα. Herodotus III. 52. ἐγὼ αὐτῆς τὸ πλεῦν μέτοχός εἰμι. Aeſchylus Agam. 1099. πολλὰ ξυνίστορα αὐτόφονα κακά. Musgr. φύξιμος, ſi vera eſt lectio, ſignificat, qui effugere poteſt, non, qui fugare poteſt, quam vocis poteſtatem eſſe in Nicandri Theriac. 54. perperam opinatur Schneiderus in Lexico Graeco: ibi enim φύξιμος ὀδμὴ odor eſt, quem quis effugiat, teter odor. Sed corruptam eſſe in loco noſtro ſcripturam apparet e verſu antiſtrophico, in quo voci φύξιμος reſpondere debet πάρεδρος ἐν. Quippe diligenter caverunt Tragici, ne arſin in dactylicis numeris

ſolverent: quam obſervationem impugnari nolim verſibus, quales ſunt Aj. 402. ὀλέθριον αἰκίζει, et 420. εὔφρονες Ἀργείοις. In illo enim choriambi vicem tenet diiambus ſoluta ſyllaba ſecunda. Nec pertinet huc Aeſchyli S. Theb. 745. ubi haud dubie παραβασίαν, vel, quod numeris plane repugnat, παραιβασίαν, mutari debet in παρβασίαν. Pro φύξιμος vere, ni fallor, reſcripſi φυλάξιμος, quod vocabulum cum φύξιμος confuſum reperitur in Plutarchi Vita Pompeji c. 76. ut φυλαξάνορα cum φυξάνορα Aeſchyl. Suppl. 9. Quamquam autem φυλάξιμος alias eum denotat, qui defendi cuſtodirique poteſt, nec, quod ego quidem ſciam, activa poteſtate usquam occurrit, nihil tamen obſtat, quominus de eo accipiamus, qui devitare potis eſt. Sic quae prorſus praecaveri vel evitari nequeunt, Graeci pariter ἀφύλακτα vocant, et ἄφυκτα. Amor hominibus ἀφύλακτος dicitur, inevitabilis, Anthol. T. II. p. 238. n. IX. ed. Brunck. et ibid. p. 263. n. VIII. Cupidinis ſagittam βέλος vocat ἀφύλακτον Statyllius Flaccus.

v. 781. 82. vulgo ſic diſtinguuntur:

οὔθ' ἀμερίων ἔπ' ἀν-
θρώπων· ὁ δ' ἔχων μέμηνε.

antiſtrophici autem (791. 792.):

θεσμῶν. ἄμαχος γὰρ ἐμ-
παίζει θεὸς Ἀφροδίτα.

Qui numeri, quantopere ſublimem carminis vim frangant, in utroque libro de metris, ſed accuratius in eo, qui germanice ſcriptus eſt, expoſuit Hermannus meus, quocum aliter diviſionem inſtitui.

v. 781. ἔπ'. gl. ἔπεστι. Brunck. ἐπ' ἀνθρώπων. Ariſtides Panathenaico: μόνη τῇ πόλει — ἐπὶ τῶν Ἑλληνικῶν, tom. I. p. 96. Pindar. Olymp. VII. epod. 4.

— ευ-

— σοφώτατα νόημα τ' ἐπὶ προτέρων ἀνδρῶν παραδεξαμένους. Musgr.

quocum ego faciendum puto. Reiskius reponebat ἴτ', Belin de Ballu ad Oppian. p. 296. ἴετ', perverso metro, cui tanto magis parcere debebat, quod ibidem ἴτ' pro ἴτετε accipi posse monuit.

v. 783. ἀδίκους. Malim, ἄδικος. Musgr. Reiskius, servato ἀδίκους, in seq. v. λάβας corrigebat. Neuter probandus: vulgata enim ingenti similium locorum copia defenditur. Unum saltem afferam ex Oed. Col. 1200. τῶν σῶν ἀδέρκτων ὀμμάτων τητώμενος.

v. 785. νεῖκος ἀνδρῶν ξύναιμον. Pro νεῖκος ἀνδρῶν ξυναίμων. Sic τὸν ἐμὸν αἰδίνων πόνον Eurip. Phoeniss. 30. Vid. et Aj. 1005. (986.) Oed. Tyr. 1421. (1400.) Musgr.

v. 786. ταράξας. Plutarchus in Themistocle p. 114, A. δίκας τῷ ἀνθρώπῳ ταράξειν. Aristide p. 331, B. συνταράξῃ πόλεμον ἐμφύλιον. Idem Vol. II. p. 417, D. πολέμους καὶ στάσεις ταράττουσιν. Musgr.

v. 787. sqq. sic vertit Brunckius: praepollet autem palam erumpens desiderium expetiti connubii pulchrae sponsae: quod cum maximis inter initia rerum legibus pari praeditum est potestate. Perperam, si quid video. Nam primum quidem ἵμερος multo aptius intelligetur de oculorum blando nitore. „Ιμερος (sic scribit H. Stephanus in Thesauro) est etiam id in oculis quo intuentium amor conciliatur. Pollux libro 2. de oculis loquens, postquam docuit oculos posse describi πυρώδεις κτλ. subjungit, καὶ τὸ ἀπ' αὐτῶν ἀπόῤῥεον, ἵμερος." Deinde quis credat vocabulo ἀρχαὶ simpliciter posito rerum initia significari? Haec evitaveris incommoda sensu loci hunc in modum constituto: Ac vincit manifesto oculorum formosae sponsae blandus nitor, magno-

gnorum assessor inter principes judiciorum. νικᾷ sc. Haemonem, quippe cui puellae amor potior esset atque antiquior, quam reverentia patris. Vocabulum ἀρχαὶ non raro magistratus ac principes significare vix est, quod moneam.

v. 797. ἀνύτουσαν. gl. ἐρχομένην εἰς τὸν θάλαμον. — Vide ad Oed. Col. 1562. Brunck.

v. 799. τὰν νεάταν ὁδόν. Vid. ad Oed. Col. 1621. (1551.) Musgr.

v. 808. νυμφεῖον. Conf. v. 665. (646.) Musgr.

v. 812. ξιφέων ἐπίχειρα λαχοῦσ'. ensis poenam sortita. Minus bene Brunckius vertit gladiorum ictus perpessa, quam eandem significationem verbis inesse vult Anonymus in Burtoni Pentalogia, ἐπίχειρα esse opinans, quicquid manu quis aggrediatur.

v. 813. αὐτόνομος. Non male interpretatur Scholiastes ἰδίῳ — νόμῳ, peculiari quadam ratione. Musgr. Ego glossam ἰδίῳ νόμῳ non ad αὐτόνομος, sed ad μόνη δὴ θνατῶν pertinere puto. Illud bene explicat Scholiastes: μετ' ἐλευθερίας.

v. 818. Interpungo;

Τάν, κισσὸς ὥς, ἀτενὴς
Πετραία βλάστα —

'Ατενὴς βλάστα, rigida natura vel rigidum incrementum. Musgr. Non intelligo necessitatem. De voce ἀτενὴς conf. Ruhnken. ad Timaei Lexic. Platon. p. 53. κισσὸς ἀτενὴς hedera est firmiter adhaerens.

v. 820. ὄμβρῳ. Malim: ὄμβροι, imbres. Musgr. Ferri potest vulgata.

v. 828. τοῖσιν ἰσοθέοις. Sic recte scriptum in T. alii τοῖς. Atticis prima in ἴσος semper corripitur. [Ex ed. rec.] Brunck. De simplice ἴσος fere vera est Brunckii observatio; compositum ἰσόθεος primam producit

ducit in Aeſchyl. Perſ. 80. Vid. Porſon. ad Eurip. Oreſt. 9. et Hermann. de em. rat. Gr. Gramm. p. 443. qui primam hujus vocabuli longam eſſe apud Aeſchylum monet, non quod ι anceps ſit, ſed eam ſyllabam duae breves ſequantur, ut in ἀθάνατος, ἀπαρἀμυθος, quae apud tragicos manifeſto primam natura brevem habent. Praeterea verſus, admiſſo τοῖσιν ἰσοθέοις, miſere corrumpitur, ſiquidem certum eſt, neminem Tragicorum dactylo usquam anapaeſtum ſubjeciſſe. Loca, quae in contrariam partem afferri poſſunt, ejusmodi ſunt omnia, quae vel alio jam nomine ſuſpicionem moveant, vel emendationem admittant leniſſimam. Copioſius de hac materia aliisque cognatis exponet Seidlerus meus in libro, quem ſcripturus eſt de Anapaeſtis Tragicorum Graecorum.

φθιμένην Musgr, vertit m o r t a l e m. Debebat m o r t u a m.

v. 829. Perverſe vulgo paroemiacus plenum dimetrum, quo ſyſtema clauditur, antecedit,

καί τοι φθιμένᾳ μέγ' ἀκοῦσαι
τοῖς ἰσοθέοις ἔγκληρα λαχεῖν.

ne abſoluta quidem paroemiaco ſententia, quod diligenter obſervatur. Medicinam loco fecit Hermannus in libro de metris p. 296. Nam cave credas a Sophoclis manu profectum eſſe paroemiacum illum, qui exſtat in aliquot codd. et edd.: ζῶσαν καὶ ἔπειτα θανοῦσαν. Triclinii eum foetum eſſe variis argumentis colligere licet, primum quidem, quod in iis tantum libris legitur, qui Triclinianam recenſionem exhibent, tum quia mirum quantum iners eſt ac languidus, denique quod, qui probato iſto verſu praecederet paroemiacus, contra morem Tragicorum adhibitus eſſet ſenſu loci nondum abſoluto.

v. 832. Quod vulgatur, ὀλομέναν metro repugnat. Praeclare Dresd. cod. obtulit ὀλλυμέναν, quem h. l. a

Tri-

Triclinii recensione discessisse miror. Is οὐλομένα rescripsit neglecta hujus formae participialis potestate: οὐλόμενος enim cum apud Homerum semper sit perniciosus, serioris aevi poëtae significationem non ausi sunt immutare. Hinc in Eurip. Iphig. Aul. 793. ὀλυμέναν pro οὐλομέναν, et Iphig. Taur. 1109. ὀλλυμένων pro οὐλομένων reponendum est. Ὀλλυμένους et ὀλομένους confunduntur in Eurip. Orest. 1307. In Troad. 1079. ὀλουμέναν in ὀλλυμέναν mutandum videtur, si quidem strophicum versum vere correxit Musgravius.

v. 837. Θήβας — εὐαρμάτοιο. Pindar. Olymp. VI. epod. 5. πλάξιππον — Θήβαν. Isthm. VIII. διαιρ. β'.

Παρὰ καλλιρόῳ
Δίρκᾳ, φιλαρμάτου πόλιος ᾤ-
κισσεν ἀγεμόνα.

Euripides Herc. Fur. 467. Θηβῶν τῶν φιλαρμάτων ἄναξ. Vide et apud Athenaeum lib. I. c. 22. — ἄλσος. Sic Argos urbem ἄλσος vocat Electr. 5. Conf. ibi citata. Musgr.

v. 838. ἐπικτῶμαι. gl. λαμβάνω. Brunck. ἐπικτῶμαι. Placeret lectio a Scholiasta commemorata, nempe ἐπιβοῶμαι, nisi metrum reclamaret. Fortasse legendum ὔμμ' ἔτι κτῶμαι. Musgr.

v. 839. φίλων ἄκλαυστος. gl. ὑπὸ τούτων γὰρ ἂν ἐκλαύσθην θανοῦσα. Brunck.

v. 841. ποταινίου. An vertendum, insperati? Aeschyl. Prometh. 102. οὐδέ μοι ποταίνιον πῆμ' οὐδὲν ἥξει. Confer Sept. c. Theb. 245. Choeph. 1055. Eumenid. 282. Pindar. Olymp. X. epod. 3. Sophoclem apud Stobaeum serm. LXI. ubi vulgo ποτ' ἰνίους. Musgr. Imo novi, insoliti.

v. 843. Sensu admodum similia sunt in Eurip. Suppl. 968. sqq.

οὔτ' ἐν τοῖς φθιμένοις,
οὔτ' ἐν ζῶσιν ἀριθμουμένη,
χωρὶς δή τινα τάνδ' ἔχουσα μοῖραν.

Ubi cum ἀριθμουμένη numeris adverſetur, Musgravius κρινομένη reſcribi jubet, ego κληζομένη legendum conjeceram.

v. 847. Lego et diſtinguo:

Προςέπαισας, ὦ τέκνον· πολὺν
Πατρῷον ἐκτίνεις τιν' ἆθλον.

Προςέπαισας, impegiſti. Cum παίω idem fere valeat quod κρούω et κόπτω, vel ex analogia parum different προςπαίειν, προςκόπτειν, προςκρούειν. Accedit Heſychius: ἐπίπαιμα, ἐπίπταισμα, πρόςκομμα. Eſt igitur προςέπαισας poetis idem quod in ſermone populari προςέπταισας. — Πολύν, magnum. Vide ad Eurip. Iph. Aul. 957. Musgr.

v. 848. δ' revocavi ob verſum antiſtrophicum, σὲ δ' αὐτόγνωτος ὤλεσ' ὀργά. „Daweſius canonem paullo temerius, ut ſolet, ſtatuit, nullam ſyllabam a poëta ſcenico corripi poſſe, in qua concurrant conſonantes βλ, γλ, γμ, γν, δμ, δν. Haec regula, plerumque vera, nonnunquam ab Aeſchylo, Sophocle, Ariſtophane violatur, ab Euripide, credo, nunquam.“ Sic Porſonus in ſecunda edit. Hecubae p. 22. At Sophocles, ſi bene memini, certe quantum ad literas γν, canonem illum nusquam migravit, nec ferri poteſt Tyrwhitti correctio in Oedip. Col. 547. reſcribentis: καὶ γὰρ ἀγνὼς ἐφόνευσα κἀπώλεσα, ubi vix dubito legendum eſſe: καὶ γὰρ ἁπλῶς ἐφόνευσα καὶ ὤλεσα.

v. 850. μερίμνας. Accuſativus pluralis, qualem verbum ψαύω nonnunquam adſciſcit. Sic ψαύων τὸν θεὸν infra v. 974. (952.) Musgr.

v. 851. πατρὸς τριπόλιστον οἶτον. gl. λέγω πολυθρύλλητον καὶ πάνδημον δυστυχίαν, ἣν πᾶς ἐλεεῖ. Nempe accuſativus τριπόλιστον οἶτον non a verbo ἔψαυσας, quod cum patrio

trio caſu conſtruitur, ſed a ſuppreſſo verbo pendet, λέγω. Brunck. Interpungo:

— μερίμνας
Πατρός, τρ πόλιστον οἶκτον.

De voce τριπόλιστον quae tradit Scholiaſtes, nullo exemplo aut auctoritate firmantur. Mihi πόλιστος ſuperlativum videtur, a πολὺς formatum, ut βράχιστος et ἐλάχιστος, a βραχὺς et ἐλαχύς. Oppian. Cyneg. III. 480. Addita particula intenſiva fit τριςπόλιστος, ut τριςμέγιστος. Πολὺς idem valet ac μέγας. Musgr. Recte vidit Camerarius, τριπόλιστον a πολίζω, condo, derivandum eſſe idemque ſignificare quod πολύκτιστον. Ad lectionem οἶκον quod attinet, ea neſcio an defendi poſſit, ita quidem ut totius verſiculi eadem eſſe putetur ſententia, quam paullo inferius v. 856. expreſſam legimus.

v. 854. κλεινοῖς Λαβδακίδαισιν, pro κλεινῶν Λαβδακιδᾶν. Schema Colophonium, de quo vide Musgravium in Exercitat. in Eurip. I. 7. et quae notavimus ad Phoeniſſas 85. Brunck. Musgr. praeterea confert Pindar. Olymp. IX. antiſtr. I. Θέμις, θυγάτηρ τέ οἱ.

v. 864. μέν. Legendum μὶν ipſum, i. e. Polynicem, niſi malis hoc ex verſibus proxime antecedentibus repetere. Musgr. Μὶν apud Homerum frequens non uſurpari Tragicis, poſt Valcken. ad Hippol. 1253. monuit Brunck. ad Aeſchyli S. Theb. 455.

v. 865. μέλει. Interpretandum non, cui curae eſt imperium, ſed penes quemcumque imperium eſt. Sic cum Euripides dicit πυρὶ μέλουσαν Helen. 199. ἅιδᾳ μέλονται ibid. 1179. nulla curae ſignificatio eſt. Vide et Iph. Taur. 650. Senſus eſt: Edictum autem ejus, penes quem ſumma poteſtas eſt, nullo modo violandum eſt. Pro πέλει non ſpreverim πόλει, populo haudquaquam violandum eſt. Musgr.

v. 867.

v. 867. αὐτόγνωτος. Crediderim verbi γιγνώσκω antiquam notionem fuiſſe πείθειν. Suidas: ἀναγινωσκομένου, ἀναπειθομένου. Plura quaerenti ſuppeditabit Herodotus. Hinc αὐτόγνωτος ὀργὴ lubens interpretor, ingenium quod ſe ipſo monitore utitur, i. e. αὐθάδης. Conf. ad Aj. 728. (717.) Musgr. Imo αὐτόγνωτος eſt, qui ex ſua tantum animi ſententia (γνώμῃ) unumquidque agit.

v. 870. ἑτοίμαν ὁδόν. An legendum, ἐρήμαν ὁδόν? Musgr.

v. 876. χερὶ ἢ λέγειν hinc citat Thomas Mag. in χερίς. Ibi cod. B. habet χερῖνας.

v. 878. περιπτύξαντες. Euripides Phoeniſſ. 1395. τειχέων περιπτυχαί. Musgr.

v. 879. ἀφεῖτ'. Videtur praeſens indicativi eſſe pro futuro poſitum. Conf. Oed. Tyr. 785. (766.) Musgr. ἀφεῖτε non praeſens eſt indicativi, ſed aor. 2. indicativi vel optativi.

v. 880. τυμβεύσει. gl. ἐντάφιος κείσεται. Brunck. τυμβεύσει. Activum pro paſſivo. Vid. ad Oed. Tyr. v. 155. (153.) 987. (968.) Musgr.

v. 899. ἀνηρόμην πόνον. Sic συνηράμην φόνον Eurip. Oreſt. 767. Musgr.

v. 900. νόμου, rationis, ut mox 926. (906.) Musgr.

v. 901. Antigonae hanc ſententiam expreſſit Herodotus, apud quem p. 257. Intaphernis uxor iisdem paene verbis rationem exponit, cur fratrem malit, quam maritum, vel quemvis alium e ſuis a morte ſervare: ad quem locum vide Valckenarii notam. Brunck. Bene comparant Interpretes, quae Herodotus III. 119. Intaphernis uxori tribuit. Uter ex utro deſumpſerit, non convenit inter Eruditos. Mihi Herodotus, qui ſingularia quaecumque congerere amat, et hoc primus protuliſſe videtur. Musgr.

Bo-

Bothius communi utrumque ſcriptorem fama uſum eſſe exiſtimat.

v. 903. κεκευθότοιν. Vide ad Oed. Tyr. 987. (968.) Musgr.

v. 905. Weſſeling. Obſ. I. c. XXIV. p. 97. reponi vult ἐκπεριτιμήσασ' ἔχω, quod incaute probat Valcken. ad Phoeniſſas p. 269.

v. 916. τὴν δυσσέβειαν — ἐκτησάμην. Eurip. Iph. Taur. 682. δειλίαν γὰρ καὶ κακὴν κεκτήσομαι. Musgr.

v. 918. παθόντες. Participium plurale maſculinum de ſingulari muliere. Vide quae notavimus ad Eurip. Medeam 316. et ad Comici Concion. 31. Eurip. Androm. 711.

ἥ, στειρὸς οὖσα μόσχος, οὐκ ἀνέξεται
τίκτοντας ἄλλους, οὐκ ἔχουσ' αὐτὴ τέκνα.

Ibi τίκτοντας ἄλλους eſt pro τίκτουσαν ἄλλην, nempe Andromacham. Dejanira apud noſtrum in Trachin. 491. ait:

κοὔτοι νόσον γ' ἐπακτὸν ἐξαιρούμεθα
θεοῖσι δυσμαχοῦντες —

Pro ἐξαιροῦμαι θεοῖσι δυσμαχοῦσα. Haec generis enallage locum habet tantum in plurali numero. Aliena ſunt, et plane diverſae rationis, exempla quae huc imperite admovet Burtonus. Brunck.

v. 921. Luxati ſunt in omnibus libris hi verſus, qui vulgo ſic leguntur:

ἔτι τῶν αὐτῶν ἀνέμων αὐταὶ
ψυχῆς ῥιπαὶ τήνδε γ' ἔχουσι.

Per ſe αὐταὶ non valet id, quod ſententia flagitat, eaedem: oportet αἱ αὐταί. Proinde legendum:

αἱ τῶν αὐτῶν ἀνέμων αὐταὶ
ψυχῆς ῥιπαὶ τήνδ' ἔτ' ἔχουσιν. Brunck.

Non ſolum temeraria eſt, ſed ab ſenſu etiam aliena haec mutatio: voces enim αἱ αὐταί, cum ſejunctae ſunt, non ſignificant eaedem, ſed ipſae. Nihil

lucra-

lucramur Corayi conjectura ad Hippocr. de aëre §. LXXXIV. lin 13. pro αὐταὶ rescribi jubentis ἀϋτμαί, quod propter sequens μικαὶ nemini placere potest: quippe sic necessario requiritur dativus ἀϋτμαῖς. Uno spiritu addito correxi locum cum Hermanno in libro de emend. ratione Gr. Gramm. p. 50. Neminem autem offendere debet duplex genitivus, ἀνέμων et ψυχῆς, qualem nec Graecorum nec Latinorum scriptorum usus repudiat. Similis est locus Oed. Col. 668. sq.

Εὐίππου, ξένε, τᾶσδε χώ-
ρας ἵκου τὰ κράτιστα γᾶς ἔπαυλα.

Sic Caesar de bello civ. I, 7. „Omnium temporum injurias inimicorum in se commemorat." Si qui tamen sint, qui dubitent an αἱ αὐταὶ in ἀΰται coalescere nequeat, eorum in gratiam aliud licebit commentum expromere, quod et ipsum veri quandam speciem habere videtur. Nimirum glossematica fortasse sunt ista αὐταὶ et ψυχῆς, quibus deletis unum dimetrum habebis unumque monometrum anapaesticum, ut mox 925. 26. Ceterum conferri jubet Musgr. versum 137.

v. 923. τούτων refertur ad praecedentia hoc sensu: si haec non desinit ferocire.

v. 924. Brunckii rationem secutus sum: dubito tamen an vulgatus verborum ordo retineri possit vel deleta praepositione, quam ex glossa in textum irrepsisse conjicias, vel sic, ut ὑπο, quod Augustanus codex praebuit, in ὕπαι mutetur.

v. 930. Lectio, quam Brunckius recepit, ferri non potest propter anapaestum dactylo subjectum. Vide quae notavi ad v. 828. Iusto audaciorem Valckenarius ad Phoen. p. 497. conjecturam protulit, καὶ θεοὶ προγόνων. In se autem collabitur Musgravii nota: „πατρογονεῖς. Pro anapaesto habendum, quasi scriptum esset

esset κατεργυνεῖς. Sic νεογνὸς, Πολύγγος, Βερνίκη, πάρθενος, notante Toupio, Epist. Crit. in Suidam v. Δώεις."

v. 933. Nemo miretur magni animi puellam se solam e regia stirpe superstitem esse dicere. Non hoc incogitanti poëtae excidit, nec vitio ei vertendum, ut Musgravio visum ad Iphig. T. 905.*) Consulto et ex naturae observatione Antigonam sic loquentem induxit. Ad certam mortem dum abducitur, quam sibi ipsa pio facinore arcessivit, sororis meminisse non debet, quae ejusdem facti, timore mortis et Creontis reverentia, particeps esse noluit. Indigna genere suo Ismene illi videtur, nec eam amplius pro sorore habet. Praeterea ea est vis magni doloris, ut qui eo obruitur, se solum respiciat, nec quidquam aliud praeter se, et id quo movetur affectus, spectet. Unde intelligere est, quam bene apud Euripidem Iphigenia gaudio simul agniti fratris perturbata, et metu ne eum occidere cogatur, in se et fratre totius Agamemnonis stirpis salutem verti dicat, licet Electra superstes sit:

τίς ἂν οὖν - - - - -
δυοῖν τοῖν μόνοιν Ατρείδαιν
φανεῖ ἔκλυσιν;

[Confer scholiastam nostrum ad El. 96. Ex ed. rec.] Brunck. τὴν βασιλίδα τὴν correxerat Toupius, quam emendationem postea repudiavit. Non fecisset judice Porsono (in Append. ad Toup. Em. in Suid. p. 441.) si omnes Mss. cum Aldo in ΒΑΣΙΛΙΔΑ conspirare compertum habuisset. Ego vero, licet plurimum apud me valeat Porsoni auctoritas, lectionem istam, cui Brunckius in textu locum concessit, a Sophoclis manu profectam esse nullo pacto mihi persuadere possum ob rationem jam aliquoties expositam: multo

*) Et ad ipsum Sophocleum locum. E.

multo minus Triclinii commentum probo, quod eo usque soloecum videbitur, donec aptis demonstratum fuerit exemplis, legitimam esse adjectivi post articulum et substantivum collocationem. Iam conjiciat aliquis legi debere: βασίλειαν τὴν μούνην λοιπήν, atque in Scholiis Romanis explicationem genuinae vocis locum occupasse, quod factum videmus v. 385. Sed praeferendum mihi videbatur τὴν βασιλῆν τὴν —. Βασιλή· ἡ βασίλεια. Σοφ. Ἰφιγενείᾳ. Hesych. Tale vocabulum fuerit necesse est, quod Scholiastes interpretatione dignaretur. Ipsum igitur Scholion, qui sententiae meae favent, sic restituendum esse putabunt: ΤΗΝ ΒΑΣΙΛΗΝ· τὴν βασιλίδα, τὴν βασίλειαν.

v. 936. οὐράνιον φῶς ἀλλάξαι, tenebris mutare lucem coelestem. Musgr.

v. 943. ὄμβρος quid hic faciat, non assequor. An legendum ἄμβροτ', immortalia. Sed vereor ne glossematicum aliquid subsit. Musgr. Vulgata lectio ab omni nexu loci aliena est, nisi quis vocabulo ὄμβρος robur, potentiam significari putet, analogiâ nixus nominum ὄβρια, ὀβρίκαλα, ὄμβριμος, ὀμβριμόγυιος, ὀμβριμοεργός, ὀμβριμόθυμος, ὀμβριμόπατρος, et verbi ὀμβρεῖν, quod Hesychius per ὑπερισχύειν explicat. Sed quando tam subleste fidei est illa significatio, ego quoque vehementer vereor ne locus corruptelam traxerit. Emendationem aggressus est praeter Musgravium Eichstadius, qui teste Hermanno de metris p. 439. ὄγκος rescribi volebat. Mihi ὄλβος in mentem venit, quae conjectura ut lenitate ac sensus bonitate commendatur, ita egregium habet praesidium in simillimo Bacchylidis loco apud Stobaeum, Ecl. I. c. 6. p. 166. ed. Heeren.

θνατοῖς δ' οὐκ αὐθαίρετοι
οὔτ' ΟΛΒΟΣ, οὔτ' ἄκαμπτος ΑΡΗΣ,
οὔτε πάμφθερσις στάσις· ἀλλ' ἐπιχρίμπτει

νέφος

νέφος ἄλλοτ' ἐπ' ἄλλαν γᾶν
ἁ πάνδωρος Αἶα.

v. 946. ἐξυχόλως. Scholiaftes et margo Turnebianae ἐξυχόλῳ. An legendum ἐξυχολῶν, ut μελαγχολῶν. Quod reponit Scaliger ἐξόχολος minus convenit. Non enim ut iracundus depingitur Lycurgus, fed ut infanus. Musgr.

v. 947. κερτομίοις ὀργαῖς, propter procax ingenium. Vide fupra v. 397. (389.) et ad Oed. Col. 1545. (1280.) Mox tollenda diftinctio poft Διονύσου. Conftructio enim eft κατάφρακτος ἐκ Διονύσου. Musgr.

v. 949. πετρώδει — ἐν δεσμῷ. In antro fc. montis Pangaei. Vid. Apollodor. lib. III. cap. 5. Musgr.

v. 951. „ἀνθηρὸν — μένος. Sic μανίας ἄνθος Trachin. 1017. (1003.) ἤνθηκεν (fc. morbus) ibid. 1105. (1091.) Vid. et Aefchyl. Choeph. 1009. — κεῖνος. Legendum, κείνως, ita, fic. 'Εκείνως, Thucyd. I. 77. Plat. Cratylo p. 301, D. Facile accommodatur ftrophe legendo ταμιεύεσκεν. — μανίαις. Sic intellexit fe infania (vel prae infania) deum lacesfiviffe." Musgr. ἀποστάζειν dedit Bothius, commate poft ἐπέγνω pofito. Non male. Pro τί recte Brunckius refcripfit τι ob cauffam fuperius ad v. 357. allatam. Mox voc. μένος dictum de ea vi, qua comprimitur, qui caeco furore abripi fe paffus eft. Gloffa in Dresd. ad ἀποστάζει: ἀποῤῥέει πρὸς τοὺς αὐτὴν ἔχοντας; ad ἀνθηρόν: ἀκμαῖον καὶ σφοδρόν.

v. 952. ἐν γλώσσαις. Abundat ἐν. Sic ἐν λιταῖς στείλαντες Philoct. 61. Musgr. Bothius fcripfit: μανίαις... κερτομίαις γλώσσας. Verba ψαύων τὸν θεὸν affert Euftath. p. 219, 36. 725, 56.

v. 954. Εὔιον πῦρ. Conf. Oed. Tyr. 222. (214.) Eurip. Bacch. 146. Musgr.

v. 955. Μούσας. Inter Bacchi comites a Diodoro recenfentur Mufae lib. IV. 4. 'Ηρέθιζε, laceffivit,

dictis

dictis puta procacibus et contumeliosis. Si μούσας cantus interpretari placuerit, legendum erit ἠτίμιζε contempsit. Musgr. φιλαύλους Μούσας affert Eustath. p. 11, 19.

v. 956. παρά. Legendum πέρα, ultra. Salmydessum ad septentrionalem a Bosporo Thracio sitam esse ex Strabone constat p. 319. In antistropha lege καταί. Scymnus Chius v. 732.

Βυζαντίων χώρα —
Εἶτ' αἰγιαλός τις Σαλμυδησσὸς λεγόμενος
'Εφ' ἑπτακόσια στάδια τεναγώδης ἄγαν
Καὶ δυσπρόσορμος ἀλίμενός τε παντελῶς,
Παρατέτατα — Musgr.

Eustathius hunc locum spectasse videtur, διδύμων πελαγέων afferens sine scriptoris nomine p. 581, 18. Idem διδύμην θάλασσαν explicat ex h. l. ad Dionys. Perieg. 148. Caeterum scribendum puto,

παρὰ δὲ Κυανέων πελαγέων, διδύμας ἁλὸς τ'.

Hermann. in Notis Mss. Admissa hac lectione Musgravii cadit objectio.

v. 958. ἰδ', i. e. ἰδέ, et, ut passim apud Homerum. Ed. Ald. et Schol. ἠδ'. Utrum hic praeferendum sit, a metro, metrum vero a diversa antistrophes lectione pendebit. Musgr. ἰδὲ Tragici non adhibent. Nam Aeschyli Pers. 888. ἠδὲ scribendum est postulante metro. Ceterum nolente me Θρηκῶν remansit pro Θρᾳκῶν.

v. 959. ἀγχίπτολις. Litotes poetica pro ἔμπολις, incola, indigena. Πόλις autem in hoc composito valet terra, ut alibi saepe: vid. ad Eurip. Cycl. 99. Πάροικος pro ἔνοικος poni videtur v. 1169. (1139.) Sed praestat ἀρχίπτολις. Musgr. Deest aut unius syllabae vocabulum, ut μέν, ποτ', aut duarum, e. c. θοῦρος.

v. 962. τυφλωθέν. Cum ἕλκος conjungitur, non proprie, sed per enallagen constructionis, ut mox

ἀρα-

ἀραχθέν. Vid. ſupra v. 686. (667.) et ad Oed. Col. 1532. (1462.) Musgr.

v. 963. Hypallagen obſervavit antiquus Criticus, cujus notam in minoribus ſcholiis vulgavi, pro ἄλκος ἀραχθὲν ἀλαστόρως ὀμμάτων κύκλοις. Variis conjecturis ſollicitata fuit haec lectio, quarum nulla, ut ſunt omnes temerariae, ſpeciem vel minimam probabilitatis habet. Longe autem inſulſiſſima ſunt quae prolixe ad hunc locum diſputat nuperus editor Pariſinus. Eruditorem ſibilis excipi digna eſt ejus emendatio. Satis poëtae feciſſe mihi videbor, ſi patrocinio meo civitatem graecam retineat nomen ἀλάστορος, quod ille barbarum eſſe pronuntiat ex cathedra. Ex nominum tertiae declinationis plurimorum genitivis alia formantur nomina declinationis ſecundae, ut διάκτωρ et διάκτορος, φύλαξ et φύλακος, μάρτυρ et μάρτυρος, aliaque. Vide Etymol. M. in τρίβακος, Scholiaſtam noſtrum ad Oed. Col. 195. Euſtathius p. 757. ὡς εἴ τις εἴποι καὶ τὸν μάρτυρα, μάρτυρον, καὶ τὸν ἀλάστορα, ἀλάστορον, οὗ χρῆσις παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν τῷ, ἀλαστόροισιν ὀμμάτων κύκλοις. De veritate hujus lectionis dubitari non poteſt. Si quid mutandum videretur, nihil aliud reſcribendum cenſerem, quam,

ἀλκὰν ἀλαστόρως ἐν ὀμμάτων κύκλοις. Brunck.

Musgravius poſtquam nomen ἀλάστορος iisdem, quae Brunckius attulit, exemplis, addito etiam δεξιόχειρος, tuitus eſt, ſic pergit: „Ed. Ald. ἀλαστόροισιν, unde facias etiam ἀλάστορσιν, cui in antiſtropha bene responderet commemorata Scholiaſtae lectio ἀμίπποις, vel ἄμ' ἵπποις. Mihi tamen ἄμιππος ob cauſas ſuo loco dicendas retinendum videtur; unde ſequitur et hic commodiſſimum eſſe ἀλαστόροις. Ἀλαστόρους autem vocat oculos ipſos, quod foedo exemplo eliſi ἀλαστόρων vim habuerunt.“ Mihi ἀλάστοροι ὀμμάτων κύκλοι paſſive dici videntur oculi ſceleſte cruentati.

v. 964.

v. 964. οὐκ ἐγχέων, i. e. οὐκ ἐγχέων ἀκμαῖσι. Simile hyperbaton vide supra v. 543. (535.) infra 1345. (1324.) Musgr.

v. 965. Musgravius ad Eurip. Hecub. 1153. locum nostrum attingens, „nusquam alibi, inquit, radios textorios, semper fibulas pallium stringentes ad vulnera infligenda adhiberi legimus. Vid. Herodot. V, 87. Soph. Oed. T. 1292. (1269.) Nostrum Phoeniss. 62." Quam dubitationem ut removeat, ipsam περόνην aliquando, saltem apud poëtas, κερκίδος nomen consecutam esse suspicatur. At frustra se torsit vir doctissimus, quandoquidem apud Apollodor. II, 8, 1. Alcmene Eurysthei capiti, ab Hyllo abscisso et ipsi tradito, oculos κερκίσιν effodit. Nec quidquam ad rem facere videtur, quod radios, nisi textrinae operam dantes, in promtu non haberent, fibulas contra ubique secum gestarent. Veteres enim poëtas, gravissima quaeque consectantes, ab exili ista diligentia, quae unamquamque rem ad vivum resecat, procul abfuisse non uno exemplo constat.

v. 966. κατά. Lege καταί, ut in καταιβάτης. παραὶ pro παρὰ saepe habet Homerus. Sic ὑπαί, ἀπαί. Quamquam κατὰ ultimam syllabam non raro producit. Homer. Iliad. ε'. 537. τεθνειῶτα κατὰ μόθον ἕλκε ποδοῖϊν, Nicand. Theriac. 468. κατὰ μέσον ὀμφαλὸν ἵζει. Musgr. καταὶ extra compositionem nusquam observavi.

v. 967. μελέαν πάθαν — ματρός. Diodorus lib. IV. 44. φασὶ τὸν Ἡρακλέα — κρατήσαντα τῶν βασιλέων, τὴν μὲν Κλεοπάτραν ἐκ τῆς φυλακῆς προαγαγεῖν. Hinc colligas carceri, sed in regia Phinei, inclusam fuisse. — ἔχοντες. Non displiceret ἔχοντές τ', flebant et tristem matris sortem, et quod nuptiarum expertes degerent; ut ipsi Phineïdae caelibatum inter reliqua mala defleverint, perinde ac Antigone vss. 826. 880. 889. 930. (807. 860. 869. 910.) cui adde

Electram Sophocleam, 167. fabulae cognominis, Euripideam, Oreſt. 205. γονάν, genituram ſive σπέρμα non raro ſignificantem, hic potius gignendi aetatem interpreter, ſimili metonymia ac cum ἥβη pubes ad puberem aetatem transfertur.

Abſente quam repoſui copula, frigidum videtur, caſum matris flebant, vitam caelibem agentes; ut ſi caelibatus praecipua quaedam cauſa fuiſſet, cur matrem carceri incluſam lugerent. Musgr. Vulgo poſt ματρὸς demum interpungi ſolet, ut cohaereant μελέαν πάθαν ματρός. Id ſi recte ſe habet, miſera dicitur Cleopatrae ſors, vel quod novercae crudelitati reliquerat liberos, vel quod ipſa eos oculorum lumine privaverat. Sed aptius videtur inciſo poſt κλαῖον poſito ipſam liberorum a matre occaecatorum triſtem fortunam intelligere, quaeque ſequuntur, inſerta cum Musgravio poſt ἔχοντες copula τε ſic interpretari: flebant ſe ex infauſto genetricis matrimonio procreatos.

v. 969. Si unius tantum ſyllabae vocabulum in ſtrophico verſu (959.) poſt ἀγχίπολις excidiſſe putes, hic legendum ſuſpiceris ἀρχεγόνων, praeſertim cum in Scholiis Romanis ſcriptum ſit ΑΡΧΕΟΓΟΝΩΝ.

v. 970. ἄντας'. Temere ſtatuit Heathius verbum ἀντάω nunquam accuſativum adſciſcere. Euripides Iph. Aul. 150. ἤν γάρ νιν πομπαῖς ἀντήσας. Nec leve argumentum praebent cognata et forma tantum diverſa verba ἀντιάω et ἀντιάζω. Homerus Iliad. α. 31. ἐμὸν λέχος ἀντιόωσαν. Herodotus IV. 80. ἠντίασάν μιν οἱ Θρήϊκες. Vid. ejusdem libri cap. 118. et 121. Ex diverſis notionibus, quae verbo huic competunt, optime hic convenit participare. Conf. locum paullo ante ex Homero citatum. Secundum hoc, ἄντασε σπέρμα valebit μετέσχε τοῦ σπέρματος.

Pro

Pro nancifci pofitum ἀντᾶν quis dubitet accufativum adfcifcere poffe, quando et τυγχάνειν et κύρειν eo cum regimine non raro occurrunt? Vid. Aefchyl. Choeph. 712. Oppian. Halieut. I, 34. Eurip. Rhef. 113. Musgr.

v. 972. Lego et diftinguo:

— θυέλλῃσιν ἐν πατρῴαις,
Βορέαις ἅμιππος ὀρθαίποδος
Ὑπὲρ πάγου, θεῶν ἦ παῖς.

Educata eft in antris remotis inter patrias procellas, Aquilonibus in acclivi jugo curfu-aequalis, utpote a diis oriunda. — Βορέαις, aquilonibus. In plurali pariter adhibetur Nicandro Alexipharm. 513. ubi βορέῃσι παγέντες. Strabo etiam ἀναπεπταμένος πολὺς πρὸς τοὺς βορέας, p. 319. Vulgatum Βορέας pro patronymico accipiunt; habetque certe Diodorus IV. 44. Βορεάδας, fed a recto, ni fallor, Βορεάδης. Patronymicum femininum fuerit forte Βορέας, a quo non multum abhorret βορειὰς in loco Nonni mox citando. Vel fi fententia talem hic vocem toleraret, facile foret Βορέας in Βορεὶς mutare. — Ἅμιππος. Nonnus lib. XXXIII. 211.

Πῶς ποτε Φοῖβον ἔφευγε βορηΐδι σύνδρομος αὔρῃ.

Iterumque lib. XXXVII. 121.

Δευτέρῳ ἵππον ἔθηκε βορειάδι σύνδρομον αὔρῃ.

Ad celeritatem depingendam utrobique adhibetur phrafis. Tyrtaeus quoque v. 4.

Νικῴη δὲ θέων Θρηΐκιον βορέην.

Nec diverfum videtur βορέαις ἅμιππος. Nam, fi veteribus grammaticis Harpocrationi citatis credimus, ἅμιπποι dicebantur equi duo connexi, fimulque currentes: unde ἅμιππος idem fere quod σύνδρομος. Scholiaftae memoratum ἀμίπποις vel ἅμ' ἵπποις quem commodum fenfum hic habere potuerit, non video. — Ὀρθαίποδος, pro ὀρθόποδος, metri gratia. Sic μαλακαίποδες

 Ὧραι

Ὠρᾳ Theocrit. Idyll. XV. 103. Quin et aliis in vocibus aliquammultis ο mutatur in ω. Sic ἀπαί, ὑπαί, ἰσαίτερον, προυργιαίτερον, πλησιαίτερον, pro ἀπό, ὑπό, ἰσότερον, προυργιότερον, πλησιότερον. Vel legi poteſt ὀρθώποδες, ut φαιοχίτωνες Aeſchyl. Choeph. 1049. ἀμβόται Aj. 620. (615.) — Θεῶν ἡ παῖς, tamquam (vel utpote) a Diis oriundi. Θεῶν παῖδα vocatam eſſe Cleopatram, non eſt quod miremur, cui pater erat Boreas deus, generisque materni auctor Ericthonius, Vulcani filius. Vid. Apollodor. III. 15. Malui tamen θεῶν ἡ παῖς potius quam ἡ παῖς, quod caudam trahere videbatur. — Si θέων pro θέουσα cum Heathio accipias, ſupereſt ἡ παῖς, quod ſeorſim poſitum puella ſignificare ſolet, ideoque non ſatis convenerit Cleopatrae, cui filii jam adulti erant. Vel ſi dicas ei convenire tum, cum in antris paternis degebat, ne tum quidem frigiditatis culpam, meis certe ſenſibus, effugiet. Musgr. Βορεὰς ἅμιππος memorata Euſtathio p. 1037, 56.

v. 974. Θεῶν παῖς, Deorum progenies, id eſt, cui Dei erant generis ultimi auctores; quod quidem de Cleopatra vere dicitur. Nam ipſe Erechtheus Orithyiae pater inter Deos relatus fuit. Quod autem Heathius ſtatuit θέων ſcribendum et poſitum eſſe pro θέουσα, longe eſt ineptiſſimum. Βορεὰς παῖς θέων, pro θέουσα, nihil aliud eſſet quam putidus ſoloeciſmus, nullo exemplo excuſandus ex omnibus illis, quae Clarkius congeſſit ad ΙΛ. Ε. 778. Pronomen ſeu participium plurale maſculini generis de femina adhibetur, quod obſervavimus ſupra ad v. 926. (918.) ita etiam maſculinum duale, ut Oed. Col. 1676. et paſſim: ſed in ſingulari numero id numquam obtinet. Brunck. ἀλλὰ κἀπ' ἐκείνᾳ, nihilominus et in illam. Cur nihilominus? An quod in praecedentibus cauſas expoſuerat, cur extra fatorum ditionem poſita

posita videretur. Sic equidem existimo, sententiamque adeo hujusmodi esse: nihil illi profuisse contra fatorum potestatem, quod in loco tam longinquo, inque antris desertis educata fuerit, nec quod pernicitate pedum ventos aequaverit, nec denique, quod deorum progenies fuerit. Musgr.

v. 975. ἔσχον. Cum ἐπὶ ex superiori versu repetendo valet, irruebant, invadebant. Vid. citata ad Eurip. Bacch. 1131. Musgr.

v. 982. δι' ὀρθῆς. Qui de ellipsibus scribunt Grammatici, in his et similibus locutionibus haerere solent, quaenam vox reticeatur, quaerentes. Ego nullam hic ellipsin esse arbitror, sed tantum enallagen generis, posito sc. δι' ὀρθῆς pro δι' ὀρθοῦ: nisi verius sit, antiquos utroque genere in hujusmodi phrasibus sine ullo discrimine usos esse. Exempla sint ἐκ μὲν ἰθείης Herodot. III. 127. ἐκ ταύτης IV. 43. τὴν ὁμοίην IV. 119. ἐξ ὑστέρης V. 106. ἐκ νέης V. 116. ἐκ καινῆς Aristid. tom. I. p. 84. Thucyd. III. 92. ἀπὸ πρώτης Thucyd. I. 77. διὰ κενῆς Eurip. Troad. 759. Musgr.

v. 984. ἐπὶ ξυροῦ τύχης, in novacula casus. Nota proverbialis locutio ex Homero Ιλ. Κ.

νῦν γὰρ δὴ πάντεσσιν ἐπὶ ξυροῦ ἵσταται ἀκμῆς.

Idem diversis verbis expressit in Ajace 786.

ξυρεῖ γὰρ ἐν χρῷ τοῦτο μὴ χαίρειν τινά.

Vide Eustathium p. 796. Brunck. ἐπὶ ξυροῦ. Conf. Homer. Iliad. κ'. 173. Herodot. VI. 11. Theocrit. XXII. 6. Theogn. 557. (569. Gnomic. Brunck.) Musgr.

v. 985. τὸ σὸν — στόμα, sermonem tuum. Vid. ad Aj. 1129. (1110.) Musgr.

v. 987. θῶκον ὀρνιθοσκόπον. Pausaniae tempore ostendebatur, p. 741. Musgr.

v. 988.

v. 988. λιμήν. Vid. ad Oed. Tyr. 428. (420.) Musgr.

v. 989. Spectavit hunc locum Euſtathius p. 1190, 52.

v. 990, 1. κλάζοντας. Grammatici vocant σχῆμα πρὸς τὸ σημαινόμενον. Nempe φθόγγον ὀρνίθων valet ſenſu et poteſtate ὄρνιθας. Musgr.

v. 991. φοναῖς. Lege φονῶσ', i. e. φονώσαι caedis cupidis, a verbo φονάω. Eſt autem pro φονώσαις per enallagen generis, de qua figura vide ad Trachin. 794. (784.) Conf. Statium Thaid. III. 513. Musgr. Male. Ingenioſa eſt, ſed parum neceſſaria Bothii mutatio: σχῶντας ... ἀλλήλους φονάς.

v. 992. ἄσημος ἦν. Poſt haec media diſtinctio ſcribenda. Musgr. Verba πτερῶν γὰρ ῥοῖβδος οὐκ ἄσημος ἦν affert Euſtathius p. 821, 42. ῥοῖβδος eſt vehemens ac turbidus alarum ſtrepitus ideoque infauſtus: cum meatus avium fauſtus ſoleret eſſe placidus et lenis. Itaque v. 1009. verti debet: neque avis turbide alis plangens fauſtas edit voces. Noſtro loco utitur Bergler. ad Ariſtoph. Nub. 406. et Av. 1182. utroque Spanhem. ad Callim. H. in Pallad. v. 123. 124. p. 708. 716. ed. Erneſt.

v. 993. γεύεσθαι hic valet experiri, periculum facere, ut Trach. 1101. (1103.) Eurip. Hippol. 667.

τῆς σῆς δὲ τόλμης εἴσομαι γεγευμένος.

id eſt, juxta Scholiaſtam, πεπειραμένος. Vide ad Comici Ran. 462. Brunck. ἐγευόμην, periculum feci. Non enim ore et palato deguſtaſſe videtur. Licet ἔμπυρα nonnunquam dicantur ipſa viſcera in flammis cremata. Vid. Callimach. Lav. Pallad. 107. ibique Spanhemium. Μόχθων — ἐγευσάμην Trachin. 1117. (1103.) Musgr.

v. 994.

v. 994. ἐκ δὲ usque ad σποδῷ affert Tzetzes in exegeli Ms. in Hom. Iliad. Hermann.

v. 995. οὐκ ἔλαμπεν. Vid. citata ad Eurip. Phoeniſſ. 1291. (1261. Valck.) Musgr.

v. 996. κηκίς. Sic dicitur vapor forte fuliginoſus, non limpidus. Hic intelligi videtur adeps liquefactus. Nam neque liquores hoc nomine deſignari ſolent, niſi qui adipoſi fuerint. Conf. Aeſchyl. Agam. 969. Philoct. 797. (775.) Musgr. Hunc verſum affert Euſtathius p. 680, 24. et indidem κηκὶς p. 955, 64.

v. 998. διεσπείροντο, ſpargebantur. Sic πῶλοι διεσπάρησαν Electr. 750. (741.) διέσπειρε ἡμέας, ἄλλην ἄλλῃ τάξας Herodot. III. 68. διασπειρόμεναι σάρκες Liban. Vol. II. p. 621. μελῶν τε ἀνθρωπείων διεσπαρμένων Philoſtrat. Heroic. verſus finem. Locus caeteroquin obſcuriſſimus eſt. Sed voluit forte Auctor receptacula fellis (nam de pluribus loqui videtur) Graecis δοχὰς dicta, quae cum reliquis extis cremari oportebat, elevata vi ignis, i. e. ἀναπτύσματι, et huc illuc disjecta fuiſſe. De δοχῇ vid. ad Eurip. Electr. 833. Χολὴ Ariſtoteli eſt receptaculum fellis, non fel ipſum. Ζώων Ἱστορ. II. cap. 15. περὶ τὸν τόπον, οὗ τοῖς ἔχουσιν ἐπιφύεται ἡ χολή, et paullo poſt: ὥσπερ ἔχει μεγίστην [χολὴν] τῶν ἰχθύων, et poſt: ἔχουσιν ἀποτεταμένην ἀπὸ τοῦ ἥπατος, et οἱ μὲν πρὸς τῷ ἥπατι, οἱ δὲ κάτω ἀπηρτημένην. Idem diſerte docet Iulius Pollux. Incertus apud Clem. Alex. p. 851.

Τίς ὧδε μωρός, καὶ λίαν ἀνειμένως
Εὔπιστος ἀνδρῶν, ὅστις ἐλπίζει θεοὺς
Ὀστῶν ἀσάρκων, καὶ χολῆς πυρουμένης,
Ἃ καὶ κυσὶν πεινῶσιν οὐχὶ βρώσιμα,
Χαίρειν [ἂν] ἀπάτῃ καὶ γέρας λαχεῖν τόδε,
[Χάριν τε τούτων τοῖσι δρῶσιν ἐκτίνειν.]

Ver-

Verſus poſtremus an a Poeta ſit, dubium eſt. Ex Aeſchyli Prometh. 494. colligas crematum fuiſſe fel. — καταῤῥυεῖς, decidentes. Καταῤῥυὴς rara vox eſt, ſed bene formatam eſſe oſtendit περιῤῥυὴς apud Etymol. M. voce περιῤῥηδής. Literam υ habent et verba τριχοῤῥυεῖ et πτεροῤῥυεῖ, a ῥέω formata: unde et καταῤῥυὴς ad eundem fontem referendum. Sic καταῤῥεῖν valet decidere in verſu Eubuli apud Scholiaſt. Ariſtoph. in Plut. 1130. et in Ariſtoph. Pace pluries. παρεῤῥύηκεν de ſagittis dilabentibus Philoct. 662. (651.) Libanius Vol. II. p. 205. ὀροφαὶ κατέῤῥεον. Musgr.

v. 999. καλυπτῆς, id eſt, τῆς καλυπτούσης. Nomen verbale activam hic ſignificationem habet, ut μεμπτὸς in Trach. 446. ὕποπτος apud Eurip. Hec. 1121. Brunck. μηροὶ ſunt oſſa femorum, non carnes. Poeta modo citatus teſtatur ὀστᾶ ἄσαρκα Diis oblata fuiſſe. Μηρὸς autem os Polluci ſignificare videtur lib. II. ſect. 185. Ariſtoteli certe Ζώων Ἱστορ. lib. I. 13. Neque aliter Homeri in verſu μηρούς τ' ἐξέταμον Iliad. ά. 460. ubi Scholiaſtes μηρούς, τὰ μηριαῖα ὀστᾶ. Hippocrati μηρὸς nonnunquam os femoris eſt. Sic περὶ ἄρθρων· ψαυομένη ἡ κεφαλὴ τοῦ μηροῦ κατὰ τὸν περίνεον ὑπερογκέουσα εὔδηλός ἐστιν, et deinde pluries. Idem alibi τὸ ὀστέον τοῦ μηροῦ habet. [Bothius addit Herodoti 3, 103. κάμηλος ἐν τοῖσι ὀπισθίοισι σκέλεσι ἔχει τέσσερας μηρούς.]

Interpretandum: oſſa femorum defluentia (vel ex cumulo ſc. vel in humum forte ex ara) extra adipis regumentum jacebant.

Ibid. καλυπτῆς — πιμελῆς, extra adipem circumvolutam. Conf. Homeri Iliad. ά. 460. Scholiaſten Euripid. ad Phoeniſſ. 1290. Musgr. Nota ſunt quae de oſſium ſacrificatione disputavit I. H. Voſſius (Mythol. Briefe, 2 Band, 38 — 40. Brief) impugnatus a Schneidero in lex. Gr. v. μηρίον. Cum illo facit cenſor Heynianae Iliadis in Actis literariis olim

olim Ienenſibus, 1803. ſcidula 125. hunc ſequitur, qui de eodem libro judicium tulit in Nova Bibl. Germanica. Diligentem rei disquiſitionem exſpectamus ab Hermanno ad Aeſchylei Promethei locum Musgravio citatum. Μηρὸι καταῤῥυεῖς καλυπτῆς ἐξέκειντο πιμελῆς affert Euſtathius p. 134, 29.

v. 1001. φθίνοντ', evaneſcentia. Mali ominis erat in igniſpiciis, quicquid debile et evanidum erat, quod docebunt loca citata ad Eurip. Phoeniſſ. 1291. — ὀργίων, ſacrificiorum: ut Trachin. 778. (768.) Aeſchyl. Sept. Theb. 185. Musgr.

v. 1004. παντελεῖς. An ſanctiſſimi: quo forte ſenſu Iupiter πατὴρ παντελὴς Aeſchylo audit Sept. Theb. 120. Musgr.

v. 1005. πλήρεις ὑπ' οἰωνῶν τε καὶ κυνῶν βορᾶς, i. e. contaminati erant humanae carnis buccellis et ſanie, quas eo apportabant volucres canesque. Vid. infra v. 1053. et 1095. (1029. et 1083.) Musgr

v. 1007. θυστάδας λιτάς. Sic θυστάδος βοῆς Aeſchyl. Sept. Theb. 275. Musgr.

v. 1010. βεβρῶτες. Schema eſt σολοικοφανές, quum ſingulari ὄρνις ſubjungatur plurale βεβρῶτες, ſyntaxi ad intellectum, non ad vocem, relata. Brunck. Vide ſupra v. 701. Βεβρῶτες αἵματος λίπος afferunt Euſtathius p. 229, 12. et Schol. Waſſenbergh. ad Il. Β. 312.

v. 1011. Comparari digna eſt Plutarchi ſententia in Fabio: τὸ μὲν ἁμαρτεῖν μηδὲν ἐν πράγμασι μεγάλοις, μεῖζον ἢ κατ' ἄνθρωπόν ἐστι· τὸ δ' ἁμαρτάνοντα χρήσασθαι τοῖς πταίσμασιν διδάγμασι πρὸς τὸ λοιπόν, ἀνδρὸς ἀγαθοῦ καὶ νοῦν ἔχοντος. [Ex ed. rec.] Brunck.

v. 1013. Dubitavi ἐπὴν pro ἐπεὶ reſcribere ob Thomae M. praeceptum: Εἰ, μετὰ ὁριστικοῦ καὶ εὐκτικοῦ ἐπεὶ ... οὐ μετὰ ὑποτακτικοῦ δέ, πλὴν ἐπὶ τῶν αὐθυποτάκτων· οἷον, εἰ λάβωμαι, εἰ τράπωμαι. Ei nuper ſuffragatum video

deo etiam Baſtium in Lettre critique à Ms. Boiſſonade p. 90. ſqq. qui tamen in verborum αἰϑυποτάκτων conſtituenda notione paullulum a vero aberraſſe videtur. Rectius eam informavit Hermannus de emend. rat. Gr. Gr. p. 262. verbum αἰϑυπότακτον ſignificare monens conjunctivum aoriſti in iis verbis, quae reliquis temporibus carent. Cauſſam ſi quaeris, quare cum hoc potiſſimum conſtrui particulam illam liceat, in magnas me adductum fateor anguſtias: niſi forte in eo acquieſcendum eſt, ut, quemadmodum in aliis multis, ita et hic uſum putemus tyrannidem exercuiſſe. Quae ipſa ratio haud ſcio an probabilior ſit eorum ſententia, qui infinitam exemplorum copiam contra omnium librorum fidem mutari volunt, praeſertim cum non ſemper in proclivi ſit emendatio.

v. 1014. ἄνολβος. gl. μωρός. ὄλβος γὰρ ἡ φρόνησις τῷ αὐτὴν ἔχοντι. Brunck. Eadem ſignificatione occurrit Aj. 1156.

v. 1023. ἄπρακτος. Sic ξὺν ἀργύρῳ 'Επράσσετ' Oed. Tyr. 125. Neque adeo neceſſaria eſt H. Stephani emendatio ἄπρατος. Musgr. ἄπρατος malebant etiam Canter. et Wakef. in Silv. Crit. P. IV. p. 134.

v. 1025. πρὸ Σάρδεων. Πρὸ valet πέλας prope: conf. Pind. Pyth. I. antiſtr. 4. Iſthm. IV. ſtroph. 2. Aeſchyl. Suppl. 627. Musgr.

v. 1026. ἤλεκτρον. Plinius de auro agens lib. XXXIII. cap. 23. Ubicunque quinta argenti portio eſt, electrum vocatur. Vid. Virgil. Aeneid. VIII. 402. Musgr.

v. 1027. Recte Brunckius expunxit δ', quod Oed. R. 966. poſt ὑφηγητῶν eadem perverſitate additum eſt in uno de Britannis codicibus.

v. 1029. φέρειν νιν. Vid. ſupra ad v. 1029. (1005.) Musgr.

v. 1038.

v. 1038. κράτιστον. Superlativus pro comparativo, ut infra 1349. nisi εὐβουλίαν statueris in κτημάτων numero habendam esse. Musgr. Posterior ratio vera est.

v. 1044. τὸ δ' ἐκ τυράννων. Abundat ἐκ. Similia vide ad 23. 1233. (1202.) Electr. 621. (612.) Musgr.

v. 1048. τἀκίνητα i. e. τὰ ἄῤῥητα. Vid. Oed. Col. 1596. (1526.) Musgr.

v. 1053. ἁμιλλητῆρας. Vide annon melius foret ἁμιλλητῆρος aurigae. Nonnus lib. XXVII. 201.

— βόας αἰθερίοιο πυραυγέος ἡνιοχῆος. Musgr. Dormitavit Vir doctus. Pro τροχοῦς ad mentem Ammonii scribi deberet τρέχους (βαρυτόνως). Vide Valcken. Animadvv. ad Ammon. p. 217.

v. 1056. τῶν ἄνω. Subaudiendum τινά. Conf. ad Electr. 1338. (1319.) Musgr.

v. 1057. κατῴκισας. Malim κατοικίσας. Nulla enim inter hunc et praecedentem versum oppositio est, sed unice Antigones poena in utroque spectatur. Musgr.

v. 1058. Constructio est: ἔχεις δὲ ἐνθάδε αὖ νέκυν ἄμοιρον τῶν κάτωθεν θεῶν, habes autem hic contra mortuum Deorum inferorum regimine destitutum. Musgr.

v. 1059. ἀνόσιον recte vertit Brunckius: justis privatum. Eustathius p. 29, 37. ἀνόσιος πάλαι ποτὲ λέγεσθαι τὸν ἄταφον. Conf. etiam Scholiastes. Perperam Wakefield. in Silv. Crit. P. IV. p. 214. legendum putabat ἀνοσίως νέκυν.

v. 1061. βιάζονται. Nempe οἱ κάτωθεν θεοί. Injuriam sc. factam esse statuit, cum Polynici, qui a Deorum inferorum ditione sejunctus erat, tum Diis istis, qui uno cive fraudati erant. Musgr. ὧν et βιάζονται ad mortuos refertur.

v. 1062.

v. 1062. ὑστερόφθοροι. Vide an interpretandum sit pone euntes, a φθείρομαι eo. Musgr. Ubi tandem φθείρεσθαι simpliciter ire significat? Λαβυτῆρες ὑστερόφθοροι commemoratae Eustathio p. 763, 39. 768, 55.

v. 1065. κατηργυρωμένος recte Scholiastes explicat ἀργύρῳ πεισθείς. Simili significatu ἀοιδαὶ ἀργυρωθεῖσαι dicuntur cantilenae argenti pretio pactae, Pindar. Isthm. II. 11. et ἀργυρωθέντες σὺν οἰνηραῖς φιάλαις argenteis phialis donati victores Nem. X. 80.

v. 1067. ἀνδρῶν, γυναικῶν. Pro ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν. Nam Graeci in hoc genere loquendi copulam fere omittere solent. Aristophanes Ran. 156. s. θιάσους εὐδαίμονας Ἀνδρῶν, γυναικῶν, quem ad locum de hoc usu exposuit Kusterus. Consulenda est etiam Schaeferi nota ad Longum p. 403.

v. 1068. ἐχθραί. Malim ἔχθραις, odiis. Conturbantur odiis et seditionibus. Musgr. Nihil mutandum: alioqui praeferrem ἔχθρᾳ, quod ipsum Reiskius et Bothius reponi voluerunt. ἐχθραὶ πόλεις eae sunt civitates, quae Polynici adversus Thebas tendenti auxilia dederant. Praenuntiatur autem Epigonorum expeditio injuriis paternis irritatorum, eo quod iuxta cum Polynice insepulti jacuerant testibus Euripide in Supplicibus et Hygino fab. LXX.

v. 1071. ἑστιοῦχον. Non de nihilo est. Foco enim, i. e. ἑστίᾳ nihil fere apud Veteres sanctius. Musgr.

v. 1073. Wakefieldius vicinia verborum θυμῷ et καρδίας temere offensus in Silv. Crit. P. III. p. 109. scribendum conjicit ῥυσμῷ καρδίας, quo nihil ineptius excogitari poterat. Lapsus esse videtur eo, quod θυμῷ καρδίας conjungeret, non καρδίας τοξεύματα, nec videret adjuncto καρδίας indicari, unde tela illa emittantur. Eurip. Hec. 603. ταῦτα μὲν δὴ νοῦς ἐτόξευσεν μάτην. Ita factum est, ut voci θυμῷ, quae vertenda est cum ira,

ira, per iram, Ionicum Tragicisque inusitatum vocabulum θυμὸς substitueret. Mihi in praeced. versu σοι reponenti adsentientur, qui meam totius loci interpretationem probabunt. ἀφιέναι enim cum dativo personae construitur. Eurip. Hippol. 1324. ἀρὰς ἀφῆκας πατρί. Bothius σοῦ θυμῷ ἀφῆκα vertit in iras tuas emisi, quod minus placet. Exquisitius tamen vel sic videtur σοι … θυμῷ.

v. 1074. θάλπος. Sic ἔθαλψεν ἄτης σπασμὸς Trachin. 1099. (1084.) μανίας θάλπους' Aeschyl. Prometh. 878. Musgr.

v. 1078. τῶν φρενῶν, ὧν νῦν φέρει. Male vulgo et spreta Attica elegantia ἃ νῦν φέρει. [Sic latini gerere, gestare mentem. Plautus Asin. II, 1.

Cave tu idem faxis, alii quod servi solent,
qui ad heri fraudationem callidum ingenium
gerunt.

Idem Amphitr. V. 1.

Haec sola sanam mentem gestat meorum familiarium.

Ex ed. rec.] Brunck. τὸν νοῦν — τῶν φρενῶν. Alibi non invenio, nec tamen damno. Potest enim dici ut judicium mentis vel cordis. Neque tamen spreverim τῶν φρενῶν, ἃς νῦν φέρει, ut φρενῶν a comparativo ἀμείνω pendeat. Et rationem imperantem sensibus, quos nunc gerit. Vel legi potest, τόνον τ' ἀμείνω. Euripides Hippol. 118. σπλάγχνον ἔντονον. Aristides tom. I. p. 339. τὸν τόνον τῆς γνώμης καὶ τὴν ῥώμην. Philo Iud. habet ψυχῆς τόνον p. 372. et alibi. Vide tamen interpretes Plauti ad Epidicum act. IV. scen. I. 4. Musgr. Cur a librorum lectione discedendum sit, nihil caussae video. Apposite comparari potest mens animi, quae locutio familiaris est Plauto, Catullo et Lucretio, et hanc quidem rationem defendendae vulgatae tutissimam esse arbi-

arbitror. Alia, quae mihi in mentem venit, aliquanto minus probabilis videtur, ut alterutrum, vel τῶν φρενῶν, vel ἢ νῦν φέρει abundanter dictum putemus. Et ſane pleonasmis in comparativa enunciatione delectantur Attici. Lyſias cont. Theomneſt. p. 183. τί γὰρ ἂν ΤΟΥΤΟΥ ἀνιαρώτερον γένοιτο αὐτῷ, ἢ τεθνάναι μὲν ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν, αἰτίαν δὲ ἔχειν ὑπὸ τῶν παίδων; ad quem locum conſulendus Marklandus. (p. 370. ed. Reisk.) Pariter Eurip. Heracl. 298.

οὐκ ἔστι ΤΟΥ͂ΔΕ παισὶ κάλλιον γέρας,
ἢ πατρὸς ἐσθλοῦ κἀγαθοῦ πεφυκέναι —

Vid. Toup. ad Longin. Sect. XVIII. p. 321. Sed quia praeter genitivum pronominis demonſtrativi et particulam ἢ, de qua conf. nota ad v. 1266. nullam hujus generis redundantiam obſervavi, poſteriori argumento ipſe paullulum diffido.

v. 1083. ταράσσομαι φρένας. gl. ἤγουν στασιάζω πρὸς ἐμαυτὸν καὶ οὐκ ἔχω τί γένωμαι. Brunck.

v. 1085. ἐν δεινῷ πάρα, juxta vel pariter malum eſt. Verum ſic, inter malum cedendi, et illud cui plerumque obnoxii ſunt pertinaces, non ſatis discriminis poſitum videtur; ut ſuſpicer legendum eſſe πέρα ultra, magis. Musgr. Vaniſſima ſuſpicio.

v. 1089. ἄνες. gl. ἔξελε. κτίσον. κατασκεύασον. Brunck.

v. 1090. Diſtinguendum puto:

Καὶ ταῦτ' ἐπαινεῖς, καὶ δοκεῖς, παρεικάθειν;

ut conſtructio ſit καὶ ταῦτ' ἐπαινεῖς παρεικάθειν, καὶ δοκεῖς; et haec ſuades concedere et cenſes? παρεικάθειν utique a δοκεῖς regi vix patitur Graecorum conſuetudo. Simile hyperbaton vid. v. 1345. (1323.) Musgr. Supplendum δεῖν. Conf. Viger. p. 206. ed. Herm.

v. 1091.

v. 1091. συντέμνουσι, gl. καταβάλλουσι. Brunck. Wakef. in Silv. Crit. P. III. p. 18. vertit: celerrime rem fecant cum improbis, comparans Hefychii gloffam: συντεμών· συντελέσας, et Rhefi v. 450.

πρὸς οἶκον εἶμι συντεμὼν τοὺς σοὺς πόνους.

v. 1093. καρδίας — ἐξίσταμαι, ex corde rejicio vel amoveo. Ponitur enim pro activo ἐξίστημι. Musgr. Minime.

v. 1094. τὸ δρᾶν, vi agere, vim inferre. Nofter Oed. Col. 765. (732.) ἥκω γὰρ οὐχ ὡς δρᾶν τι βουληθείς. Philoct. 1282. (1228.) οὐδέ τοι σῇ χειρὶ πείθομαι τὸ δρᾶν. Musgr. τὸ δρᾶν ἀνάγκη, facto opus eft. Vid. Hermann. ad Viger. p. 703.

v. 1097. ἀξίνας. An ligones hic fignificat? Nefcio enim an fecures vel dolabras occafio poftulaverit. Scholiaftes Nicandri in Theriac. 386. σμῖνον δὲ ἢ τὴν δίκελλαν φησὶν, ἢ τὴν ἀξίνην, ᾗ σκάπτουσι καὶ ξύλα κλῶσι. Musgr. Bothio judice fatis conveniunt fecures. Idem in Scholiaftae loco legendum putat αἷς σκάπτουσι, ut σκάπτουσι ad δίκελλαν, κλῶσι ad ἀξίνην referatur.

v. 1104. ἄγαλμα. Matris ἀγάλματα, deliciae, folenni poëtarum ufu dicuntur liberi. Vid. Markland. ad Eurip. Suppl. 367. Ruhnk. ad Timaeum v. ἄγαλμα.

v. 1106. Ἰταλίαν. Etymologus M. v. Κολωνεία, κτητικὸς τύπος εἰς ἰδιότητα ἀναπέμπεται· φασὶ γὰρ τὸν Διόνυσον τὸν ἐπὶ Τυρσηνοὺς ἀπιόντα πόλεμον, τοὺς γεγηρακότας τῶν Σειληνῶν μετὰ τῆς ἀχρήστου ἡλικίας ἐν Ἰταλίᾳ καταλιπεῖν· τοὺς δὲ τραπῆναι ἐπὶ ἀμπέλων ἐπιμέλειαν, καὶ εὔοινον γενέσθαι τὴν Ἰταλίαν. Pro ἀπιόντα an legendum ἀφιέντα. Musgr. Italiam abfone commemorari pronuntiat Goes in comment. in Aefchyl. Agam. p. 38. quod nullo argumento ex hiftoria petito effici poffit,

Bacchi

Bacchi ſacra jam Sophoclis tempore in illa terra vel apud Tyrrhenos floruiſſe. Haec ratio nihil probare videtur: imo non floruiſſe docendum erat. Quae ſi cauſſa fuit, cur ad prologum Euripidis Baccharum provocaret V. D., ubi inde a v. 13. terrae, quas Bacchus adierit, recenſentur nolla Italiae mentione facta, ſine dubio nimium ex ſilentio iſto concluſit. Ibi enim tantum abeſt ut accuratam et plenam locorum enumerationem poëta ſectatus eſſe videatur, ut ne geographicum quidem ordinem obſervaverit. Atque omnino vereor, ne cum Bacchi ſacris nihil quidquam locus noſter commune habeat, acquieſcendum putans in Scholiaſtae interpretatione: διὰ τὸ πολυάμπελον τῆς χώρας. Sic non opus eſt Ἰκαρίαν ſcribi, quamquam Strabo l. XIV. p. 439. hanc inſulam Samo vicinam non Dianae ſolum, ſed etiam Baccho ob vini fertilitatem cum reliquis Cycladibus ſacram fuiſſe teſtatur. Sic carere poſſumus etiam Reiskii conjectura Οἰαλέαν, qui tractus erat in agro Thebano. Ad Reiskium prope accedit Bredow in Geographiae et Uranologiae Herodoteae ſpeciminibus, Helmſtadii 1804. editis, Ἰταλίαν h. l. idem eſſe monens quod Βοιωτίαν, utroque nomine terram boum (Ἰταλοὶ, vituli, boves) ſignificante. At ſi vel maxime concedamus, nullam eſſe horum nominum diverſitatem, quid, quaeſo, erat quod Italiae potiſſimum nomine Boeotia deſignaretur? Eadem de cauſſa non video, cur Sophoclei Triptolemi locum, in quo Italia candido fortunata frumento praedicabatur, perperam a Plinio H. N. XVIII. 12. intellectum eſſe putemus.

v. 1108: Δηοῦς ἐν κόλποις. Vid. ad Eurip. Ion. 1093. Πάγκοινον vocat Cererem, forte quia frumento cum toto orbe communicato, ab omnibus pariter colebatur. Confer tamen Pind. Olymp. VI. ep. 3.

3. Idem Olymp. XIV. v. 33. κόλποισι Πίσας. Musgr. παγκοίνοις. gl. in Dresd. πανδήμοις.

v. 1109. In codicibus ſic hic locus diſtinctus eſt: ὦ Βακχεῦ Βακχᾶν, μητρόπολιν Θήβαν ναίων — Gloſſa, ὦ Βακχεῦ μαινάδων ἔφορε. Priora ſi iſto modo accipiantur, tum μητρόπολιν praeſtabit cum Scholiaſta et Euſtathio ad Odyſſ. A. p. 1391. interpretari, τὴν πόλιν τῆς μητρός σου Σεμέλης, quam cum auctore veteris gloſſae, ἀρχηγὸν τούτων; id eſt τῶν μαινάδων. Sed prava eſt illa diſtinctio, nec alius ſenſus eſt quam is quem in verſione expreſſimus. [o Bacche Baccharum metropolin Thebas habitans.] Brunck.

Metrum hujus et ſequentium verſuum ſic fortaſſe conſtituendum:

[O] μητρόπολιν Θήβαν
Ἀνάγων, παρ' ὑγρὸν
Ἰσμηνοῦ ῥέεθρον,
Ἀγρίου τ' ἐπὶ σπορᾷ δράκοντος.

Quibus in Antiſtropha reſpondebunt:

Πολυστάφυλος πέμπει
Ἀβρότων ἐτέων
Εὐαζόντων Θη-
βαίας ἐπισκοποῦντ' ἀγυιάς.

Ἀνάγων, augens, promovens. Heſychius: ἀνηγμένον, ηὐξημένον. Vid. et Noſtri Aj. 131.

Qui majorem ἀκρίβειαν deſiderat, legere poteſt ῥεῖθρον pro ῥέεθρον, et in antiſtropha Θηβαΐδας σ' pro Θηβαίας, exemplo Ovidii, cui Thebaides antepenultimam corripit. Ναίων v. 1135. (1110.) cur mutetur, alia etiam ratio eſt. Qui enim Bacchum ab Euboea vel Parnaſſo Thebas redire orabant v. 1160. (1131.) quomodo eum conſentaneum erat eodem ſpiritu Thebarum incolam facere? Per metrum tamen ſtare poteſt ναίων triſyllabum. Musgr. ναίων nihili eſt.

ναίων h. l. ſignificat, qui habitare ſoles, non, qui cum maxime habitas.

v. 1110. Reponit editor Oxonienſis ex Turnebiana παρ' ὑγρῶν — ῥεέθρων, qua in lectione vereor ne praepoſitio παρὰ vim ſuam non obtineat. Musgr.

v. 1111. ὤμου Hermanni correctio eſt. ἄγριον, quod metro repugnat, ex gloſſa irrepſiſſe videtur. Heſychius: ὠμόν· ἄωρον, ἄγριον.

v. 1112. ἐπὶ σπορᾷ δράκοντος. Bene Scholiaſtes: in loco ubi ſati ſunt draconis dentes. Musgr.

v. 1113. ὑπὲρ διλόφου πέτρας. Euripides Bacchis 302.

ἔτ' αὐτὸν ὄψει κἀπὶ Δελφίσιν πέτραις
πηδῶντα σὺν πεύκαισι δικόρυφον πλάκα.

Confer Scholiaſtam ad iſta in Phoeniſſis v. 233.

ἰὼ λάμπουσα πέτρα πυρὸς
δικόρυφον σέλας. Brunck.

Σὲ — ὄπωπε, te videt, i. e. te praeſentem habet, te certa fide ut Deum agnoſcit. Musgr.

v. 1114. στέροψ — λιγνύς, lucidus, vel candens, fulgidus vapor. De re vide Eurip. Phoeniſſ. 237. ibique Scholiaſten. Musgr. στέροψ ab Euſtathio p. 786, 13. affertur pro στεροπή, ſed h. l. λιγνὺς στέροψ eſt pro λιγνὺς στεροπῆς, fumans flamma ſacrificiorum.

v. 1115. στείχουσι. An στοιχοῦσι, comitantur? De verbo στοιχεῖν varia dederunt Fabricius ad Sext. Empir. p. 255. Koenius ad Gregor. p. 170. — Βακχίδες. Corycias Nymphas, quarum hic meminit, in Dearum cenſum veniſſe, docet Pauſanias p. 878. Ἱερὸν δὲ αὐτὸ (Corycium antrum) Κωρυκίων τε εἶναι Νυμφῶν καὶ Πανὸς ἥγηνται. Βακχίδες ſunt Bacchantes, i. e. foeminae Baccho concitae. Non ergo abſurdum foret de Thyaſin interpretari, quo nomine Pauſanias p. 806. mulieres Atticas cum Delphicis congregatas intelligit.

Tum

Tum autem legere possis: ἔνθα Κωρυκίαις Νύμφαις στοιχοῦσι Βακχίδες, ubi Bacchantes Nymphis Coryciis associantur. De Coryciis Nymphis vid. Aeschyl. Eumen. 22. Apollon. Rhod. II. 713. Ovid. Metam. I, 320. Hesychius: θυιάς, βακχίς· οἱ δὲ μαινάς. Aristot. Prob. p. 215. σίβυλλαι καὶ βακχίδες. Male ibi Victor. βάκιδες, ut et Muret. Var. Lect. XIII. 15. Ovid. Tristium lib. IV. eleg. I. 41.

Utque suum Bacchis non sentit
saucia vulnus.

Eurip. Troad. 504. σύμβακχε Κασάνδρα θεοῖς. Tales hae βακχίδες. Conf. et Nonn. lib. XXVII. 265. Musgr. Non probo mutationem. Βακχίδες dici videntur Coryciae Nymphae, quia pariter ac Bacchus in Parnasso sedem habebant. Vid. Aeschyli locus Musgravio laudatus.

v. 1117. Νυσαίων οὐρέων. De Nysa Arabica vide Diodor. Sic. I. 15. IV. 2. Phocicam Nysam, praeter Scholiasten, pauci memorant. Hic intelligi videtur Euboeensis Nysa, cujus meminit Stephanus. Vide Scholia in Eurip. Phoeniss. 237. quaeque ibi dat Valckenaerius. Musgr. Indicam intelligit Bothius coll. Pomponio Mela 3, 7, 50.

v. 1120. ἀβρόταν. Ed. Ald. ἀμβρόταν. Utro modo scribas, parum refert. "Αμβροτα ἔπεα sunt voces sanctae, voces in sacris editae: ut θεία μοῦσα cantus sacer, Trachin. 653. (645.) Sic ἀθανάτου στόματος pro ἐνθέου Pind. Pyth. IV. antistr. I. Musgr.

v. 1123. τάν, articulus singularis relatus ad plurale nomen Θηβαίας ἀγυιάς. Vide notam ad priorem Oedipum v. 267. Brunck. Θηβαίας ἐπισκοποῦντ' ἀγυιάς, τὰν ἐκ πασᾶν τιμᾷς affert Eustath. p. 601.

v. 1125. ματρὶ σὺν κεραυνίᾳ. Eurip. Bacchis 6. ὁρῶ δὲ μητρὸς μνῆμα τῆς κεραυνίας. Brunck.

v. 1127. In Aldina parum congruunt metra: verum ſic fortaſſe reſtitui poſſunt:

"Εχεται πανδήμιος πό-
λις ὑπὸ νόσου, μολεῖν
Καθαρσίῳ ποδὶ Παρ-

Quibus in antiſtropha reſpondebunt; non multum a Mss. ſcriptura diſcedentia:

Προφάνηθ' ὦ, Ναξίαις ἅ-
μα περιπόλοις Θυά-
σιν αἵ σε μαινόμεναι.

Περίπολοι Ariſtid. tom. I. p. 45. Lucian. Dialogo Veneris et Cupid. ἄνω καὶ κάτω τὴν Ἴδην περιπολοῦσιν ſc. Rhea et Corybantes. In ſexto ſtrophes verſu conſtructionem turbare videtur ἐπί. Mihi ſaltem nuſpiam obviam fuiſſe memini ἔχεσθαι ἐπὶ νόσου. Musgr. πάνδημος metro adverſatur. Hermanni monitu ſcripſi προδήμιος. πρὸ in compoſitione ſaepe ſignificat prorſus, omnino, penitus, ut in πρόπας, προώλης. Suid. Προώλης· ὁ πανώλης. Porro in πρόχωλος et προπάλαιος. Exempla haec attulit Abreſch. Dilucid. Thucyd. p. 736. et Animadvv. ad Aeſchylum l. II. p. 357. Quae praeterea excitat, πρόδουλος, πρόκοιλος, πρόκακος, aliena ſunt. Πρόδουλος enim ſignificat, qui ſervi loco habetur, πρόκοιλος, qui projectioris eſt ventris. Πρόκακος autem e Lexicis plane eximendum puto. Bis occurrit ea vox, Aeſchyl. Perſ. 982. et 985. loco librariorum ſocordia et ſtupore miris modis turbato. Nam quae v. 982. leguntur κακὰ πρόκακα λέγεις, ibi plane locum non habere antiſtrophicus verſus (994.) oſtendit, neque a vero abhorrere videtur Schützii ratio in ed. recentiore unum dantis paroemiacum hunc: ἔλιπες δᾀοισιν ἀγανοῖς; Alter locus ita ſe habet: ἄλαστα στυγνὰ πρόκακα λέγων. Qui cum non reſpondeat ſtrophico (971.) στυγνὰς Ἀθάνας, πάντες ἑνὶ πιτύλῳ, haud dubie ſic corrigi debet: ἄλαστα στυγνὰ πρὸς κακὰ κακὰ λέγων.

πρὸς

πρὸς κακὰ, quod eodem ſenſu dici poteſt quo πρὸς κακοῖς, (vid. Hermann. ad Viger. p. 817.) in priore illo loco exhibent codd. aliquot et Aldus.

v. 1129. μολεῖν. Infinitivus pro imperativo, ut paſſim apud Heſiodum. Musgr.

v. 1131. πνειόντων. Sol Bacchi nomine colebatur in myſticis ſacris: inde eſt quod Virgilius Georgicorum initio ait:

Vos, o clariſſima mundi
lumina, labentem coelo quae ducitis annum,
Liber, et alma Ceres. Brunck.

πῦρ πνεόντων χορηγὸν ἄστρων citat Euſtathius p. 514, 46. In ſeq. verſu non video, quare copulam Brunckius elanguem dicat. Virgilii locum a Brunckio citatum ſecus interpretatur Voſſius.

v. 1132. ἄστρων, taedarum: ut bene Scholiaſtes. Eurip. δόλιον ἀστέρα λάμψας Helen. 1145. Muſaeus v. 306. μινυώριον ἀστέρα λύχνων. — νυχίων φθεγμάτων. Eurip. Bacch. 159. ἐν Φρυγίαισι βοαῖς ἐνοπαῖσί τε. Musgr.

v. 1133. ἐπίσκοπε, domine, magiſter. Poſt hanc vocem tollenda diſtinctio, et poſt παῖ ponenda. Musgr. Cur tandem?

v. 1137. πάννυχοι. Eurip. Ion. 730. Νυκτιπόλοις ἅμα σὺν βάκχαις. — ταμίαν, dominum, δεσπότην. Pindarus Pyth. V. epod. 2. ταμίᾳ Κυράνας. Critias ap. Athen. lib. I. c. 22. Κᾶρες ἁλὸς ταμίαι. Musgr. Choriambus Θυιάσιν αἵ diiambi vicem h. l. explet.

v. 1138. Verbum χορεύειν hic activum eſt. χορεύειν θεόν, Deum choreis celebrare. Pindarus Iſthm. I. 8. καὶ τὸν ἀκειρεκόμαν χορεύων. Alias χορεύειν τινὰ Deus ipſe dicitur, id eſt, incitare ad celebrandas choreas, ut apud Eurip. Herc. Fur. 688.

οὕτω καταπαύσομεν
Μούσας, αἵ μ' ἐχόρευσαν.

Per

Per confequentiam χορεύειν fignificat agitare, turbare, emovere mente, ut in eodem dramate 873.

τάχα σ' ἐγὼ μᾶλλον χορεύσω, καὶ καταυλήσω φόβῳ.

Brunck.

v. 1140. στάντ' — βίον, fuperftitem vitam. Refpicit dictum Solonis, neminem durante vita ob felicitatem praedicandum effe. Vid. Oed. Tyr. 1556. (1524.) Trachin. 2. Musgr.

v. 1142. καταῤῥέπει. Proprie verbum neutrum eft, fed hic tranfitivam poteftatem habet, ut ῥέω Eurip. Hecub. 528. Cyclop. 391. ubi plura. Theognis v. 157. Ζεὺς γὰρ τὸ τάλαντον ἐπιῤῥέπει. Musgr.

v. 1145. ζηλωτός, ὡς ἐμοί, ποτέ. Sic diftinguendum cum editore Oxonienfi. Cum ὡς ἐμοὶ fubaudiendum δοκεῖ. Vid. Suidam, v. ὡς γ' ἐμοί. Musgr. Et Lexicon Sophocleum in ὡς ἐμοί.

v. 1151. τοῦτον. Transitus fit a numero plurali ad fingularem, ut Aj. 760. ad quem locum plura hujus fchematis exempla proferentur. Eadem elegantia transitus fit a fingulari ad pluralem, ut fupra 709. et 1022. (1010.) [Haud abfimile voluptatis praeconium e Theophilo Comico profert Athenaeus p. 563.

εἰ γὰρ ἀφέλοι τις τοῦ βίου τὰς ἡδονάς,
καταλείπετ' οὐδὲν ἄλλο πλὴν τεθνηκέναι.

Ex edit. recent.] Brunck. ἔμψυχον νεκρὸν mutuatus eft Lucian. M. D. VI. 2. T. II. p. 143. Bip.

v. 1152. Euftathius p. 681, 5. affert πλούτει κατ' οἶκον καὶ ζῆ, et p. 151, 18. ζῆ.

v. 1153. σχῆμ', dignitatem, pompam, faftum. Vid, loca citata ad v. 793. (774.) Musgr.

v. 1154. καπνοῦ σκιᾶς. Fumi umbra nihil vilius effe poteft. Ex Pindarico dicto hoc adumbratum, σκιᾶς ὄναρ ἄνθρωπος. Brunck. τἄλλα usque ad πριαίμην citat Euftathius p. 757, 31.

v. 1155.

v. 1155. πρὸς τὴν ἡδονήν, si cum voluptate comparetur. Vid. ad Eurip. Ion. 1532. Musgr.

v. 1159. αὐτόχειρ. Male acceptum fuit a Scholiasta hoc nomen, vel ab iis qui sequentem versum litera X notarunt. αὐτόχειρ periisse dicitur, cuicumque violentae manus illatae fuerunt, sive a se ipso, sive ab alio. Proinde postquam Chorus audierat Haemonem αὐτόχειρα αἱμαχθῆναι, nihil magis consentaneum erat, quam percontari eum, utrum sua, an patris manu Haemon interfectus fuisset. αὐτόχειρ idem est quod αὐθέντης. Vide Lexicon in hac voce. Nec credere par est Sophoclem tam ineptam interrogationem Choro tributurum fuisse, nisi vox αὐτόχειρ ambiguae significationis fuisset. Nisi duo sequentes versus ab ipso poëta essent, quos tamen fateor sine ullo detrimento eximi posse, non video cur eos quivis alius inseruisset. Brunck. αὐτόχειρ. Interpretandum, non, suâ ipsius manu, (ut bene ostendit Heathius, conferens αὐτοσφαγεῖς Aj. 852. (841.). hujus fab. 56. et 178. (172.) Aeschyl. Sept. Theb. 811.) sed simpliciter, manu peremptus. Musgr.

v. 1164. ὁμοῦ, ἀντὶ τοῦ ἐγγύς. ἔστι δὲ τοῦτο πολὺ παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς, ὡς καὶ Μένανδρος· Ἤδη γὰρ τοῦ τίκτειν ὁμοῦ. Photii Lexicon Mſ. Sic apud Comicum Equit. 245.

ὁ κονιορτὸς δῆλος αὐτῶν, ὡς ὁμοῦ προσκειμένων.

et Pace 513.

καὶ μὴν ὁμοῦ 'στιν ἤδη. Brunck.

v. 1166. Iacobsius in specim. emend. in autores vett. p. 33. legendum putabat ἄτην κλύουσα παιδός. Sed nulla emendatione opus esse recte monuit Porson. ad Eurip. Phoen. 1360. Ante παιδὸς intellige περί. Sic Oed. Col. 307. κλύων σου δεῦρ' ἀφίξεται ταχύς.

v. 1168. Παλλάδος θεᾶς. Sic θεὰ Ἥρα Eurip. Troad. 983. Παλλάδος θεᾶς ibid. 545. Musgr.

v. 1169.

v. 1169. εὐγμάτων. Lego εἰγμάτων, imaginum. Θεοὺς προσειπεῖν habet Euripides Herc. Fur. 610. Hesychius: προσήγορες, προσκυνητής. Εἶγμα Aristoph. Thesmoph. 521. Hesychius: ἔγματα, τύποι. Si retinemus εὐγμάτων, constructio erit ut in πυρὸς μειλισσέμεν, πυρὸς πρῆσαι, quorum similia multa dedimus ad Eurip. Herc. Fur. 940. Musgr. Quidni ergo retineamus?

v. 1170. κλεῖθρ' — πύλης. Periphrasis pro ipsa porta. Ἀνασπαστοῦ interpretandum putem, quae in aperiendo intus trahitur. Musgr.

v. 1176. παρών, quia jam absente Eurydice rem exposuerat. Sic patet, quam facile carere possimus Bothii conjectura, καίπερ ὤμ'.

v. 1184. ὀργὰς εὐμενεῖς κατασχέθειν, animum mitem et propitium habere. Ὀργάς, animum, ut ἐπήνεσ' ὀργὰς ἠπίους Eurip. Troad. 53. Musgr.

v. 1185. λούσαντες ἁγνὸν λουτρόν. Conf. ad Trachin. 50. Musgr.

v. 1187. οἰκείας χθονός, domesticae terrae, i. e. patriae, natalis. Musgr.

v. 1189. νυμφεῖον. Supra v. 827. (808.) Ἀχέροντι νυμφεύσω. Musgr.

v. 1193. ἄσημα — βοῆς. Accipi potest pro ἄσημος βοή. Sic ἐν τῷ ξυμφορᾶς v. 1243. (1213.) ἄνολβα βουλευμάτων 1278. (1250.) Conf. Aj. 1163. (1144.) Nec spreverim tamen ἄημα, ut αὐλῶν πνοή Aristoph. Ran. 154. 316. Apollon. Rhod. II. 81. ἐπ' ἄλλῳ δ' ἄλλος ἄηται δοῦπος. Eurip. Electr. 754. πνεύματ' αἴρεται. Musgr. Male Bothius εὔσημα. περιβαίνει Wakefield. ad Lucret. II. 326. in περιβάλλει mutat. Si sic scribere potuit Sophocles, non sequitur continuo, eum sic scripsisse. Eurip. Suppl. 609. τόδε μοι θράσος ἀμφιβαίνει.

v. 1200. λιθοσπαδῆ. Malim λιθοσπαγῆ: ut θεέῤῥεκτος, διόςδοτος Aeschyl. Eumen. 629. Vid. et ad Lycophr. 47. et ad Oed. Tyr. 925. (906.) Musgr. Sic et

Reis-

Reiskius, nimium uterque tribuens analogiae. Vulgatae ſenſum ſic bene expreſſit Brunckius: ipſum ſubeuntes oſtium, ſoluta prius compage ſaxi objecti.

v. 1203. ἐξ ἀθύμου. gl. ὀλιγοψύχου, τὸ ΕΞ πρὸς τὸ ἠθροῦμεν ἔχει τὴν δύναμιν. Optime. Ordo eſt, τάδε ἐξηθροῦμεν κελεύσμασιν ἀθύμου δεσπότου. Dativus eſt latine reddendus per praepoſitionem propter vel ob, ut ſupra 391. ταῖς σαῖς ἀπειλαῖς, propter tuas minas. El. 42. γήρᾳ τε καὶ χρόνῳ μακρῷ, ob ſenectutem et longum tempus. Brunck. ἐξ minime ad ἠθροῦμεν pertinet, imo conſtructio eſt: τάδε ἠθροῦμεν κελεύσμασιν ἐξ ἀθύμου δεσπότου, ut Aeſchyl. S. Theb. 752. κρατηθεὶς δ' ἐκ φίλων ἀβουλίαις, i. e. ἀβουλίαις φίλων. ἐκ in talibus fere originem ſignificat. Vid. Muſgravii nota ad v. 1044. Ἐξαθύμου conjunctim ſcripſit Bothius, provocans ad verbum ἐξαθυμεῖν.

v. 1206. βρόχος μιτώδης σινδόνος eſt βρόχος στερεᾶς σινδόνος, βρόχος πολυμίτου σινδόνος. εὔμιτος occurrit apud Eurip. Iphig. T. 824.

ὕφηνα καὶ τόδ' εἶδος εὐμίτοις πλοκαῖς.

βρόχος μιτώδης idem eſt quod βρόχος εὔμιτος. — καθημμένην. gl. ἀπῃωρημένην. Brunck.

v. 1207. Hermannus formam μέσσος in ſenario tragico ferendam eſſe negans ad Eurip. Hecub. p. 116. ſic noſtrum locum correxit:

τὸν δ' ἀμφὶ περιπετῆ μέσῃ προσκείμενον, —

ſimilemque medicinam fecit verſui 1220.

πλευραῖσι μέσον ἤρεισεν ἔγχος, ἐς δ' ὑγρὸν —

Equidem me his emendationibus diffidere fateor maxime propterea, quod numerorum elegantiae nonnihil officere videntur. Accedit quod et alium opus eſſet corrigi verſum e Sophoclei Thyeſtis fragm. VI.

εἶτ' ἤμαρ αὔξει μέσσον, ὄμφακος τρόπον,

qui ut medicam manum patienter admittat magnopere ve-

vereor. In Notis Mss. Hermannus haec monuit: „Emendationes, quibus olim e duobus Sophocleis versibus Euripideos feci, factas nolim. Dubito tamen adhuc de μέσσος. Vide ne μέσατος in his locis omnibus reponi debeat pro μέσσος. Ea forma non modo epici, sed Aristophanes etiam in Vespis 1493. (1502. Brunck.) et, teste scholiasta ad eum locum, Menander usi sunt.“ At non Tragici, quorum auctoritatem aegre desidero. Servandam itaque putavi vulgatam lectionem eadem religione, qua v. 86. πολλὸν retinui.

v. 1208. εὐνῆς τῆς κάτω, conjugis jam apud Inferos agentis. Musgr.

v. 1216. πτύσας προσώπῳ, patris faciem inspuens. Musgr.

v. 1217. διπλοῦς κνώδοντας. An duplicem aciem? Vid. ad Aj. 1044. (1025.) Musgr.

v. 1219. ἐπενταθεὶς. Pro ἐπεντεινάμενος. Sic, ut erat, ensem intentans. Musgr. Rectius; in ensem protentus.

v. 1220. ὑγρὸν perperam glossa interpretatur ἐξ αἵματος. Flexile, molle brachium significat, et ex consequenti debile. Eteocles moriens apud Euripidem Phoen. 1448.

ἤκουσε μητρὸς, κἀπιθεὶς ὑγρὰν χέρα —

quod minime significat manum madentem, sed manum debilem. Brunck. ἐς δ' ὑγρὸν Ἀγκῶν', intra ulnas flexiles mobilesque adhuc, Ἐς ἀγκῶνα dicit, quia amplecti est intra ulnas comprimere. Musgr.

v. 1224. τὰ νυμφικὰ τέλη. Sic γαμηλίου τέλους Aeschyl. Eumen. 838. Musgr.

v. 1225. ἐν Ἅιδου. Vulgo εἰν Ἅιδου, quod mendae suspectum; esse possit: nam nuspiam alibi poëticum εἰν in senario tragico occurrit. Verum hujusmodi poëticae for-

formae apud Tragicum nostrum plurimae reperiuntur, μέσσος, ἔσσομαι, ἐνὶ pro ἐν, ὑπαί, ποτὶ in compositione pro πρός, Trach. 1214. (1216.) Codd. plerique hic habent εἰν ᾄδου. gl. διὰ τὸ μέτρον. E. ἐν ᾄδου. Inepta est Heathii emendatio ἐν γ' ᾄδου. Doctior est nuperi editoris Britanni conjectura εἰς ᾄδου. At, si quid mutandum, praestat ἐν Ἀΐδου. Trisyllabum ἀΐδης occurrit in senariis rarissime. Aliud exemplum observare memini in versu ex aliqua comoedia sumto,

Χρυσὸς δ' ἀνοίγει πάντα, κἀΐδου πύλας.

ibi κἀΐδου est pro καὶ ᾄδου. Contractionem amat Attica dialectus, dialysin Ionica. Apud Sophoclem nullibi, quantum commemini, reperias Ἡρακλεῖ τετρασυλλάβως. Sic exstat apud Euripidem Heraclidarum initio:

ἐξὸν κατ' Ἄργος ἡσύχως ναίειν, πόνων
πλείστων μετέσχον εἷς ἀνὴρ Ἡρακλέϊ.

et v. 991.

τῷ σῷ δὲ παιδὶ συγγενὴς Ἡρακλέϊ.

τὰ νυμφικὰ τέλη. Pollux III. 38. προτελίζεσθαι δὲ ἐλέγοντο οὐ μόνον αἱ νύμφαι, ἀλλὰ καὶ οἱ νυμφίοι. καὶ τέλος, ὁ γάμος ἐκαλεῖτο. Brunck. Non repudiari debebat Heathii emendatio, nam hic quidem γε apte adhibetur: certe in Plutonis aedibus. Monuit hoc Hermannus ad Hecubam p. 114. cujus tamen non usque quaque certa videtur observatio, Ἀΐδης numquam in jambis trisyllabum esse. Quamquam enim versus a Brunckio allatus nullo negotio sic emendari potest:

Χρυσὸς δ' ἀνοίγει πάντα, κᾂν Ἅιδου πύλας, —

restant tamen duo alii ex hoc genere loci, quos protulit Porsonus ad Hecubam p. 62. ibidemque in Corrigendis p. 86. (ed. rec.) Alter Euripidis est apud Lucian. Necyom. T. I. p. 456, 14.

Οὐκ, ἀλλ' ἔτ' ἔμπνουν Ἀΐδης μ' ἐδέξατο.

Alter Simonidis apud Stobaeum XCVI. (XCVIII.) p. 403. Grot. 529, 36. Gesn.

Πέμ-

Πέμπει μιλαίνης Ἀΐδης ὑπὸ χθονός.

Et hic quidem verſiculus nec poteſt commode, nec debet corrigi: de Euripideo autem dubito an conjecturae locum relinquat. Quae niſi deluſerit, Hermanni regula, quantum ad Tragicorum trimetros, rata habebitur. Vide itaque ne ſcripſerit Euripides: οὐκ, ἀλλ' ἔτ' Ἀΐδης ἔμπνοόν μ' ἐδέξατο. Verborum ordo fortaſſe mutatus eſt ab aliquo, qui vocem ἔτι a verbo, ad quod pertinebat, disjunctam ferre non poſſet. Idem accidit in Eurip. Bacch. 449. ubi ſcribendum eſt cum Porſono ad Oreſt. 499. τυφόμενα δέου τ' ἔτι πυρὸς ζῶσαν φλόγα. Sic Eurip. Oreſt. 416. ἔτι πυρὰ θερμὴ τάφου: quo loco Porſonus ad firmandam correctionem ſuam utitur. Addo Sophocl. Oed. R. 1245. καλεῖ, (ſic legendum) τὸν ἤδη Λάιον πάλαι νεκρόν. — Ceterum in locis Euripideis a Brunckio allatis reponi debet Ἡρακλέει. Mendoſum eſt Ἡρακλεῖ judice Porſono ad Oreſt. 675.

v. 1232. ἀξιώσειν. Verbum πέμπειν, vel e vicino προτιθέναι intelligi vult Dorvillius ad Chariton. p. 633. ed. Beck. Imo retrahendum ex ſequentibus στένειν, quod praeclare vidit Seidlerus meus. Olim putabam οὐκ ἀξιοῦν γόους idem eſſe quod ἀπαξιοῦν γόους, dedignari luctus. Sic ἀπαξιοῦν τὴν ἀπολογίαν, Dionyſ. Ant. VII, 34. Simplex quidem ἀξιοῦν non memini accuſativo junctum me invenire, ſed ei ſtructurae favet latinae linguae analogia, quum verbum dignari, et raro quidem, quartum ſibi caſum adſciſcit, v. c. Iuſtin. XLI, 4. nullo Macedonum dignante Parthorum imperium. Curt. VI, 10. qui regem noſtrum dignatus eſt filium. ἐ: πόλιν dictum pro ἐν πόλει, ſive, ut Scholiaſtes explicat, δημοσίᾳ.

v. 1237. Fortaſſe: μήτι καὶ κατὰ σκότον, dein καρδία θυμουμένη caſu recto. Vel, κάκκατάσχετον, i. e. καὶ ἀκατάσχετον. Clemens Alex. p. 493. ἀκατασχέτου ὁρμῆς. Muſgr.

v. 1242.

v. 1242. μνῆμα, monumentum. Non apparet, cujusnam rei monumentum sit, nisi legamus versibus proxime sequentibus ἀλλοτρίας ἄτης pro ἀλλοτρίαν ἄτην. Musgr. Recte. Bothius μνῆμα vertit cadaver, quem significatum exemplis vellem adstruxisset.

v. 1249. βλέποντες. Chorum his verbis affari videtur: O cernentes! pro eheu! cernitis. Musgr.

v. 1250. ἄνολβα βουλευμάτων. Pro ἄνολβα βουλεύματα. Vid. ad Aj. 400. Musgr.

v. 1253. ἀπελύθης. Sic infra v. 1320. (1299.) ποίῳ δὲ κἀπελύσατ' ἐν φοναῖς τρόπῳ. Musgr. ἔθανες, ἀπελύθης affert Eustathius p. 548, 43.

v. 1255. Bothius dedit ὅμως ἔοικας κτλ., quod non significat: quamquam sero, videris tamen deorum justitiam agnovisse; sed: quamquam hoc vel illud est, tamen videris —

v. 1257. ἐν δ' ἐμῷ κάρᾳ — ἔπαισεν, impegit in caput meum, i. e. mentem mihi concussit. Musgr.

v. 1259. ἐν ἔσεισεν ἀγρίαις ὁδοῖς instigavit ad saeva consilia, vel saevas actiones. Herodot. lib. VII. 163. ταύτην τὴν ὁδὸν ἠμέλησε. Pindarus Olymp. VII. antistr. 3. πραγμάτων ὀρθὰν ὁδόν. Libanius vol. I. p. 167. ποίαν ὁδὸν ἔλθω πραγμάτων. Idem p. 388. ἄγων δέ με ἐπὶ τὴν αὐτὴν ὁδόν. Id. p. 805. ὁρᾷς τὴν ἐμὴν ὁδόν. Musgr.

v. 1261, 2. in unum conjungendos esse monuit Hermannus in libro de metris p. 440. Idem nunc, mutata sententia, in dochmiacis, qui antispasticum numerum purum habeant, atque in alio quodam versu, qui ex antispasto et jambico monometro hypercatalectico constet, anacrusin, sequente arsi longa, brevem esse debere arbitratur. Ac sane vix credibile est Graecorum cultissimas aures asperitatem, quae alioqui summa exsistit, non persensisse, nec dubito

bito equidem fore, ut aliquando regula illa, exemplis aliquot, quae ei adverfantur, in ordinem redactis plane atque omnino confirmetur.

v. 1263. Locus impeditiffimus fic emendandus videtur:

— ὡς ἔχων γε καὶ κεκτημένος
Τὰ μὲν πρὸ χειρῶν, τὰ δ' ἐφορῶν, τά γ' ἐν δόμοις
Ἔοικας ἥκων κύντατ' ὄψεσθαι κακά.

Creon filium Haemonem propriis in ulnis geftaffe dicitur infra v. 1306. (1297.) Antigonen igitur, utpote cui non adeo arctum cum ipfo cognationis vinculum erat, fatellitibus fuis deportandam mandaverat. Haec etfi acerba fuerint, ipfum tamen acerbius aliquid domi vifurum affirmat nuncius. Κύντατ' habet Eurip. Suppl. 809. Musgr. Brunckius, qui fententia, ut ait, flagitante φέρεις et ἥκων refcripfit, hunc effe volebat ordinem: ὡς ἔχων τε καὶ κεκτημένος, τὰ μὲν κακὰ πρὸ χειρῶν φέρεις τάδε, τὰ δὲ κακὰ ἔοικας ἥκων τάχα ὄψεσθαι ἐν δόμοις. Equidem non correctione, fed interpretatione opus effe arbitror, ita quidem ut verba τὰ μὲν — δόμοις pro explicatione habeam eorum, quae in antecedente verfu obfcurius dicta erant. Verto itaque locum fic: o here, quam res adverfas et habens et nancifcens, quippe alia hîc praefentia ferens, alia, quae intus funt, venire videris et mox confpecturus effe mala. Graecos conftat ὅδε et οὗτος dicere, ubi recentiores linguae hîc ufurpant. Tum verba πρὸ χειρῶν φέρεις nullo pacto verti debent manibus geftas, id quod Musgravio placuiffe videtur: quamquam non nego ei interpretationi fpeciem aliquam addi verfus 1297. comparatione.

v. 1266. Canterum ἐκ κακῶν reponentem temere fecuti funt etiam Musgravius et Bothius. Particulam ἢ interdum poft comparativum abundare plures fuerunt qui

qui animadverterent. Vid. Stephan. de dial. Att. p. 28. Koen. ad Gregor. Cor. p. 36. Toup. ad Longin. p. 321. et Fifcher. ad Weller. III. p. 351. Reiskius diftinguendum putabat: τί δ' ἐστὶν αὖ; κάκιον ἢ κακῶν ἔτι; quidnam rurfus eft? eftne adhuc pejus quam mala funt praeterita?

v. 1267. παμμήτωρ, natura, non adoptione mater; vera genitrix. Musgr. Equidem aut Scholiaftae interpretationem praetulerim, aut pro matre fimpliciter dictum, poetice, putaverim.

v. 1269. ἄρτι. gl. τοῦτο τὸ ἄρτι πρὸς τὸ τέθνηκε συναπτέον. Brunck.

v. 1270. ᾅδου λιμήν. Puto fignificari non Inferorum regionem, Plutoni et Proferpinae habitatam, fed fepulchrum (v. 903.) [883.] cui inclufa fuerat Antigone. Hoc δυςκάθαρτον vocat, quod labes exinde contracta aegre expiari poterat. Confer Eurip. Herc. Fur. 772. Musgr.

v. 1275. λέγεις. Ed. Ald. τίνα λέγεις. Hinc non inepte fufpiceris delendum effe ὦ παῖ, quo nomine fervi raro (fi unquam) apud Tragicos compellantur, legendum vero: Τί φής; τίν' ὦ λέγεις νέον μοι λόγον; Musgr. Ineptum iftud ὦ nemini, puto, probaverit.

v. 1283. Formam χείρεσσιν mea fententia non refpuit fenarius Choricis verfibus intermixtus. Quod fi cui fecus videatur, is legere poteft ἔχω μὲν οὖν ἐν χερσίν.

v. 1287. Ἡ δ' ὀξύθηκτος. Antifyftema hoc uno verfu mutilatum effe ideo fufpicatur Heathius, quod in fyftemate numerus verfuum uno major fit. Nec Viri doctiffimi placito cur non affentiamur, video. Quin et verfum deperditum fic fupplere conatus fum:

Σὴ δ' ὀξύθηκτος ἥδε βωμία πέριξ
[Αὐθέρῳ παλαχθεῖσ', ἣν δεδεγμένη χερί]
Λύει κελαινὰ βλέφαρα —

Mon-

Monstrans Creonti cultrum fatalem, Tuus, inquit, acutus hicce culter sacrificatorius, circumcirca tabe inquinatus, quem cum praecordiis accepisset, solvit nigras palpebras.

Cum βωμία subaudiendum σφαγὶς vel μάχαιρα. Sic Euripides Electr. 824.

Ὁ δ' εὐκρότητον Δωρίδ' ἁρπάσας χεροῖν.

Erunt fortasse, quibus fastidium movebit Tuus culter, tanquam Creon cum cultro sacrificatorio nihil rei habuerit. Verum salva res est. Apud Veteres enim sacris operari solebant etiam viri principes: vid. locum Euripidis paullo ante citatum: ejusdem Helen. 1601. Βωμία μάχαιρα, ut Lucian. μαχαιρίδιον θυτικὸν Piscator. aut Revivisc. cap. 45. Λύει βλέφαρα, solvit, dimittit, decidere sinit palpebras; ut solent morientes. Sic λέλυμαι μελέων σύνδεσμα Eurip. Hippol. 200. Adde Aeschyl. Pers. 916. Musgr. ὀξύθηκτος, furibunda. Sic Eurip. Orest. 1625. λῆμ' ἔχων τεθηγμένον, coll. Hippol. 689. Aeschyl. S. Th. 717. In simili re noster dixit ὀργῇ χρωμένη Oed. T. 1240. Sequentia verba, λύει κελαινὰ βλέφαρα, recte, opinor, explicuit Scholiastes, tametsi diversum aliis in locis significatum habent, ut Eurip. Hippol. 290. Rhes. 8. Tum βωμία interpretandum, ad aram provoluta. Βώμιος enim de eo dicitur, quod arae vel impositum, vel appositum, vel suppositum, vel circa aram est. Denique res ipsa loquitur, non post πέριξ, verum post λέχος excidisse versum Creonti assignandum. Diligenter enim curarunt Tragici, ut, quot in stropha, totidem in antistropha versiculi a singulis personis pronuntiarentur.

v. 1289. Μεγαρέως. Recte judicat Heathius, eundem esse quem Euripides in Phoenissis Menoeceï no-

nomine celebrat. — κλεινὸν λέχος. Interpretatur Heathius de specu Dracontis, in quem Menoeceus, ense per corpus trajecto, praecipitem se dederat. Eurip. Phoeniss. 958. et seq. Nec diffitendum est, vocem cognatam εὐνὴν sepulchrum aliquando significare: vid. Nostri Electr. 438. (429.) et quae praeterea dedit Dorvillius in Chariton. p. 97. Musgr. De Megareo quae a Scholiastis allata sunt, nullo teste nituntur, nec liquet, quam potissimum historiam poëta spectaverit: quo minus Bothio adsentior λέχος in λάχος mutanti. Conjecturae si locus est, verbis αὖθις δὲ τοῦδε v. 1290. quae necessario de Haemone intelligi debent, in eam inducor sententiam, ut non maritum putem, sed filium Eurydices fuisse Megareum, ac praematura morte hymenaeis privatum. Sic voc. λέχος nuptiae significantur, ut v. 571. et 1209. eaeque infectae: quam eandem interpretationem Triclinio placuisse non sine voluptate intellexi.

v. 1290, 1. κακὰς πράξεις ἐφυμνήσασα, adversa et tristia omnia imprecans. Musgr.

v. 1293. οὐκ ἀνταίαν. Scholiastes et Turnebianae margo καιρίαν, quod metro forte convenientius, usuque Graecorum satis frequentatur. Sed neque alterum temere dimittendum. Vid. Aeschyl. Choeph. 638. Sept. Theb. 900. Pers. 606. Orph. Hymn. LXX. 9. Nostri Electr. 197. (190.) Musgr. Praetuli καιρίαν, licet vulgatae interpretamentum fuisse dicat Valckenarius ad Phoen. 1440. ubi et omissi πληγὴ exempla reperies.

v. 1295. Numeros hujus versiculi certa, nisi fallor, emendatione restitui. αἶ αἶ et φεῦ φεῦ confunduntur etiam Aeschyl. Prom. 98. De vocis δείλαιος penultima brevi vid. Porson. ad Phoen. 1319. Apud Euri-

pidem invenitur etiam ἐγὼ ictu in priore ſyllaba collocato, ſed locum memoria non ſuggerit.

v. 1296. συγκέκραμαι δόᾳ. Noſter Aj. 905. (895.) οἴκτῳ συγκεκραμένην. Pindar. Olymp. X. in fine, ὥρᾳ τε κεκραμένον. Ariſtoph. Plut. 854. πολυφόρῳ συγκέκραμαι δαίμονι. Musgr. Verſus ſi dochmiacus eſt, offenſionem movet longa anacruſis. Vid. ad v. 1261. Proinde trochaicum eſſe puto cum baſi, addito in fine cretico.

v. 1299. ἀπελύσατ', diſceſſit, ᾤχετο. Vid. v. 1280. (1268.) Polybius lib. VI. c. 58. καὶ λαβὼν τὸ καταλειφθὲν, πάλιν ἀπελύετο. Crinagoras Anthol. p. 51. πνεῦμα — ἀπελύσατο. Fragm. Plutarch. Wyttenbach. p. 135. ἀπολύεσθαι γὰρ τὸν ἀποθνήσκοντα, καὶ τὸν θάνατον ἀπόλυσιν καλοῦσι. Athenaeus p. 507, E. ἡ ψυχὴ — κατὰ τὴν ἀπόλυσιν χωριζομένη τοῦ σώματος. Musgr. Bene. Wakef. vertit: ſe liberavit. Vid. Silv. Crit. P. IV. p. 184. — Verba τοίῳ κἀπελύσατο τρόπῳ afferuntur ab Euſtath. p. 548, 43.

v. 1302. Fortaſſe ſcribendum: ἰώ μοι, τάδ' οὐκ —.

v. 1304. ῎Εκανον μέλεος. Ed. Ald. ἔκτανον, ὦ μέλεος. Neutrum metro ſatis convenit. An legendum? ῎Εκανον ὦ νηλεής. Musgr.

v. 1305. Secluſi ἐγὼ, quod e gloſſa textum invaſiſſe arbitror. Suſpicioni meae favet Aldinae editionis lectio et interpunctio: — ἔκτανον. ὦ μέλεος ἐγώ. φαμ' —

v. 1308. Κόρη. Temere huic diſticho ſyſtematis titulus praefigitur, nullo poſtea ſequente antiſyſtemate. Musgr. Excidit antiſyſtema, quidquid obloquatur Bothius.

v. 1311. κάλλιστα. Neutrum plurale pro adverbio καλλίστως. Ordo eſt: φανήτω μόρων ἐμῶν ὕπατος, ὁ κάλλιστα ἄγων ἐμοὶ τερμίαν ἡμέραν. Brunck.

v. 1315,

v. 1315, 16. Hos versus, ut et v. 1318. 19. Choro tribuendos esse, Bothio referente suspicatus est Buttmannus. Vere, opinor: nam sic monere adhortarique solet Chorus.

v. 1317. Chori admonitionem nihil curans Creon, „at certe, inquit, quae cupio, precari licuit.“ Neutiquam sollicitanda librorum lectio.

v. 1318. μὴ νῦν προσεύχου μηδέν. Virgil. Aen. VI. 376.

Desine fata Deûm flecti sperare precando.
Brunck.

v. 1321. κατέκτα. Ed. Ald. κατέκτανον. Unde lego ob metrum ἔκτανον, nisi forte in stropha malis legere ἐξ ἀιδρίας, vel ἐξ ἀτιμίας, quae voces confunduntur apud Max. Tyr. Musgr.

v. 1322. ὅς σ' ἔτ' αὐτάν. Metrum postulare videtur, ὅς αὐτάν σ' ἔτ'. Musgr. ὅς delendum vidit Hermannus de metr. p. 440.

v. 1323. Optime Canterus restituit legendo πᾶ ἰδὼ θῶ. Ab hoc verbo, i. e. θῶ, regi videtur ὄπα, lumen oculorum. Insigne quidem hyperbaton, sed cujus alia exempla praebet Sophocles: vid. supra v. 1114. (1090.) Vel lege, Ὄπα πρὸς πότερον ἰδὼν πᾶ κλιθῶ. Musgr.

v. 1324. Musgravio antiqui codd. partim πάντα γὰρ λέχρια, partim τά τ' ἐν χεροῖν μοι praebuisse videntur, quae suspicio ut ipsa vana est, ita vanum procreavit commentum hujusmodi:

τὰ λέχρια γὰρ ἅμα τά τ' ἐπὶ κρατί μοι.

v. 1325. εἰσήλατο. Similem metaphoram vide Oed. Tyr. 271. (263.) et 1331. (1300.) Aeschyl. Pers. 516. Musgr.

v. 1327. πρῶτον. Propriam vim obtineret, si τὸ φρονεῖν species esset εὐδαιμονίας. Verum, id cum aliter sit, pro πρότερον poni censendum est. Sic

apud Suidam v. Πλακίλλα. Πρώτη δὲ τοῦ ἀνδρὸς ἐτελεύτησε. Themiſtius Orat. XI. τὸ σοῦ δεύτερον αἱρεθῆναι μεῖζον εἰς δόξαν νενόμικε τοῦ πρῶτος ἑτέρου. Euripides Euryſtheo: πρῶτος γέγραπται τῶν κακιόνων. f. ἀμεινόνων. Xenoph. Oeconom. ad finem: ἄριστα τὸ σῶμα τῶν στρατιωτῶν ἔχωσι, pro ἄρειον. Ariſtoph. in Avibus, v. 484. Ἦρχε τε Περσῶν πρῶτον πάντων, Δαρείου καὶ Μεγαβύζου. Ejus Schol. ad Nubes 552. πρῶτος ὁ Μαρικᾶς ἐδιδάχθη τῶν δευτέρων Νεφελῶν. Plutarch. in Catone minore, p. 767, C. οὔτε πρῶτος τὶς ἀνέβη Κατώνος. Syneſius in Dione p. 32. τὸν Ἕλληνα τοῦ βαρβάρου πρῶτον ἄγω. Heraclitus Epheſius apud Clem. Alex. p. 712.. πρῶτον ἦν ἡ γενέσθαι γῆ. Musgr.

v. 1351. τῶν ὑπεραύχων. Regi videtur ab ἀποτίσαντες: magnas calamitates rependentes ſuperbiae. τὰ ὑπέραυχα, ſuperbia. Musgr. Imo οἱ ὑπέραυχοι, ſuperbi.

INDEX
LOCORUM IN SUIDAE LEXICO CITATORUM.

(Ex edit. Musgr.)

AD-

ADDENDA ET CORRIGENDA.

P. 6. lin. 5. a fin. pro 121. scrib. 271.
P. 22. lin. 5. pro τοῦτο scrib. τοῦθ' ὁ.
P. 26. lin. 6. a fin. pro seq. vs. lege versu 381.
P. 29. v. 414. pro ἤλθον lege ἦλθεν.
P. 39. lin. penult. pro σοῖς lege σοῖσιν.
P. 43. lin. 4. a fin. post κλῃδόν' adde: [Philoct. 1251. (1227.) τὸν σὸν οὐ ταρβῶ φόβον. Ex Edit. recent.]
P. 49. v. 650. pro ἀκλὰ lege ἀλλὰ.
P. 59. v. 781. pro ἔπ' lege ἐπ', et in ima pagina hanc adde notulam: v. 781. ἐπ'. Sic edd. vett. Brunckius dedit ἔπ'.
P. 70. l. 6. a fin. pro recentiore leg. recentissima.
P. 87. v. 1161. pro αὐτοῦ leg. αὐτὸς.
P. 96. lin. 8. a fin. pro 1288. leg. 1287.
P. 98. lin. 4. a fin. pro retinear leg. retineret.
P. 161. lin. 17. Versus Aeschyli, quem Triclinius laudat, e Persis est 839. ubi pro χρήματ' legitur πλοῦτος. Sed χρήματ' citant etiam Thomas M. in ὠφελῶ et Schol. Eurip. ad Orest. 680.
P. 271. lin. penult. pro has voces lege: voces σχολῇ βραδύς.
P. 301. v. 605. Fortasse verba τό τ' ἔπειτα καὶ τὸ μέλλον nihil nisi futurum tempus significant, ut Cicero de Fin. I, 20. conjunxit consequentis ac posteri temporis.
P. 305. v. 626. Exemplis citatis adde Platon. Sympos. X, 5. αἰσχρῶς μὲν οὖν ἔστι. Euthyphr. I, 13. ὀρθῶς γάρ ἐστι τῶν νέων ἐπιμεληθῆναι. Quae loca temere suspecta habet Bastius (Krit. Versuch über den Text des Platon. Gastmahls, p. 115.)
P. 318. Ad lin. 7. haec notanda: Bernardus Martinus l. l. Plutarchum in Erotico T. II. p. 760. ad Sophoclis Antigonam respexisse docet, his verbis: σκόπει τοίνυν αὖθις, ταῖς ἀρηΐοις ὅργαις ὅσον ἔρως περίεστιν, οὐκ ἀργὸς ὤν, ὡς Εὐριπίδης ἔλεγεν, οὐδ' ἀστράτευτος, οὐδ' ἐν μαλακαῖσιν * ἐν παρειαῖς νεανίδων. Locus est ed. Steph. p. 1353. Ipsos Sophoclis versus ita scriptos affert Martinus:

Ἔρως ἀνίκατε μάχαν,
ὃς ἐν μαλακαῖσι παρειαῖς
νεανίδων ἐννυχεύεις.

Ex istis Plutarchi verbis colligo vulgatum ἀνίκατε μάχαν recte habere. Significatur enim Amorem invictum esse, quum aliquid propugnat, respectu Haemonis cum patre contendentis infestissime.

